

RICHARD MARCINKO - JOHN WEISMAN A SEAL NEM FELEJT

Még egyszer a lövészeknek -akik egyre kevesebben vannak - és James „Ász” Lyons admirálisnak, a harcosok harcosának.

Richard Marcinko John Weisman
A KÜLÖNLEGES HÁBORÚ
TÍZPARANCSOLATA GAZFICKÓ HARCOSOKNAK
Richárd Marcinko olvasatában

- Én vagyok a Háború Istene, és én vagyok a küzdelem Haragos Istene, és első leszek a sorban, és hátul az utolsó.
- Egyformán bánok veletek - egyforma szarul.
- Semmit sem kell tenned, amit magam ne tennék meg. így formálok belőled KATONÁT, saját képemre.
- Büntetem a testedet, mert fáradj bár holtra a gyakorlatok alatt, kevesebb vért veszítesz majdan a csatában.
- Ha szenvedsz és fájsz minden porcikádban - jól dolgoztál.
- Nem kell szeretned - csak csináld.
- Csináld egyszerűen - te marha.
- Soha ne feltételezz.
- Nem a módszereidért, hanem az eredményeidért fizetnek, tehát meg kell ölnöd az ellenségedet, különben ő öl meg téged.
- Emlékezz mindig Harcos - agyadban és szívedben -végső és legfontosabb parancsomra: NINCS SZABÁLY - GYŐZNI KELL BÁRMI ÁRON!

RICHARD MARCINKO

1. FEJEZET

Borisz pontosan úgy festett, mint egy ruszki idegenben, azzal az éjszakai látást biztosító készülékkel, miközben harminc kilométer per órára lassította a lesötétített Zsigulit és követte az enyhe ívű kanyart.

Misa ugyanolyan éjszakai látóalkalmatosságot viselt ronda ukrán kobakjának felső' felére erősítve. Most felemelte bal karját, félig hátrafordította fejét bivalyszerű nyakán, megnyalta vastag, tömött bajszát, majd felmordult, szája sarkából szűrve a szavakat:

- Készülj, Dicky

Szükségtelen volt mondania. Még az éjjeli látóalkalmatosság nélkül is jól kivettem a kocsi szélvédőjén át az ósdi dácsa körvonalait. A felhőktől takart holdkaréj fényében láttam ott a terebélyes cédrust, az enyhén ívelő zsindeyes háztetőt mintegy százméternyire nyugatra az észak-déli irányú egysávos, kavicsos bekötőúttól, amelyen haladtunk.

Kocsink déli irányba haladva gurult el az első kapu előtt. A gumiabroncsok megcsikordultak a kavicsokon, miközben Borisz óvatosan lassított. Amennyire ki tudtam venni, a dácsából nem szűrődött ki villanyfény. Ez megnyugtató volt, mert azt jelenthette, hogy odabent mindenki alszik, vagy csak berúgtak, esetleg mindkettő'. Annál jobb, hogy a franc essen beléjük...

Már a második kapu előtt is elhaladtunk. Most kellett cselekednem. Amint feltűnt a durva fakerítés, számolni kezdtem a telefonpózna magasságú kerítésoszlopokat, rápaskoltam Borisz vállára fekete kopott bőrdzsekijében, intettem Misának, majd vállamat a bal hátsó ajtónak vetettem, résnyire kinyitottam. Az oszlopok fogytak... huszonnyolc, huszonkilenc, harminc... most!... azzal kigurultam a szokatlanul hideg késő szeptemberi éjszakába, pontosan azon a helyen, amelyet bekarikáztam magamnak a nagy felbontású légifotón, melyet Misa nyolc órával korábban készített egy kölcsönvett orosz haditengerészeti „Hokum” géppel.

Azonban hosszú pályafutásom során sajnos rendszeresen kísértett Murphy törvénye. Mert ugye, minden egyes fénykép elárul valamit, csak hát nem feltétlenül a teljesség igényével. A szóban forgó fényképfelvétel készítője például elmulasztotta felvenni azt a vaskos törzsű, könyörtelen nyírfát mely kellemetlenül közel nőtt az út széléhez, melyen haladtunk. Így persze nem tudhattam, hogy ott van és miközben szakszerűen gurultam tovább (ezt szerénységgel nélkül állíthatom), nagy, széles szlovák orrom erőteljesen és iszonyatos fájdalommal ütközött az imént említett fa kemény törzsének.

Nos hát, barátaim, nem szeretnék túlzásokba bocsátkozni, de hát az istenit neki... ez tényleg fáj.

Arra persze nem jutott időm, hogy ezen a kis kellemetlenségen évdjek. Az: ütés ereje teljesen levert a lábamról, a jobb oldalamba dőltem, majd tehetetlenül támolyogtam. Mindeközben jobb lábikrámba beakadt egy szederbokorba. Ha esetleg valaki nem tudná, a bokor tele van tövisekkel, és ha az ember úgy tizenöt mérföldes sebességgel gurul bele, az olyan érzés, mintha; az illetőn szögesdróttal szántanának végig.

Jó, jó, tudom hogy a felhasogatott, kifakult farmer nagy divat mostanában. De én nem vagyok egy divatbolond, haverjaim - szeretem a régi fazonú farmert: sötét indigófestéssel és legyen egy darabban. Na, mindegy... csak gurultam tovább az út mentén húzódó sekély árok mellett, az egyik metszőfogam valami keménybe ütközött, a könyökömet meg valami másik szilárd tárgyba vertem, átgázoltam egy újat tövises bozótban, majd megálltam valami halom kellős közepén.

Csak feküdtem ott a szívverésem hallgatva, vagy féltucatnyiszor jó mélyet lélegeztem. Akik már ismernek, azok tudják, nagyra értékelem a fájdalmat, mert abból tudom, hogy még életben vagyok. De hát barátaim, ez azért már túl sok volt a jóból, Egy kicsit jobban leírom a helyzetemet. Nagyjából úgy nézhettem ki, mint valami szar rongybaba.

Mert a tövisekkel megspékelt csülkeim kelet felé álltak, a testem többé-kevésbé észak-nyugati irányba csavarodott. Palacsintává zúzott orromból csorgott a vér a bajszomra. A tökeim sajogva lüktettek, mintha csak valami istenverte súlyemelő morzsolgatta volna őket az ujjaival. A jobb lábamból is vér szivárgott, lassan folyt be magas szárú Adidas GSG-9-es lábbelimbe, melynek garantáltan elszakíthatatlan fűzője valahogy mégiscsak megadta magát, már az első harminc másodpercben.

Kiszabadítottam magam a bozótból, kihúztam a töviseket, aztán felnyögtem, oldalamra fordultam, és megvizsgáltam, nem tört-e el valamim. Ezek után némi megkönnyebbüléssel tapogattam végig és mozgattam meg meggyötört testemet. Volt ott jó pár zúzódás. A bokámat egy hétig borogathatom. Ami pedig az orromat illeti... nos hát, fogjuk rá, hogy egyébként sem volt valami szép formájú orrom, az orrcimpáim pedig egyre szélesebbek, laposabbak lettek, ahogy múlt felettem az idő”. A jobb térdem sajgott, fáj a bal könyököm és csak most vettem észre, hogy szerecsendió nagyságú púp nőtt a homlokomon. Viszont nem tört el semmim, összességében véve tehát nincs itt semmi baj.

Ezek után gyorsan átvizsgáltam a felszerelésemet. A bebiztosított Heckler & Koch 9 mm-es MP5-PDW félautomata géppisztoly hátamra erősített tokjában túlélte a nem éppen sima földet érést. Most előhúztam, betettem egy tárat és amilyen csöndesen csak tudtam, csőre töltöttem. Kigomboltam katonai dzsekimet és megigazgattam alatta a könnyű golyóálló mellényt. Aztán átkutattam a dzsekim zsebeit. Minden rendben ott volt. Most előhúztam egy tekercs fekete ejtőernyőzsínort a bal felső zsebemből, levágtam belőle vagy egy méternyi, befűztem a jobb cipőmbé az elszakadt fűző helyére, majd amilyen szorosan csak tudtam, megkötöttem, ezzel is némi támaszt adva felhorzsolts bokámnak.

Most végigsimítottam az USP 9 mm-es pisztoly markolatán ott a combomra erősített tokban, csak hogy meggyőződjem róla, nem esett ki sem a fegyver, sem a tár, mikor végigszánkáztam a talajon. Aztán ellenőriztem, megvan-e még mind a két tizenöt lőszeres tartalék tár az övemen lévő tokokban. Megvoltak. Most végigdörzsöltem arcomat valamint kézfejeimet, hogy elkenjem rajtuk a sötét álcázó krémet. Meghúztam a fejem köré tekert tigriscsíkos kendőt, lerögzítve hátul copfba font hajamat. Végezetül, miután így átvizsgáltam teljes felszerelésemet, ideje volt tovább menni.

Megnéztem bal csuklómon a fekete Timex órát. Az orosz kommandósok tizenkilenc perc múlva fognak lecsapni a főkapunál. Vagyis hatperces késésben voltam az akció tervezett időbeosztásához képest. De itt most nem volt helye a kapkodásnak. Úgyhogy csak feküdtem tovább az út mentén abban a gödörben és várakoztam. Légzésem most lelassult, akár-csak a pulzusom. Visszafojtottam lélegzetemet és kissé kinyitottam a szám, hogy ezzel felerősítsem a fülembé jutó hangokat. Minden csöndes volt, csupán az éjszaka megszokott hangjait lehetett hallani. Ilyenkor tudja az ember, itt az idő a cselekvésre. Mert mikor ciripelést hallunk egyfelől, levelek hullását máshonnan, akkor a dolgok normális mederben folynak. Ám ha minden csöndes, akkor ott már valami nincs rendjén. A tapasztalt öreg rókák mindig tudják, mikor biztonságos a helyzet. Ha egy erdőből csak a szokásos erdei hangok hallatszanak, az azt jelenti, ideje indulni. Óvatosan fordultam jobb oldalamra, guggoló helyzetet vettem fel, amilyen alacsonyan csak lehetett, majd lassan kezdtem kúszni át az úton. Araszolva haladtam. De éjszaka az ember nem mozoghat gyorsan. Minthogy látni semmit sem lehetett, ezért a hangokra kellett hagyatkozni. Tehát csak lassan és óvatosan. Az ember halad egy keveset, aztán megáll, körülmélel és hallgatózik. Ez a módszer, ha valaki életben akar maradni. Ez nekem mindig bevált, szerte a világon és eszem ágában sem volt kapkodni csak azért, mert egy kis késésben voltam.

Centiméterenként haladtam előire, nem méterenként. És ezt jól tettem... ugyanis ahogy látásom az éjszaka sötétjében egyre élesebb lett, megpillantottam az őrszemeket, tőlem olyan harmincöt-negyven méternyire, a fának támaszkodva. Hárman voltak... nem is... négyen, sőt öten.

Most már kétszer olyan óvatos voltam, átjutottam az úton a kerítésig. Az durva, fadeszkából készült, feketére vagy sötétbarnára mázolva. Amit azonban a sötétségben nem láthattam (és a felderítő” fényképfelvételén sem), az a vastag drótkerítés volt, mely a deszkák mögött húzódott. Most eszembe jutott a haditengerészeti drótvágó, melyet ott hagytam Moszkvában. Tekintetem az ég felé fordítottam és vagy hat nyelven elátkoztam magam. Jó öreg bajtársamnak, Doc Tremblay-nek igaza volt: néha káposztalé van az agyam helyén.

Gyorsan átnéztem, mi van nálam... persze semmi. Éppenséggel felmászhatnék a kerítés tetejére is. Hisz csak olyan egy méter nyolcvan centi magas. De azzal igencsak felhívnám magamra a figyelmet, mintha valami élő reklám lennék. Most a hátamra fordultam. Valami kemény ütközött a vesémnek. Odanyúltam a hátam mögé és megéreztem a Gerber Multi-Pliert, mely szokás szerint ott volt az övemben. Már úgy hozzászóltam, hogy ott van, hogy el is feledkeztem róla. Ez a Multi-Plier egy igen ügyes kis szerszám. Van benne három csavarhúzó, egy kés, egy kis ráspoly, még konzerv-nyitó is. De ami az egészben a legjobb, hogy univerzális fogó — egy kis drótvágóval a fogópofák alatt.

Előhúztam a szerszámot, csöndesen kihúztam a fogófejet, majd a vágóélek közé fogtam az egyik drótszálat, aztán összeszorítottam.

Valamit tudnotok kell erről a Multi-Plier-ről. Mégpedig azt, hogy bár igencsak ügyes és sokoldalú szerszám, mégsem drótvágásra tervezték. Merthogy a fogószárak kicsik és keskenyek, csupán azért, hogy az összes szerszám elférjen rajta, így aztán nem ad igazán jó fogást, különösen, ha valakinek olyan lapát tenyere van óriási ujjakkal, mint nekem. Genetikai örökség ez, a vaskos ujjú szénbányász őseimtől Lansfordból, Pennsylvaniából. Ezzel azt próbálom/érzékeltetni, kedves barátaim, hogy valahányszor összenyomtam a fogópofákat, a fogószárak kegyetlenül a húsomba vágtak.

Persze volt nálam kesztyű, csak nem vettem fel. Hogy miért? Mert bőrkesztyűk voltak. Olyan vastag, mint a marha-nyelv. Az orosz hadseregben rendszeresített bőrkesztyűk. És itt most szart sem értek.

Azt hiszem, említettem már, hogy különösképpen értékelem a fájdalmat. Ezek után el tudjátok képzelni, hogy igencsak elevennek éreztem magam, mire akkora lyukat vágtam, hogy át tudjam préselni magam rajta. Most már tizenkét perces késésben voltam, de azért haladtam.

Nos hát, jóemberek, most bizonyára azt kérditek, mégis mi a franc ez az egész, igaz? Mi az ördögöt keres Dicky Marcinko, a keménytökű Hétpróbás Kommandós odakint egy dácsánál, negyvenhét kilométernyire Moszkvától nyugatra. És az meg hogy lehet, hogy ilyen barátságos ezzel a ruszkival, név szerint Borisz Makarowal és Misa Sztrojev-vel.

Hát jó, mielőtt még akcióba lépnék és (remélhetőleg) elkövetek egy sor gyilkosságot és egyéb súlyos testi sértést, mely szakmai elégtételt és érzelmi megkönnyebbülést jelent majd számomra, hadd mondjam el gyorsan az előzményeket. Történetünk három héttel ezelőtt kezdődött, amikor régi barátomat és bajtársamat, Paul Mahont meggyilkolták. Paul egycsillagos ellentengernagy (volt), tengeralattjárón szolgált, az Annapolis-i Akadémián diplomázott (azon kevesek egyikeként, akiket tényleg kedveltem és tiszteltem). Moszkvában volt katonai attasé, mikor meggyilkolták. Bajtársi kapcsolatunk kezdete azokra a napokra nyúlik vissza, mikor még senkiházi hadnagyocskák voltunk és a Pentagon gyomrában dolgoztunk.

Paul és én ekkor kaptuk megbízatásunkat, külön-külön saját főnökeinktől - mindketten admirálisok — mely a legnehezebb, legveszélyesebb és legtitkosabb akciók egyike volt, amit az Egyesült Államok haditengerészete valaha is kitervelt. Dióhéjban: el kellett lopnunk az Egyesült

Államok Hadseregének kabalababáját, a Különleges Hadosztály főtorzsőrmesteri egyenruhájába öltöztetett bábut, mégpedig a Pentagon főelőcsarnokából és mindezt egy héttel a Hadsereg és a Haditengerészet rangadó futballmérkőzése előtt.

Bárhogy történt is, ez a kis kaland, mely egyébiránt sikerrel járt barátokká tett minket és az elkövetkezendő évek során tartottuk egymással a kapcsolatot. Paul egyike volt azon kevés tiszteknek, aki írt nekem a börtönben töltött egy évem alatt. Sőt, még három hét sem telt el a Petersburg Federalból való szabadulásom után, mikor teljesen magam alatt voltam és Paul felhívott, azt kérdezte, lennék-e újszülött fia keresztapja. Nem mintha rá lett volna szorulva, hogy engem kérjen fel. A Mahon rokonok több mint elegen voltak erre a feladatra. Azonban mégis engem kért fel, mert úgy gondolta, kell nekem valaki, akit szerethetek és babusgathatok. És ebben teljesen igaza volt. Nem is olyan régen épp ideje lépett közbe az érdekemben, amikor a haditengerészeti államtitkár vádat akart emeltetni ellenem gyilkosságért.

Na szóval, úgy három hónappal ezelőtt Paul kemény munkába kezdett: kétéves megbízatását teljesítette az Egyesült Államok katonai attaséjaként Moszkvában, ami azt jelentette, hogy ott ő volt a legmagasabb rangú amerikai katonatiszt. A munka lehetett volna akár jelképes is, vagyis akkor is megfelelt volna e posztra, ha csupán eljár egy sereg diplomáciai fogadásra, koktélpartikat ad, fontos személyiségekkel ebédel együtt és találkozik, megír egy halom semmitmondó jelentést, melyben részletezi amit látott és hallott, és amin otthon elcsámcsoghattak.

De Pault nem ilyen fából faragták. Ő komolyan vette munkáját. Rendesen bevetette magát a sűrűbe és információkat gyűjtött, olyanokat, amiket a katonai hírszerzés elsőrendű fontosságúnak minősít. Ahogy nekem mondták, szédületesen jó munkát végzett.

Nyilvánvaló, hogy sikerei csípték egypár helyi rosszfiú szemét. Így aztán tenniük kellett valamit. Három hétejj ezelőtt Paul a feleségével, Beckyvel, két gyermekükkel (egyikük Adam, a keresztfiam a másik pedig a kétéves Louise) valamint a haditengerészet egyik női sofőrjével víkendről tértek vissza egy bérelt tóparti dácából Odemcovo közeléből. Ez Moszkvától északnyugatra fekszik, azon a területen, ahol jelenleg én is szenvedtem. Az autójukat egy „ismeretlen személyekből álló csoport” állította meg, közölték ridegen a diplomáciai csatornák, majd mind az ötüket meggyilkolták. A jelentés szerint először hátulról ütköztek a kocsijukba. A haditengerészeti sofőr meg sem kísérelt semmiféle taktikai manőverezést, nyilvánvalóan pánikba esett. Aztán leszorították őket az útról. Miután kocsijuk megállásra kényszerült, Pault egész családjával és a sofőrrel együtt géppisztollyal lötték agyon. A kocsit ezután felgyújtották, kétségkívül azzal a céllal, hogy a hatóságok számára megnehezítsék az utasok azonosítását. Nos hát, barátaim, bizonyára jól ismertek már ahhoz, hogy kitaláljátok, mindenképpen megtaláltam volna a módját, hogy akár egymagamban is ide jussak és kellő bosszút álljak barátom haláláért, a keresztfiamról már nem is beszélve. Szerencsére azonban Paul főnöke, egy Kenny Ross nevű haditengerész szabad utat nyitott számomra, ellátott egy koffernyi könnyűfegyverrel és diplomata útlevéllal. Az egész persze jóval komplikáltabb volt ennél, de arra most nincs idő, hogy mindent töviről hegyire elmagyarázzak. Lényeg az, hogy megérkeztem Moszkvába, szóval négy nappal ezelőtt és kérdezősködni kezdtem. Tegnap reggel kilenckor azután a moszkvai rendőrfőkapitányság szervezett bűnözés elleni osztagának kapitánya, Borisz elvitt engem a Petrovka utcába, egy lerobbant sárgatéglás épületbe és az egyik letartóztatott személy cellájához vezetett. Rámutatott egy hatalmas termetű, ronda, tetovált, robusztus felsőtestű baromra, akit kézbilincsel láncoltak egy horganyzott acélcsőhöz, mely majdnem olyan vastag és hosszú volt, mint a farkam. Borisz azt kérdezte: -Nem visel valami olyasmit, ami ismerős neked?

Végignéztem a fickón. Jellegzetes katonai hajviselete volt. Most a kék foltokkal teli feldagadt pofáját néztem. Na persze, a zsaruk rendesen megdolgozták, de anélkül is így jellemezném ezt az arcot: Undorító Kétszáz dolláros Nike Air edzőcipőt viselt és szabadidő ruhát. Körmei koszosak voltak. És akkor megláttam, amire Borisz célzott: a vaskos arany és féldrágakő, melyet ez a személtáda felerőltetett virsli méretű kisujjára.

Nagyon is jól tudtam, mi volt az: az Annapolisban végzetek gyűrűje.

- Mi a francot jelentsen ez? - kérdeztem Boriszt.

- Megpróbálta eladni egy amerikai turistának a Metropol szálló előtt - felelte az orosz. - De amilyen peche volt, a turista épp egy nyugalmazott haditengerésztiszt volt, aki aztán hangosan elkezdett panaszkodni az idegenvezetőnek amiatt, hogy oroszok az amerikai haditengerészet emléktárgyait árusítják. Az idegenvezető aztán - meg kell jegyeznem, igen tartózkodó fickó volt, és ha nem épp egy amerikai turista csinálja ott a balhét, hát hagyta volna a francba az egészet - végül aztán hívta a rendőrséget.

- Akkor hogy lehet, hogy a gyűrű még mindig ezen a fickón van?

Borisz vállat vont. - Nézd, végül is nem törvénybe ütköző, hogy valakinek van egy ilyen gyűrűje. De ha bizonyítani tudod, hogy ez a barátodé, azzal már kezdhethetünk valamit.

A gyűrűre mutattam, majd tenyérrel felfelé kinyújtottam a kezem és félreérthetetlenül jeleztem, hogy a gyűrűt akarom.

Az a nagy barom egyenesen a tenyerem közepébe köpött.

- Borisz, odaadnád a kézbilincs kulcsát, és magunkra hagynál minket egy pár percre? kérdeztem.

Az orosz elvigyorodott. - Hát persze, semmi gond, Dickie.

Végre nagy nehezen lehúztam a gyűrűt a fickó kezéről (sajnos eközben eltörtem két ujját).

Megnéztem a belső oldalát, és ott láttam Paul monogramját és a diplomaszerezés évszámát: 1973.

Az ezt követő igencsak felfokozott hangulatú kikérdezés után a pasas, akit egyébként Vaszilij Csicskovnak hívtak -Borisz állítása szerint egyre csak ragaszkodott ahhoz a meséhez, hogy az utcán találta a gyűrűt és keményvalutához akart jutni azzal, hogy eladja azt az első útjába kerülő amerikaiinak. (Pedig Moszkvában a rendőr és a letartóztatott közötti fizikai kontaktusra vonatkozó szabályok mások, mint az Egyesült Államokban.)

Hát persze, hogyne. Ez a mese úgy igaz, mint ahogy nekem van egy eladó tengerparti birtokom New Mexikóban. Borisz szerint a pasas valami pénzbehajtó valami grúz

„vorzakonyje” alkalmazásában. Az orosz nyelvben ez a maffiózó Keresztapa megfelelője, az illető neve pedig Andrej Jugyin. Misa szerint a zsaruk már hónapok óta próbálják elkapni ezt az Andrejt, mindedig sikertelenül.

Borisz közbevetette, hogy a sikertelenség oka mindenekelőtt az, hogy Andrej amolyan Jasszer Arafat stílusban élt, vagyis hetente, de néha naponta költözött egyik titkos szálláshelyéről a másikra, mert valahogy mindig sikerült neki idejében információt szerezni a rendőrség akciójáról és mindig idejében elhúzta a seggét.

Jugyin. Andrej Jugyin. Most beugrott. Visszaemlékeztem a névre, mert Andrej egyike volt annak a mintegy tucatnyi maffiózó keresztapának, akikről egy halom jegyzet, emlékeztető, jelentés és dokumentum tett említést, melyeket két nappal ezelőtt találtam Paul irodájában a „szigorúan haditengerészet számára” szánt széfben.

Az említett feljegyzések szerint Andrej a veszélyesebb és elszántabb helyi maffiózók közé tartozott és számos különféle tevékenységi körben volt érdekelt a védelmi pénzekről a fegyver- és kábítószercsempészig. A neve mellett egy csillag állt, gondolom nem azért, mert jó srác volt.

Borisz ezután visszavitt engem az irodájába, előhúzott ' széfjéből egy terjedelmes fényképtablót, majd rámutatott Jugyin majompofájára az orosz maffiacsaládokat ábrázoló képek között.

Most már kétszeresen is beugrott. Láttam már Andrej arcát: Paul készített róla titokban fényképet. A pasas épp ünnepelhetett valamit azon a képen, mert magasra emelte borospoharát, nyitott szájjal nevetgélt egy szardíniával teli asztal mellett, valami zsúfolt vendéglőben vagy klubban. De Paul nem címkézte fel a képet. Miért is tette volna, hisz jól tudta, ki a franc az ott a fényképen. És most ott Borisz irodájában már azonosítani tudtam azt az arcot egy névvel. Most azt kérdeztem, eltölthetnék-e még egy kis időt a fogollyal, csak hogy többet tudjak meg életviteléről és világnézetéről. Borisz vihorászott, odaadta a kézbilincs kulcsát, én pedig visszatértem a cellába, hogy egypár keresetlen szót váltsak Vaszilijel. Igazán érzelmes, gondolatébresztő és filozofikus beszélgetés volt, egypár olyan elkötelezettségről és felelősségről, amellyel tartozunk egy barátnak és egy keresztfiúnak. És nem sokkal azelőtt, hogy Vaszilij távozott a börtönkórházba, már ő is úgy látta a dolgokat, mint én (általában így szokott lenni az ilyen fickókkal), én pedig elmondhattam Borisznak, hol lelhető” fel pillanatnyilag Andrej Jugyin - ugyanabban a dácában, amely most már oly közel és mégis oly távol volt.

Nos, talán elsőre furcsán hangzik (legalábbis számomra), de Paul papírjaiból tudtam meg, hogy Moszkvába érkezésének első napjától kezdve sok időt fordított arra, hogy információt gyűjtsen az orosz (valamint grúz, örmény és csecsen) szervezett bűnözésről.

Egy katonai attasé részéről furcsa foglalatosság, mondhatnánk. És ez így igaz. Míg csak rá nem jövünk, hogy az orosz szervezett bűnözés igencsak széleskörű tevékenységet folytat a pénzmosástól és kábítószer-kereskedelemtől a nukleáris fegyverek, vegyi és biológiai hadviselés eszközeinek eladásáig.

Az igazság az, hogy bár Ken Ross ezt egyáltalán nem említette nekem, mégis úgy gondoltam, a maffia volt az oka annak, hogy Paul küldetésére itt pontot tettek. Ő folyékonyan és akcentus nélkül beszélt oroszul. És ami ugyanilyen fontos, Paul maga is akcióba lépett - olyan srác volt, hogy átöltözött, kisurrant a követségről és az utcákon tette a dolgát anélkül, hogy sürgősen feltűnést keltett volna. Ritka az ilyen képesség, méginkább egy egycsillagos ellentengernagy-nál. Pault tehát azért küldték ide, mert a haditengerészetet már épp eléggé aggasztotta az orosz szervezett bűnözés tevékenysége. Paul és családja pedig megfizették ezért a végső árat.

Most már tudjátok, miért is vagyok itt. Udvariassági látogatást kívánok tenni kedves barátunknál, Andrejnél, a grúz keresztapánál. Abból, amiket Misa felderítő fényképfelvételein láttam - a Mercedes limuzint és a biztonságiak két Volvóját, a ki- és bejárákáló Volga teherautókat és vagy egy tucatnyi testőrt ott a fák között - az volt a benyomásom, amit Vaszilij is mondott nekem, vagyis hogy Andrej most ott héderel a dácában.

Egypár kérdést akartam feltenni Andrejnek, mielőtt lábamat a torkára teszem és erőteljesen rátaposok. Első kérdésem ez lesz: -Vajon hogy lehet, hogy a ronda gorillád történetesen az én barátom Annapolis-i gyűrűjét viseli?

Hát igen... egyenes kérdéseket fogok feltenni. Isten legyen irgalmas hozzá, ha nem ad egyenes válaszokat.

Ha esetleg azt gondoljátok, elvesztettem a józan ítélőképességemet, elmondhatom, nem egyedül hajtom végre ezt az akciót. Az osztag már odakint volt. Csak mint rendszerint, most is én vállalkoztam arra, hogy besurranok a hátsó ajtón. Borisz pedig örömmel engedte át nekem az akciónak ezt a részét.

Azonfelül meg nem is beszélek oroszul és nem is dolgoztam még együtt oroszokkal, csupán ellenük a hidegháború idején. Így hát igazából azt sem tudhatom, hogyan is végzik dolgukat és valószínűleg agyonlövetném magam. Na, ebből viszont nem kérek.

A terv szerint tehát - miközben titokban behatolok, a főbejárat felől támad egy osztag feketesapkás kommandóssal. A kommandós csapat önkéntesekből áll, akiket rendszeresen

képeznek ki a nem hagyományos hadviselésre. Azon kevés rendőri egységek egyike, amelyeket Borisz szerint még nem fertőzött meg a szervezett bűnözés.

MP5-ÖS fegyveremet magamhoz szorítva kúsztam előre. A talaj puha volt - vastagon borították a fenyő tűlevelek, így csendben haladhattam előre. Nyolc, kilenc, tíz méter, majd megálltam, hogy felmérjem a terepet és lássam a rosszfiúkat. Még a sötétben is kivehető volt, hogy nincs különösebb eltérés attól, amit nyolc órával korábban a fényképeken láttam. Maga a dácsa egy enyhe emelkedőn állt, a fenyőfák sűrűn nőttek, egészen addig, hogy csak néhány méternyire voltak a háztól. Az épület hátsó oldalán egy keskeny faajtó volt, egyszerűverandával, innen deszkából ácsolt lejárát vezetett egy kisebb kunyhóhoz, melyből egy fém kémény állt ki. Misa szerint ez volt a szauna. Magától a dácsától kezdődően az örökzöld növényekkel sűrűn borított terület enyhén lejtett egészen az útig. A lejtőt egy észak-déli irányú kis patak osztotta ketté. Ennyit a helyszínrajzról. Most térjünk rá ellenfeleimre. Az őrszemek durván karéj alakban szóródtak szét köztem és a dácsa között. Nem lesz könnyű ezeket eltávolítani. Úgy kellett eltalálnom őket, hogy rögtön talajt fogjanak - csendesen, hogy ne tudják egymást figyelmeztetni. Vagy úgy kell intéznem, hogy összegyűljenek egy csomóba, és akkor egyszerre végezhetek velük.

Az ilyen helyzetek azok, mikor azt szeretném, bárcsak ott lenne velem Stevie Wonder, vagy Doc Tremly, vagy Gator Shepard - bármelyik az öt nehézfiú közül, akiket magammal hoztam Moszkvába segítőtársként. De ez most lehetetlen volt. Mert bár ezek a zsiványok itt voltak az orosz fővárosban, de ma estére megvolt a saját dolguk - nevezetesen az, hogy engem fedezzenek. Egy kis elterelő” hadműveletet készítettek elő ott a városban, hogy a követségen senki meg ne tudja, hol is járok most és mire készülök. Ez különösképpen vonatkozott a helyettes misszióvezetőre.

Ja, persze... hát nem is említettem, hogy a ma esti kis vidéki kiruccanásom szabályellenes? Sőt, engedély nélküli? Fekete akció. Nahát, de hülye vagyok.

Hát igen, annak ellenére, hogy hivatalosan képviselem az Egyesült Államok haditengerészetét és a misszióvezető-helyettes nem a felettesem, mindazonáltal vastag, vízjeles, külügyminisztériumi fejléccel ellátott levélpapíron tiltott meg számomra bárminemű lépést, mely rendzavaráshoz, vagy bármiféle incidenshez vezethet. Ez nemes egyszerűséggel fogalmazva annyit jelentett, hogy szart sem csinálhatok. Csak hát, barátaim, ez egyszerűen nevetséges. Ugyanolyan jól tudjátok, mint én, hogy nem tartozom beszámolóval egy helyettes misszióvezetőnek, vagy bármely más pöffeszkedő rongyrazó diplomatának, ami azt illeti. A magam részéről minden vagyok, csak épp diplomatikus nem. Igenis egy hétr próbás szőrössegű tengerészgyalogos vagyok. A feletteseim pedig tengernagyok, mindenekelőtt Kenny Ross ellentengernagy.

Úgy döntöttem, egyenként iktatom ki az őrszemeket Elég távol álltak egymástól, ezért tudtam, csendben le tudom teríteni őket. Déli irányba kúsztam, hogy a tőlem balra lévő fickó hátába kerülhessek. Három és fél percig tartott, míg elfoglaltam a megfelelő helyet. Azután vállamhoz és arcomhoz szorítottam a fegyvert, az őrszem fejére irányítottam az MP5 célzóoptika zöld neonszálát, majd meghúztam az elsütőbillentyűt. Csupán egy csendes kattantást hallottam, amit a zár csapott, majd az őrszem testének tompa puffanását, mikor a tűlevél ágyra rogyott. Az ördögbe is, ez az MPE tényleg egy hatásos fegyver.

Odakúsztam, ahol az őrszem elfeküdt. Tisztán kivehető” tízcentes nagyságú luk volt a halántékán. Mikor fölemeltem: a fejét a földről, a másik oldalán megláttam az ezüst dollár nagyságú nyílást és a kifolyó agyszövetet a talajon. Ennek ellenére odanyúltam és megvizsgáltam a nyaki verőeret. Hát igen... ez meghalt. Gyorsan átkutattam. Volt nála egy félautomata pisztoly, olcsó műanyag tokban, melegítő nadrágjának derékpántjára erősítve. Dzsekijének zsebében volt egy hordozható rádiókészülék, kikapcsolva, meg egy levélgyufa Egy lerobbant, ötvenes évekbeli

Harley Davidson motor volt a címkéjén, alatta az angol felirattal: Dynamo Club. Láttam már ezt a lógót Paul aktáiban. Nekem akkor úgy tűnt, valami nyugta volt és ott a lap aljára ez volt írva: Jugyin. A levélgyufa címkéjén nem volt sem telefonszám, sem cím. Most megnéztem a belsejét. Ez a szám állt ott aláhúzva: 2130. Becsúszttam a levélgyufát katonai dzsekim felső zsebébe és tovább kutattam a holttestet. Egyéb személyazonosító nem volt nála. Ami azt jelentette, ez a hely hazai pálya volt számára. Otthon pedig nincs szükség irattárcára.

A következő kettőt ugyanilyen könnyen intéztem el. Már éppen útban voltam, hogy az utolsó pár őrszemmel foglalkozzam, mikor odakint a főbejáratnál elszabadult a pokol. Hallottam, hogy egy nehéz jármű közeledik, motorja dübörgött, amint elhaladt balról jobbra, a dácsán túlra. Azután repedő fém hangját hallottam, ezt gyors egymásutánban robbanások követték. A zűrzavarból ítélve az orosz kommandósok nem finomkodtak akciójuk közben. Gondolom, nem vesződtek azzal, hogy foglyokat ejtsenek.

Jókorá, narancssárga lángok csaptak fel a dácsából a bejáratnál, elhomályosítva látásomat. Azt azonban még megláttam, hogy két célpont igyekszik valami fedezékbe. Egyikük - valami lehetetlen öltönyt viselő Iván - szólította hangosan barátait. Mikor nem kapott választ, valamit előrántott zsebéből. Egy hármassorozatot küldtem felé.

Az Iván a földre zuhant, de nem azért mert eltaláltam... sőt, vaktában viszonzta felém a tüzet és barátjára üvöltött, hogy tűnjön el. Láttam, amint karjaival hadonászott és tudtam, mit mond, annak ellenére, hogy nem beszéltem a nyelvüket. Valami ilyesmit mondott, „úgy látszik, csak egy fickó van ott, úgyhogy jobbról kerülj az oldalába annak a szarházinak, akkor keresztűzbe kaphatjuk.

Az imént említett szarházi természetesen én voltam. - Ela gyenge vagy, erősnek kell mutatkoznod - mondja Szun Tszu. Vagy tengerészgyalogos nyelven fogalmazva abban a pillanatban, mikor megtámadnak, vissza kell támadnod, így hát beütöttem egy tárat az MP5-be, felöltöttem legharciasabb fazonomat és elindultam egyenesen afelé a rohadék felé, üvöltözve, hogy háááááááü! Mint egy igazi istenverte tengerészgyalogos.

Iván abban a lehetetlen öltönyben nem számított erre. Önkéntelenül is talpra állt. Egy pillanatra jól látszottak körvonalai, amint a háttérben egy lángnyelv csapott föl a dácsából. És már meg is csíptem - egy irgalmatlan sorozatot, mellyel elkaptam a lábszárán, combján, lágyékán, hasán és a mellkasán. Na jó, nem volt ez egy mesterlövés, de azért megtette a magáét. Most már négyen feküdtek.

Ezúttal azonban nem volt időm arra, hogy megcsodáljam munkám eredményét, mert a fejem melletti fatörzsről forgácsok repültek szanaszét, valami belehasított az arcomba, úgy, hogy a földre dobtam magam. Hát persze... az a másik Iván még ott volt, és az arcomból csorgó vérből arra következtettem, hogy igencsak dühös lehet.

Balról tüzelt. Úgy, hogy meg kell kerülnöm, és oldalba kapnom. Erre a legjobb útnak a patak látszott. Az MP5 gépfegyvert a hátamra csúsztattam, előre kúsztam, ügyet sem vetve bokámra, térdemre és egyéb sajgó testrészeimre, aztán fejjel előre belemerültem a fekete vízbe.

Te jó ég! Ezt azért mondom, mert a víz herezacskót össze-húzóan hideg volt. Pár másodpercig csak feküdtem ott a vízen, arra várva, hogy a gyomrom a torkomból a helyére kerüljön. A patak olyan két méter széles volt és a közepén durván egy méter mély. A fenék sokkal szilárdabb volt, mint gondoltam. Nagy, lapos, sima kövek borították. Most háromméternyi haladtam balra, arrafelé, amerre Iván leshelyét sejtettem, amikor egy felszín alatti víztörőgáthoz érkeztem, érzésem szerint betonból épült. Átmásztam rajta, lábam most rothadó növények meg egyéb szar puha tömegébe süppedt Vagy úgy... ebből rájöttem, hogy épp most értem a szaum csobbanójába és ez már az igazi patak. Síkos volt és sokkal mélyebb is.

Három gyors lövés süvített el a fülem mellett, a golyók a patak partjába csapódtak, mintegy félméternyire a fejem mögött. Úgyhogy most alámerültem, néhány métert a víz alatt tettem meg, minden centiméterért megküzdve az áramlattal szemben. Aztán ismét felbukkantam. Erre egy golyó hasított a vízbe, túl közel ahhoz, hogy megnyugtatót volna, úgyhogy ismét alábuktam. Tovább haladtam/előre. Hát ez nagy szívás lesz, az már látszott.

Most egy fénysugár pásztázott végig a fodrozódó vízfelszínen, természetesen engem keresett. Odaferkőztem a parthoz, amilyen közel csak lehetett, azon az oldalon ahonnan jöttem.

Mozdulatlanul várakoztam. A fénysugár most ismét elhaladt közvetlenül mellettem. Ezután a lehető legnagyobb csöndben a felszínre jöttem, teleszívam a tüdőmet levegővel, aztán ismét várakoztam. Mikor észrevettem hogy a fénysugár ismét felém közelít, újfent a víz alá buktam egy karnyi vastag fagyökérbe kapaszkodva. A fénysugár elhaladt fölöttem.

A víz felszínén keresztül láttam, honnan jön a fénysugár valahonnan a partról, tőlem balra.

Megint áthaladt felettem, jobbról balra, aztán a szemben lévő üres partot pásztázta. Egy kis időt nyertem, úgyhogy megint a felszínre bukkantam, egy kis életbentartó oxigént szippantva.

Csak kuporogtam ott, már a seggem luka is befagyott, miközben arra vártam, hogy ez a szarházi közelebb jöjjön. Mert közelebb kellett jönnie, ha át akarta kutatni a partot. Tehát csak vártam ott, Adamra, meggyilkolt keresztfiamra gondolva. Ez segített abban, hogy testem felizzon, még abban a sarkvidéki hidegben is.

Végre felbukkant. Igen, ő volt az, az Iván. Látszottak körvonalai a partról, amint a víz fölé hajolt, azon igyekezve, hogy átlásson a zavaros vízfelszínen. Láthatólag profi kiképzést kapott. Pisztolya a jobb kezében, az elemlámpa a balban. Kézfejei összeértek, a bal csuklója alátámasztotta a pisztolyt tartó jobb kezét, a pisztoly csöve pedig párhuzamosan állt a fénysugárral.

Ez hatásos módszer. De csak akkor válik be, ha a célpont is világosan látható. Csakhogy ő nem láthatta, amint a patakparthoz araszoltam. Szépen megvártam, míg a lámpa fénysugara vagy félméternyire a jobb vállam mögé esett a fickó pedig előrelépett egészen a víz széléig, hogy belássa az egész patakpartot. A fénysugár most kezdett vízszintesről függőlegesre váltani.

Abban a pillanatban a vízfelszínre törtem, mint egy dühödt krokodil, kinyújtott kézzel megragadtam a fickó övét: lágyékát, aztán fejjel a vízbe rántottam.

Jobbra-balra csapkodott, de a meglepetés ereje túl nagy volt ahhoz, hogy bármi veszélyt is jelenthetett volna rám nézve. Pistolyát és lámpáját elvesztette, én pedig tapadtan rá, mint egy alligátor, amelyik épp kurvára éhes. Kezem a torkán, lábszáraim a teste köré fonva, így tartottam őt a víz alatt halálos szorítással, az utolsó csepp levegőt is kipréselve belőle, miközben veszettül küzdött, hogy megszabaduljon tőlem, hiszen az élete függött ettől.

Túlélésre azonban semmi esélye sem volt. Ennek ellenén egy örökkévalóságnak tűnt, míg végeztem vele — talán negyvenöt, ötven, esetleg ötvenöt másodpercbe is beletellett. Hát ha ez nem elég hosszú idő nektek, akkor próbáljatok meg ti birkózni egy nagydarab erős Ivánnal, aki nem óhajt meghalni, mondjuk úgy egy percet a víz alatt anélkül, hogy a lélegzetetek kimaradna, vagy magatok is megfulladnátok az esemény során.

Küszködve kapaszkodtam fel a partra és kimerülten fordultam a hátamra. Pechemre, mert az a rohadt géppisztoly tus a vesémbe fúródott és kurvára fájt. Úgyhogy feltápáskodtam térdelő helyzetbe és vizet öklendeztem. Arra kérlek barátaim, hogy ha tudtok valami könnyebb pénzkereseti lehetőséget, csak szóljatok, rendben? És tudjátok mit? Ez még csak a kezdete volt az esti szórakozásnak. Mert még be kellett hatolnom abba a kurva dácsába.

De mindenekelőtt ott volt a szauna. Leakasztottam a hátamról az MP5-öt, kifolyattam belőle a vizet, új tárat ütöttem be, majd óvatosan indultam felfelé a patakparton, jobbra oldalazva a fák fedezékében. A szaunának egy méterszer egy méteres ablaka volt, leguggoltam és úgy haladtam el alatta. Aztán ott volt a keskeny, cédrusfa keretes ajtó. A kilincse próbáltam. Az engedett.

Befelé nyomtam az ajtót és az résnyire kinyílt. Ezután teljesen benyomtam az MP5 csőszájfékjével, majd óvatosan bekukkantottam. A kívülről beszűrődő fényben két durva fapadot láttam ott, vagy fél tucat fogast, melyeken nagy törülközők függtek, volt ott egy takaros kis farakás valamint egy rézvödör tele gyújtóssal. Az öltözőszoba azonban üres volt. Mindjárt tölem jobbra ott volt egy második ajtó. Megismételtem a korábbi módszert, azonban a szauna is üres volt, leszámítva az acél szaunakályhát, a tetején egy halom kővel. A kályhából egyetlen szellőzőcső nyúlt ki, át a mennyezeten. Szemben a kályhával L alakú, franciaágy szélességű pad volt. Két ember kényelmesen, végigfekhetett rajta. A pad alatt egy vízzel telt fadézsza állt. A sarokba valaki egy durva madzaggal összekötözött kis nyírfavesszőköteget dobott. Kinyitottam a kályhát. Odabent tele volt pókhálóval, mely elárulta, mostanában nem használták. A padlót vékony porréteg fedte. Becsuktam a kályhaajtót és végigfuttattam ujjaimat a fém kályhatest alatt. Semmi. Egyik ujjamat bedugtam a fadézsaába. A víz hideg volt, a tetején áttetsző filmréteggel. Újabb jel arra, hogy a szaunát egy ideje már nem használták. Ideje volt távozni. Most mozgó fények látszottak szerte a dácában. Aztán robbanások hallatszottak, meg lövések -automata fegyverek teljes tárait lötték ki. Hát nincs ezekben a fickókban semmi fegyelem? Azután kiáltásokat hallottam. A szavakat ugyan nem értettem, de a jelentésük egyszerű volt: azt üvöltözték oroszul: Rendőrség! Mindenki kifelé, előrenyújtott karral, tenyérrel felfelé! És meg ne moccanjatok! Súlyos léptekkel indultam felfelé a deszkafeljárón a hátsó ajtóhoz, MP5-ösömet készenlétben tartva, amikor az ajtó kivágódott. A fegyvercsövet most felfelé irányítottam, mutatóujjam a ravaszra csúszott. Borisz is. Tekintetünk összekapcsolódott, majd mindketten mélyen fellélegeztünk, aztán leengedtük fegyvereinket. Nekem sikerült kinyögnöm az első” szót. - Hol a francban van a célpontunk? Ez az Andrej hogyishívják... szóval a keresztapa? - Jogyin? - Borisz most szélesen tárta szét karjait, tenyérrel kifelé. - Elment. Csak a testőrei maradtak itt. Golyófogónak hagyták itt őket... meg hogy minket megzavarjanak és esetleg lelőjenek néhány zsarut. - Most undorral rázta meg fejét. - Pedig itt volt, mikor Misa körülszaglászott és fényképfelvételeket készített itt délután, a kurva életbe. Ezt jól tudom. És erre most eltűnt. Valaki biztos megsúgta neki, hogy jövünk. Miközben az orosz kommandósok eltávolították a holttesteket, Borisz és jómagam átfésültük a dácát (szó szerint sűrűfogú fésűvel). Na, nem mintha arra számítottunk volna, hogy bármit is találunk. Először is a kommandósok rendesen lerombolták az egész helyet, mikor betörték az ajtón. Másrészt rövid moszkvai tartózkodásom ellenére el tudtam már dönteni, hogy ezek az orosz maffiózók ügyesek, kiszámíthatatlanok és dörzsöltek. Úgy tettek, mintha az utcák is az övék lennének - valójában így is volt. Az ember be nem léphet úgy egy üzletbe, étterembe vagy egy első osztályú szállodába, hogy ne találkozna a maffiával. Ez a csőcselék mindent a kezében tartott, a szemétszállítástól a kaviár eladásig. Pénzbeszedők között olyan gorilla is volt, mint amelyik Paul gyűrűjét viselte, aztán voltak egykori tiszték is, hétpróbás harcosok, mint én. Csak ők nem írtak sikerkönyveket és nem volt nyugdíjuk. Számtalan dolog jutott az eszembe, de egyik sem volt túl izgató. Ott álltam a dácában és a lehetőségeket mérlegelem. Mindenekelőtt a rosszfiúk tudták, hogy rajtaütünk a helyszínen. Azon tűnődtem, honnan kaphatták a fülest, egészen addig, míg egy közelebbi pillantást vettem a kommandós osztag parancsnokára, a belügyminisztérium ezredesére. Nagyon is öntudatosan dörzsölgette a bal csuklóját, mert azon egy arany Rolex President karóra volt. Odaléptem és köszöntem, „Hello”- ő is beszélt egy kicsi angol - aztán közelebből is szemügyre vettem. Az óra láthatólag vadonatúj volt egy karcolás sem volt rajta. Az ilyen órák olyan hét-nyolcezer dollárba kóstálnak. Úgyhogy most már tudtam, hogy sikerült a rosszfiúknak simán lelépni innen.

De tényleg simán. A ruszkek elmondása szerint semmilyen bizonyítékot sem hagytak hátra. Semmit. És véleményem szerint még rosszabb volt maga a tény, hogy Jugyin és cimborái meglóghattak annak ellenére, hogy mint Borisz mondta, a dácst az elmúlt nyolc órában folyamatos megfigyelés alatt tartotta a belügyminisztérium.

Na persze... hiszen láthattam az előbb az ezredes új arany Rolex óráját.

És minthogy tudtam, mily kevésbé vannak biztonságban az operatív tisztek ebben a kurva Oroszországban, nyilvánvalóan vigyáznom kellett a saját seggemre is. Tudjátok, barátaim, engem már gyakran megvádoltak azzal, hogy törvénytelen eszközökkel vezetem akcióimat. Konkrétan anélkül, hogy engedélyt kapnék feletteseimtől a cselekvésre. De jómagam és embereim ezzel a módszerrel maradtunk életben, így zavartuk össze ellenségeinket és így lettem igazán sikeres harcos.

És úgy döntöttem, Oroszország az az ország, ahol a régi jól bevált módszerekhez hasonlóan fogok játszani.

Nos, bár az oroszok semmi érdemlegeset sem találtak a dácstban, ez még nem jelentette azt, hogy ez a hely abszolút mentes a bizonyítékoktól. Borisz és Misa berzenkedése ellenére módszeresen átkutattam a dácst belsejét, a szilánkokká zúzott bejárati ajtótól a betört hátsó ajtóig, a klasszikus módszerrel. Többnyire egy halom kérdőjellel találkoztam. Tényleg egy teljesen új helyzet állt elő, ez pedig egy sereg új, megoldatlan problémát jelentett számomra. Odabent az a pár bútor régi volt, paraszti és igencsak leharcolt. A padlón olcsó, sárral borított szőnyegek. A szekrények üresek, csupán a drót, vagy műanyag akasztók lógtak benne. Az előszobai szekrényt por lepte, de ezt a robbanások idézték elő.

Ezt tudtam, mert a nagy hálószoba szekrényében a polcok tiszták voltak.

Szóval az egész hely elég csupasznak látszott. Volt ott ugyan egy Sony tévé, egy olyan újfajta félméteres műholdas antennához csatlakoztatva. Aztán volt ott egy CD játékos a konyhakredencen. Az orosz kommandósok végigmancsoltak egy doboz kínai kalóz CD-t, amelyeken amerikai, angol és francia rock and. roll volt, valamint orosz popzene. Ezeket tömködték a zsebükbe szuvenírként.

Átkutattam a konyhát. Ott állt egy kis, kétlapos gáztűzhely, melyet gázpalackról üzemeltettek. Aztán ott volt egy fél vekni fekete kenyér, fél tucat kaviárkonzerv, több doboz sűrített tej és egy halom félig üres vodkásüveg a konyhaszekrényben. Az a pár edény ott repedezett és kopott volt. Aztán volt ott egy franciaágy, rajta egy öreg, csupasz malaccal, két molyrágta vánkos és egy éjjeliszekrény. Átkutattam a fiókokat, semmi. Felemeltem az elrongyolódott párát a támlás székről: megint csak semmi. A három kisebb hálószoba mindegyike teljesen üres volt, sem ágy, sem bútorok nem voltak ott. A padlót is tisztára separták, sehol egy őrszem a sarkokban vagy a beépített szekrényben. Volt valami furcsa ebben az egészben. Szóval valami nagyon nem olt rendben. És ami a leginkább zavart, fogalmam sem volt óla, mi lehetett az.

Ettől függetlenül tovább folytattam a keresést. Átvizsgáltam a tűzhelyet. A hamu fától származott, ami azt jelentette, hogy a közelmúltban papírt nemigen égettek benne. Mert a papír hamva különbözik a fától. Mindazonáltal a tűzhely belseje meleg volt, ami arra utalt, hogy valaki nem is olyan égen ott tartózkodott.

Egy órnyi folyamatos és eredménytelen kutatás után Borisz úgy döntött, már eleget láttam. Felkapott egy felbontatlan üveg Rémy Martin Louis XIII konyakot a durva fenyőfa kredencről, hátbavágott majd azt mondta. - Na, gyere, Dickie, nincs itt semmi. Gyerünk azt berúgunk.

- Csak még néhány perc, oké? - Lemondóan sóhajtott fel, majd tisztelgett felém az üveg konyakkal. - Na jó, jó, fiacskám, csak csináld ameddig kedved tartja, mi odakint leszünk.

A hüvelykujjamat mutattam felé. - Kösz, Borisz. - Most már rájöttem, mi volt az ami zavart engem ezen a helyen. A felderítő” fotókon úgy látszott, hogy itt mozgás van. Feltételeztük, hogy

emberek jönnek látogatóba Andrejhez. Most meg azt látom, hogy ez a hely le van robbanva, mindent eltakarítottak innen. Aztán lezárták. Elvitték a bizonyítékokat. De ugyan miféle bizonyítékot? A dácsát tisztára separték.

Azért mégis. Vagy talán mégsem. Nem mehettem el innen addig, míg teljesen fel nem forgattam ezt a házat. Minthogy sokszor végeztem már ilyen munkát, jól tudtam, gyakorlatilag lehetetlen egy helyet teljesen tisztára seperni. Ezt nem szabad figyelmen kívül hagyni, mert az ember újfent rájön, hogy igaz. A rosszfiúk mindig hátrahagynak valamit. De ha valaki siet, akkor soha meg nem találja. Úgyhogy ehhez idő kell és módszeresen kell csinálni. Aztán ha az ember már mindent háromszor is átvizsgált és mégis minden teljesen tiszta, akkor tudja, hogy igazi profikkal van dolga és eszerint kell cselekednie.

A bizonyítékot végül is abban a horpadt rézedényben találtam meg, melyben a fatuskókat tartották ott a tűzhely mellett. Kiemeltem belőle a fadarabokat és a padlóra tettem. Egy kettétépett papírlap volt ott az edény alján, melyet valószínűleg a begyűjtáshoz akartak használni. Megfordítottam a lapot és láttam, hogy egy Air France járat szállítólevelének elmosódott fénymásolata volt. Rajta volt a szállítólevél száma: 059-5391-1572, dátum azonban nem volt. A címzett a következő volt: Limon Ltd., Mustique, Brit Grenadine, garanciavállaló: Banque Lasalle, Genf, Svájc.

Az eredeti feladó neve itt nem volt olvasható. A szállítmányozó és a biztosító cég neve azonban ott volt: Lantos & Cie, Párizs XVI. Értéke: több mint 5,5 millió frank, azaz olyan egy és egy négyedmillió dollár. Idézem a szállítmány tartalmát: „Környezetvizsgáló kamra tartozékai, daru, daru tartozékok, kézikocsik, forró freon tankok, fűtőcsövek.Összsúly: 24 500 kg.

Ez valahogy nem illik a képbe, mi? Egy Air France szállítólevél, amelyet begyűjtáshoz használnak egy orosz dácsában. Nos hát, hosszú és göröngyös pályafutásom során igencsak ritkán fordult elő”, hogy a kép pontosan összeállt. Vajon mi az ördögnek kell egy spanyol (vagy olasz) citromról elnevezett cégnek környezetvizsgáló kamra Mustique-ban, úgy mégis?

És mi az ördög ez a Banque Lasalle Genfben, meg a Lantos&Cie, Párizs XVI? Már tudtam, ezek azok a kérdések, amelyekre a választ fogom keresni az elkövetkezendő néhány napban. A saját személyes és szakmai megelégedésemre. Hogy miért? Mert ezek Andrej Jugyinnal összefüggő kérdések voltak és Andrej Jugyin állt bajtársam, Paul Mahon halála mögött.

Sejtem, mit akartok most mondani. Azt, hogy ez a bizonyíték lánc igencsak gyengécske. Nos, ez igaz. De egyelőre ez volt az összes bizonyítékom és addig járok majd a dolgok , után, míg előrébb nem jutok.

Lepillantottam a papírlapra ott a kezemben. A régi gyűrődésből úgy látszott, mintha ezt a papírlapot félbehajtották volna, majd még egyszer függőlegesen. Talán valaki így tette la zsebébe. Aztán a középső hajtás mentén eltépték. Most újjal összehajtottam a lapot és bedugtam a zsebembe, amelyben már ott volt az a levélgyufa. A tűzifát visszatettem a rézedénybe és elindultam az ajtó felé.

Na igen, visszafelé a városba ittam Misával és Borisszái egyet-kettőt a konyakból, csak úgy a társaság kedvéért. De a éjemben egészen más járt, semmint szopálni ezt a piát, ennek palackja ötszáz dollár. A szállítólevelén látott neveknek, helyeknek és a szállítmánynak akartam utánanézni, aztán ezeket az információkat ötvözni egyéb dokumentált részletekkel, melyek a birtokomban voltak. Azután egy sor egyéb dolgot akartam megtudni a moszkvai klubéletről, konkrétan egy helyről, melyet úgy hívnak: Dynamo.

2. FEJEZET

Miután visszaértem a szállodába, már láttam, hogy a Dynamonál tervezett látogatással várni kell egy napot. Mindenekelőtt azért, mert Borisz és Misa ragaszkodtak ahhoz, hogy kiürítsük azt az átkozott konyakosüveget. Így is tettünk. És minthogy a kocsi önáluk volt, hozzájuk voltam kötve, értékes időt vesztegetve, ott ücsörögve a dácsa kihalt kertjében a Louis Treize konyakot szopogatva. Hogy miért nem tiltakoztam? Gondoltam erre is. De amit ma a biztonság teljes hiányáról tapasztaltam, senkinek sem szándékoztam mondani semmit - még csak halvány célzást sem akartam tenni arra, hogy talán valamire ráakadtam. Azonfelül pedig már jócskán elmúlt fél tíz. És miért olyan fontos ez a fél tíz? - kérdezhetnétek. Nos, ez az időpont volt felírva a levélgyufa belső felén: 2130. Jól tudtam, mire megtisztálkodom, felöltözöm és (ami még fontosabb) megtalálom azt a helyet, addigra már valószínűleg zárva lesz, vagy épp akkor zár. Azonkívül fogalmam sem volt arról, melyik napra vonatkozott pontosan az az időpont. Lehetett akár ma este is. De ugyanúgy lehetett két héttel vagy két hónappal ezelőtt is.

Nem beszélve arról, hogy volt több más gondom is, amelyet azonnal orvosolni kellett. Például ott voltak az átnedvesedett fegyverek, melyeket meg kellett tisztítanom, átkennem, és el kellett zárnom abba a súlyos acél diplomata kazettába, amit magunkkal hoztunk és az ágyam alatt tartottam. Ezután elsősegélyben kellett részesítenem zúzódásaimat, horzsolásaimat és daganataimat.

De az Air France szállítólevelet is valamiféle perspektívába kívántam helyezni. Ösztönszerűen megéreztem, hogy egy igencsak nagy kirakósjáték egy darabja. És néhány egyéb darabja máris a kezében volt - a papírok, feljegyzések és képek, amelyeket Paul íróasztalából és széfjéből vettem ki. Ha mind egyenként megvizsgáljuk, nem bírnak különösebb Jelentőséggel. Én azonban megtanultam, hogyan kell gondosan áttanulmányozni, elemezni és kiértékelni egy bizonyos, lássuk, mi az, ami pillanatnyilag a rendelkezésemre állt. Ott voltak a feljegyzések az orosz maffiáról, amelyekről már beszéltem. Aztán volt ott egypár papír mindenféléről, beleértve azt a nyugtát is, amiről észrevettem, hogy a Dynamotól származik és amire Paul ráírta ezt a szót: Jugyin. /olt ott egy postázandó jegyzet, amelyre Paul ezeket a szavakat írta: Fullánk, Maffia, borító, Ügynökség, Mos, valamint elhívni K. R.-t. Hogy mindez mit jelenthetett, arról fogalmam sem volt. Azután volt ott egy halom ismeretlen eredetű fénykép - olyan, mint Andrej Jugyiné, újságkivágások, egy sztori az amerikai vámosokról, akik Virginia vidékein üldöztek egy üzletember, mert gyorsulásmérőket szállított Jordániába. Ha nem tudnátok, mire is jók ezek a gyorsulásmérők, úgy elmondanám, hogy nukleáris robbantások időzítésére szolgálnak. Jordániának erre igazán nincs szüksége. Is tudjátok, mi az érdekes? Az említett üzletembernek orosz hangzású vezetékeve volt. A katonai hírszerzés több esetet feljegyzett, melyek során egy tucatnyi NATO intézménybe törtek be, kezdve a brüsszeli NATO főhadiszállás épületétől olaszországi és törökországi támaszpontokig, mindez az elmúlt öt hónap során. Távérzékelőket fedeztek fel a külső kerítések közelében, a biztonsági távközlési hálózatokon elektronikus lehallgatást kíséreltek meg. A NATO biztonsági erői már hat hete harmadik készültségi fokon voltak (a négy közül) és a feszültség csak nőtt.

Egy titkosnak minősített külügyminisztériumi feljegyzésben szerepelt, hogy „az elmúlt tizenhárom hét során háromszor” (gondolom, a bürokraták így mondják, hogy havonta egyszer) fordult elő, hogy az Egyesült Államok OECD képviselője „engedély nélküli behatolás célpontja volt, kevésbé I ellenőrzött időszakban, valószínűleg az éjszakai órákban”. Érthető nyelvre lefordítva ez azt jelenti, hogy néhány seggfej hét végén éjszaka tört be, amikor senki nem láthatta őket. És ugyan hol történt mindez? Párizsban... ahonnan az Air France szállítólevél származik és ahol a Lantos&Cie cég fészkel. A feljegyzés nem említett egy bizonyos tényt, amiről viszont

tudtam. Az épület, melyben az amerikai OECD képviselő volt, egyben a Pentagon legnagyobb európai terroristaellenes operatív központjának is otthont adott.

Volt ott egy belső használatra szánt feljegyzés is a Hadügyi Technológiavédelmi Részleg vezetésétől is. Ez a feljegyzés, melyet a Stratégiai Technológiavédelmi Osztály főnöke írt, említést tett egy szemtanúról az egyik meg nem nevezett közel-keleti országban, aki állítása szerint egy fémkohászati telepen tett látogatása során azt látta, hogy egy francia és svájci felségjelekkel ellátott konténerből egy öntődei kohót rakodnak ki. A szemtanú azt állította, hogy a kemence alján egy zárójelben lévő felirat volt, mely szerint a terhelési kapacitás 25 kg, a maximális vákuumterhelés 10 (a mínusz ötödiken) Bar. Ez külön alá volt húzva és a jegyzetben ezalatt ott volt egy külön megjegyzés, Paul kézírásával: 2 cu - nukleáris finomító - embargó alatt az IL1080 (t) rendelettel.

Nos hát, tökfekém, lássuk, mire jutsz ezekkel a töredék információkkal. Hát csak szép sorjában:

- A dácában talált szállítólevél darabon Franciaország és Svájc szerepelt. Az előbb említett feljegyzésben szerepelt konténeren francia és svájci felségjelek voltak. Véletlen egybeesés?
- Paul, a haditengerész, aki Annapolisban diplomázott atomenergiából, azon a véleményen volt, hogy abban a bizonyos feljegyzésben említett berendezés embargó alatt volt és kettős hasznosítású nukleáris technológiára volt alkalmas, vagyis azt a kohót felhasználhatták ipari és katonai célra is.
- A gyorsulásmérőket említő újságkivágások - vagyis megint csak nukleáris fegyvert előállító ipari eszköz. Véletlen egybeesés?
- Az aktákban vagy egy tucat, egy évnél régebbi újságkivágás közölte, hogy az orosz maffiát már nem egyszer leleplezték, hogy nukleáris fegyvereket próbál kicsempészni Nyugatra. Paul pedig külön jegyzeteket készített a maffiáról. Ez véletlen egybeesés?

Mint a legtöbb különleges hadviselésre kiképzett katona, jómagam is értem ahhoz, hogyan kell behatolni bizonyos helyekre. A kiképzésemnek köszönhetően gyakorlatilag bárhova behatolhatok és távozhatok onnan anélkül, hogy nyomot hagynék. Nyomot csak akkor hagyok, ha szándékosan provokálom ellenfelemet, és tudni akarom, hogyan működnek biztonsági erői. A NATO létesítményekbe történt behatolásokat részletező katonai hírszerzési feljegyzésből arra következtettem, hogy valaki körül akart ott szaglászni, valamint próbára tenni a biztonsági erők felkészültségét. A külügyminisztériumi tájékoztatók ugyanerre mutattak rá: valaki vagy valakik - talán a maffia, talán a ruszki katonai erők vagy esetleg mindezek együttesen — az amerikai kémelhárítás hatékonyságát akarták vizsgálni, próbára tenni biztonsági apparátusunkat, és hüvösre tenni mindenkit, aki rájött, hogy ez t az egész része egy összehangolt, nagyszabású akciónak (például Paul meggyilkolása). Nos, álljon itt némi tudnivaló azok számára, akik kommandós pozícióról álmodoznak: általában nem szabad provokálni, sem ölni, hacsak nem készülünk átfogó támadásra.

Ha a fentiekben elsoroltakat összevetem mindazzal, amit el akarok mondani, menten ideges leszek. Hogy mégis mire f akarok kilukadni? Hát hogy a ruszki jókorát léptek visszafelé a legutóbbi parlamenti választásokon. Emlékeztek? A kommunisták elnyerték a szavazatok több mint 20 százalékát, a szélsőséges nacionalisták további tizenegy százalékot és a kisebb csatlóspártok - az igazi barmok - még hat százalékot kaptak. Ez összesen a дума 37 százaléka. A haladó szelleműek megfélemlítve indultak ezeken a választásokon és komoly engedményeket tettek. Így hát zavarosan ugyan, de ösztönszerűen bennem volt a figyelmeztetés, hogy ezek a provokációk nem voltak sem véletlenszerűek, sem pedig tervszerűtlenek, valami nagyszabású, titkos terv részét képezték, melyet Paulnak sikerült valahogy részben felfednie. Hogy miért? Mert Paul jól értette ennek a tekervényes, ellentmondásos, zavaros országnak gyakran homályos dinamikáját. Ezenfelül pedig az az egyszerű tény, hogy mindezeket a láthatóan igencsak vegyes

töredékinformációkat egyetlen irattartóban helyezte el, számomra azt jelentette, hogy mindezeket egy egész részeinek tekinti.

És ma este még az Air France szállítólevelét is hozzáteszem Paul irattartójának tartalmához.

Miért? Mert úgy gondolom, oda tartozik. Az említett dokumentumból arra következtetek, hogy az ügynek konkrét francia és svájci összefüggései vannak - a Lasalle bank Svájcban; aztán a Lantos&Cie cég. És tekintetbe véve a már irattartóban lévő dokumentumokat, ez azt jelenti, hogy az abban felsorolt berendezések - olyan szerkentyűk, melyekről fogalmam sem volt, mire használhatják, valószínűleg hasonlóak a Paul által leírt kettős hasznosítású szerkentyűkhöz. Na jó, jó, már szinte hallom, most azt kérdezitek, mégis mi ez az egész. A válasz: még nem tudom. De ha ismertek engem, jól tudjátok, rá fogok jönni. Hiszen a barátomat és családját ölték meg miatta.

Bevonultam a szobába, felkapcsoltam a világítást, mely a mennyezetről alácsüngő egyetlen csupasz villanykörteből állt, ledobtam fegyvereimet az ágyra és kezdtem lehúzni még mindig csuromvizes ruháimat, mikor megláttam egy halom üzenetet a kis, ütött-kopott asztalon (mindegyik üzenet „sürgős” vagy „rendkívül sürgős” jelzéssel) abban a kis, lerobbant harmadik emeleti szobában, melyet társammal, Stevie Wonderrel, az elsőrangú gépésszel osztottam meg, aki most épp mormogott valamit, forgolódott, majd savanyú arckifejezéssel pillantott fel rám. Na igen... jó érzésű olvasóim, most persze azt kérditek, hogy az öreg Hétpróbás Kommandós ugyan miért lakik egy kis lerobbant hotelszobában. Hát elmondom. Azért laktunk itt, mert a nagykövetség seggfej gondnoka engem és az embereimet ebben a kis ótvaros hotelszobában helyezett el, úgy húsz percnyi gyalogúira az Egyesült Államok nagykövetségének hatalmas mustárszínű (vagy inkább hányásszínű, ezt; I fantáziátokra bízom) és fehér épületkomplexumától.

Hozzá kell tennem, hogy az Amerikai Egyesült Államok nagykövetsége bőségesen rendelkezik vendégszobákkal a hivatalos látogatók részére. Jelenleg például több mint egy tucat „B” osztályú szobájuk volt, három „A” osztályú és miniszteri szintű látogatóik számára két külön villájuk. Ezek most mind üresek voltak. Bizonyára tudni akarjátok, miért nem ott lakunk. Nos, a válasz az, hogy ezek - úgy értem, a diplomaták - nyilvánvalóan nem óhajtották, hogy a haditengerészet biztonsági emberei a közelükben legyenek. Ezt azonnal éreztették velünk mihelyt megérkeztünk. Az úgy történt, hogy mikor Paul meghalt, a haditengeré szét észbe kapott. Ó, mondták a nagyokosok, talán mégis csak küldenünk kellene néhány embert Moszkvába, akii megtanítták a katonai sofőröket, hogyan lehet életben maradni, ha megtámadják őket. Nos, az öt emberem és jómagam voltunk azok a szerencsés kiválasztottak, akiket az említett céllal Moszkvába küldtek. Hogy miért minket? Hát mondhatnám, hogy azért, mert mi voltunk a legalkalmasabbak erre a munkára. De hogy teljesen őszinte legyek, csupán azért kerültünk ide mi, mer Kenneth Ross ellentengernagy, az Operatív, Tervezési é Politikai-Katonai ügyek újonnan kinevezett igazgatója ragaszkodott ehhez.

Huszonnégy órával azután, hogy Pault megölték, Kei P. megbízott engem egy hattagú haditengerészeti biztonság kiképző csoport vezetésével, hogy utazzunk Moszkvába „különleges fontosságú” minősítéssel. Ez más szóval azt jelentette, hogy leginkább azt szerette volna, ha már az előző nap ott vagyunk. A küldetés látszólagos oka az volt, hogy katonai személyzetet kiképezzük az életben maradásra. A valós ok azonban az, hogy Ken Ross kerülő úton nyugtalanít! Üzeneteket kapott Paul Mahontól. Mikor rákérdeztem, mii voltak ezek a konkrét üzenetek, Kenny azt mondta, megtalálom azokat Paul széfjében, aztán megadta a kombinációt, végül utasított, hogy hétepcsétes titokként kezeljek minden egyes információt, melyeknek birtokába jutok. Paul egyedül dolgozott, mondta Ken Ross, hírszerző tevékenysége kényes pont volt az orosz-amerikai kapcsolatok tekintetében. Azonban még azelőtt megölték őt, mielőtt bármilyen fontos adatot továbbíthatott volna.

Küldetésem „rendkívüli fontosságú” minősítése és Ross ellentengernagy intézkedései ellenére két és fél hétbe tellett, mire felkerekedhattunk. És ennek két oka is volt, barátaim. Először is időbe telik a diplomata útlevelek megszerzése, valamint a kérvény a ruszkhhoz, hogy olyan diplomáciai vízumokat pecsételjenek be, mely lehetővé teszi számunkra olyan anyagok bevitelét a volt Szovjetunióba, melyeket normális esetben tilos bevinni. A második ok (és ez talán még fontosabb), hogy a nagy rendszer kerekai rendkívül lassan forognak, amikor sötét csatákat kell megvívni és a külügyminisztérium, vagy még konkrétabban a moszkvai amerikai nagykövetség különösképpen nem óhajtott egy ilyen csapatot látni a házuk tája közelében.

A követségen a magasrangú diplomataktól kezdve a biztonsági szolgálatig mindenki a tudomásunkra hozta, hogy nem kívánatos a jelenlétünk. Hogy miért nem? Úgy gondolom, azért, mert mi, a hat tengerészgyalogos kívülről jövő' fenyegetést jelentettünk a nagykövetség szuverenitására. Mi több, részünkről komolyabb fenyegetést láttak, mint az igazi terroristák részéről. Egyszerűen úgy bántak velünk, mint a kurvára nem kívánatos személyekkel. Ez azt jelentette, hogy gondosan figyelték minket. Szálláshelyünket messze a követségtől jelölték ki. Mihelyt betettük a lábunkat a kapun, mindegyikünk mellé állandó kísérőket jelöltek ki. Belépőket kaptunk, mindegyiken nagy, piros V betű - tíz méterről is látni lehetett - hogy jobban megállapíthassák, kívülállók vagyunk. Nem járkálhattunk a követség helyiségeiben kíséret nélkül. Gondosan figyelték beszélgetéseinket, szigorúan ellenőrizték időbeosztásunkat. Egy szó mint száz, embereimet és jómagamat veszélyesebbnek tekintettek, mint a ruszki keletet. Szóval, mint mondtam, a szobámban tucatnyi üzenet várt, közülük nyolc attól a személtládától származott, aki a követséget vezette. Na nem, nem a nagykövettől. A nagyköveteket manapság túlságosan is gyakran nevezik ki politikai szempontok alapján. Fogalmuk sincs az államvezetésről, vagy a történelemről. A nagyköveti posztot úgy vették meg, hogy pénzt hajtottak föl az elnök kampányára. Vagy más hókusz-pókusszal nyomták be őket. Ilyen volt Amerika jelenlegi nagykövete is az Orosz Föderációban, W. Kókadtfaszú Agyalagyula. Egyébiránt egész rendes fickó volt. Na de ő, meg a diplomácia?... ugyan, ne hülyéskedjünk. De legalább jó partikat adott. Mindeközben a tényleges politikai ügyeket a szürke eminenciás, a misszióvezető-helyettes vitte. Óróra már tudjátok, milyen ember. Dióhéjban: egy seggfej... na mindegy, lapozzunk egyet. Szóval lehúztam csuromvizes ruháimat, vagy tíz percei álltam a langyos zuhany alatt, aztán megtörülköztem, ahová kellett, Betadint raktam a sebekre, utána felhúztam egy sortot, leültem a keskeny ágy szélére, törülközővel az ölemben, megtisztítottam a fegyvereket és a tárákat, gondosan megolajoztam őket, aztán szárazra törölgettem. Utána egyenként megtisztítottam és megszáritottam a magammal vitt lőszereket. Ezután az automata géppisztoly és az USF pisztoly az acélkazettába kerültek. Előhúztam viszont egy könnyű P7 9 mm-es pisztolyt, két nyolclövetű tárat meg egy pisztolytáskát. Feltöltöttem a tárákat, Black Talon lőszerekkel, az egyik tárat betoltam a fegyverbe, és csőre töltöttem, aztán bebiztosítottam. Hát igen, a Black Talon manapság nem civil használatra korlátozódott. De mint tudjátok, én nem vagyok civil. Hát ez megvolna. Most az üzeneteket rendeztem időrendi sorrendbe, aztán átnéztem őket. Az elsőben kérdőre vontak, hol voltam és miért nem jelentkeztem a nagykövetség biztonsági tisztjénél már több mint hat órája. Minden egyes ezután következő üzenet, melyeket pontosan negyedóránként kézbesítettek, egyre hisztérikusabb volt az előzőnél. A legutolsó üzenet, mely körülbelül ugyanabban az időben jött, mikor felfedeztem az Air France szállítólevelét Andrej Jugyin dácsájában - felszólítás volt, miszerint reggel első dolgom legyen jelentkezni a misszióvezető-helyettes, Bárt hivatalában és „mikroszkopikus pontossággal” meséljem el, mit csináltam az elmúlt huszonnégy órában. „Tudomásomra jutott, hogy Ön túllépte hatáskörét és küldetésének kereteit” - így az üzenet. „Ezért azonnali pontos tájékoztatást kérek, hogy mérlegelni tudjam, milyen intézkedéseket tegyek.” -Hát hallottatok már ekkora faszt, barátaim?

Stevie Wonder, aki a szoba egyetlen plusz takarójába burkolódzott és biztonságosan fészkelte be magát ágyába, már felébredt és éber volt. A CIA utcai térképét tanulmányozta Moszkva külvárosáról, hogy tudja, merre viszi majd a haditengerész sofőrt, hogy bemutassa neki a védelmi ellenintézkedéseket.

Csak nézte, hogyan reagálok, miközben folytattam az üzenetek gondos átolvasását, Wonder jellegzetes humorától kísérve. - Azt hiszem, Bárt az az ideges fajta fickó - mondta. Kritikus pillantással nézte végig bezúzott pofámat, kék-zöld foltokkal teli, helyenként Betadinnel bekent testemet, majd rámvigyorgott. -Jézusom... veled meg mi az ördög történt? Úgy nézel ki, mintha beleestél volna egy lisztesmalomba.

Jól tudta, mi történt velem, úgyhogy csak jópofáskodni akart. - Kapd be - feleltem csak úgy mellékesen.

Csak a vállát vonogatta és a fejét ingatta jobbra-balra az ő jellegzetes módján. - Hja, ha valamit el akarsz érni, azért meg kell szenvedni.

Elégedetten hallottam, hogy megtanulta oroszul, faszfej. Wonder mindig ilyen nagy tisztelettel viseltetett irántam. Végül is megengedhette magának. Hisz csaknem annyi rosszfiút nyírt ki, mint én. Mi több, már jó párszor kihúzta a szlovák seggemet a bajból. Bemutattam neki merev középső ujjamat, mintegy jelezve, hogy még mindig ő az elsőszámú haverom. - Na igen, ma este ugyancsak sokat szenvedtem Hát szart se értem el vele. A barátunk nem volt otthon. Meglépett. Méghozzá simán, ahogy én láttam.

Óvakodtam attól, hogy neveket mondjak, vagy bármi konkrét tényről egy moszkvai szállodai szobában. Látjátok, a hidegháború paranoiája még erőteljesen hatott rám. És továbbra is nehezemre esik, hogy megbízzam a ruszkekban vagy bármiben, ami velük kapcsolatos - hiszen láthatóak az orosz kommandós ezredest és vadonatúj Rolex óráját. Arról nem is beszélve, hogy a legtöbb moszkvai turistahotelben még mindig vannak poloskák, melyeket még az egykori KGB szerelt fel, hogy kiszűrjék a potenciális ügynököket. De hát vajon működnek-e még azok a csillárba szerelt mikrofonok és a telefonlehallgatók? Valószínűleg nem... ennek ellenére nem óhajtottam kockáztatni.

Wonder ölébe ejtette a térképet és nagyítóüvegét, aztán a vállai köré kanyarította a takarót. - Na szóval, most mit csinálunk?

A lámpafoglalatra mutattam, majd némán jeleztem, hogy majd később beszélünk. Hangosan azt mondtam. - Itt vannak ezek a szemét üzenetek.

- Nyugi - mondta Wonder és ismét a térképet tanulmányozta.

Fogtam az üzeneteket és apró darabokra téptem. - Nahát akkor, ezzel végeztünk is.

Wonder felpillantott és nézte, ahogy száraz ruhát veszek fel. Letette a térképet és a nagyítót, hangosan felnyögött, majd saját ruháira nézett, példás rendetlenségben egy rozoga széken.

Sötét pillantást vetett rám, kikászálódott az ágyból, kihámozta magát a nagy becsben tartott egyetlen takaróból, felhúzta alsónadrágját, pólóját, egy pár jó vastag zoknit, belebújt egy gyűrött farmerbe, majd övére pisztolytáskát csúsztatott. Az ágyra ejtette Glock 9 mm-es pisztolyából a tárat, a pisztoly csövét biztonsági okokból a plafon felé irányította, majd kicsúsztatta a golyót a töltényűrből, visszaütötte a helyére a tárat, újabb golyót csúsztatott a töltényűrbe, aztán a töltött fegyvert a tokjába csúsztatta. - Bassza meg - mondta, miközben egy kardigán után kutatott a halom ruha között.

Mint egykori tengerész, akinek már épp elég része volt nagy hidegben, Wonder tényleg utált kimozdulni a szabadba.

Hajnali 2:51. Felzargattam a csapat többi tagját, aztán egy sor morgás után elindultunk. Először úgy látszott, csak úgy találomra választjuk ki útvonalunkat. Elhagytunk egy, két, három, négy szűk mellékutcat, elhaladtunk a Minszk szálló hátsó bejárata előtt, aztán befordultunk a sarkon,

elhagytuk a Baku éttermet. Itt jó török kaját lehetett kapni. Innen északi irányba indultunk, megnéztem, megvagyunk-e mind a hatan, aztán elhaladtunk a Moszkva mozi mellett, majd áthaladtunk egy sor, keskeny egyirányú utcán.

Hát igen, arra voltunk kíváncsiak, hogy figyelnek-e minket. Miután megállapítottam, hogy senki sem követ minket, elindultunk vissza, amerről jöttünk, majd kelet felé sétáltunk a tizenkét sávos Garden Ring Road mentén, arcunkba hideg szél fújt. A forgalom gyér volt - egy Mercedes haladt el ott, lefüggönyözött hátsó ablakkal. Egypár teherautó haladt arra, dízel motorjuk zörgött a hidegben, aztán egypár rendőrségi Zsiguli villogó kék fénnel. A járda azonban kihalt volt.

Doc Tremblay jobb karja nekidörgölődött az én bal karomnak. Docot már zöldfülű korom óta ismertem. Hátról Everett Emerson Barrett jókora bakancsai taposták a sarkamat. Jobbomon Stevie Wonder - akinek igazi neve se nem Stevie, se nem Wonder - morogva szidta őseimet, eközben zsebre dugott kezekkel haladt mellettem. Duplán ideges volt: először is, mert odakint kellett lennie a hidegben, másodszor pedig a kesztyűit a szobájában hagyta.

Közvetlen Wonder mögött Kacsaláb Dewey igencsak szaporán szedte rövid lábszárait, hogy lépést tartson Dockal és velem. Kacsaláb - a keresztnéve Allén - egy hordómellkasú Vadász, a marylandi keleti partról. Mikor épp nem vadászik vadludakra, galambokra vagy szarvasra, akkor a rosszfiúkat őrldözi velem. Végül a Moszkvába hozott csapatom két utolsó tagja ott haladt Kacsaláb mellett, jobbján Gator Shepard, balján a Rágcsáló.

Menet közben beszélgettünk. Röviden beszámoltam nekik az est nagyrészt terméketlen eseményeiről. Egypáran felmordultak, mikor elmeséltem, milyen kétbalkezesek az orosz kommandósok. Gator Shepard most felgyorsította lépteit. Odafurakodott Wonder és közém. - Megbízol Boriszban?

Jó kérdés volt. Egy olyan ember révén kerültem kapcsolatba Borisz Makarowal, akiben tényleg megbíztam (hamarosan találkoztok majd vele). Biztosított róla, hogy Borisz jó srác - egyike a moszkvai rendőrség kevés számú rendes emberének. De azért akkor is vannak rendes fickók, akikben az ember megbízik, és vannak rendes fickók, akikben nem. Példaképpen Borisznak és Misának nem mutattam meg sem t a levélgyufát (pedig ha valamelyikük tudta, hogy hol van a Dynamo, hát ők aztán tudták) sem a szállítólevelet.

Hogy őszinte legyek, a rám nem jellemző módon nyugtalan voltam, mióta csak ideérkeztünk. Oroszországban lenni | olyan volt, mint egy idegen bolygón. Pedig mindig azt hittem, a Földön nincs olyan hely, ahol én ne mozognék otthonosan. Egészen, míg csak ide nem jöttem.

Ha az ember kívülállónak érzi magát, akkor úgy is fog viselkedni - és ez taktikai hátrányt jelent az illető számára, így aztán az igazat mondtam Gatornak arra nézve, hogy 'i bízom-e Boriszban. - Még nem tudom -, mindössze ennyit szóltam. Mert tényleg nem tudtam.

Mikor elindultunk vissza a szálloda felé, körbeadtam a levélgyufát, de senki sem hallott a Dynamo Clubról, melyből arra következtettem, nem az a hely lehet, ahol gyakran megfordulnak a Moszkvában tartózkodó amerikaiak. Aztán tűnődve nézték a szállítólevelet.

Wonder vizsgálgatta a legtovább. -Na? - kérdeztem.

- Csak gondolkodom, gondolkodom - közben mentünk tovább. - Forró freon tartályok - mondta végül. - Ezt már láttam, csak az a kérdés, hogy hol. — Arca ráncokba futott, miközben koncentrált. - Aha, azt hiszem, Irakban - mondta végül.

- Irakban?

- Amikor ott voltam az ENSZ ellenőrző csoportjával. -Öt évvel ezelőtt Wondert a katonai hírszerzés csempészte ki titokban Bagdadba, hogy az iraki nukleáris programot figyelje meg. Az Egyesült Államok ellenőrző csoportjának egyik tagjaként jutott ki. Ezért sokat tudott a nukleáris létesítményekről és hogy hogyan is építik fel azokat. - A forró freon kettős hasznosítású technológia, Dick. Ami azt jelenti, hogy felhasználható legális vegyi feldolgozáshoz, mint

például különlegesen jó minőségű fém finomításához. A forró freont azonban alkalmazhatják nagysebességű vákuum centrifugák tisztításához is, amely a nukleáris fegyverek plutóniumjának előállításához kell. - Most megvakarta állát, mint egy felső tagozatos, aki egy bonyolult geometriai feladatot készül megoldani. - Amennyire emlékszem, ez a végső finomítási eljárás egyik igen fontos szakasza.

Ezek nem voltak örömteli hírek. - És hogy lehet megtudni, hogy a freont katonai célra használják, vagy sem?

- Sehogy. Ezért kell gondosan nyomon követni, hová is kerül.

- Összeáll a kép —, mondtam erre. - Paul is az ilyen kettős célú szállítmányokat kereste. Meg a maffiát.

- Elképzelhető — mondta Doc. - Az orosz szervezett bűnözést már egy párszor rajtakapták, hogy szovjet nukleáris fegyvereket akarnak eladni - ugyanúgy eladhatják magát a technológiát is, amellyel a fegyvereket állítják elő.

- Azonfelül pedig az áru leszállításának helye hamis — vetette közbe Wonder.

- Ezt meg honnan veszed?

- Mert Mustique olyan öt négyzetmérföld nagyságú. Ipara nincs. Ez egy magán üdülőhely, olyan száz-egynéhány millió dollárt érő házzal és egy szállodával.

Hogy ez a Wonder fiú honnan tud ilyen dolgokat, arról

fogalmam sincs. De hálás voltam neki, mert tudta. - Ami azt jelenti...

- Ami azt jelenti, hogy ez itt hamis - lengette meg a szállítólevelet sajtó orrom előtt.

Most körbekérdeztem a fickókat, milyen pletykákat szedtek fel a követségen és örömmel hallottam, mindenki hozzájutott egy kis információhoz, amely segítségünkre lehetett. Kacsaláb konkrétan nem hallott semmit, mindazonáltal érzékelte, hogy valami nincs rendben. És ezt nem csak ő vette észre. A követségi tengerész örök morálja alacsonyra süllyedt, mondta Wonder. Nem túl nagy a fegyelem, a parancsnokuk pedig egy gyengekezű kis szarházi, aki mindenbe beletörődik. Wonder kiábrándultan rázta a fejét: ez máj nem az a testület, amelyet ő azelőtt ismert és szeretett.

Az egykori zsaru Gator szerint nem volt jobb a helyzet a jogi attasé hivatalában sem. Gator és az öt kísérő alacsonyabb rangú politikai tiszt betértek a büfébe, hogy megigyanak egy csésze gyenge kávét és mindössze kétasztalnyira ültek az FBI különleges ügynökétől, akit mint a nagykövetség jogi attaséját helyeztek ki Moszkvába. Gator a kísérőjével beszélgetett - közben fülelt, és meghallotta, amint az a kis hekus dohogva panaszolta diplomata társának, hogy egyre nehezebb és nehezebb elvégezni munkáját, mert azon a kurva kilencedik emeleten folyton beleszólnak a dolgába. A kilencedik emeleten volt a nagykövet és a misszióvezető-helyettes hivatala is. A hátam mögül, tőlem jobbra a Rágcsáló csiripelte, hogy az a másodosztályú tisztcske, akit ő tanított különféle technikákra, hogyan kell lerázni az öt követőket, egy nap megvárta, míg egyedül maradtak az utcán, aztán elmondta, hogy Paul sofőrje, akit megöltek, azt mondta neki, Paul sok gáncoskodásban részesült a misszióvezető-helyettes részéről a nem katonai területen folytatott hírszerző” tevékenysége miatt. - Azt mondta ez a fickó, hogy Terry Ann (ő volt a sofőr, akit megöltek) egy este kihallgatta az admirális és felesége beszélgetését, Becky Mahon pedig azt mondta az admirálisnak, le kellene már állítania a misszióvezető-helyettest, Bárt Wyeth-et, mielőtt a dolgok kicsúsznak az admirális kezéből.

3. FEJEZET

Heggel hat órára a könnyű hóesés csontig hatoló ólmos esővé változott. A fejem mellett megszólalt az ébresztőóra, úgy, hogy a rövid alvás után felkeltem. Elhúztam a függönyt, kikukkantottam a szálloda koszos kis udvarára, alig tudtam kivenni négy emelettel lejjebb a kövezetre fagyott mocskos jégréteget. Résnyire feljebb húztam az ablakot, hogy egy 's friss levegőt engedjek be. Odakint jócskán mínusz volt tökéletes időjárás ahhoz, hogy az ember visszanyerje az erejét a moszkvai utcákon. Wonder már bevetette az ágát. Nem igényelte a szobai szolgálatot, mindig maga vetette be az ágát - tengerész stílusban. Tudtam, már régen elment. Mára a kiképzés előtti megbízatása az volt, hogy keresse meg, majd szaglássza körül a Dynamo Clubot és környezetét, hogy jól felkészülhessünk az esti parádéra. Tekintetbe véve az időjárást, valamint azt a tényt, hogy a meleg csizmáit otthon hagyta az Államokban, mostanára már valószínűleg nyolc vagy kilenc nyelven szidalmaz engem. De végül is km kellett, hogy kedve legyen ehhez a kis reggeli munkáihoz. Csupán meg kellett csinálnia.

Gondosan felöltözködtem. Hosszú, fekete műanyag esőkabát volt rajtam, melyet az államig begomboltam, jól a széniembe húztam görög halászsapkámat, mely elrejtette copfomat és vastag gumitalpú Gore Tex csizmákat húztam, aztán hat óra negyvenhatkor megjelentem a nagykövetség kapujánál, bemutattam diplomata útleveletem. Ez volt az első dolgom reggel pontosan, ahogy azt Bárt üzenté. Az egyik biztonsági ember társaságában várakoztam, akinek arckifejezése elárulta, hogy lenne jobb dolga is. Aztán hat óra ötvenhatkor egy egyszerű fehér zárt borítékban üzenetet hagytam a titkárnő íróasztalán, a helyettes misszióvezető hivatala előtt. Az üzenetet egy cetlire írtam és így kezdtem, Kedves Bárt (Bárt utálta, ha így szólítják, ezért természetesen mindig így szólítottam). Tudattam vele, hogy utasítása szerint idejében megjelentem, minthogy azonban ő nem mutatkozott, nem vagyok hajlandó azzal vesztegetni az időmet, hogy ott ülök és várok, míg végre bejön. Ehelyett megyek és egy sor helyszíni biztonsági felmérést végzek egypár helyen, szerte a városban ahol az amerikai katonai személyzet esetenként előfordulhat. Majd később bemegyek hozzá. Esetleg.

Igazából nem érdekelt, mit gondol vagy mit tesz Bárt. Őszintén szólva nem volt felettem parancsnoki hatásköre (bár az életemet megkeseríthette bürokratikus módszerekkel moszkvai tartózkodásom alatt). Azonfelül meg éppen elég időm maradt ma reggel a cselekvésre. Tudtam ugyanis, hogy Bárt az üzenetemet csak azután olvassa el, miután átnézte a sürgős reggeli táviratokat és egyéb üzeneteket az Államokból.

Egyébiránt már csak azért is késve kapja meg az üzenetemet, mert az irodája melletti íróasztalra tettem le. Tudjátok, a nagykövet nem tartózkodik a követségen, akkor a misszióvezető-helyettes saját irodájából átköltözik a nagyköveti hivatali helyiségbe, hogy ügyvivőként parádezhasson. Az Egyesült Államokban nagyon adnak a protokollra és Bárt előszeretettel ült a nagykövet tágas hivatalában és élvezte, hogy ott fontoskodhat. Úgy, hogy mire megkapja a kis üzenetemet, addigra valószínűleg végeztem a napi munkámmal és már útban leszek, hogy meglátogassam a Dynamot.

Hopplá... ez azt jelentette, hogy a kedves Bartot egész nap nem fogom látni. Ó, milyen kár. Zord kísérem, a biztonsági tiszt csendben jött le velem a liften, egy szó nélkül kísért vissza a főkapuhoz. Leadtam a látogató kártyámat az orosz biztonsági őrnök egy barátságos „köszönöm” kíséretében, megkerültem a fémdetektort, hogy az oldalamhoz simuló, tokban rejtőző HK P7 pisztoly ne hogy megszólaltassa a jelzőrendszert, kilöktem a golyóálló üvegből készült ajtót, aztán kiléptem.

Észak felé indultam a három háztömbnyire lévő metró megállóba, úgy tettem, mintha a járdát borító jégre figyelnék, miközben cammogva haladtam előre. Jó fél percbe telt, míg kiszúrtam az engem követő kopókat. Hárman voltak... férfiak, mind egyformák. Ez hiba volt. A nők ezt sokkal jobban csinálják, mert könnyebben változtatják el külsejüket, mint a férfiak. Tudjátok

miért? Na jó... szóval azért, mert egy nő esetében nem szokatlan, ha egy túl nagy kézitáska, vagy nagy szatyor van nála, amibe számos álcázáshoz szükséges dolgot tud elrejteni. Ha egy férfi megjelenik egy agy hátizsákkal vagy egy nagy bevásárlószatyorral, az sokkal inkább feltűnik a tömegben, márpedig ha az embernek valakit követni kell, az a legfontosabb, nehogy kiszúrják. Na, a mesének ezennel vége. Az engem követő trió akár egyenruhát is viselhetett volna, egyforma fekete háromnegyedes bőrkabátban voltak, orosz bundasapkában. Zsebeik kidudorodtak - lehetett az rádió, mobiltelefon vagy pisztoly. Három kísérőmet elneveztem Minkenszkijnek, Blinkenszkijnek és Nagyevnek. Vajon oroszok, vagy amerikaiak? Ha oroszok, akkor hivatalos személyiségek-e vagy maffiózók? De kit érdekel? Engem ugyan em.

Díszkísérettemmel a kásás jeget taposva érkeztem a Krasznopresznenszkaja metróállomáshoz. Átszálalomoztam a metróbejáratnál összegyűlt nagymamák, nyugdíjasok és egyéb szegény lelkek kisebb hadseregén, lementem a lépcsőn a vonalhoz, felvillantottam a bérletemet az automatánál, majd megálltam a zsúfolt várakozó placcon. A metró három perc múlva megérkezett és mi mind beszálltunk. Az egyik kopó könyökével tört magának utat, az én metrókocsim távolabbi végéhez, a másik kettő a mi kocsink előtti és mögötti szerelvényekbe szállt be. A Beloruszkaja megállónál megvártam, míg a metrókocsi nehéz fém ajtajai csukódni kezdtek, akkor a csípőmet és combjaimat nekifeszítve átréseltem magam közöttük, a legutolsó pillanatban lépve ki a placra. Vinkenszkij ott az én metrókocsimban tehetetlenül rekedt bent egy csomó ott lebzselő ruszki között. Ellenálltam a kísértésnek, hogy barátságosan rámosolyogjak és bemutassam a középső ujjamat, miközben a kocsiszerelvény már indult is. Egyébként sem ráztam még le őket. Periférikus látásom elárulta, hogy két másik követőm kiszállt. Épp akkor pillantottam meg egyiküket, mikor a metróban rekedt elvtársának rádiózott. Hoppá, ezt a titulust azt hiszem, máig nem illik használni, nem igaz?

Szóval egyet már leráztam, és maradt még kettő. Az összekötő folyosón átmentem a Zamoszkvoreckaja vonalhoz és elkaptam az első déli irányba haladó metrószerelvényt, beprésem magam a kocsiba, szorosan a többi ember mellé, mint a heringek, és két megállót utaztam a Puskinszkaja állomásig. Itt leszálltam és indultam a Csehovszkaja felé. Jó hosszú séta, végig a csempézett alagúton, tele utazókkal, koldusokkal és gitárt pengető kóbor zenészekkel. Hát igen, koldusok, meg kóbor zenészek... döbbenetes, mit művel a kapitalizmus egy országgal, nem igaz?

Úgy az út kétharmada volt még hátra a következő metróállomásig, amikor ismerős arcot láttam közeledni. Az a seggfej jött egyenesen felém, akit otthagytam a Beloruszkaja állomáson, pofáján azzal a szarevő vigyorral. Ment egy megállót, aztán elkapott egy déli irányba induló szerelvényt a párhuzamos vonalon.

Mondtam már, hogy a moszkvai metró legalább olyan jó, vagy talán még jobb, mint bármelyik metró a világon? Mert tényleg így van... és jó sok járatuk van. Ezt bizonyította, hogy Vinkenszkij könnyedén utolért. Semmi kétség, hogy társai tájékoztatták arról, merre mentem és ő most itt volt. A rossz pénz nem vész el.

Szóval most megint mind a hárman a nyomomban voltak. De hát mit ér az élet, ha időnként nem jön valami kis megpróbáltatás, nem igaz? Különben is, egy ilyen helyzetben az üldözött (azaz én) az, aki előnyben van, nem pedig az üldöző csapat (vagyis ők). De hát ők vannak többen, vethetnétek ellen, meg van rádiójuk is. Telefonjuk. És még az is lehet, hogy vannak barátaik, akik az utcákban kocsikkal követik útvonalamat, árnyékként.

Igaz, mindez igaz. De mivel én tudom, hová megyek, és nem kellett elsietnem, hogy odaérjek, így megszívathattam követőimet. Hiszen nekik kell éberren figyelniük. Ők azok, akiknek mindenre reagálniuk kell. És bár mindannyian tudjuk, hogy tudunk egymásról, nekik mégis úgy kell végezni a munkájukat, hogy ez ne legyen feltűnő. És barátaim, mindfárasztó. Még hogy

fárasztó... a francba is, kurvára kimerítő. Tudom, mert épp elégszer voltam már üldöző én is. De üldözöttnek lenni... hát annak is tudni kell a csínját, mert az a sok maszlag a hollywoodi filmekben a valóságban sohasem fordul elő. Idekint három, vagy négy olyan módszer van, amit használhatunk az üldözők lerázására. Mindegy jelenleg épp én vagyok ebben a helyzetben, hát most éppen elmagyarázok, betanítok, és az elmétekbe vések egyet. Először is körbefuttattam őket az egész metrón. Négyyszer ültem át másik vonalra, a csúcsforgalomban, az emberekkel zsúfolt aluljárókban, és az átszállásokat nagy hirtelen hajtani végre. Ez ugyancsak gondolkodóba ejthette követőimet. Talán most az jut eszetekbe, hogy a francba tudtam, erre megyek, hiszen oroszul nem beszélek, és nem isméin a cirill betűket.

A válasz így hangzik: elvégeztem a házi feladatot. Egyesfajta küldetés nem csak abból áll, hogy ülünk a seggünkön, még ha ti azt gondoljátok is. Először is meg kell jegyezni az elsődleges útvonalat, meg számos másodlagos és egyéb útvonalakat, valamint képesnek kell lenni az azonnali cselekvésre. Minden valamire való harcosnak tudnia kell szerezni, felkészülni és koncentrálni. Továbbmenve kiírtam magamnak a cirill betűvel íródott metróállomásokat, ahol majd elő fogok fordulni, sőt, azonfelül még egy párat, csak úgy tartalékba, arra az esetre, ha Murphy is velem jön, vízálló festékekkel a tenyerembe. Így csak annyit kellett tennem, hogy pillantottam lapát tenyerembe, aztán máris indulhattam.

Na jó... szóval először egy olyan állomáshoz érkeztünk, ahol nem volt lehetőség átszállásra. Úgyhogy visszamásztam a zsúfolt kocsiba a Lenin Könyvtár megállónál, északkelet irányába haladtam, míg Szokolnyikihez érkeztünk, itt leszálltam és aztán indultam az ellenkező irányba. Előbb felmentem a kijárat lépcsőn, át a szemközti placra és beugrottam az első érkező metrókocsiba. Aztán megint csak kisurrantam, mikor az ajtók épp kezdtek becsukódni - majd hirtelen ismét bepréseltem magam a metrószerelvénybe, mely már épp elindult. Ez azzal járt, hogy Vinkenszkij ott maradt a placcon. Egyet leráztam. Ez már egyharmaddal csökkenti az üldöző csapat hatékonyságát.

Két megállóval később ismét átszálltam, végigszambáztam az összekötő folyosón, aztán megint eljátszottam a régi beszállási-kiszállási trükköt (ezúttal egyik kísérőm se vette be, úgyhogy mindketten a nyomomban maradtak) majd még egyszer átszálltam egy másik vonalra és elmentem a Vörös-térhez legközelebb eső metró-megállóhelyig. Ott leszálltam, futva indultam fel az utcára. Ismét átkacsáztam idős nyanyák és papák tömegén, akik apró csecsebecséket, WC papírt, darabra cigarettát meg miegymást árusítottak, hogy meglegyen a betevő falatjuk. Mert tudjátok, gyerekek, a rubel igencsak inflálódik.

Szóval vállat utat törtem magamnak a tömegben, át a Vörös-tér keleti oldalára, aztán hirtelen sarkon fordultam és egyenesen a hatalmas, háromemeletes GUM áruház bejárata felé indultam. Elhaladtam a Benetton standja mellett, elhárította magamtól az árust, aki Estée Lauder after shave-t kínált, majd a lépcsők felé indultam, miközben üldözőim küszködve követtek, mögöttem vagy harmincméternyire. Kissé lelassítottam, csak hogy jól lássanak, aztán elindultam felfelé a lépcsőn.

Itt aztán megugrottam. Hármassal szedtem a lépcsőket. Blinkenszkij szintén ügetőre fogta a lépteit, ahhoz azonban túlságosan le volt maradva mögöttem, hogy folyamatosan szemmel tartson. Ahogy bekanyarodtam az első lépcsőfordulónál, kezdtem kigombolni esőkabátomat. Mire felértem az első emeletre (ne felejtsek el, Európában az első emelet azt jelenti, amit Amerikában a második szint) már levettem a kabátomat és a sapkámat, fonott copfom a hátamra gördült. Anélkül, hogy megálltam volna, a kabátot és a sapkát is a Reebok szatyorba gyömöszöltem, melyet a kabát alatt hoztam a vállamra vetve, egy könnyű matrózkék vízhatlan sportfelső felett.

Beléptem az első emeleti ajtón, és elindultam a nehéz télikabátok meg egy halom nyúl-, mókus- és medveprémből észült orosz sapka sorai között. Aztán jobbra fordultam, elkaptam egy nagy medveprém sapkát és a fejembe nyomtam. Kissé meggörnyedve mentem, hogy vagy tíz centivel alacsonyabb legyek, előhúztam a zsebemből egy vastag köteg ötdollárrost és a kiosk felé ballagtam, kezemben lengetve a dollárokat, mint egy tipikus amerikai turista.

Látnotok kellett volna a hölgy arcán a mosolyt ott a kioszkban, mikor meglátta a keményvalutát ott a mancsomban. Úgy üdvözölt, mint rég elveszett nagybátyját. Miközben fizettem, a szemem sarkából láttam, hogy megjött Blinkenszkij. Berobbant az ajtón és szemét vadul forgatva nézett körül. Másodperceken belül ott volt a társa, Nagyev is, úgy esett be az ajtón hogy kétszer megpördült. Idáig még rendben is lett volna, de aztán megbotlott valamiben, és seggel beesett egy halom kabát közé. Nagyon helyes, gyerekek... ezzel megszegtétek az üldözés első számú szabályát: ne hívd fel magadra a figyelmet.

Nagyev feltápaszkodott és kezdte körbe kutatni az emeletet, engem mégsem látott meg, pedig egyszer még egyenesen rám is nézett. Hát persze, hogy nem látott. Hogy miért? Mert egy nagydarab fickót keresett, görög sapkában és hosszú fekete műanyag esőkabátban, nem pedig holmi hosszú hajú turistát, kék sportfelsőben és medvebőr sapkában.

Még mindig el voltam foglalva azzal, hogy fizettem, amikor ezek ketten elindultak vissza a lépcsőház felé, arcukon zavart, pánikba hajló kifejezéssel. Arcomon bárgyú mosollyal sétáltam végig egy sor silány import kínai télikabát mellett, megkerestem a legközelebbi vészkijáratot és elindultam a lépcsőn lefelé a földszintre, Kinyitottam a nagy acél lengőajtót és kisurrantam a zsúfolt utcára. Sayonara, seggfejek - igazán örömömre szolgált, hogy találkoztunk.

Visszagyalogoltam a Vörös-térre, és déli irányba indultam, elhaladva a Szent Vaszil székesegyház mellett. Körbejártam a hatalmas Rosszija szállót. Persze nem mentem be, mert a rendőrség minden első osztályú szállodában ott fészkel, látszólag azért, hogy távol tartsák a kurvákat és a maffiózókat. Valójában pedig azért, hogy ők is biztosan megkapják a részüket a tranzakciókból. Nem sok időbe tellett, míg meggyőződtem róla, egyedül vagyok.

Helyes. Ismét délnek indultam, át a Balsoj Moszkarecki hídon, a Moszkva folyó fölött, míg a keskeny, tizenhét-tizennyolcadik századbeli utcácskába értem, az Ulica Balsaja Orgyinkára. Két háztömbbel arrébb elhaladtam egy aranyozott tetejű templom mellett ott tőlem jobbra és egyenesen előttem ott volt egy metrómegálló. Benyúltam a nadrágom zsebébe és elővettem két zsetont, kerestem egy nyilvános telefont, bedobtam a két zsetont a perselybe, aztán fejből tárcsáztam egy hétjegyű telefonszámot.

Egy női hang válaszolt, pergő orosz nyelven, azt hiszem, azt mondhatta: „Jó napot, izraeli nagykövetség”.

- A hét-huszonnégyes melléket kérem. Gyorsan váltott nyelvet. - Igen, máris. Jó napot.

A mellék kétszer csengett ki, azután egy hang: - Privát... halló!

- Tudod, ha nem metéltek volna le annyit a nagy zsidó farkadból nyolcnapos korodban, mára már seggbe is dughatnád magad, te semmirekellő héber seggfej.

Pillanatnyi csend, aztán harsány röhögés robbant a fülemben. -Jó reggelt, te nagypofájú fasiszta szarházi. Épp azon tűnődtem, mikor leszel már végre hajlandó felemelni a telefont.

4. FEJEZET

Az előre megbeszélt helyen találkoztunk - egy nevesincs is kávézóban, egy saroknyira a Novokuznyeckaja metróállomástól. Én értem oda elsőnek és elfoglaltam az egyik kerek márványtetejű asztalt a szűk kis faburkolatú helyiség hátuljában. Először azonban rámutattam az egyik vastag mézeskalácsra és kértem egy kávét tejjel, cukor nélkül (pázsálszta, kofe bez száhára szmálakom). Ez volt az egyik első orosz kifejezés amit idefelé a gépen megtanultam, és örömmel, láttam, elég jó volt a kiejtésem ahhoz, hogy a sportfelső és a sportszatyor ellenére az anyóka ott a pult mögött nem nézett turistának, míg csak elő nem vettem két egydollárost, hogy fizessek. A bankjegyek messze elkerülték a pénztárfiókot, és eltűntek egy mély ruhaszegletben. Már a második kávémat ittam, mikor belépett az ajtón. Majdnem egy évtizede nem láttam Avi Ben Gált. Szinte teljesen úgy nézett ki, ahogy emlékeimben megmaradt - csupán egy kicsit öregedett és egy kicsit szürkébb volt a halántéka. Kreolbőrű, alacsony, törékeny emberke, jelentéktelen személyiség abban az értelemben, hogy nem vonja magára a figyelmet, ha belép valahová. Hosszú, vastag gypjúkabátot viselt, alatta sötétszürke flanelnadrág, melynek szarát csak úgy ötletszerűen a gumitalpú, bőr vadászcizmába gyűrte.

Pattogva mondott valamit a pult mögött álló anyókának, hamisítatlan orosz nyelven, úgy hangzott, mint egy AK-47 géppisztoly. Az anyóka mogorva arc kifejezése most mosollyá változott, két kezét a csípőjére tette, fejét hátravetette és hangosan felnevetett, kimutatva féltucatnyi Sztálin-korból származó rozsdamentes acélfogat, aztán élénken bólogatott. — Da, da, da.

Útban az asztalom felé kihámozta magát a kabátjából, odadobta a legközelebbi szék támlájára, majd felém nyújtotta jobb kezét. - Végre ismét szemtől-szembe - szólt melegen. - Isten hozott agyiky vesztokon... a vad keleten. Sajnálom, hogy ennyi ideig kellett várni a találkozásra.

- Én is. - És tényleg sajnáltam... nem csupán azért, mert kedvelem Avit.

Felhívtam őt Washingtonból és egy munkamegbeszélést terveztünk a megérkezésem estéjén. Aztán el kellett halász-tanunk, mert sürgős ügyben visszahívták Tel-Avivba, egy nappal azelőtt, hogy megérkeztem. Ennek ellenére még ilyen messziről is megszervezte, hogy bemutassanak Borisz Makarovnak.

Hálás voltam ezért, és ezt meg is mondtam neki. Megragadtam kis kezét jókora mancsommal és melegen megráztam. Mint mindig, most is lepillantottam arra a csonkra, ahol azelőtt a kisujja volt. A kétharmad része hiányzott. Ha jól emlékszem, Dél-Libanonban lőtték el egy összecsapás során, amikor Avi még zöldfülű volt - fiatal hadnagyként szolgált a Golani Dandár elit zászlóaljában.

Nem engedte el a kezem, ehelyett két kezével tartotta, kíváncsian fordította tenyérrel felfelé, hogy megvizsgálhassa a tintával írt cirill betűket és ez láthatólag mulattatta. Avi figyelmét semmi nem kerülte el. - Hát ez jó ötlet - mondta végül - Lehet, hogy egyszer én is kölcsönveszem, nem báj?

- Úgy tudtam, beszélsz oroszul.

Most rám vigyorgott. - Hát persze, de lehet, hogy egyszer ott találom magam egy teljesen ismeretlen, ellenséges területen... mondjuk New Yorkban, vagy esetleg Washingtonban.

- Na, eredj a pokolba - jól tudtam, Avi ugyanúgy ismeri New Yorkot és Washington, mint Tel-Avivot vagy Haifát. Leültem és felvettem a kávécsészémet. - Még mindig nagyon elfoglalt vagy?

Avi vállat vont és egy sóhajrással leült a tőlem jobbra lévő székre. Hátát a falnak támasztotta. - Mindig akad valami, ez is, az is - mondta végül és huncut fény villant szürke szemében. - A mezőgazdasági attasék unalmas életét élem.

Hát persze, mezőgazdasági attasé. Akkor én mi vagyok? Bizonyára azzal a céllal jöttem Moszkvába, hogy jótékonyági előadásokat tartsak a virágkertészetről. - Hát ez jár a

magadfajtnak azért, mert a sivatagból virágoskertet varázsolok. Már igazán elmehetnél és más népeknek is megtaníthatnád, még olyan országokban is, ahol nincs is sivatag és van virág bőven, nem igaz?

- Így igaz, Dickie. - Felkuncogott és már folytatta is volna, de elhallgatott, mivel egy árnyék esett az asztalra. Avi most anyanyelvén mondta: biduke - pontosan így van. A beszélgetés abbamaradt, mikor az anyóka odatotyogott, kezében tálcaival, melyen nagy kétfülű csésze volt, tele habzó feketekávéval, egy tányér fél tucat szelet fekete kenyérrel, egy halom olajos hering hagymával és egy öblös kis tál, mely úgy látszott, friss fehér vajjal van tele. Miközben a tálcat letette Avi elé, úgy kotkodácsolt, mint valami kotlóstyúk.

Avi kerek arca sugárzott, rámosolygott az anyókára, mint valami hálás kiskölyök - szavamra, már azt gondoltam, az öreglány megsimogatja Avi haját és megcsipkedi az arcát. Avi odacsúsztatott egy ötdolláros bankjegyet, az asszony pedig sugárzó arccal vette el, aztán becsúsztatta fehér kötényének jókora zsebébe.

Avi elővett zsebéből egy zsebkendőt és gondosan megtörölte kését, majd megkent két szelet kenyeret vajjal, villájával rátett néhány heringet, egy kis sót szórt rá, az egész tetejére hagymát tett, majd félbehajtotta a kenyeret és jókorát harapott belőle.

Végre hajlandó volt rám is figyelni evés közben. - Na szóval... hogy mentek a dolgok tegnap este Borisszal és a fiúkkal?

- Rövid összefoglalót akarsz, vagy pedig részletes beszámolót?

Avi a kávéját kortyolgatta. - Csak röviden és gyorsan. Holnap fontos találkozóm van és tudom, milyen szószátyár tudsz lenni.

Örömmel hallottam, hogy nem vezett ki belőle az a gunyoros humor az évek során, mióta utoljára láttam. - Rendesen megszívtam.

Avi tovább rágcsálta a fekete kenyeret és a heringet.

-Tudod, hogy mondják ezt oroszul? Ja veh pizde. - Letörök egy kis vajat a szája sarkáról, aztán elmosolyodott. - Azt jelenti, jó mély vaginába süllyedtem”.

- Szóval ez az orosz megfelelője annak, hogy jól kibaszta velem.

- Aha - azzal még mindig mosolyogva kezdett rágcsálni egy heringes-hagymás kenyeret és leöblítette egy jókora korty kávéval. Azután komoly arckifejezést öltött. - Idefigyelj, mint már mondtam neked, Borisz valószínűleg O.K. A kérdés az, hogy miért, és azt hiszem azért, mert még nem tudják, mennyiért lehet őt megvenni. Még nem.

- Szóval azt mondd, „még nem”.

-Da, még nem. Az igazság az, hogy még nem találkoztam olyan oroszral, akit ne lehetne megvásárolni. Miséért nem tenném tűzbe a kezem, és a többiek közül egyikért sem. Az az igazság, fiacskám, hogy ez az egész rohadt ország olyan, mint egy szita, ha információt kell kiszivároztatni, meg minden másban is.

Ha van valaki, akinek tudni kell minden információt, és minden egyebet, akkor az Avi. Mint már említettem, mező-gazdasági attaséként akkreditálták Moszkvába. Valójában a Zahal ezredese volt, Tel-Avivban így nevezik az izraeli védelmi erőket. Ő pedig a katonai hírszerzésnél dolgozott.

Míg Avi reggelizik, hadd meséljek kettőnk kapcsolatáról, csak hogy jobban átlássátok a dolgokat. Avi Ben Gal és jómagam a nyolcvanas évek közepén találkoztunk, közvetlen azután, hogy Cipruson keresztül becsempészték engem Libanonba. Feladatom - a haditengerészet akkori hadműveleti főnöke, Black Jack Morrison útmutatása szerint - az volt, hogy diszkréten megpróbáljam semlegesíteni fundamentalista iszlám rosszfiúk egy kisebb csoportjának vezető szerepét, akik már igencsak bosszantókká és egyben nagyon veszélyesekké váltak a térségben az amerikaiak ellen folytatott akcióik során. Küldetésemet jóváhagyta a nemzetbiztonsági

tanácsadó és mindezt szentesítette az Elnök odafirkantott aláírása.

A valóságban azonban a megbízatásom jóval bonyolultabb és titkosabb volt, amiről csak az elnök, a hadügyminiszter, hadműveleti főnök és a vezérkari főnök tudtak. Be kellett surranom Szíriába és a lehető legpontosabban feltérképezni a szovjet távközlési hálózatot. Ha ezt elvégzem, akkor egy olyan helyzetben, amit a politikusok súlyos konfliktusnak neveznek, gyorsan bevethetnének egy különleges harci egységet, mely az általam feltárt adatok alapján elpusztítaná a szovjetek teljes vezetési-, irányítási-, távközlési- és hírszerzési rendszerét Szíriában, ilyenformán sokkal könnyebb lesz végezni velük.

Mint tudjátok, a hetvenes és nyolcvanas években Szíria a szovjetek fő megfigyelőpontja volt a Közel-Keleten, onnan pásztázták az eget amerikai, izraeli és NATO hírszerzési és távközlési rendszerek után kutatva. Mi ugyanezt tettük velük szemben haditámaszpontjainkról és megfigyelőpontjainkról Törökországban és Iránban is, míg a sahot ki nem rúgták.

A szovjetek ezer tonnaszámra hordták be az elektronikus berendezéseket hajóval és repülőgéppel. Látszólag azért, hogy a szíriai katonai hírközlési rendszert építsék fel. De persze ennél többről volt szó (mindig is így volt ez a ruszikkal, ezért vagyok velük szemben gyanakvó még ma is). Miközben katonai támogatást nyújtottak Szíriának, suttyomban ráépítették saját hírközlési és lehallgató hálózatukat a szíriai rendszerre. A mi jelelfogó rendszerünk lehetővé tette, hogy a szovjet vezetési-, irányítási-, hírközlési- és hírszerzési rendszer idegközpontjait behatároljuk egy tucatnyi különböző helyen. A műholdak azonban csak ennyit tárnak fel és abból, amit a katonai hírszerzés emberi hírforrásból megtudott, kiderült, hogy a szovjet rendszerközpontok háromnegyed része csupán csak fantom létesítmény. Megtévesztésre szolgáltak.

Akkor hát melyek az igaziak? Ez az, amiért engem bevetettek. Az én dolgom volt, hogy pontosan meghatározzam az igazi lehallgatóközpontok helyét. Ez azt jelentette, hogy lényegében véve több mint egy tucat szíriai katonai létesítményt kellett átvizsgálnom. Csak így tudhattam meg, mely támaszpontokat használnak a szovjetek álcázásra és melyeken építették fel valódi rendszereiket.

Ami a besurranást és körülszaglászást illeti, számomra nem volt nehéz feladat. De bizonyos problémát jelenthetett, hogy hosszabb ideig fedezzem magam Szíriában. Az arab nyelvtudás nem a legerősebb oldalam. Nem is a leggyengébb. De úgy nem tudok beszélni, mint az arabok, leszámítva persze, hogy bárkit el tudtam küldeni a jó édes anyjába.

A probléma aztán úgy oldódott meg, hogy valaki, akinek négy csillag volt a gallérján, és nagy tisztelettel viseltetett az izraeli hadsereg iránt, úgy döntött, hogy mellém ad egy arabul beszélő izraeli tisztet, akinek az enyémhez hasonló volt a feladata. Itt lépett színre Avi Ben Gal.

Avi az idő tájt még fiatal kapitány volt, az AMAN (izraeli katonai hírszerzés) vezényelte Libanonba. Kelet-Bejrútban, az Alexandre Szállóban ütötte fel főhadiszállását, és hosszú, kíséret nélküli utazásokat tett a Chouf hegység és a Bekáa völgy terroristák által ellenőrzött területein, szorgalmasan állította össze az aktákat a terrorista csoportokról és listákat készített a lehetséges terrorista célpontokról, melyek szoros kapcsolatban voltak a libanoni erőkkel, a keresztény milíciával, akik Kelet-Bejrútot tartották ellenőrzésük alatt. Ez a megbízatása azonban - akárcsak az én megbízatásom - csupán álca volt. Valójában az volt a feladata, hogy behatoljon Szíriába és felmérje, milyen mértékben épült be a szovjet katonai stáb a szíriai harci csapatokba, akik a Damaszkusz, Bejrút, és a 7. sz. Főút által határolt durva négyszögben állomásoztak. Az izraeliek tudni akarták, milyen hatékonyan működnek a szovjetek a szíriai katonai struktúrába beépülve. Ezért küldték oda azt a tisztet, aki a haditengerészet hadműveleti főnöke szerint valószínűleg a legjobb szakember a szovjet taktika terén. Hogy miért kellett ez? Egyszerűen azért, mert mikor a következő közel-keleti háború kirobban, az izraeliek tudni akarták, szíriaiakkal fognak-e harcolni vagy szovjetekkel. Nos, ennek az egész kis kitérőnek az a kellemetlen, de tagadhatatlan tény az oka, hogy sem az izraeli katonai hírszerzés, sem az amerikai katonai hírszerzés nem bízott a civil

hírszerzésben. Hé, várjatok csak! Most nehogy átugorjátok ezt a részt és helyette a következő akciójelenetet olvassátok, mert amit itt most elmondok, az marha fontos a következőkben, olyan százötven oldalon át. Úgyhogy csak olvassátok el és jegyezzétek meg, tökfílkók, oké?

- 1. A nyolcvanas évek elejétől kezdve a katonai hírszerzés kezdte leépíteni kapcsolatait a központi hírszerzéssel (CIA).
- 2. A katonai hírszerzés nem tartotta hitelesnek a szovjet hadseregről készített CIA jelentéseket, mert úgy gondolták, azok teljesen irreálisak.
- 3. A katonai hírszerzés azt gyanította, hogy a CIA-t politikai szerepkörbe rángatta egy sor ideológiai vezető, adataik politikai elfogultságot tükröztek, nem objektív hírszerzési adatok voltak.
- 4. A katonai hírszerzés legfőbbképpen attól tartott, hogy a CIA soraiba bomlasztó céllal beférkőzött a KGB és félretájékoztatják őket.

A történelem később bebizonyította, hogy a katonai hírszerzésnek minden pontban igaza volt. Az AMAN-nak a maga részéről hasonló problémái voltak a Moszaddal. A Moszad a CIA izraeli megfelelője. Izrael 1982-es libanoni invázióját követő években az AMAN tábornokai úgy gondolták, hogy a Moszad kezd túlságosan is politikai színezetet kapni a hírszerzési tevékenységében - a miniszterelnöki hivatalnak inkább azt jelentették, amit ott hallani akartak, semmint azt, amiről tudniuk kellett volna. A tábornokok elleneztek, hogy a Moszadot jelentős mértékben bevonják az Irán Kontra ügybe, mert úgy gondolták, hogy Olivér North és a többi érintett mind jóakarátú, de nagy balfácán, akik végül csak elszúrnák a dolgokat.

Mi több, az AMAN már sok éve gyanította, hogy a Moszadba szép számban beépült a KGB. És minthogy sem Avi Ben Gal főnökei, sem az én főnökeim nem bíztak a civil hírszerzési apparátusban, ezért utasítottak minket, dolgozzunk együtt, osszuk meg egymással információinkat és vigyázzunk, hogy sem a Moszad, sem a CIA kezébe ne kerüljön semmi abból, amit megtudunk, nehogy a részletek kiszivároghassanak. A kezdeti időszakban nem volt könnyű egyikünknek sem. Nekem nem tetszett, hogy mellém adnak egy olyan társat, akinek operatív képességeiről semmit sem tudok. Sőt, már régóta megengedhettem magamnak azt a luxust, hogy magam válogassam meg azokat, akikkel együtt dolgozok. A maga részéről Avi nem volt elragadtatva, hogy arra kényszerítették, dolgozzon együtt egy ronda amerikaival, aki nem tud beszélni, olvasni és írni az adott munkaterület nyelvén, és aki híres arról, hogy magára vonja a figyelmet, ami érthetően idegesítette a csendes izraelit.

Tehát - ahogy az már gyakran lenni szokott - hamarosan kialakult bennünk az egymás iránti kölcsönös tisztelet és az az összhang, amire ellenséges környezetben a sikeres működéshez szükség van. Három, szoros közelségben eltöltött hét után már gondolkodás nélkül tudtunk cselekedni és reagálni. Egységbe forrtunk annak ellenére, hogy keresve sem lehetett volna találni két ennyire össze nem illő egyéniséget.

Avi kistermetű volt, csendes, könyvmoly és befelé forduló. Én nagydarab és némiképpen hivalkodó, ha nem vették volna észre. Ő boldog házasságban élt és monogám volt. Én elváltam, féktelenül kicsapongó voltam. De hát az operátorok előfordulnak mindenféle formában, méretben és személyiségben. És Avi ördögien jó operátor volt. Azt már tudjátok, hogy folyékonyan és akcentus nélkül beszélt oroszul. Nos hát, arabul is tökéletesen tudott, mi több, kegyetlenül jó füle volt hozzá.

Ezt már együttműködésünk harmadik napján felfedeztem. Ragaszkodtam hozzá, hogy menjünk ki a városból, így aztán Avi jobb belátása ellenére beültünk ütött-kopott datsunjába, vagy nyolc kilométerre keletre voltunk az országúttól (ez a megnevezés azért igencsak túlzás volt), mely kelet és észak felé kanyarog, föl a Bekáa völgybe, Zahle-ből Baalbekbe. A főútról egy göröngyös földútra fordultunk a Biquar hegyhát felé (ez egy afféle hegyfok, ahonnan le lehet látni Szíriára)

hogy megfigyeljük a szíriai 8. Páncélos hadtest hadgyakorlatát. Elhaladtunk egy kis város mellett, melyet úgy hívtak, An Nabi Shit, aztán dél irányába fordultunk, elhaladtunk egy sor kiszáradt folyammer mellett, míg egy faluba értünk, a neve Janta. Onnan a datsunnal ismét kelet felé fordultunk, párhuzamosan haladva egy keskeny nyomtávú vasútvonallal, mely a hegylábak között futott, aztán lassan kúszunk fel a Sharik-hegységbe.

Épp félúton voltunk a hegység felé, amikor észrevettük, hogy egy tucatnyi ötvenöt gallonos hordó van előttünk keresztbe az útra gördítve és hevenyészve egymáshoz kötözve. A hordók mögül egy tucatnyi, rongyos khaki ruhába öltözött suhanc szegezett ránk AK-47 géppisztolyokat. Nálunk nem volt fegyver, még csak egy kés sem. Persze papírjaink voltak, de nem voltam biztos benne, hogy ott a barikádok mögött bárki is elég érett ahhoz, hogy olvasni tudjon.

Hadd mondjak el valamit, barátaim: kevés félelmetesebb dolog van a világon, mint egy ilyen úttorlasz, amely mögött tizenkét éves srácok bújnak meg. Mert ezek a tizenkét éves suhancok megölik az embert, mihelyt meglátják, mert fogalmuk sincs arról, mit jelent az a szó, hogy halál. Egyszerűen csak ölnék. Nem szórakozásból és nem is sportból. Még csak azért sem, mert ez kihívás számukra. Egyszerűen csak ölnék.

- Most aztán befogod a pofádat - súgta Avi a fogai között szűrve a szavakat, miközben lassan odahajtottunk a torlászhoz. Nem mintha szükség lett volna a figyelmeztetésre, mert ajkaim szorosan összehúzódtak.

Avi olyan nyolc-kilenc méternyire állította meg a kocsit az úttorlasztól. Letekerte az ablakot anélkül, hogy erre bárki is felszólította volna. A legnagyobb suhanc, aki kék színű és arany feliratú UCLA pólót viselt foltos gyakorlóruhája fölött és egy félig elszívott cigarettát dugott a füle mögé, hanyagul támasztotta az AK géppisztoly csövét a kocsikülsőablakára, egyenesen Avi mellé szegve.

Anélkül, hogy egyenesen a srácra néztem volna, alaposan kifigyeltem. Kifejezéstelen szeme volt, mely elárulta, hogy rendkívül veszélyes. Láttam az elsütőbillentyűre feszülő mutatóujját.

Most csend következett, melytől a szívverésem is elállt. Aztán a srác arcátlan hangon tett fel valami kérdést Avinak. Avi azonban nem törődött az arcátlan hanggal, sem a géppisztollyal. Csak bólintott, mintha mi sem történt volna, aztán arab nyelven hadart valamit.

A srácnak bizonyára tetszett, amit hallott, mert visszahúzta és leeresztette az AK csövét, végigkarcolva a kocsikülsőablakát. A fegyvercső most ártalmatlanul irányult a föld felé.

Avi előhúzott a zsebéből egy köteg libanoni fontot, rolniba csavarta és a kocsikülsőablakon át odanyújtotta a fiúnak, aki egy szó nélkül elvette a pénzt. Aztán kinyújtott hüvelykujját mutatta a torlász felé. A srácok erre vállra vetették fegyvereiket, és elgördítették a hordókat az útból.

Egy kurva szót sem kérdeztem Avitól, csak mikor felértünk a hegytetőre.

- A szokásos saláta teszt volt - szólt Avi.

- Hogy micsoda?

- A srác azt kérdezte, mit teszek a salátámba. Megmondtam neki.

- Na és?

Ugyanazzal a lesújtó pillantással nézett rám, mint a kiképzőtisztek a haditengerészeti bázison az újoncokra, akik hülyébbnél hülyébb kérdéseket tettek fel. - Dick, ha maronita vagy, akkor a paradicsom szót úgy ejted ki: bcnadura. Lía drúz vagy nagy valószínűséggel másképp mondod: bendura. Ha pedig palesztin vagy, akkor azt mondod: banánra.

- Igen? És akkor mi van?

- Nos hát, ha ezen a vidéken rosszul ejted ki, akkor... hogyishívják... szóval megdöglesz. - Nagyot zökkentünk, mikor egy jókora lukba hajtottunk az úton. - És ahogy ez a fiatal UCLA trikós srác beszélt, kezében az AK-val, abból nyilvánvaló volt, hogy azok a srácok dél-libanoni palesztinok. Úgy hogy a Nabetiyeh akcentussal beszéltem.

Az út hátralévő részében befogtam a nagy szlovák pofámat és hagytam, Avi végezze a dolgát, miközben váratlan úttorlaszokon át zötyögtünk tovább.

A maga részéről - bár halálbiztosan kezelte az UZI géppisztolyt, ha feltétlenül szükséges volt, Avi nem volt az a párbajhősfajta. Így hát, amikor igazán goromba közelharcra került a sor - és jó párszor előfordult ilyen - hagyta, hogy én vigyem a prímet.

Jó kis csapat voltunk. Ebben biztosak lehettek. Átkozottul jók. Hat héttel azután, hogy besurrantam Bejrútba, szépen elszivárogtam dél felé, az AMAN egyik helikopterével egy kis reptérre, Tel-Avivtól északra, ahová gyakran szálltak le a Moszad és a katonai hírszerzés gépei. A kézitáskám tele volt vázlatokkal, fényképekkel és feljegyzésekkel, amelyeket felhasználhattak a szovjet hírközlési rendszer elpusztítására.

Avi búcsút mondott nekem és ott maradt. Hét hónappal később, mikor visszatért a kellőképpen megerősített AMAN főhadiszállásra, Tel-Aviv központjában, nem csak hogy megszerezte a szíriai hadrend vázlatát, de a kapitányig bezárólag név és rang szerint megadta a személyazonosságát az összes szíriai egységgel együttműködő minden orosz tisztnak a korábban már említett négyesegben. Ezért megkapta Izrael második legnagyobb katonai kitüntetését.

Most azt kérdezhetnétek, mit keres ez az arabul beszélő szovjet hadsereg-specialista Moszkvában, amikor a szovjet medve már nem létezik? A válasz: csak az elmúlt hat évben több mint másfél millió orosz férközött be Izraelbe - manapság az izraeli népesség csaknem egyharmadát teszik ki orosz emigránsok. Az izraeli légitársaság, az El Al hetente nyolc járatot indított Moszkva és Tel-Aviv között és a gépek zsúfolásig megteltek.

Ahhoz pedig nem kell rakétatudósnak lenni, hogy az ember rájöjjön, az Izraelbe emigrált oroszok közül nem mindenki kóser. Némelyikük még csak nem is zsidó - hamisított dokumentumokkal utaztak ki. Így hát Avit, a ruszki-szakértőt azzal bízták meg, hogy kísérje figyelemmel a moszkvai fejleményeket. Kissé kelletlenül fogadott el egy hathónapos megbízatást. Ez már másfél évvel ezelőtt volt. Szóval értitek...

Avi figyelmesen hallgatta történetemet Paul aktájáról, csöndesen bólintott, ujjait összefonta, mintha imádkozna. -Úgy tűnik, mintha ugyanazon a nyomon járnánk, öreg barátom - mondta végül. - Bár találkozhattam volna Mahon ellentengernaggyal. Egy csomó információt megszthattunk volna egymással.

- Hogyhogy megszthattatok volna?

- Mert úgy tűnik, mindketten ugyanazon emberek után kutattunk.

-Minket ez nem tart vissza, Avi.

Az izraeli ujjáival dobolt az asztalon. - Helyes - mondta végül. Aztán mutatóujjával rábökött az Air France szállítólevél maradvány fénymásolatára, amit tőlem kapott, arckifejezése most meglehetősen gondterhelt volt. - És épp itt a megoldás kulcsa - közölte. - Lantos. Werner Lantos.

- Úgy mint „Lantos et Compagnie” Párizsból?

- Ugyanarról van szó.

- És mi a helyzet Andrej Jugyinnal? - Mert abban egészen bizonyos voltam, hogy Andrej ölte meg Pault.

- Jugyin ravasz és veszélyes. De hát mégiscsak egy vor... egy gengszter. Az egyik új „diszpécser” ebben a társadalomban. Ez az, amitől erős és ez ad neki célt. Azonban nincs hatalma, sem igazi befolyása, legalábbis a Ring Roadon túl nincs. Werner Lantos az úr.

- De hát egyáltalán ki ez a Werner Lantos? Ezt magyarázd el, Avi.

-Az embereim, akikkel most együtt dolgozom, már évek óta figyelemmel követik a tevékenységét. Pia a Moszad nem üti bele az orrát, akkor ez így megy. Az az igazság, hogy bárhová lépek, úgy látszik, mindig beleütközöm ebbe a szarháziba... a kurva anyját... - mondta Avi, és most érezhetően idegesen rezgett a hangja. - „Beruházási bankár”-nak mondja magát.

Ördög tudja, hogy ez mit jelent. Már a hatvanas évek óta utazik be és ki Moszkvából. Egy halom közös vállalkozást kicsikart a Kreml régi főnökeitől, és közben meggazdagodott. Aztán megkapta a szerződést, melynek alapján fél tucat új szállodát kellett volna építenie az 1980-as moszkvai olimpiára. Aztán a vállalkozás befuccsolt... és valahogy úgy esett, hogy Lantoson kívül mindenkinek vesztesége volt. Ennek ellenére továbbra is szoros kapcsolatban állt Brezsnyevvel és a sleppjével. Aztán mikor Brezsnyev meghalt, Andropovhoz kezdett dörgölőzni. Az ember azt gondolhatta volna, Kágébés volt, annyira a kemény vonalat képviselte. Mikor Andropov beadta a kulcsot és Gorbacsov került hatalomra, Werner Lantos hirtelen a glasznoszty és a peresztrojka szószólója lett.

- Szóval megalkuvó. - Utáltam a megalkuvókat és a haditengerészet manapság tele volt velük.

- Naná. És manapság természetesen nagy támogatója a demokráciának és a kapitalizmusnak.

Támogatja a vegyes vállalatokat. Egy csomó üzletet köt és számos projectet finanszíroz, hangosan azon gondolkodtam, vajon miért nem hallottam én mindeddig Werner Lantosról.

- Nem is hallhattál... hacsak nem vagy izraeli hírszerző tiszt, szovjet-szakértő vagy gazdasági szakember. Ő egyike azoknak, akik csendben operálnak, és az a fajta, aki megbújik, nem mutatkozik a nyilvánosság előtt. Éhező”, tizenéves árva volt a második világháború végén, valahol Kelet-Európában.

- Valahol? Ugyan már, Avi.

Avi azonban tagadólag rázta a fejét. - Pedig ez minden, amit erről tudunk, Dick. Nézd csak, dokumentumok milliói pusztultak el a háború alatt. Születési anyakönyvi kivonatok, házasságlevelek, üzleti papírok, kölcsönszerződések... a társadalom egész szerkezete felbomlott, mind elhamvadt Szembe kell néznünk azzal, hogy a németek és a szövetségesek között Moszkvától Párizsig a nyilvántartások legnagyobb részét megsemmisítette vagy az egyik, vagy a másik oldal. Tehát nem lehet pontosan megállapítani, ki is az a Werner Lantos és honnan is származik. - És téged miért érdekel?

Avi vállat vont - Nézd, izraeli útlevele van, és ez sokat segít rajta. Aztán van szenegáli útlevele is. Ajándékként az ottani elnöktől, amiért kétmilliárd dollárt kicsempészt az országból.

Megvannak a magasrangú barátai a kormányunkban, és Moszkvában is. Ugyan senki sem mondta nekem, de azt hiszem, még a Moszad is felhasználta a hidegháború alatt, mint diplomáciai csatornát.

- Szóval sok mindenkihez dörgölőzik.

- Igen, azt teszi. És közülük jó néhány nem a jófajtaból való. A Moszad nem szereti, ha beleütjük az orrunkat az ő dolgukba, az én főnökeim azonban továbbra is nyomon kívánják követni az olyanokat, mint Werner, akárcsak a te főnökeid.

Hosszasan néztem régi barátomat. Amit elmondott, az nem elég. Ahhoz semmi esetre sem, hogy megindokolja, miért fontos az izraeli katonai hírszerzés legmagasabb rangú tisztjeinek, hogy nyomon kövessenek egy embert. Elhihetitek, barátaim, ilyesmi nem történik meg ok nélkül. Nem ez volt a teljes igazság. Ezt Avi is tudta és én is, sőt, most már ti is.

Avi arckifejezése azonban elárulta, ennél többet pillanatnyilag nem mond el.

Mínhogy ideje volt nagyobb sebességre kapcsolni, előhúztam egy tucatnyi fényképet, amiket Paul aktáiból vettem ki, azután odatettem őket Avi elé az asztalra. Ha rendelkezésemre állt volna egy biztonsági fax vonal, leadhattam volna ezeket régi barátomnak Tony Mercaldinak a katonai hírszerzésnél. De Moszkvában csak a nagykövetségen voltak biztonságosan használható fax vonalak. Ám ha azok közül bármelyiket is használtam volna, a misszióvezető-helyettes biztos megtudta volna. Márpedig nem szerettem volna, ha Bárt jobban beleavatkozik a dolgaimba, mint amennyire eddig tette.

- Hány fickót ismersz ezek közül? - kérdeztem.

Avi lepillantott az egyik magazinfotóra, ahol egy csapat szmokingos előkelőség látszott, valami megnyitó ünnepségen vagy művészeti kiállításon. Paul bekarikázta egyikük arcát. Részben el volt rejtve a díszes társaság legszélén.

Avi a bekarikázott arcra mutatott. - Ez Werner Lantos -felelte. - Nézz csak ide... - Avi a kardigánja zsebéből előhúzott egy zsebnaptárat. Lehúzta róla a gumipántot, aztán vagy egy tucat színes igazolványkép között válogatott, majd előhúzott egyet. - Ez jobb kép.

Lepillantottam az igazolványképre. A napbarnított ráncos arcra, valamint a hullámos, hátrafésült, őszesfehér hajra. -Megtarthatom?

- Hát persze. - Most a többi fényképre összpontosított, amiket odatettem elé.

- Ez itt jó.

Rápillantottam a fejjel lefelé fordított fényképre. Andrej Jugyinról készült, egy nagy bulin. A kép szemcsés volt. Jugyin egyik karját egy nagydarab férfi válla köré fonta, aki egy üveg pezsgőt tartott a kezében. Másik karjával az igencsak nyugtalannak látszó Werner Lantost ölelte át. - Az ott a honvédelmi miniszter-helyettes - mondta Avi. -A kép valószínűleg a Dynamoban készült.

A Dynamoban. Nahát, igazán?

- Ez egy grúz éjszakai mulató, nem messze az 1905 Goda utcai metróállomástól. Akármibe lefogadom, hogy Andrej szervezetének irányító szerepe van azon a helyen. A tulajdonos sohasem számol fel semmit Andrej embereinek, azoknak a szarháziaknak, akármennyit esznek és isznak.

És az italok ott... te jó ég! Egy üveg pezsgő többbe kerül, mint az én havi keresetem.

- Szóval ott törzsvendég.

- Andrej? Hát persze. Többnyire odajár szórakozni. A rendőrök a közelébe se mennek, Borisz és a stábja sem. - Avi látta, milyen arcot vágok. - Most mi van?

Elmeséltem neki a levélgyufát, amit találtam, meg a Dynamo nyugtáját Paul aktáiból.

- Beleillik a képbe - mondta az izraeli. - Meglátogatod azt a helyet, igaz?

- No hallod. Velem jössz?

Avi a fejét rázta. - Nem. Túlságosan is jól ismerik a pofámat azon a részen. Elrontanám a szórakozásodat. Hanem idehallgass - légy nagyon óvatos azon a helyen.

- Naná. - Azzal lenyeltem a kávémat és intettem az anyókáknak, aki erre elindult feléin. - Szóval... fejezd be a mondandódat barátunkról, erről a Lantosról.

- Tényleg nem tudunk róla annyit, amennyit szeretnénk. A Lantos magyar név. De ez lehet egyszerűen felvett név is. A fickó sohasem mondta, honnan származik és ettől még titokzatosabb. Kétkedően néztem rá. - Na ne, Avi, te és a „mezőgazdasági minisztérium”... van néhány hírforrásod.

Avi most közbevágott és hangja ingerült volt. — Igen, lehet, hogy van, de az igazat megvallva még én sem voltam képes arra, hogy kiderítsem erről a teljes igazságot. Ez az ember komoly fejtörést okoz. A legtöbb, amit megtehettem, hogy lenyomoztam egy pár üzleti tevékenységét. Azt már tudom, hogy a fegyvercsempésztől a műtárgyakkal való kereskedésig mindenben benne van. Manapság többnyire Párizsban él. Az az igazság, hogy most is ott van. Tudom, mert két nappal ezelőtt repült el a Ben Gurion reptérről. A tel-avivi irodáját látogatta meg. Mint mondtam már, szemmel tartom őt.

- Szóval Moszkva, Tel-Aviv és Párizs között szambázik, mi?

- Meg Anglia és Olaszország között. Londonban és Rómában is vannak irodái.

-Amerikában nincs?

Avi a fejét rázta. - Nincs. A ti országotokban nem üzletel, mert a banktörvényeitek jóval szigorúbbak, mint a legtöbb a világon.

Megmutattam a szállítólevél másolatát Avinak, ő pedig zsebre tette. — Szóval ennek a fickónak a bankja finanszírozza ezeket a kettős célú berendezéseket - olyanokat, melyek nagy fontossággal

bírnak a nukleáris fegyverek előállításának végső fázisaiban - amelyeket látszólag leszállítottak valami vállalatnak egy öt négyzetmérföldnyi karibi szigetre, melynek még ipara sincs.

- Van itt valami más is - mondta Avi.

- Mégpedig?

- A vállalat neve.

- Litnon, azaz citrom.

- Spanyolul vagy olaszul tényleg citromot jelent - felelte Avi. - Itt Moszkvában azonban egy szleng szó, a maffia használja és egymillió dollárt jelent... ez már figyelemreméltó egybeesés, nem, Dickie?

Felvont szemöldökkel pillantottam rá, mert mint tudjátok, a mi szakmánkban ilyen nem létezik, hogy „figyelemreméltó egybeesés”.

- Ami azt illeti, van más figyelemreméltó egybeesés is, amitől a hideg kiráz - folytatta Avi, azzal előhúzott zsebéből egy vékony borítékot és az asztalon átcúsztatta oda nekem. - Ezeket neked szántam.

- Mi van benne?

- Ajándék. Néhány emléktárgy. Szállítólevelek, nyugták, vámdokumentumok. Egy vagy két fénykép. Egy térképtöredék. Mind egy rohadt kirakósjáték darabjai, amelyhez se neked, se nekem nincsenek meg a hiányzó részek. Amikor Paul Mahon aktáiról meséltél nekem, eszembe jutott a sajátomé. Én ezeket találtam... úgy az elmúlt hat hónap alatt gyűjtöttem össze őket. Persze csináltam másolatokat. Ezek talán segítenek meggyőzni a te embereidet, jobban, mint amennyire nekem sikerült az enyéimet. Tisztára olyan az egész, mintha egy átkozott falba verném a fejemet. Képtelen voltam rábeszélni a főnökeimet, hogy csináljanak valamit. Mintha politikailag meg lennének bénítva. Ha csak egy lépést tesznek, a Moszad máris a nyakukon van. Fia én megpróbálok tenni valamit, a Moszad üvöltözni kezd, „nyilvánosságra hozzuk a hírforrásokat és a módszereket”. Hiszen érted az ábrát.

Valóban értettem. - Micsoda mocskos ügy!

- Biduke - pontosan. És a legrosszabb az egészben azok a Moszad papírok, amelyeket már láttam. Pedig nem könnyű bármit is elcsaklizni azoktól a rohadékoktól, ezt elhiheted... de azért láttam egypár jegyzetet, néhány térképet, meg egy vagy két rövid feljegyzést. És összevetve mindazt, amihez hozzájuthattam, meg vagyok győződve arról, hogy a Moszad teljes egészében tisztában van azzal, hogy a kettős célú berendezések közül, amelyeket Lantos finanszíroz és Andrej Jugyin fölöz le a belügyminisztériumtól, egy csomó ugyanabban a régióban köt ki, ahol te meg én egykor igen kellemetlen időket töltöttünk együtt.

- Ennek így semmi értelme.

- Tudom... ez a feladványnak az a része, melyet még nem tudtam megfejteni.

- Úgy értem, ugyan mi az ördögnek akarnák a ruszlik, hogy a szíriaiak bombát készítsenek, Avi? Hacsak nem akarják tönkretenni az egész békefolyamatot.

- Hiszen a Moszad is épp ezt gondolja, Dick - felelte Avi. - Az oroszok megengedik a rosszfiúknak, hogy ott elkészítsék azt a kurva bombát. Mi több, a csontjaimban érzem, hogy az a rohadt bomba már majdnem kész. Amint azt Wonder, a te embered is mondta, a forró freon már az összeállítás végső fázisához kell, nem pedig az előkészületekhez. De még sincs értelme.

Valahányszor erről próbálok beszélni, a Moszad azt mondja a főnökeimnek, „ez az ember téved. Nincs itt semmi probléma sem... mindent kézben tartunk”. Láthatólag senkit nem tudok meggyőzni az igazamról rajtad kívül. Hát ez a probléma.

5. FEJEZET

Gator feladata volt az esti őrszolgálat. Ő volt csapatunk legújabb és legfiatalabb tagja. Az elmúlt éjszaka után rteix óhajtottam őrizetlenül hagyni a páncélkazettát és tartalmát még úgy sem, hogy dróttal kötöztem át és lezártam egy kis ólom plombával, rajta a beütött jelzéssel, mely elárulta, hogy az az Egyesült Államok kormányának hivatalos tulajdona. A dobozban Paul aktái most már kibővültek azokkal az anyagokkal, amiket Avitól kaptam. Megegyeztünk Avival, hogy huszonnégy óra múltán ismét találkozunk újabb információcserére.

Míg Gator örködött, a többi srác és jómagam gyorsan megvacsoráztunk: bárány saslikot, friss piláfot, két üveg erős Mukuzani vöröset (palackja ötven dollár), valamint kimondhatatlanul rossz kávé a Crazy Horse-ban, mely egy igen drága grúz étterem igencsak zajos kávézója. Ez a Crazy Horse olyan tizenöt perc gyalogúira volt attól az épülettől, amit a ruszlik úgy hívtak:

Kereskedelmi Világközpont. Wonder azonban azért választotta ezt a helyet, mert közel volt a Dynamóhoz - olyan hét háztömbnyire - és azt akarta, hogy gyalogoljunk csak végig mi is azon a környéken, amit ő keserves munkával térképezett fel.

Úgy tíz óra körül végeztünk. Fizettem, aztán elindultunk délnek, a Moszkva folyó felé, végig olyan környéken, mely valaha munkásnegyed volt, most azonban tele volt nagy, drága házakkal. Moszkvát meghatározzák a színei - a korom, a sár és a mocskos téglák színe.

Ezen a környéken azonban a megszokott egyhangú tájképet vibráló, élénk színek kavalkádja váltotta fel. Meglepő, mennyi kis exkluzív bár, kis étterem és maszek üzletek voltak itt, melyek kiszolgálták a jómódú lakosokat.

Wonder, az egykori tengerész ment elől, lassan, láthatólag céltalanul. Tekeregtünk a kerületben. Persze korántsem céltalanul: tizenegyre már becserkéztünk minden kis utcát és felüljárót, végigmentünk a főutcaikon és minden épületet megvizsgáltunk a Dynamo körüli hat négyzetháztömbnyi területen. Társaim morgásából úgy ítélt meg, hogy addigra mind megszomjaztak.

Úgyhogy azt mondtam Wondernek, gyerünk és igyunk egy hideg sört.

- Minden kívánságod parancs, ó, nagyságos, bölcs és hatalmas Dick, uram - felelt Wonder. Azzal a jól végzett munka örömeivel irányított minket. Egy szűk, sötét utcából fordultunk be a sarkon, az utca egyik oldalán elhanyagolt temető, a másik oldalán pedig egy jó építésű, tizenkilencedik századbéli bérház állt, innen fordultunk rá egy széles, fényesen kivilágított járdára, melyen Mercedesek és BMW-k tucatjai parkoltak. Mintha csak a Champs Elysée-re csöppentem volna vissza. Egy csomó jólöltözött ember járkált le-föl az utcán, sofőrök álltak ott díszegyenruhában a főnökeikre várva. Egy sor taxi is volt ott járó motorral, kipufogógázt lövellve a hideg éjszakai levegőbe.

Átvonultunk az autók között, míg egy alacsony, feketére festett üzlethelyiséghez értünk, mely feledhető lett volna, ha az erős fém ajtókeret fölé nem szerelnek egy 1954-es Harley Davidson motorkerékpárt. A motor mind stílusában, mind színében megegyezett azzal, ami a zsebemben lévő leveélgyufán volt. Szóval ez volt Andrej tanyájának bejárati ajtaja.

Az ajtó rezgett a bentről kiszűrődő hangoktól. És az ajtó előtt ott állt egy bivalyerős kidobólegény, az ötvenes évek fekete bői öltözkéiben, szögletes orrú fekete motoros csizmában, ezüst sarkantyúkkal, a hátán Harley emblémával. Tetőtől talpig végigkémlelt minket, aztán szélesen és barátságosan elmosolyodott, majd valami angolhoz hasonló nyelven azt mondta: Velgiun, veigum,, gó in. Azzal kinyitottam az ajtót és bementünk.

Mintha egy szardíniás dobozba másztunk volna be. Egy igen zajos, meleg, füstös és piaszagú szardíniásdobozba. Minthogy azonban jól képzett, sokat próbált harcosok voltunk, azonnal ék

alakba fejlődünk és így indultunk jobbra, ahol a bárt láttuk. Wonder ment legelől. Arckifejezéséből látszott, élvezi a helyzetét és nyomult tovább egy sereg tündéri fiatal lány mellett, akik ott ringatóztak a zene ritmusára.

Ja, említettem már a zenét? Mondtam már, hogy hangos volt? Mert ha nem, akkor most mondom... Lärmás. Fültépő". Illett a tömeghez. A tömeg pedig ott táncolt az asztalokon. Két tucatnyi „elnézés” és „ó” után végre sikerült odajutnunk a söröspulthoz. Láttam, hogy Dortmunder Uniont meg orosz sört mérnek. Meglengettem három húszdolláros bankjegyet a verejtékező”, agyonhajszolt csapos felé, aztán azt imitáltam, mintha egy nagy korsó hideg sört innék, majd felmutattam öt ujjamat és azt kiáltottam: - Pjáty pivo... - A csapos jóváhagyólag bólintott, odanyúlt, elvette a pénzt majd eltűnt. Röviddel később öt egyliteres korsót tett le elé. Mindenki elvette a magáét, aztán elindultunk a zenekar felé. Ja, hogy mi lett a visszajáró pénzzel? Lehet találgatni.

Könyökölve, taszigálva araszoltam hátulra, a srácok pedig sorban lemaradoztak mellőlem, magamra hagyva, miközben ők szavak nélküli társalgásba kezdtek egy csapat csinibabával ott a bár mellett. A vállam fölött hátranézve láttam, Doc máris szerelmes. Hát igen, a fiatalság csodálatos és termékeny, nem igaz?

Miközben haladtam tovább, a hely kezdett tágasabbá válni. A kis zenekari dobogó a hátsó fal mellett volt. Ahogy szemben álltam vele, jobbra láttam a konyhaajtót és egy hosszú folyosót, amely szerintem a főnökhöz vezethetett abból ítélve, ahogy a nők föl-alá mászkáltak ott. Az asztalok egymás mellé zsúfolva álltak, mindenki oda ült le, ahová tudott. A tömeg vegyesen volt öltözve, öltöny-nyakkendőktől a farmer-pulóverig. Voltak ott fickók zsákmányra lesve, meg szóló nők is hasonló céllal. Egy távolabbi sarokban egy jó hetvenes pár üldögélt, a zene ütemére tapsolva. De többnyire négyes, hatos vagy nyolcas csoportokba verődtek, láthatólag csupán szórakozni akartak. Mondhatom, az oroszok szeretnek bulizni és jól is csinálják.

A helyiség közepe táján Blinkenszkijt fedeztem fel. Amikor pillantásunk találkozott, szemei elkerekedtek, és kérdő tekintettel nézett rám.

Csak néztem, ahogy széles vigyor terül el kövér vörös arcán. Valamit locsogott a többieknek, két kezével gesztikulálva. Aztán felkászálódott rozoga székéről és tántorogva indult felém.

Blinkenszkij nagydarab fickó volt - száznolcvanöt vagy százkilencven centi magas. És jól be volt rúgva. Szeme üveges, súlyos léptekkel jött felém, áttörve a tömegen, fellökve mindent, ami útjában volt, szélesre tárva hatalmas karjai Megrágadott és nyálás csókot nyomott mindkét arcomra majd röhögve mondta reszelős, részeg hangon. - Job tvo maty, Dickie Marcinko! (Baszd meg az anyád, Dicki Marcinko). Ma jól megfuttattál minket.

Nos hát, valamiképpen figyelemreméltónak találtam azt; tény, hogy tudta a nevemet, pedig igazából nem mutattál be minket egymásnak. Már épp meg akartam kérdezni a; övét, de megelőzött. - Én Vologya vagyok - magyarázta tárgyilagosan, bal mutatóujjával ötvenöt gallonos mellkasai bökdösve, jobb karja vasabroncsként szorult a derekamra és a részegség ellenére szakszerűen tapintotta ki a pisztolyt ott a hátamon, miközben feltartóztathatatlanul tolt lármás asztaltársaság felé. - Gyere, ismerkedj meg Szergejjel, a másik barátoddal a metróból.

Az egész olyan volt, mintha belecsöppentem volna a régi Clint Eastwood filmek valamelyik lassított jelenetébe. Amint egyre közelebb és közelebb kerültem az asztalhoz, mind több apró részletre figyeltem fel. A verítékfoltokra a nők hónalja alatt. A férfiak gyűrött és pecsétetes öltönyére. A nadrágderékba dugott pisztolyokra. Az árnyékra Vinkenszkij széles arcán, miközben kikászálódott székéből, hogy kö-szöntsön engem. Éreztem a mosdatlan testek izzadságszagát. És arrébb, a középpontban, a széken táncolóktól és a tányérhalmoktól rejtve, háttal a zenekarnak ott ült Andrej Jugyin. Van erre a helyzetre egy kifejezés a haditengerészetnél, amikor a dolgok jól mennek és eredmény van: Bingo.

Sokkal inkább nézett ki egy főkönyvelőinek, semmint a Keresztapának, aki nekem ajánlhatna fel könyvelői állást, amit képtelen lennék visszautasítani. Kifogástalanul öltözött, finom csontú volt és oly apró termetű, hogy azon tűnődtem, talán csak egy zsámolyon ül, mert takarosán nyírt szakálla szinte az asztalterítőt söpörte. Kis termetét méginkább kihangsúlyozta az a tény, hogy az őt körülvevő' slepp óriástermetű volt. Kerek, drótkeretes szemüveget viselt. Arany Patek Philippe karórát viselt, ami olyan hét-nyolcezer dollárba kerül. Vastag, szürkülő' haja (az egyetlen, mely elárulta, hogy valószínűleg negyvenes évei közepén jár) hosszúra nőtt, gondosan fazonírozva omlott fülére és gallérjára. Hófehér, hosszú gallérú inget viselt, a nyakán kigombolva. És ott ült mellette Mrs. Jugyin. Mindjárt tudtam, hogy ő az, abból, hogy 7.5-8 karátos gyémánt karikagyűrűt viselt, platina kísérgyűrűt bal kezének középső' ujján, Jugyin pedig a birtoklás kifejezésével fonta karját a hölgy formás válla köré. Arról már nem is beszélve, hogy jókora bíborvörös Y monogram volt hímezve a hölgy testre simuló, szürke, mélyen kivágott kasmír ruhájának bal mellére. A melle ugyan kicsi volt, de feszes és szép formájú, melltartót szemmel láthatólag nem viselt.

Egy nappal sem lehetett öregebb huszonöt évnél a kislányos arcból és a művészi sminkből ítélve. Haja fémes vörösréz csillogású volt. Nagy valószínűséggel, tíz-tizenöt centivel magasabb volt, mint Andrej. Ahogy ránéztem, eszembe jutott a nyelvlecke, amit reggel Avitól kaptam. Hát igen... ez tényleg egy igazi orosz kis ribanc.

És közvetlen Mrs. Jugyin mellett ült Werner Lantos, előtte egy üveg Evian ásványvíz, valamint egy pohár. Bőre napbarnított és hullőszerűen ráncos volt, göndör, erősen őszülő' haját kihangsúlyozta bőrének sötét színe, gondosan hátrafésülte. Félelmet keltő' fehér szemöldöke alatt (erre még Brezsnyev is büszke lett volna) szeme lágy és szürke volt, akárcsak Mrs. Jugyin kasmír kosztümje.

Andrej felesége mellével játszadozott, most azonban abbahagyta, fejét hátraszegve az asszony mögé, úgy suttogott valamit Werner Lantosnak, aki szinte észrevétlenül bólintott, vizet kortyolt, azután rámszegezte pillantását. Andrej ezután odahajolt az egyik hatalmas termetű Ivánhoz, aki ott ült tőle jobbra, előtte egy literes üveg Moszkva vodka meg egy jókora pohár, mely a jelek szerint eredetileg magán King Kong-nak készült.

Jugyinék előtt az asztalterítő' tiszta volt. A keményítési asztalkendőn két pezsgőspohár állt, egy jéggel telt vödör benne egy félig kiürült üveg Doni Perignon. Ez jellemi volt. Ezt isszák azok az emberek, akik valami drága pezsgőt akarnak, de fogalmuk sincs arról, mi a különbség a jó és igazán nagyszerű pezsgő között.

Hagytam, hogy odavezessenek az asztalhoz. Vinkenszk és Blinkenszkij fogtak közre és ilyen közelségből azon tűnődtem, hogy az ördögbe is, ezek a fickók vajon mikor fű rödnek?

Időközben Jugyin többi embere is lemászott már a székéről és most ott ültek az asztalnál, mint jólnevelt kisfiúk tekintetüket a főnökökre függesztve, arra várva, hogy Andrej és én beindítsuk az eseményeket.

Doc, Wonder, Rágcsáló és Kacsaláb a láthatáron sem voltak. És ez így volt jó... pontosan azt akartam, hogy az asztalnál mindenki, de különösen Andrej és a gorillái azt higgyék, egymagam vagyok.

Ott álltam velük szemben. Andrej szívélyesen intett apró kezével, hogy üljek le. Így is tettem.

Egy asztalkendőt terítettek elé, hogy elfedjék a zsíros, pecsétetes asztalterítőt. Rögtön ezután elé tettek egy tiszta tányért és mellé asztalkendőbe csavart evőeszközöket. Miközben elővettem a kést és a villát, majd az ölembe terítettem az asztalkendőt, egy bontatlan üveg Bombay Sapphire gin került elő, egy régi vágású talpas pohár és egy vödör jég.

Éreztem, hogy ugyanúgy föláll a szőr a tarkómon, mint mikor embereimet ellenséges területre vezetem. De hát ez várható volt: a jó öreg Andrej hírszerzési rendszere működött.

De mégis kitől, kérdezhetnétek. Például a Rolex órát viselő kommandós ezredestől. Vagy bármelyik zsarutól, akik Borisz és Misa alá tartoztak. Aztán ott volt az összes idegen alkalmazott a nagykövetségen, akik jobban értették az angolt, mint ahogy azt mutatták, és mindenkor nyitva tartották ruszki fülüket. Szédületes, mi mindent meg lehet venni manapság pénzért.

Andrej az előtte álló pezsgőspohárra tette mutatóujját, és kissé megbillentette. Rögtön egy pincér tűnt elő a semmiből, odahajolt és teletöltötte a poharat hűtött pezsgővel.

A grúz habozott kissé, miközben jeget tettem a poharamba, felnyitottam az üveg Bombay-t és töltöttem magamnak. Andrej ezután felemelte pezsgőspoharát. - Üdvözöllek a városomban, Richárd Marcinko - azzal előre hajolt, hogy túlkiabálja a zajt, majd átnyúlt az asztalon, hogy poharát az enyémhez koccintsa. - Bugyem zdarovij... egészségedre - mondta és kiürítette poharát. Magam is így tettem. Azután poharainkat újra töltötték. - Do dua... azaz fenéig, Dickie Marcinko! - kiáltotta Vinkenszkij, azzal kiitta jókora pohár vodkáját. A két köszöntő között még egy puskalövésnyi idő sem telt el.

Andrej egyetlen pillantással elhallgattatta a nagy gorillát, aki meghunyászkodott. Azután felém fordult, enyhén billentve fejét egy nagydarab roggyant Iván felé ott közvetlen mellette. - Ez pedig itt régi barátom, Viktor Grinkov - magyarázta mosolyogva. - A belügyminisztériumnál dolgozik. - Most hatásszünet következett. Elvezetel kortyolt pezsgőjéből. - Itt pedig egy másik régi barátom ül, Werner Lantos, aki Párizsból látogatott ide, új üzleti lehetőségek után nézve.

- Azzal odamutatott a felesége mellé.

Felemelt pohárral üdvözöltem mindkettőjüket.

- A halottakra... vagy nem ez a harmadik köszöntő itt Moszkvában? - Most elhallgattam, hogy jól megnézhessem Viktor Grinkov puffadt arcát, ingének mocskos gallérját és lötyögő, Hruscsov stílusú barna öltönyét. A slamos külső arra szolgált, hogy leszerelje az embereket. De Grinkov szeme valami mást is elárult... a fickó éles elméjű volt. Nem tévesztett meg Andrej Jugyin lekicsinylő bemutatója sem -nevezetesen az, hogy „a belügyminisztériumnál dolgozik”. Viktor Grinkov régivágású, keményvonalas fickó volt és jelenleg Övezette azt a kurva belügyminisztériumot. Az a szemét orosz kommandós ezredes, karján az új arany Rolex President órával Viktor Grinkovnak dolgozott. így most már érthető volt a tökéletesen üres dácsa. Eközben Werner Lantos lágy szürke szeme fürkészően kutatta pillantásomat, ez azonban nem volt ínyemre. Minthogy ez az ajtó bezárult, most próbált hízelgő lenni. -Enchaité, Marcinko kapitány - mondta ömlengve. - Remélem, kellemes volt az itt eltöltött négy napja - szólt Lantos és ásványvizes poharát emelte fel üdvözlésképpen.

- Mozgalmas négy napom volt - mondtam minden kommentár nélkül.

A Bombay-t kortyolgattam és ismét Andrejt figyeltem. Figyelemreméltóan folyékonyan beszélt angolul és ezt meg is mondtam neki.

- Ja, hát angolul... - kezdte túlkiabálni a Zorba zenéjét,; majd hirtelen elhallgatott, hátrafordult forgószekével, a két \^ zenészre pillantott és hüvelykujját elhúzta a torka előtt. A zenészek erre hirtelen abbahagyták, mintha csak kikapcsolták volna őket.

Andrej ismét felém fordult, torokhangja lágyan csengett a hirtelen támadt csöndben. - Angolul New York-ban tanultam. Két évet - folytatta. - Taxit vezettem. Heti hét napot és évi ötvenkét hetet. A Fifth Avenue és a Sutton Place gazdag tyúkjait fuvaroztam. Ok utasítottak, hogy menjek ide meg menjek oda, meg üljek le és várjak. - Hidegen mosolygott. - Most már saját lakásaim vannak a Fifth Avenue-n és a Sutton Place-n. - Most megpöccintette felesége mellbimbóját a mutatóujjával. - És persze megvannak a saját gazdag csajaim is.

Most azt fürkészte, hogyan reagálok. Mikor csak közönyösen ültem ott, kortyolt egyet a pezsgőjéből és hidegen azt mondta. - Lla jól tudom, maga engem keres.

És ezzel még keveset is mondott. - Egy barátomat megölték az egész családjával együtt.

Most bólintott, önelégült kis arca elfelhősödött. - Ja, igen... hallottam róla - mondta ártatlanul. - Valaki a nagykövetségről, igaz? A katonai attasé, meg a felesége, nemde? Megbízható forrásból hallottam, hogy banditák támadták meg őket. - Ezt most elmondta oroszul is az asztaltársaságnak. Pezsgőjét kortyolgatta, míg a többiek nevettek. - Manapság nagy a bűnözés Oroszországban. Túlságosan is nagy, ha engem kérdez. - Azzal letette poharát az asztalra és csendet intett. - Igazán nagyon sajnálatos, ami történt.

Kezdtém elveszteni a türelmemet a színjáték miatt. Fürkésző pillantást vettem Andrejre és a pezsgőjére, Werner Lantosra, aki az ásványvizét kortyolgatta és Viktor Grinkov-ra, aki vodkát szüröcsölt.

- Hát igencsak sajnálhatja, bárki tette is. Mert az a kisfiú a keresztfiam volt ... az első keresztfiam. Úgy hallottam, maguk grúzok nagyon családközpontúak. Úgy, hogy megértheti a dolog jelentőségét.

Andrej pillantása most némi meglepetést mutatott, de azért sikerült megőriznie közönyös arc kifejezését. Grinkov szemének villanása elárulta, nemcsak hogy feszülten figyel, de pontosan érti, amit mondtam. Werner Lantos szintén megdöbbszent, láthatóan nem számított semmiféle személyes kapcsolatba köztem és Paul között. Andrej azonban nem vette észre pillantásomban a fenyegetést. - Fogadja részvétem, kapitány - folytatta halkan.

Ó, hát hogyne. - Nem kérek részvétet. Azt a valakit akarom, aki megölte a barátomat és a keresztfiamat, bárki volt is.

Andrej felemelte pezsgőspoharát és kiürítette. Tüstént új-ratöltötték.

- Részemről semmi közöm hozzá, Marcinko kapitány. Egyszerű üzletember vagyok, aki megpróbál összekaparni néhány dollárt. - Most széles gesztussal mutatott jobbra balra. - Akárcsak ma este. Mint láthatja, összegyűjtöttem régi barátaimat. Ha sikeres vállalkozásba fognak, akkor fizetnek egy kis közvetítői díjat. De ha bármi módon is segíthetek önnek, az öröömre szolgálna. Rögtön világossá vált számomra, hogy ez az eredménytelen szócata így folyhat akár egész éjszaka, ha rögtön nem vetek véget neki. Döntöttem tehát: azt a módszert fogom alkalmazni, amit az évek során dolgoztam ki, miután megfigyeltem egypárat a világ legjobb újságírói és legtehetségesebb kikérdező' tisztjei közül, hogyan is végzik a dolgukat.

Ja, igen... ha netán nem tudnátok, az újságírás gyakorlata nagyon is hasonlatos a hírszerzés gyakorlatához. Szinte látom, hogy kételkedtek. Nos, hadd körvonalazzam kissé a módszer alapjait.

Itt van például a kikérdezés. A hírszerző tiszték és az újságírók által alkalmazott módszerek nagymértékben hasonlóak. Nem, a kínzás egyik szakterületen sem reális választás. A legtöbb kiadó és a riporterek liberálisak, nem szeretik az erőszakot. Ugyanez a helyzet a menő hírszerző tisztjeknél is. Több közöttük a liberális szemléletű, mint azt gondolnánk.

Azonfelül pedig az esetek kilencven százalékában több információhoz jutunk azzal, ha az agyunkat használjuk és nem az öklünket (vagy egy tizenkét voltos elemet, esetleg egy fogót). És mind az újságírók, mind a hírszerzők lengetnek hamis zászlókat, ami alatt azt értem, hogy a riporterek vagy a tiszt igyekezik elhitetni, hogy egy országot képvisel, vagy egy ügyet, holott valójában másnak dolgozik. És mindegyik gámbitot játszik.

A legjobb újságírók elhitetik az alanyokkal, hogy sokkal többet tudnak, mint amennyit valójában. Néha, mikor csak halvány sejtésük van, előhozakodnak egy történettel, abban a reményben, hogy az elég közel jár az igazsághoz és ezzel szóra bírják a kért alanyt. Mert az információforrások szeretik kijavítani a riporterek téves közléseit. Így lehet cső-be húzni Őket. Néha a kreált történet az „ezt meg honnan a francból tudja” reakciót váltja ki. Ez a telitalálat, anélkül hogy a kérdező kijátszotta volna saját kártyáit. Más esetekben az ember halandzsaszavakat, kódolt kifejezéseket és egyéb hókuszpókuszt alkalmaz, hogy meggyőzze a

hírforrást, nyugodtan kitálalhat, mert ő, az újságíró vagy a hírszerző már úgyis tudja az egész sztorit, úgy, hogy az alany már nem mondhat semmi olyat, amit a kérdező ne tudna már eleve. Szóval ma a bevett módszert vetem be Andrejnél. Kiittam tehát a Bombay-t, lecsaptam az asztalra a poharat és gyilkos pillantást vetettem a grúzra.

- Csak hazudozol itt össze-vissza, te kis rohadék - mondtam neki.

Abból, ahogy Andrej szeme felakadt, azt hittem, rögtön összeszarja magát... vagy rám küldi a gorilláit. De egyikre sem adtam neki időt. - Paul jól tudta, hogy milyen mocskos ügyben vagy benne: azokat a kettős célú berendezéseket csempészik ki Keletre „régi barátod”, Werner Lantos segítségével, aki itt ül. És még egy csomó egyéb dolgot is „másik régi barátod” Viktor Grinkov jóvoltából. Ezért megöletted Pault, mielőtt az bármit tehetett volna, amivel megzavarja az üzletmenetedet. Nem volt ebben semmi személyes sem. A részedről egyszerű üzleti döntés volt, „zapodlo”. - Ezt az alvilági orosz kifejezést használtam, mely azt jelenti, „illegális kereskedelem”. Avitól hallottam ezt a szót aznap reggel, így jellemezte Andrej tevékenységét. Mivel jól tudtam, a gyors angol szóáradat elsuhan Viktor Grinkov füle mellett anélkül, hogy értené, ezért Werner Lantos arcára összpontosítottam, miközben beszéltem. Nehéz lett volna bármiféle változást is felfedezni arckifejezésében. Csak ült ott, szótlanul, mint egy kőszobor. Leszámítva azt, hogy mégsem tudott annyira uralkodni izmainak mozgásán, mint amennyire szeretne volna. Ugyanis közvetlen a füle alatti nyakizma lüktetett, mint valami tam-tam dob. A nyaki verőér vesztül dolgozott, és ez ellen semmit sem tehetett. Ez elárulta, igencsak próbára tettem Werner Lantost. Mit próbára tettem... Lantosban gyilkos düh dolgozott.

Újra töltöttem magamnak a Bombay-ból, felemeltem a poharam és orosz módra egyszerre hajtottam fel, majd ismét lecsaptam a poharat az asztalra, mintha csak azt mondtam volna nekik, a kurva anyátokat. Lantos közben odahajolt Andrejhez és oroszul kezdett beszélni hozzá. Minthogy azonban nem akartam, hogy bárki is megtörje a meglepetés erejét, most félbeszakítottam.

- Egész egyszerűen ez az igazság, Andrej, úgy, hogy ne próbálj itt szarakodni velem.

Andrej reakciója a „honnan a francból tudod te ezt” típusú volt. Hogy honnan tudtam ezt? Mert az a szarházi nem öletett meg ott helyben. Nem nevezett semminek sem... nem mondta, hogy egy nagy szarkeverő vagyok. Még csak tagadni sem próbálta, amivel vádoltam. Egyszerűen csak megpróbált kitérni előle.

- Erre nincs bizonyítékod - mondta végül, szeme ide-oda cikázott, szemhéjai remegtek. - Csak az, amit Vaszihi mondott neked... ő pedig közismert hazudozó.

A következőket csak gondoltam, de nem mondtam: Ó, látom tudsz arról, hogy kellemes időket töltöttem a ronda gorilláddal, Vaszilij Csicskowal, az ő információi alapján jutottam el a dácsádba. És tudod mit, te seggfej?... hiába volt üres a dácsa, mégiscsak sikerült némi bizonyítékot találnom a házadban. Igen, azt az Air France szállítólevelet, amit otthagytál. És az izraeliek aktáiban még ennél is több van. Hogy egészen őszinte legyek, ti is ugyanúgy tudjátok, ahogy én, hogy egészen ez idáig csak közvetett bizonyítékokkal dolgoztam. De amit Andrej arcán láttam, szemhéjának alig észrevehető rezgése és reakciója a vádjaimra megerősítették: „bűnös minden vádpontban”.

Ez azonban még nem az ítélethirdetés ideje volt. Az majd később jön, szemtől szembe és nem nyilvános helyen. Most sokkal sürgősebb dolgom volt. Például épségben kihúzni innen a seggemet.

Hátralöktem a széket és felálltam. A belügyminisztériumi nagyfőnök felé biccentettem. -

Örülök, hogy találkoztunk, Viktor - mondtam. Aztán enyhén meghajoltam Werner Lantos felé. -

És önnel is, monsieur - hazudtam.

Ezután gyilkos pillantással szegeztem tekintetemet And-rejre. -Viszlát, Kores - mondtam „haver”-nak szólítva. - Mi ketten még komolyan elbeszélgetünk egymással.

Vinkenszkij és Blinkenszkij rögtön közrefogtak, mihelyt felálltam. - Ók majd elvisznek a szállodába - mondta Andrej fogcsikorgatva.

Egy ördögöt visznek. - Hazatalálok magam is.

- Nem... - a homlokát ráncolta. Nyilvánvalóan nem volt hozzászokva, hogy bárki is ellentmondjon neki. - Azt mondtam, majd ők elvisznek. Minden gond nélkül.

Efelől meg voltam győződve. Felpillantottam Vinkensz-kijre és Blinkenszkijre. Nyílt, mesterkéletlen, naiv arcuk volt, ami rengeteget elárul, ha az ember tudja, hogyan olvasson belőlük. Nos, kedves barátaim, én kurva jól értek ahhoz, hogy az arcokból olvassak. E pillanatban például ez a két gorilla azon törte a fejét, hogy pontosan hol is dobják be a Moszkva folyóba a holttestemet, miután végeztek velem.

Nos hát, miközben szépen vonulunk kifelé, ti pedig már arra gondoltok, milyen meggondolatlan is vagyok, hadd magyarázzak el néhány elemet harci stratégiámból.

Először is én tudtam, amit ezek nyilvánvalóan nem: nevezetesen azt, hogy négy igencsak agresszív harcostársam figyelte az eseményeket, mindent, ami csak ott történik. Másodszor pedig fogalmam sem volt arról, hol tanyázik Andrej, de továbbra is feltett szándékom volt, hogy beszéljek vele. Paul Mahonról és a családjáról, ezt kellett tisztáznom. Azután pedig meghitt kapcsolat volt Andrej, Werner Lantos és a belügyminisztérium nagyfőnöke között, amit ki kellett használni.

Úgy gondolom, barátaim, a piszkos lehetőségek sora végtelen. A belügyminisztérium ellenőrizte teljes egészében a kettős célú technológiák exportját. Úgyszintén a fennhatósága alá tartozott Oroszország nukleáris ipara és hazai fegyvergyártása. És a belügyminisztérium erői ellenőrizték a határokat, ezenkívül terrorista ellenes egységei voltak, mint az a kommandós csapat. Gondoljunk csak bele, a korábbi KGB sok tevékenységi köre most már a belügyminisztérium alá tartozott.

Talán egy kissé nyugtalaníthat benneteket az a tudat, hogy a belügyminisztérium első embere egy keresztapa régi jó barátja. így van?

Mindenesetre legalább egy dolog nyilvánvaló volt. Megtudtam, hogyan rendezték meg az akciót a dácánál. Igazából most már úgy tűnt, hogy a dácsa csapda lehetett, melyet Borisznak állítottak, a még mindig becsületes zsarunak, valamint a kommandós csapat egy-két tagjának, akik nem hagyták magukat megvesztegetni és részévé válni annak a rendszernek... de a csapdát nekem is állíthatták. Hogy ez már túl messzemenő következtetés? Igazatok van. Csakhogy az én praxisomban a lehetőségek sora végtelen. És semmi sem hullik csak úgy az ölünkbe.

Lehetséges, hogy a szervezett bűnözés elleni rendőrkülön-nítmény tagjai, valamint a belügyminisztérium pöcsfej hírszerzői mit sem tudtak arról, hol található Andrej Jugyin nap mint nap, annak ellenére sem, hogy nekem nem tartott túl sokáig, hogy megtudjam, ott lebzsel a Dynamóban. Azután meg Moszkva olyan város, ahol könnyen összezavarodik az ember. Nem is beszélve arról, hogy a kommunizmus összeomlása után utcák százainak nevét változtatták meg.

És az új, demokratikusabb hangzó nevek közül nem mindegyik szerepel még a térképeken.

Aztán van egy csomó névtelen, számozatlan háztömb, raktárhelyiségek amelyekről sose hallottak és egyéb különféle elrejtett épületek szerte a városban.

Még az is lehetséges, még ha némiképp valószínűtlen is, hogy ezzel a régi Jasszer Arafát trükkkel, a tartózkodási hely sűrű változtatásával Andrejnek sikerült „egérutat nyernie” a hatóságok előtt.

Azonban sokkal inkább volt valószínű, hogy mivel a régi barátja vezette azt a minisztériumot, melynek feladata lett volna, hogy őt lekapcsolja, Andrej egyszerűen mindig egy lépéssel előtte járt annak a becsületes zsarunak, aki még megmaradt Moszkvában.

Ma este azonban másképp mentek a dolgok. Mert ma tudtam, hol is fog Andrej tartózkodni. Azazhogy tulajdonképpen még nem is tudtam. De hát ott volt velem két csalhatatlan hírforrás. A két hatalmas gorilla, akik közrefogtak. Vinkenszkij és Blinkenszkij pontosan tudták, hol hajtja álomra jói fésült kis fejét ma éjjel Andrej.

Azonfelül pedig Andrej tudta, hogy a két fickó csak későn tér majd haza, mert még el kellett távolítaniuk nagy, izmos és nehezen elrejthető holttestemet. Úgy, hogy nem fog aggódni, ha majd egy kicsit késve jelennek meg.

Harmadszor pedig mindig is előnyös, ha hagyjuk ellenfeleinknek, hogy azt higgyék, ők uralják a helyzetet, holott egyszerűen csak arról van szó, hogy mi vezetjük őket a csapdába.

- Oké, fiúk - mondtam. Azzal Blinkenszkij jobb bicepszébe boksoltam, elég keményen ahhoz, hogy az arca megrándult annak ellenére, hogy igen kemény, fájdalmat nem ismerő fickó volt. - Na gyerünk, fiacskáim.

Igyekeztek átvezetni a tömegen, arról azonban szó sem lehetett, hogy hagyjam, rám tegyék a kezüket. Úgyhogy útban az ajtóhoz végig piros pacsit játszottunk. Amint elhaladtam a zsúfolt bár előtt, perifériás látásommal megláttam Wondert és Docot. Ám meg sem kíséreltem, hogy elkapjam pillantásukat, hisz nem tudhattam, ki figyelhet minket. Csak mentem tovább a kijárat felé. Mindazonáltal szükség sem volt arra, hogy rájuk nézzek. A srácaim mind tapasztalt harcosok. Pontosán tudták, mi a dolguk.

A két Iván szorosan mögöttem jött, aztán elhaladtunk a kidobólegény mellett, ki a járdára. Enyhén támolyogtak, miközben megpróbálták engem jobbra kormányozni. Blinkenszkij egy sötét Mercedes szedánra mutatott, mely ott parkolt egy fél háztömbnyire tőlünk az utcai lámpák fényében. - Az én kocsimmal megyünk - mondta Blinkenszkij.

Olyan nincs. Hirtelen megálltam, megpördültem és ellenkező irányba indultam. - Nyetl Errefelé megyünk - mondtam és abba az irányba mutattam, ahonnan én és embereim érkezünk.

Vinkenszkij most Blinkenszkijre nézett, Blinkenszkij pedig Vinkenszkijre, aztán egyszerre vontak vállat. - Oké, Dickie Marcinko - mondta végül Blinkenszkij. - A hosszabb úton megyünk. Talán érdekesebb is, ha sétálunk.

Hagytam, hogy közrefogjanak, miközben elhaladtunk a jól kivilágított valutás üzletek mellett. - Na szóval, Iván - szóltam és Blinkenszkij hátára ütöttem. - Ismered Vaszihi Csicskovot?

- Csak semmi Iván, én Vologya vagyok - mondta kihangsúlyozva minden egyes szótagot. Pár másodpercig rágódott a kérdésen, mielőtt megemésztette. - Vaszilij - mormogta, majd mosolyterült szét arcán, nyilvánvalóan valami közös emlék hatására. - Nagyon jó ember. Régi barátom.

- Tudod, a barátom haditengerészeti akadémiai gyűrűjét viselte - mondtam.

- Haditengerész? Nem... Vaszilij nem haditengerész. Hiszen együtt voltunk a hadseregben - mondta Blinkenszkij és ezzel egyszerre értette félre a kérdésem és írta alá a halálos ítéletét.

Végül is csak egyikükre volt szükségem, hogy az információkat kiszedjem.

Befordultunk a sarkon. A fények itt halványabbak voltak, a tizenkilencedik századi bérház ott magasodott az utca másik oldalán. Tőlem balra alacsony kőfal volt, mely az elhanyagolt kis temetőt kerítette el.

Blinkenszkij megállt és bekukkantott a kihalt temető kertbe. Szinte láttam, ahogy agyának kerekei forogtak. Úgy tűnt, mintha ajkai mozognának. Aztán Vinkenszkijre kacintott és azt mondta. - Álljunk meg, légszíves.

Erre megálltunk.

- Nagyon kell pisilnem - jelentette be Blinkenszkij. Azzal átlépett az omladozó, három láb magas kőfalon, mely a temetőt elválasztotta az utcától, azután felém fordult. - Hát te, Dickie?

- Hé, Vologya, igazad van... nincs is jobb annál, mint kicsorgatni az öreg gyíkot - feleltem.

- Gyíkot? - nézett rám vissza Blinkenszkij zavartan.

- Megrázni a kígyót, öregem.

Vinkenszkij felnevetett. Most közelebb jött, mintha át akarna segíteni a falon. - Majd én - mondtam, azzal könyökkel jó keményen gyomorba taszítottam, csak hogy távol tartsam. A fal túloldalára érkezve már jócskán előtte jártam, nem érhetett el a hatalmas mancsaival. Vinkenszkij ugyan lehetett részeg és hülye, de azért még nagydarab volt és potenciálisan veszélyes. És akcióra készen állt. Jól tudtam, mert a dermesztő'hideg ellenére izzadt. És mélyeket lélegzett. Ez két olyan nyilvánvaló jel, mely elárulja, hogy valaki küzdelemre készül. Egy igazi harcos minden erővel azon van, nehogy ilyen jelekkel elárulja magát. De ezek a seggfejek nem voltak harcosok. Csak egy halom nyers izom. Gorillák. Egyetlen emberemet sem adnám oda száz ilyenért.

Ami pedig a harcosaimat illeti, tudtam, hogy a közelünkben vannak. Árnyékként követtek minket, amióta csak kiléptünk a Dynamóból. Ezért választottam ezt az utat. Wonder jó munkát végzett... a temető pont megfelelő hely volt arra, hogy lekapjuk ezt a két seggfejet. De nem szándékoztam semmiféle segítséget hívni. Eldöntöttem, magam bánok el ezzel a két disznóval. Különösképpen azért, mért Vaszilij haverjai voltak. Talán ők is segítettek Vaszilijnek és Andrejnek, hogy megöljék a bajtársamat meg a feleségét. És elsőszülöttjüket. A keresztfiamat. Eltávolodtunk a temető falától. Céltalanul sétáltunk el lerobbant sírkövek, szarkofágok és kisebb mauzóleumok sorai mellett. Ó, igen, nagyon is helyénvaló volt, hogy itt voltunk együtt, a halálnak ezen a helyén; ebben a temetőben, ahol elindíthatom bosszúmat, azért, amit ezek a barátommal és családjával tettek.

Blinkenszkij most megállt egy nagy, díszes mauzóleum mellett, odaállt szorosan a falhoz, kigombolta sliccét és vizelni kezdett.

Mélyet sóhajtott, ahogy sokan teszik, mikor könnyítenek magukon, aztán bizonytalan mozdulattal fordította felém fejét. - Hé, Dickie Marcinko... pisáld le ennek a fickónak a sírját. Mert lehet, hogy egy nap én pisálok a tiedére, he?

- Az fölöttébb valószínűtlen, seggfej. - Azzal a sötétben a kabátom alá csúszttam a kezem és előhúztam tokjából a P7-est. Tizennégy fontnyi nyomóerő kell ahhoz, hogy a pisztoly markolatfeszítéses elsütőszerkezetét lenyomjuk és a fegyver lövésre kész legyen, viszont mindössze másfél fontnyi erő szükséges, hogy ebben a helyzetben tartsuk. Úgy, hogy kibiztosítottam a fegyvert, benyomva tartottam a megfeszített elsütőszabályozót. Mutatóujjam készenlétben a ravasz mellett. A jobb lábszáram mellett tartottam a fegyvert, ahol a sötétben nem lehetett látni.

Leginkább a fegyver zaja aggasztott, ezért úgy döntöttem, hogy a pisztolyt közvetlen a testének szegezve lövöm le. Persze így sem olyan csendes, mint egy hangtompítás fegyver, de Blinkenszkij ruhája és a teste mégis felfog majd valamit a lövés hangjából.

Odaléptem a mauzóleum falához, mintha én is pisilni készülnék. Blinkenszkij hallotta, hogy közeledem, de épp el volt foglalva azzal, hogy a farkát rázta le, ez valamelyest elvonta a figyelmét. Odaléptem közvetlenül mögé, ahogy ott állt szemben a mauzóleum falával, a farkával a kezében, pillantását lefelé szegezve. Jobb karom felemelkedett, a pisztoly csövét szorosan a tarkóján a kisagyat célozva nyomtam, az öltöny zakóját használva hangszigetelőként, aztán kétszer gyors egymásutánban meghúztam a ravaszt... bummmm, bummmm!

Hangosabb volt, mint szerettem volna, de lehetett volna rosszabb is. És ezek voltak az utolsó hangok, amiket ez a kurva Blinkenszkij életében hallott. A szarházi csontszilánk-jai, az agya és vére a mauzóleum falára spricceltek, aztán teste lerogyott, mint egy homokzsák.

Hátraléptem, kellő távolságra ahhoz, hogy megcsodáljam munkám eredményét. Íme, egy példa arra, amikor egy seggfej az életét pisálja el.

Egy fél másodpercig Vinkenszkij mozdulni sem tudott a meglepetéstől. Talán az elfogyasztott alkohol lassította le reakcióit... nem tudom, de nem is érdekelt. Egyszerűen csak el akartam intézni ezt a rohadékot. Nem akartam megölni... legalábbis még nem. Információkra volt szükségem. Ezt persze ő nem tudhatta. Elindult felém. Elléptem Blinkenszkij holttestétől és miközben Vinkenszkij felém közeledett, eszeveszetten kapva nadrágja zsebéhez a pisztolya után, én a másik, védtelen oldaláról támadtam rá és pisztolyom csövével keményen az arcába vágtam, a célzógömb mélyen felsértette. Ez kurvára fájhatott neki és elvonta a figyelmét. Szabad kezét az arcához kapta és mikor elvette onnan, vér borította.

Pánik és részegség látszott szemében, mikor meglátta arckifejezésemet. Most én voltam a háború félelmetes istene és készen álltam arra, hogy feláldozzam őt, ugyanúgy ahogy az imént azt a haverjával tettem. Vinkenszkij hátrált, a torkából elhaló sikoly tört fel. Előre léptem és egyre csak követtem.

Ismét az arcába sújtottam a P7-essel. Egy tapodtat sem engedtem. Mindig csak előre, abba az ürbe, amit ellenfelem hagy maga után. A háború erről szól: területet elvenni az ellenségtől... márpedig ez egy kibaszott, rohadt háború volt. Ismét lesújtottam... ezúttal keményen a torkára. Megbotlott és hátrabukott, át egy sírkövön, majd felkászálódott és menekülni próbált.

Lehetetlen volt. Már ott is voltam a nyomában, ismét lesújtottam a pisztollyal, mire seggre esett. Most arrébb gurult előlem, én pedig ráugrottam. Megpróbált kiszabadulni szorításomból. De olyan nincs. Már nem volt szükség a pisztolyra sem, úgyhogy bedugtam az övembe, lovagló ülésben nehezedtem Vinkenszkijre és ökleimmel tetováltam ki az arcát. Hiszen ez volt az egyik seggfej, aki megölte a keresztfiamat. Egy gyerkőcöt, aki mint harcos, a nyomdokaimba léphetett volna. Erről álmodtam. És ezért itt és most fogok bosszút állni. Minden egyes ökölcsapással egy név jött elő”. Ezt Paulért kapod. Ezt Peggyért. Ezt meg Ádámért. Na és ezt itt Louisért. Aztán a hajába markoltam és kezdtem a földbe verni a fejét. Baaang... Paul, baaang... Adam, baaang, baaang...

Most kezek ragadtak meg, de leráztam őket. Doc Tremblay a torkom köré fonta karját és óvatosan de erőteljesen hámozott le Vinkenszkij mozdulatlan, véres testéről.

- Eleget kapott, Dickie... most már hadd vigyük el. Egész testem reszketett a dühtől. Úgy, hogy le kellett higgadnom, hogy ismét uralkodni tudjak magamon.

A magasba emeltem karjaimat, hogy egy kis levegőt erőltessenek a tüdőmbe. -Jó, jó, már rendben vagyok - lihegtem. - Csak hadd kapjak egy kis friss levegőt.

Kacsaláb és Wonder talpra állítottak. A fejem marhára kóválygott... szinte mintha részeg lettem volna. Doc a kis ceruzalámpájával vizsgálta Vinkenszkij kidülledt szemét. -Hát nem sok hiányzott ahhoz, hogy kinyírd ezt a fickót -mondta végül.

- Nahát, kurvára sajnálom. - Nem mintha részvétet érez-, tem volna az iránt a szarházi iránt.

De nem volt vesztegetnivaló időnk: még dolgunk volt. -Wonder... vedd elő azokat a rohadt kulcsokat a halott Iván zsebéből. Van egy Mercedesé, ott parkol a klub közelében, a háztömb végénél, az egyik lámpa alatt. Ma éjjel szükségünk lesz rá.

Nem kellett kétszer mondanom. - Már meg is van, Dickie.

- Rágcsáló... te meg Doc hozzátok ezt a másikat.

Doc, a szanitéc arckifejezése elárulta, szívesebben foglalkozna Vinkenszkijjal, itt és most. - Na, gyerünk már, doki... később is gyakorolhatod a gyógyászat művészetét, majd amikor már egy kicsit szabadabban mozgunk.

Doc rámnézett, mintha nem egészen bízna abban, amit mondtam.

- Na ne, most teljesen komolyan mondom. Tényleg be akarom kötni.

Magam is ezt akartam... mert még két vagy három kérdést fel kellett tennem neki, mielőtt örökre távozik köreinkből.

6. FEJEZET

Külön-külön és nagy csöndben érkeztünk meg találkozóhelyünkre, egy elhagyatott mellékutcában, két háztömbnyi-re a Dosztojevszkij háztól, olyan hajnali negyed négykor. Na igen, ez az a hely, ahol a Bűn és bűnhődés íródott. Úgy gondoltam, ez most épp aktuális téma: mert egyébiránt úgy terveztem, hogy néhány percen belül mindkettőre sor kerül. Azután meg úgy gondoltam, gond nélkül elvégezhetem a munkámat, anélkül hogy megzavarnának. Ezúttal nem óhajtottam kockáztatni azzal, hogy a belügyminisztérium kommandósai segédkeznek.

Kidolgoztunk egy tervet, melyről úgy gondoltam, valóban megvalósítható akció lesz, tekintetbe véve az időkorlátokat és a felderítés hiányát, mellyel szembe kellett néznünk. Itt most hadd beszéljek egy kicsit arról, amit a Pentagon különleges hadműveleti csoportja úgy nevez, „akciótervezés”. Szerintük a sikerhez minden különleges hadműveletnél szükség van arra, amit úgy neveznek: a relatív fölény dinamikája. Röviden csak RF.

RF-ről akkor beszélünk, amikor egy kisebb, de nem hagyományos erő győzedelmeskedik egy nagyobb, de hagyományosabb erő fölött. Talán mondjak egy-két példát? Rendben. Ott volt például Elitebbe, amikor az izraeli kommandósok egy repülőgépre való túszt mentettek ki a terroristák karmaiból, akiket pedig az ugandai reguláris erők két százada is védelmezett. A saját házam táján pedig nem is olyan régen történt, amikor hét harcost vezettem egy nagy és jól felfegyverzett csapat rosszfiú ellen Afganisztán északnyugati hegységében.

A relatív fölény elve tehát a különleges akciók dinamikájában, gestaltjában, a szívében rejlik. Szinte látom, ahogy most legyintetek rám, azt mondva: Mi az ördögről beszél maga, Hétpróbás? Na jó... arról beszélek, hogy az összes alkotóelemet - hírszerzést, hírközlést és kiképzést, hogy csak a legfontosabbakat említsem - kell kombinálni ahhoz, hogy határozottan tudjunk cselekedni a különleges hadviselés során. Ellenkező esetben elveszítjük előnyünket. Minél hosszabb időalatt érzük el az akció kitűzött céljait, annál több az esély arra, hogy elszarjuk az egészet és kinyírnak minket. Mondjak egy példát? Eagle Claw - Teherán, 1980. Régi barátomat, Charlie Deckwith-et rosszul kidolgozott operációs tervvel indították útnak, mely túl sok lépésből és túl sok fázisból állt, nem volt eléggé határozott és agresszív. Egy sor nehézség és a nem megfelelő kiképzés végül is kudarchoz vezetett.

Ma este viszont dinamikus, határozott győzelmet kellett aratnunk, még akkor is, ha az akcióhoz szükséges hírszerzés és felderítés nem volt teljes körű, számbelileg hátrányban vagyunk és nem volt idő több változat kidolgozására.

Hogy mi van már megint? Ja? Szóval azt mondjátok, ellentmondásba keveredtem, mi? Nem, dehogyis. Minden doktrína és esettanulmány ellenére a különleges hadviselés során vannak esetek, amikor egyszerűen CSELEKEDNI KELL! Mint például most; esetek, amikor egyszerűen csak MENNI KELL és CSINÁLNI... és reménykedni a legjobbakban. Hát ez itt most ilyen eset volt.

Összepakoltunk, aztán felkerekedtünk, a lehető legészre-vétlenebbül hagytuk el a szállodát. Elsőnek én mentem ki egy rádióval, körbejártam a háztömböt, hogy meggyőződ-jem róla, nem figyelnek minket. Senkit sem láttam. Úgy, hogy kétszer lenyomtam az „adás” gombját, ez volt a jel az indulásra. Wonder, Doc és Rágcsáló elosontak a horkoló recepciók mellett szépen egyenként. Kacsaláb és Gator, az állandó türelmetlenkedők már kisurrantak a maguk módján az ablakon át, aztán lekúsztak az esőcsatornán, majd az udvaron át osontak ki. Wonder és Doc Blinkenszkij kocsjában hozták a fegyvereket a gyülekezőponthoz, Dosztojevszkij háza mellett.

Én meg a többiek szétszlottunk, majd gyalog érkeztünk a helyszínre, át a nagy mocskos orosz éjszakán, mely korántsem javította a hangulatomat.

Eddig minden simán ment: úgy haladtunk át a városon, hogy minél kevesebb sztahan mellett haladjunk el. Ezek a kerek, üvegfalú bádofülkék voltak, melyekben huszonnégy órán át közlekedési rendőr állt - és felderítő is, hogy szemmel tartsa a várost. Akciónk biztonsága szempontjából még fontosabb volt az a tény hogy nagyon kicsi volt a valószínűsége annak, hogy az éjszakában felfedeznek minket az egykori KGB vizir rendszerének ina is működőképes monitorjai.

Hogy még nem hallottatok a vizirről? Ezen nem csodálkozom, mert nagyon kevesen tudnak róla. Hadd avassalak be benneteket is. A hidegháború idején a KGB egy titkos megfigyelőrendszert épített ki, amelyet Moszkva főútvonalainak és fő utcáinak épületein és azokon belül helyeztek el. A rendszer remekül működött, mert olyannyira egyszerű volt. Nem volt semmi technikai csoda. Egyszerű, régi típusú teleszkópos berendezések voltak - összességében alig észrevehető és mégis nagy pontossággal volt megfigyelhető, mi történik az arra elhaladó gépkocsikban.

És bár a KGB már nem létezik, biztosíthatlak benneteket, barátaim, a vizir még mindig a helyén van. És Viktor Grin-kov belügyminisztériumának seggnyalói továbbra is élénken figyeltek. Jól tudtam ezt, mert saját magam figyeltem ki, úgy, hogy csak szép csendesen haladtunk gyülekezőpontunk fel, különösképpen, mert a diplomata útleveleinken kívül olyan fegyvereket és egyéb halálos eszközöket vittünk, melyeket sem a moszkvai rendőrség, sem a belügyminisztérium, egyáltalán senki nem engedélyezne.

Célpontunk egy hatemeletes bérház volt, mely ott állt tőlünk nyugatra egy félreeső”, lepusztult kis zsákutcában. A Keresztapa, Andrej a legfelső’ emeleten tartózkodott éjszaka, egy hámszobás lakásban, ahogy arról Vinkenszkij nem éppen önszántából, de végül is szolgálatkészen tájékoztatott minket röviddel azelőtt, hogy ismeretlen helyre távozott. A lakás közérthetőbben három hálósobás volt. Információi alapján elkészíthettem egy hevenyészett vázlatot a lakosztályról, és a környezetéről is.

Ahhoz, hogy bejussunk Andrejhez, a zárt kertajtókon át kellett bejutnunk, felfeszítenünk a belső ajtók zárjait, beosonni a lépcsőházba, majd végül behatolni a lakásba. Mindezt persze úgy, hogy a szomszédok fel ne ébredjenek. És hajnali öt óra előtt kellett végeznünk, mert a moszkvaiak jó része ilyenkor kezd ébredezni, és kimennek pisálni.

Most 3 óra 25 perc volt. Csak haladtunk előre... eközben az épületek közelében maradtunk, kihasználva hogy fedezéket nyújtanak. Kedvezett számunkra, hogy nem volt utcai világítás. Csak egyetlen utcai lámpa működött, onnan fél háztömbnyire.

Olyan óvatosan haladtam, mintha egy dzsungelösvényen lettem volna. Szögesdrótra vagy taposóaknákra nem számítottam, de nem szerettem volna felhívni magamra a figyelmet azzal, hogy rálépek egy törött üvegre, vagy egyéb zajt adó hulladékra.

Öklömet vállmagasságban a levegőbe emeltem, így adtam jelt a megállásra, mikor odaértünk a sarokhoz. Fekete katonai ingem zsebéből elővettem egy éjszaka is látó szimpla távcsövet. Aztán a földre feküdtem és nagyon, de nagyon óvatosan kémleltem körbe a sarkot a célpontunknál.

Hogy miért feküdtem a betonra? Mert nem akartam, hogy körvonalaim kivehetők legyenek. Ha nem tudnátok, éjszaka nem lehet a dolgokat közvetlenül látni, csak úgy felületesen, a körvonalakat. Na már most, ha kidugom a nagy szlovák orrom a sarkon, 180 centi magasságban, azt bárki felfedezhette volna, még ha kevésbé éber is, mert kiemelkedik a fal vonalából. Viszont a földre fekve biztos lehettem abban, hogy a lehető” legkevésbé észrevehető körvonalat nyújtottam bárkinek is, aki esetleg ott örködött.

Valóban örködött valaki. Egy Iván ült ott egy 750-es BMW-ben - ez negyedmilliárd rubelt ér. A motor zümmögve járt, bizonyára a fűtés miatt, és a borostyánszínű parkolólámpák égtek. Még az

Iván arcát is jól láttam. Igazából túlságosan világos célpont volt az éjszaka is látó távcső számára, mert a műszerfal világítása is be volt kapcsolva. Lefelé nézett valamit Iván, talán olvasott, vagy csak szunyókált. De bármit is csinált, nem számított, mert az üresjáratban zümmögő motor hangja elnyomja közeledésünk neszt. Visszacúsztattam a távcsövet az övembe, majd kezemmel jeleztem a többieknek, hogy előttünk egy célpont van.

Pontosan a kerti bejárat kapu előtt parkolt. Falemez és kovácsoltvas kapuk voltak, nehéz acél keretben. Egy kisebb bejárat ajtó volt vágva a jobb oldali kapuszárnyba, amely olyan száznolcvan centi széles és két és fél méter magas volt. Ilyenformán ha egy ember akart bejutni a házba, nem kellett kinyitnia a két fő kapuszárnyat.

Ha majd behatoltunk az épület belsejébe, munkacsoportokra oszlunk szét. Kacsaláb (aki szerette a magasságokat) és Gator (ő viszont nem) majd felkúsznak az esőcsatornán, mely a néhai (és el nem siratott) Vinkenszkij elmondása szerint az udvarból fut fel a ház oldalán. Ezután majd a tetőn át kötélén ereszkednek le és Andrej hálószoba ablakán másznak be azzal egyidejűleg, mikor én és a többiek behatolunk az ajtón.

Na, de csak szép sorjában. Csendben jeleztem a többieknek szándékaimat, majd elindultam, mélyen lehajolva, miközben megkerültem a sarkot. Lassan és határozottan, ez a legfontosabb, hogy ne vonjam magamra a figyelmet. Ez azt jelenti, barátaim, hogy araszolva haladtam előre. Amit az akciófilmekben láttok, az mind marhaság. Hiszen ott olyan gyorsan és hangosan mozognak, hogy még egy pancser is észrevenné őket.

Úgy a háromnegyed utat tettem meg a házig, mintegy hatvanöt-hetven méternyire a saroktól és már épp megkerültem volna egy vakablak mélyedést ott a falban, amely mellett osontam, mikor Murpliy úgy döntött, túlságosan is magányos vagyok, és ezért csatlakozik hozzám.

Iván a BMW-ben nyújtózkodott, majd kikukkantott a szélvédőn. Megmerevedtem, körvonalaim jól látszottak az ablakmélyedés pizkoszürke hátterében.

Iván jókorát ásított, megropogtatta ujjperceit és ismét nyújtózkodott. Aztán leállította a BMW motorját, kinyitotta az ajtót és kikászálódott. Ott állt egy másodpercig, alakja jól látszott a gépkocsi belső világításának fényében. Nyilvánvalóan semmi tapasztalata sem volt az örködésben. Hallottam a kulcsok csörgését, amint zsebre dugta őket. Aztán a kabát-jából előhúzott egy csomag cigarettát, kirázott egyet a csomagból, és ajkai közé dugta. Majd előkeresett egy öngyújtót és odatartotta a cigaretta végéhez. Néhányszor mélyet szippantott, majd orrán és száján egyszerre fújta ki a füstöt.

Én csak álltam ott megdermedve, a szó szoros értelmében, még csak levegőt sem vettem. Ne felejtjük el, nagy hidegvolt. és mikor hideg van, leheletünk, mint füst tör elő és jól látható a környező fényben. Bár valószínűleg nem látott a sötétben, tekintettel arra, hogy a kocs belső világítása kigyulladt, mikor kinyitotta az ajtót, mégsem kockáztathattam.

Az álláig felhúzta bőrdzsekijének cipzárját. Eközben enyhén elfordult és az égő cigaretta, az éjszakai sötétség és minden egyéb ellenére periférikus látásával kiszúrta engem.

A tudat, hogy végül is meglátott, kimondhatatlan érzéssel töltött el. Szavakkal leírni nem tudom, de bizonyára tudjátok, milyen az, mikor ez történik. És még csak nem is arról volt szó, hogy engem látott. Csupán látott valamit. Ez a valami gyanakvóvá tette. Egy pillanatra megmerevedett. Aztán emelte a karját, melyet az követ majd, hogy eldobja a cigarettáját, lehúzza dzsekijének cipzárját és benyúl valamiért, ami ott rejlik.

Ilyen esetben csak egy dolgot lehet tenni és én azt tettem. Támadtam. Fejemet leszegtem, és mint egy megvadult bika, rohantam felé. Még mindig a cipzárjával babrált, mikor odaértem. Kezét most leejtette, és aztán balra majd jobbra cselezett, miközben nekimentem, mint egy kamion.

Úgy ütköztem neki, mint egy futball középcsatár a védőnek. Ledöntöttem a járdára - a lendülettől három-négy méternyire csúsztuk a kocsitól - aztán összegabalyodva igyekeztünk előnyös

helyzetet felvenni. Most fölém gördült és felhúzott térdével a herémbe rúgott. A lélegzetem elakadt. Előbb azonban öklömmel a feje tetejére sújtottam. Tovább gurultunk, kezünkkel, karjainkkal és lábainkkal kapálózva, azon igyekezve, hogy fölébe kerekedjünk a másíknak. Abból, ahogy a fickó egyszerre vágott a torkomra, könyökével az arcomba és megpróbálta kinyomni a szemem, nyilvánvaló volt, hogy a Specnaz iskolában tanult. Itt a tanítványokat a gyorsaságra oktatják, hogy több mint kétszázat tudjanak ütni egy perc alatt. És ez a fickó most láthatólag még ennél is jobban akarta csinálni.

A gyorsaság azonban nem minden, barátaim, mert a pontosság is számít. És ahogy ütött, vágott, csapott, ebben is igencsak jó volt - rugalmas és hajlékony volt, ami a vékony fickók erejét adja. Csakhogy legalább huszonöt kilóval nehezebb voltam. Jó nagydarab marha vagyok, szívós és erős, vagy százhusz kiló akár esőben, hóban, napsütésben vagy szélben. Úgyhogy kétszáz ütés percenként ide, vagy oda, izomerővel fölülkerekedtem rajta. Úgy dobtam föl magamról, mint rodeó-bajnokok a borjút, a hasára fordítottam, és lovagló ülésben nehezedtem a hátára, csapkodó karjait a lábaimmal szorítottam le, majd megragadtam fejét az állkapcsa alatt és vagy kétszázhetven foknyira jobbra forgattam. Ezzel csúnyán elintéztem a nyakcsigolyáit. Hallottam a csontok recsegését. Könyökömmel lesújtottam rá ott a lapocka fölött, csak úgy a biztonság kedvéért, majd kimerülten fordultam le élettelen testéről.

Az egész jelenet, attól kezdve, hogy meglátott, mostanáig nem tartott tovább huszonöt másodpercnél. Elhihetitek, számomra igencsak kemény huszonöt másodperc volt.

Ott feküdtem a járdán lehunyt szemmel, verítékezve, levegő'után kapkodva és minden izmom sajgott. Végül felpillantottam és Doc Tremblay vastag, tömött bajszát láttam, amint idegesen rezgett ott felettem. Letérdelt, odanyúlt és felemelte bal karomat a földről, két ujját enyhén a csuklómra szorította! - Öregszel, te rozoga seggfej - suttogeta. - Két évvel ezelőtt még százat sem vert volna a szíved egy ilyen fickó után. - azzal csizmája orrával megbökte a holttestet. -Most meg olyan száznegyven-száznegyvenöt a pulzusod.

- Na igen, csakhogy ez már a második ilyen eset egy éjszaka során - mordultam fel. - Azonfelül ő már halott, én meg még mindig élek - letöröltem arcomról a verítéket, majd föltérdeltem és kezdtem átkutatni a holttestet. Előhúztam egy biztonsági zárral lezárt, töltött hangtompító Tokorev félautomata pisztolyt és egy nyolclőszeres tartalék tárat a fickó vállhevederéből. Ezenkívül csak cigaretta és öngyújtó, egy vékony pénztárca, egy gyűrött zsebkendő és a kocsikulcsok voltak nála, jókora rozsdamentes acélkarikán, amelyen még egy tucatnyi más kulcs is volt. Átvizsgáltam a tárcáját. Egy fényképes személyazonossági volt ott - valami katonai vagy félkatonai szervezeté lehetett. Próbáltam kisilabizálni a cirill betűket, de lehetetlen volt. Rendőr volt tán, vagy katona? Tudtam, hogy mindkét szervezet közül sokan dolgoznak a maffiának testőrként és biztonsági őrként is, úgy, hogy lehetett akármelyik.

A kulcscsomót odanyújtottam Wondernek, aki már odajött a többiekkel együtt. - Nézd meg, nyitja-e valamelyik az ajtót.

Azután talpra álltam. - Tegyük vissza Ivánt a helyére, azután lássunk munkához.

Gator benyúlt a BMW-be, kikapcsolta a belső világítást. Azután Doc megfogta Iván lábát, én pedig a két karja alá nyúltam és így vittük.

Egyik kulcs sem nyitotta se a kapuzárat, se a kisajtót. Ez megszólaltatta bennem a vészkiáltót, mely közvetlen a kisagy mögött, az agyam jobb alsó kvadránsában foglal helyet, a punci-észlelő központ mellett. Rágcsálót és Gatort küldtem, hogy szaglásszanak körül egy kicsit. Semmit sem találtak. Még mindig minden csendes volt a keleti fronton.

Hogy miért zavart az a tény, hogy a halott Iván kulcsai egyik zárat sem nyitották? Csupán azért, barátaim, mert tapasztalatból tudom, hogy az őrszemek rendszerint rendelkeznek kulccsal azon

házak ajtajaihoz, melyekre vigyáznak, különösen akkor, ha odakint posztolnak és a belső udvaron nincs biztonsági őr.

Na jó, jó, tudom, hogy ez utóbbiról még nem győződ-tünk meg. Másrészt viszont senki sem jött ki onnan, hogy megnézzé, honnan jön az a zaj, amit mi csaptunk. Nem volt ugyan nagy zaj, de azért valami mégiscsak volt.

Három óra harmincegy perc. Ott álltunk a jobb kapuszárny kis ajtajánál. Wonder kevesebb, mint tíz másodperc alatt nyitotta ki a kezdetleges zárat, aztán belépett az ajtón. Az kifelé nyílt, úgyhogy szélesre tártuk, hogy mi is beléphessünk. Az elv itt mindig ugyanaz: behatolni, amilyen gyorsan csak lehet és nem megállni az ajtóban, ahol az ember sebezhetővé válik, ha odabent szembe találja magát egy csomó fegyverrel. Miközben az ember behatol, körül kell nézni, honnan jön a legközelebbi fenyegetés. Ha ilyen van, rögtön támadj neki és semlegesítsd. Soha meg ne állj egy pillanatra sem. Nem győzöm hangsúlyozni, mert nagyon fontos. Nem szabad megállni egy pillanatra sem, soha, soha!

Hogy hol voltam most? Ja, igen... összegyűltünk egy csomóba. Wonder ott állt a nyitott ajtó mellett. Aztán bólintott, tudomásomra adva, hogy készen áll. Még ha nem is láttam, mi történik, tudtam, hogy Rágcsáló megszorítja Gator bal vállát, hogy értésére adja, őis készen áll. Gator ugyanezt teszi majd Kacsalábbal, aki viszont továbbadja Docnak. Ó pedig erősen megszorította a bal vállamat. Ebből tudtam, hogy mindannyian készen vagyunk.

Most egyet bólintottam. Wonder óvatosan húzta maga felé az ajtót. Bementem az ajtónyíláson és rögtön jobbra léptem, hátam párhuzamosan a fallal, pillantásommal végigpásztázva. Na már most, ha gyakran néztek állítólag valóság-hollywoodi akciófilmeket, akkor jól emlékeztek arra, hogy csinálják ezt ott. A fickók két ellenkező oldalról hatolnak be, pisztolyaikat és géppisztolyaikat a mennyezetre szegezve, mutatoujjuk az elsütőbillentyűn, elindulnak aztán megállnak, megint elindulnak aztán megint megállnak, ez a bevett koreográfia.

Nos hát, barátaim, mi tengerészgyalogosok erre azt mondjuk, baromság. Merő hollywoodi hatásvadászat, puszta fantázia. Ha a valóságos helyzetben így cselekednének, egész biztosan két dolog történne. Először is lelőnék a saját haverjukat, már amikor a küszöbre lépnek. Miért? Mert az ujjuk ott van azon a kurva elsütőbillentyűn, a haverjuk meg közvetlen szemből érkezik. Hát ezért hatolunk mi be mindig ugyanazon az oldalon. Csak hogy tudjuk, hol is vagyunk mindannyian és hogy ne lőjük le egymást.

Másodszor pedig, ha sikerült elkerülni, hogy lelődd a társadat, akkor a mennyezetbe fogsz lőni. Hogy miért? Mert a mennyezetre irányítod a fegyveredet. Én, a harcos erősen hiszek abban a szabályban, hogy soha se célozzunk fegyverünkkel arra, amerre nem akarunk lőni. Mondjuk a mennyezetbe nem akarunk lőni. Oké... hát akkor nem is tartuk arra a fegyverünket. P7-esemet a mellkasom előtt tartottam, a fegyver helyzete többé-kevésbé vízszintes - a fegyvercső egy kissé lefelé irányult, hogy azonnal célózni tudjak, mégse szegezzem egyfolytában a tekintetemet a célzógömbre, mert akkor nem tudok jobbra balra pásztázni. És ha ezt nem teszem, nem észlelem a veszélyt. Ha pedig valaki nem észleli a veszélyt, az meghal.

Oké. Tehát most már bent vagyok. Egyre csak mozgok és pásztázok, és egyenletesen lélegzem. Hoppá... beszéltem már a légzésről? Nem? Nos hát, el ne felejtsetek, az ilyen manőverek során lélegezni kell, mert ha nem, az ember begörcsöl és rábaszik. Nem fog megfelelően mozogni és pásztázni az oxigénhiány miatt. Így a test nem működhet 110 százalékosan. Oxigénhiány esetén pedig szinte azonnal szaporábbá válik a légzés, ami igencsak rossz egy ilyen behatolás során, \ amikor a szív normális körülmények között csaknem százhatvanat ver.

Oké, szóval vegyük újra az egészet: tehát belépünk az ajtón. Mozgunk. Szemünkkel pásztázunk. Lélegzünk. Doc közvetlen mögöttem és balra lép, én meg jobbra. Gator, Kacsaláb és Rágcsáló

Doc mögött. Wonder a hangtompítós MP5-össel, leghátul biztosítja a brigádot. Pásztázunk. Semmi veszély. Lélegzünk. Nincs veszély. Mozgunk tovább. Veszély semmi.

Teljesen körbejártuk az udvart. Meglepően nagy volt, olyan hatvanszor hatvan. Gyorsan és alaposan kutattuk végig. Üres volt, nincs veszély. Intettem Rágcsálónak, hogy húzza be a főbejárati ajtót és maradjon ott hátvédnek, míg mi behatolunk a házba. Azután csatlakozhat hozzánk. Rágcsáló egy ujjal szalutáltjelezve, hogy érti.

Most az esőcsatornára mutattam, és egy intéssel jeleztem, hogy „felfelé”. Kacsaláb, aki elsőként fog mászni, bólintott. Fegyverét a tokjába dugta, és kiesés ellen biztosította. Mert mászás közben gyakran előfordul, hogy a pisztoly kicsúszik a helyéről aztán leesik öt vagy hat emelet magasságból, és a szerencsétlen tulajnak nem marad más a rosszfiúkkal szemben, mint a puszta farka. Szóval miután a pisztolyát kellőképpen rögzítette, Kacsaláb ellenőrizte a nylon kötéltekercset ott a vállán, majd elindult felfelé. Olyan három méternyirejárt a föld felett, mikor Gator, aki hasonló módon rögzítette fegyverét, ádáz pillantást vetett rám és követte Kacsalábat. Most Docon, Wonderen és rajtam volt a sor. Vinkenszkij azt mondta, négy faajtó vezet az udvarról egy sor lépcsőházhoz. Mindegyik lépcsőház 12 lakáshoz vezetett, emeletenként két szomszédoshoz. Kinyitottam a négy lépcsőházi ajtót. A biztonság, kedvéért elővettem az éjszaka látó távcsővem a dzsekim zsebéből és körbekémleltem. Nem fogjátok elhinni, négy további bejárati ajtó volt, kettő egy szűk, szeméttel teli folyosó minkét oldalán, ez a folyosó választotta el az épület két szárnyát.

Remek. Épp csak ez hiányzott, hogy rossz irányba menjünk. Vajon melyik kurva ajtó volt az, amelyiken be kellett mennünk, hogy feljussunk Andrej lakásába? Vinkenszkij megesküdt, hogy az udvar bal oldalán a második ajtó az. Csakhogy most két második ajtó volt az udvar bal oldalán.

Vajon melyik az igazi? A megoldás az volt, hogy kinyitjuk mindegyiket, aztán próba-szerencse. És Wonder pontosan ezt tette. Aztán Murphy törvényének megfelelően az első zár felnyitása tovább tartott, a megszokott tíz másodpercnél. Másfél percig ügködött rajta. És ha netán nem hiszitek, hogy az olyan hosszú idő”, amikor az ember ott tőköl egy akció kellős közepén minden fedezék nélkül, hát csak számoljatok most rögtön kilencvenig, de csak lassan.

Wonder végül fogcsikorgatva suttogetta. - Oké - azzal kinyitotta az ajtót és visszacsúsztatta szerszáma a zsebébe. Már indult volna a második ajtóhoz, mikor csendben intettem neki, hogy álljon meg. Semmi értelme több ajtóval vesződni, mint amennyivel szükséges.

A szememhez emeltem az éjjel látó kukkert, és beléptem az ajtón a sötétségbe. A lépcső aljánál láttam egy villanykapcsolót. Azután felfelé néztem a lépcsőházban. Üres volt. Aiidreje volt az 52-es számú lakás. Csak kell lenni egy számnak az ajtón. Tudtam, hogy az információ megbízható, mert Vinkenszkij igencsak kényelmetlen helyzetben volt, amikor közölte velem. Feljutottam az első szintig. Az ajtókon nem volt szám. Felmásztam még egy emeletet, ahol újabb két lakás ajtaja volt, számok nélkül. Újabb lépcsőszárny következett, és megint csak ajtók, számok nélkül. Már tudtam, rossz lépcsőházban vagyok. Mégis fel kellett másznom arra a kurva legfelső emeletre, mert ahogy a parancsolat monda: sohse hagyatkozz feltételezésekre. Úgyhogy felcammogtam, megnéztem az ajtókat, számokat nem láttam. Tehát csendben lementem a földszintre.

Wonder kérdő” arckifejezéssel várt a lépcső alján. Hüvelykujjamat lefelé fordítottam, aztán a másik lépcsőház ajtaja felé mutattam. Ő csak a szemét forgatta, jelezve, hogy az idejét vesztegettem. Elővette a kis szerszáma a zsebéből, és beszambázott a folyosóra.

Wonder leheletfinoman nyitotta ki a második ajtót. Az éjszaka látó kukkert a szememhez emeltem, aztán beléptem. A falhoz tapadtam és körülkémleltem, hogy meggyőződjek róla,

nincsenek-e drótok, márványlapok, konzervdobozok vagy egyéb hevenyészett riasztóeszközök vagy meglepő csapdák. Semmi sem volt.

Elindultam a lépcsőház belsejébe, ellenőriztem az első emeletre vezető minden egyes lépcsőfokot. Semmi vész. Most lassan pásztáztam végig felfelé magát a lépcsőházat. Semmi.

Elindultam fel, míg megláttam egy ajtót. Rajta a szám: 11

Három óra harminchat. Visszamentem a lépcsőház bejáratí ajtajához és behívtam a többieket. A lépcsőház falához lapultunk és elindultunk felfelé. Ha esetleg még nem jöttetek volna rá, teljes sötétségben dolgozni kemény, stresszeljáró, kényelmetlen munka. A sötétség a legtöbb embert klausztrófóbiássá teszi. Mert ismeretlen, láthatatlan ellenséggel szemben nyomul. És hogy az ellenség hol van, arról fogalma sincs. Mint ahogy arról sem, milyen szarságot készített elő az ellenfél arra, hogy megakadályozza a behatolást. Azután meg ott van Murphy, aki befészkelte magát a csapatba, hogy a lehető legtöbb bajt okozza. Elég világosan fejeztem ki magam? Igen? Helyes. Akkor most folytassuk a munkát.

Minden energiámat arra fordítottam, hogy feljussunk Andrej ajtajáig anélkül, hogy bárki észrevenne. Na igen, a pisztolyomat előhúztam, de Doc Tremblay volt az, aki a veszélyérzetet csökkentette a vállamra támasztott hangtompítós Tokarewel. Docnak megvolt az a képessége, hogy vakon tudott löni és eltalálja azt, amit nem is lát. Mintha radarja lenne. Doc mögött jött Rágcsáló. Stevie Wonder zárta sort hangtompítós MP5-ösével.

Egyesével szedtem a lépcsőfokokat, lábujjai vizsgálva, nincs-e meglazulva. Gyötrelmesen lassan haladtunk, de ennek így kellett lennie... másképpen nem haladhattunk zajtalanul.

A második emeleten megálljt intettem. A bal oldali lakás ajtaja alól fény szűrődött ki. Ez rossz jel volt... arra semmi szükségem sem volt, hogy valami álmatlanságban szenvedő alak nézzen ki.

Most fele olyan lassan haladtunk, de mentünk tovább.

Három óra ötvenegy. Andrej emeletén vagyunk. A lakás ajtaja a bal oldalon volt - rajta réz számok: 52. Őrszem nem volt. Ami azt illeti, még egyet sem láttunk, amióta beléptünk a házba.

És én mégis ideges vagyok? Hát, egy kicsit. De őszintén szólva, most az egyszer az „igen” is elfogadható válasz volt. Mert ma éjjel a Relatív Fölény igen könnyűnek mutatkozott.

3 óra 52. A megszokott sorrendben sorakoztunk fel. Wonder kölcsönvette az éjjellátó készüléket, megvizsgálta az ajtózárat. Én ott biztosítottam mellette. Mögöttem jött Doc és Rágcsáló. Wonder jelezte, készen áll a „táruj szezám” akcióra. A rádió kapcsolóját „be” állásba kapcsoltam, háromszor lenyomtam az adás gombját, hogy tudassam Kacsalábbal és Gatorral, készen állunk. Aztán ismét kikapcsoltam a készüléket. Wonder most óvatosan egyik kezébe fogta szerszámain. Aztán elfordította az ajtógombot, hogy ellenőrizze a zár nyelvének feszességét.

És az a kurva zárnyelv egy kattanással nyílt, egy istentelenül hangos kattanással. Nem volt bezárva.

Most haboztam. Pedig tudtam, behatolás során ez helytelen. De ez most nem egy normál eset volt. Visszavettem Wondertől az éjjellátót. Az ajtó most már szélesre tárult. A francba! Csak egy dolgot tehettem... mentem. Beléptem az előszobába. Nem volt kedvemre, de így tettem. Jobbra-balra kukkantottam az éjjellátóval. Semmi. Mentem előre. Végig egy keskeny folyosón a nappali felé. Most valamit megláttam az éjjellátón át, ott előttem a padlón. Egy test volt, sötétzöld tócsában feküdt. Megvizsgáltam. Halott volt. Lepillantottam az arcára. Megismertem... Nagyev volt az.

Hallottam, hogy Kacsaláb és Gator behatolnak a nappali ablakain. Tartsd magad az akciótervhez, Díckie. Most jobbra léptem, be a konyhába. Az éjjellátóval három további testet fedeztem fel - a székeken ültek a konyhaasztalra roskadva. Gyorsan megvizsgáltam mindegyiket. Fejbelőtték őket, mindegyiküket két lövéssel, gyors egymásutánban. Ez a különleges akciókra kiképzett

harcosok jellegzetes módszere. Megráztam a fejem, hogy kitisztuljon. A francba is, ez a hely tisztára olyan, mint egy átkozott vágóhíd.

Három további holttest volt az ebédlőben. Most elindultam egy hosszú folyosón az elsődleges célpontom felé, a nagy hálósobába.

Jugyinék ott voltak... holtan. A férfit kétszer tarkón lőtték, nagyon hasonló módon ahhoz, ahogy a KGB végezte ki foglyait. Az asszony testén hasonló golyóütötte sebek voltak. De az ágyneműn a vérfoltok elárulták, hogy a nő testét megfordították és átkutatták, miután már halott volt. Bal karja groteszk módon kicsavarva - a csuklója kifordulva, ujjai eltörve. Nem értettem, miért, míg rá nem jöttem: a gyűrűi hiányoznak.

7. FEJEZET

3 óra 57 perc. Amennyire csak lehetett, ügyeltünk a biztonságra. Először is letakartuk az ablakokat. Aztán csak annyi világítást kapcsoltunk fel, amennyi elég volt ahhoz, hogy végigvizsgáljuk az egész helyet. Nem sok időbe tellett, míg megállapítottuk: itt kegyetlen profi munkát végeztek. Nyoma sem volt erőszakos behatolásnak. Megelőző' védelmi intézkedéseknek sem. A lakást túlerővel vették be és az ott tartózkodók közül mindenkit kivégeztek.

A testek még melegek voltak. A gyilkosok csak percekkel előttünk távozhattak. Most már beillett a képbe az az őrszem ott a BMW-ben. Már értettem, miért nem volt neki kulcsa a bejárati ajtóhoz. Mert nem Andrej embere volt... a gyilkosoknak állt őrt. Lehet, hogy épp a rosszfiúk voltak abban a második emeleti lakásban, ahonnan a fény kiszűrődött, és azért hagyták, hogy felmenjünk, mert így tudtak elszökni?

Vajon miért nyírták ki Andrejt? Több ok is eszembe jutott, de igazából csak egy adott magyarázatot: Andrej volt a legközvetlenebb láncszem Paul Mahon meggyilkolásához. A gorillája, Vaszilij Csicskov ellopta Paul akadémiai gyűrűjét. Két embere, Vinkenszkij és Blinkenszkij benne voltak a rajtaütésben. És Andrejt megölni mégsem az volt, mint mondjuk kinyírni John Gottit. Amerikában csak néhány keresztapa van és ha egyet megölnék, az már hír. De itt, ahol százával voltak, a haláluk aligha ver fel nagy port.

Már hallom, hogy azt kérdezitek, mi a helyzet Andrej kapcsolatával Viktor Grinkowal a belügyminisztériumtól és Werner Lantossal. Nos, az a helyzet, hogy bármilyen szolgáltatást nyújtott is Andrej bármelyiküknek, az órákon belül pótolható, a több tucatnyi grúz, örmény, csecsen vagy orosz bandák valamelyikével, akik ennek a hatalmas városnak jó részét a kezükben tartották. Andrejt azért ölték meg, hogy elhallgattassák.

Most szétszlottunk és átkutattuk a lakást, bizonyítékokat keresve. De nem találtunk, még a legkisebbet sem.

Most felemeltem Andrej ruháit a székről, ahová le voltak rakva és átkutattam a zsebeit. Üresek voltak. Benéztem az ágy alá. Semmi. Végigtapogattam az ágy matraca és a rugózat között. Valami a kezembe akadt... kihúztam. Andrej tárcája volt az. A zsebembe dugtam aztán még mélyebben nyúltam a matrac alá. Ujjaim valami keményet érintettek. Előhúztam. Egy irattartó volt, benne három papírlappal, rajta cirill betűs kézírással. A lapokat összehajtottam és a zsebembe csúsztattam, az irattartót visszatettem. Minthogy kesztyű volt rajtam (mellesleg mindannyiunkon), nem aggódtam amiatt, hogy ujjlenyomatot hagyok. Most egy pillantást vettem Andrej tárcájába, melyben számos névjegykártya volt, rajtuk cirill betűs megjegyzésekkel, két laminált személyazonossági kártya, és néhány orosz bankjegy. A tárcát visszadugtam a zsebembe. A névjegykártyákat vastag zoknim szárába csúsztattam, jó mélyen.

Ezalatt Wonder azzal foglalatostkodott, hogy felnyitotta az összes lepecsételt kartondobozt. De semmit sem talált. Doc és Gator rejtett fiókokat, egyéb rejtekhelyeket kerestek. Semmi. Kacsaláb és Rágcsáló a képkeretek mögött kutattak, felemelték a matracokat, félrebillentették a hűtőszekrényt és megnézték még a kályha alatt is. Ők sem találtak semmit.

4 óra 29 perc. Kezdtém ideges lenni. Ideje volt távozni.

Leoltottuk a lámpákat. Kacsaláb az ablak felé indult.

- Dickie - tudtam, mit akar. Azt, hogy ereszkedjünk le az ő kötélén.

Visszaintettem őt, majd a folyosóra és az előszobára mutattam. Ha mind a hatan egyszerre megyünk, hatékonyabban és gyorsabban jutunk a lakás ajtajához, lesurranunk a lépcsőn és eltűnünk.

4 óra 31 perc. Miután minden világítást kikapcsoltunk, vártunk míg szemünk hozzászokik a sötétséghez, aztán kiléptünk az ajtón. Megvártam, míg mind összegyülekeztünk odakint, utána intettem Wondernek, a hátvédünknek, hogy óvatosan csukja be az ajtót. Így is tett, mégpedig egy hang nélkül.

Már épp elindultam volna lefelé a lépcsőn. Ösztöneim azonban azt súgták, hogy álljak meg, így is tettem. És jeleztem Docnak, hogy abszolút csendet kérek, ő pedig továbbadta a parancsot. Úgy tízenöt-húsz másodpercig hallgatóztam, a szó szoros értelmében, éberem hegyeztem fülemet, akárcsak a többiek abban a csendben ott az emeleten.

De csak a csendet hallottam. Semmi egyebet. Ez rossz jel.

Rossz? Mert ezt kérditek, ugye? Nos igen, rossz. Éjszaka még egy ilyen bérházban is mindig rengeteg a háttérzaj. Csikorgások. Rezgések. Még a kezdeti időszakomban, zöldfülűként arra tanítottak, hogy ha rajtaütést vagy csapdát tervezek, azt mindig jóval előre tegyem, hogy a dzsungel (vagy a hegyek, vagy a város) megszokott hangjai továbbra is körülvegyenek engem és az embereimet. Ha ez így van, ha a tücskök ciripelnek, ha a szúnyogok zümmögnek, a madarak pedig szárnyaikkal verdesnek és az utcán a macskák nyivákolnak, akkor az áldozat nem fogja észrevenni, hogy csapdát állítottak neki, és felkészületlenül halad saját megsemmisülése felé.

Ez a csend nem volt természetes. Túlságosan is nagy volt a nyugalom, túl nagy volt a némaság. Levontam a következtetést: most nekünk állítanak csapdát. Tenyeremből csészét formáltam és a fülemhez tartottam: ez volt a jelzés a többieknek, hogy maradjanak nyugton és figyeljenek. Doc ismét továbbadta a jelzést. Azután két hüvelykujjamat lefelé fordítottam, ami azt jelentette, hogy ellenség gyanítható.

Örökké azonban nem rostokolhattunk itt, úgy, hogy egy hang nélkül elkezdtünk lefelé osonni a lépcsőn. Gyorsan, de csendben haladtunk, ugyanabban a sorrendben, ahogy feljöttünk. Mögöttem Doc, Tokorev pisztolyát előre szegezve a vállam mellett, célpontot keresve. Őt követték Kacsaláb és Gator, végül Rágcsáló és Wonder képezték a hátvédet.

Félúton a második emeletre - ez volt az az emelet, ahol fényt láttam a lakás ajtaja mögött, mikor felfelé jöttünk - megálljt intettem. A libasor megállt, én pedig tovább haladtam. Lépcsőfokról lépcsőfokra osontam oda a gyanús ajtóhoz. A világítást már kikapcsolták. Most centiméterenként közelítettem meg a nehéz faajtót, fülem egy centire az ajtótól, és hallgatóztam.

Az ajtó mögött lélegeztek. Semmi kétség, emberi légzés. Hosszú, mély lélegeztek.

Tehát ott voltak és ránk vártak. Bárkik legyenek is azok, minket vártak. Tudtam, mire készülnek, mert magam is tettem már ilyet. Hagyod, hogy az ellenség tovább menjen, aztán két tűz közé szoruljon... egyszerre két irányból kapni el őket egy halálos kereszttűzben.

Csak nem ma éjjel. Mert ezek a seggfejek ma maguk kerülnek halálos kereszttűzbe. Majdnem egy percig tartott, míg visszaértem, és abban a sötétségben kézjelekkel magyaráztam el embereimnek, hogyan cselekedjenek.

A terv készen állt. Most már csak végre kellett hajtanunk. Wonder felment a lépcsőn Andrej lakásához. Kinyitotta az ajtót, majd ismét becsukta, ezúttal azonban hallható katta-nással. Mikor ismét elindult lefelé, Kacsaláb és Gator mentek előre. Rágcsáló és Wonder gyorsan követték őket. Elhaladtak az ajtó előtt, mely mögött emberek voltak, gyorsan és határozottan, nem fedezhették fel őket.

Doc és én ott maradtunk a lépcsőpihenőn, hátunkat a falnak préselve, közvetlen az ajtó mellett helyezkedtünk el. A P7-esemet most egy Gerber késsel cseréltem fel. Doc szilárdan tartotta kezében a hangtompító Tokorevet.

Teljes csendben várakoztunk. Lélegzetvétel sem hallatszott. Semmi mozgás. Azt akartam, hogy ezek a seggiek ott az ajtó mögött a többiek mozgását hallják meg, ne a mienket.

Ez a kurva nagy csönd szinte fülsiketítő volt.

Hallottam, hogy az embereim - akik most csalétkül szolgáltak - leértek az első emeleti pihenőre. És ekkor az ajtó ott a bal fülem mellett kinyílt.

I lármán voltak, két harcos fekete nindzsa öltözkében, arcuk elfedve, testükön páncél, rövidcsövű Bison géppisztolyokkal, őket egy tiszt követte. Tudtam, hogy tiszt volt, mert bár az arca ugyanúgy el volt takarva, mint a másik kettőé, ő csak egy pisztolyt tartott kesztyűs kezében.

Kiosontak a pihenőre. A két harcos olyannyira az előttük lévő négy emberemre koncentrált, és annyira igyekeztek, hogy teljes csendben maradjanak, hogy minket észre sem vettek. A tiszt jobb kiképzést kaphatott, mint társai, mert mikor kilépett az ajtón, körülkémlelt minkét irányba.

Doc a füléhez szorította a Tokorev csövét. A tiszt szeme elkerekedett a rémülettől. De mielőtt bármit is tehetett volna, kivettem a pisztolyt a kezéből és tenyeremet a szájára szorítottam. A pisztoly azonban hangos csattanással esett a földre - ennyit a teljes csendről - a tiszt pedig küszködve igyekezett lefejtetni a kezemet a szájáról, kesztyűs kezével rángatta a csuklómat.

Lloppá... valami fémtárgy volt az ő csuklóján. Ismerős volt. Nem láthattam ennek a seggfejnek az arcát a kendő mögött, viszont felismertem a vadonatúj Rolex President karórát és barátságosan suttogva köszöntöttem. -Job tvoe maty, Rolex Ezredes!

Ekkor gyulladt ki a lépcsőház világítása és odalentről valaki kézi hangszórón keresztül oroszul adta ki a parancsot, mely szerint valamit tennünk kellett volna. Ez az a fajta univerzális kifejezés volt, melyet le sem kellett fordítani, mert üvölthetik azt angolul, franciául, olaszul, németül, héberül, arabul, portugálul, vagy orosz nyelven, mindig ugyanúgy hangzik.

Hogy is lehet ezt pontosan lefordítani? Nem fontos. Csupán a mondanivaló lényege számít. Az pedig - bármilyen nyelven kiáltsák is, mindig ugyanaz. Így hangzik: - Ne mozduljatok, a kurva anyátokat, vagy megnevezhetitek az örököseiteket!

Ma éjjel azonban magamnak is megvolt a tömör és velős mondandóm. Így hangzott: halál a ruszókra!

A világosságban hunyorogtam és a lépcsőházra összpontosítottam, ahonnan a fenyegetés jött. A kommandós ezredes fészkelődni kezdett, úgy, hogy a Gerber kés hegyét a torkának szegeztem, közvetlen az ádámcsutkája felett. - Viselkedj rendesen, málcsik — mondtam neki.

Mikor a lépcsőház világítása kigyulladt, a két orosz nindzsa már az eggyel alattunk lévő lépcsőpihenőn volt. A hátul haladó hirtelen felénk perdült. Fegyvere tüzelésre kész. Láttam, hogy ujjá az elsütőbillentyűn megfeszül és az Iván lassan elindult felfelé a lépcsőn, egyenesen mifelénk.

Doc Tremblay ott mögöttem nem kockáztatott. Egyetlen lövés a homloka közepébe és a nindzsa elterült. Szinte hang nélkül, csak egy tompa puffanás ütött egy harmadik szemet a fekete álarcon. Az Iván lecsúszott ott a fal mellett, véres csikot hagyva a csempén, ott ahol fejének hátsó része szétrobbant, végül ülő” helyzetbe roskadt, előrebukott és géppisztolyára rogyva állapodott meg.

Ez a jelenet elég volt ahhoz, hogy a kettes számú nindzsa, aki eddig arra összpontosított, ami alatta és előtte van, villámgyorsan megforduljon. Aztán meglátta társát. A másodperc ezredrészére megmerevedett... az Iván ott látta elesett elvtársát és rájött, maga is nagy bajban van. Úgy, hogy nem vesztegette az időt a helyzetértékeléssel. Pánikba esve eresztett el egy hosszú sorozatot automata fegyveréből, mely többé-kevésbé felénk spriccelt.

Döbbenetes, mennyi minden jut az ember eszébe, amikor egy ilyen seggfej Iván automata fegyverrel próbálja kilyuggatni a seggemet. Most például arra gondoltam, hogy a kiképzések során csaknem mindig fülvédőt használunk, ugyanakkor az éles küzdelemben nem, ezért mindig megdöbbenek, hogy milyen kurva hangos tud lenni egy automata fegyver, ha azzal szűk, zárt helyen lönek, mint ebben az istenverte csempézett márványfalú lépcsőházban. Az volt az érzésem, olyan ez, mint amit Quasimodo érezhetett abban a szar harangtoronyban, a Notre Dame-ban.

Az istenit! Önkéntelenül is hátrahököltem, ahogy a golyók kicsipkézték a lépcsőház falát és éles csempeszilánkok repkedtek körülöttünk. Gyors pillantás körbe és láttam, senki sem sérült meg. Rolex ezredes is rendben volt, bár igencsak szaporán kapkodta a levegőt. Hogy miért? Mert miközben hátrahököltem, a késem hegye akaratlanul is a torkába szaladt pár milliméternyit és most vérzett. Le van szarva... túlélte. De hogy egy kicsit fellélegezzem ez a szarházi, ezért most nem a hegyét, hanem a kés élét szorítottam oda a nyakához. Bal kezemmel kihúztam egy hosszú csempeszilánkot a combom felső részéből, majd két másik szilánkot az arcomból. A jobb arcomat valószínűleg össze kell majd varrni egy-két öltéssel, mikor majd véget ér ez az éjszakai ünnepség.

Docnak is szüksége lesz varratokra. A nagy New England-i pofája össze volt karistolva, mintha életlen borotvapengével borotválkozott volna.

Nos, a fentebb említett történések nem tartottak tovább egy-két másodpercnél - az idő igencsak repül, amikor az ember effajta szórakozást választ magának - és annak ellenére, hogy az egész így elmondva lassított felvételnak tűnik, a dolgok ténylegesen a valós időben játszódtak le. Ez alatt azt értem, hogy az Iván rám zúdított egy sorozatot, mi pedig lebuktunk és most (jó érzés látni, hogy Murphy a változatosság kedvéért most valaki másnál teszi tiszteletét) úgy tűnt, hogy a mi Ivánunknak beragadt az a kurva zár.

Floplá... akkor most megint lassított felvétel: ott matatott a tárral, aztán végül is kivette. Most odalöktem Rolex ezredest Docnak, aki a fülébe nyomta a Tokorevet. Iván eközben lázasan húzta vissza a závárt. Olyan három vagy négy méternyire lehetett. A töltényűrt próbálta kiüríteni. Most elrugaszkodtam és felé ugrottam. Képtelen volt kiszabadítani a hüvelyt a töltényűrből, aztán rájött hogy kurva nagy bajban van, eldobta a Bisont, és a tartalék fegyveréért nyúlt. Én a mozdulat közben kaptam őt el a Gerber késsel, a penge utat talált a golyóálló mellény kéthüvelyknyi részén a lapocka és az oldalbordák között.

Miután a kés behatolt a lapocka előtt a bordái közé, a kést lefelé és befelé nyomtam, szinte egy fogantyúként, úgy szegeztem azt a szarházit a falnak. Keményen nekivágtam. Ezután kihúztam a kést a bordái közül, és közvetlen a füle alatt a nyakába döftem, ezzel összeroncsoltam a nyaki verőeret.

Egy pillanatra rám függesztette tekintetét, aztán szeme elhomályosult. Vigyáztam, nehogy rám folyjon a vér, amely most már patakokban tört elő, hagytam hogy a holttest a földre csússzon, aztán megtöröltem a Gerbert az Iván egyenruhájában, majd vissdadugtam az övembe.

Feljebb léptem három lépcsőfokot, megfordítottam a másik Iván holttestét, akit Doc lőtt agyon, felvettem a lépcsőről a Bison SMG fegyvert, meggyőződtem róla, hogy működik, a halott Iván övén lévő" tokból előhúztam egy tárat és zsebre dugtam, majd felmentem a lépcsőn, ahol Doc és Rolex ezredes várakoztak.

- Minden oké, Dickie? -vinnyogta Rágcsáló odalentről.
- Két Ivánnak vége. Egy tisztet meg elkaptunk. Ott mi a helyzet?
- Egy kurva nagy fogadóbizottság vár odakint, főnök... de kitartunk, míg ideérsz.
- Oké, egy perc és lent leszünk. - Azzal átvettem az ezredest Doctól és helyette átadtam neki a gépfegyvert meg a tartalék tárákat, az orosz pedig a torkánál fogva szögeztem a falnak. - Doc... tartsd szemmel.

Doc sakkban tartotta az ezredest Tokorev pisztolyával, miközben én lehúztam a fekete kendőt az arcáról, és villámgyorsan átkutattam.

Ingének felső zsebei üresek voltak. És hátul a tarkója mögött? Semmi. A katonai övén kézibilincsek, bicska és két Tokorev tár. A nadrágja farzsebében volt egy tárcsa, tele amerikai dollárral. Aztán egy laminált személyazonossági kártya, ugyanolyan, mint amelyet a BMW-ben ülő Ivántól vettem el. Ez sokat elárult. Nadrágja elülső zsebében egy piszkos zsebkendő volt. De azért (minthogy kesztyű volt rajtam) biztos ami biztos alapon szétnyitottam és két gyémántgyűrűt találtam benne, melyek igencsak hasonlítottak azokra, melyeket legutóbb Mrs. Jugyin szépen manikűrözött gyűrűsujján láttam. A gyűrűket a zsebembe csúsztattam... majd átadom őket a nagykövetségen.

Ez a kapzsi seggfej most mondani kezdett valamit. Szóval nem tetszik tán, hogy megtaláltam ezeket a kis szuveníreket?

Gonoszul vigyorogtam rá, majd visszakézből keményen szájon kaptam, hogy vért köpött. - A kurva anyád, te faszfej.

A jobb nadrágszár oldalzsebében egy Motorola mobiltelefon volt. Széthajtottam, hogy lássam, működik-e. Hallottam a tárcsahangot, becsuktam aztán folytattam a keresést.

Más nem volt nála. Hogy pontosabban fogalmazzak, nem volt nála semmi olyasmi, ami potenciálisan veszélyt jelenthetett volna rám és az embereimre. Miután végeztem, fogtam az ezredes kézibilincseit és a csuklóira kattintottam, jó szorosan. Lehet, hogy megkarcoltam az új Rolex óráját? 0, szíves elnézést.

Halkan szóltam le a lépcsőházba. - Rágcsáló! Alulról a válasz: -Ja. -Jövünk. - Vettem.

Az ezredest magam előtt vezettem, keményen tartottam a bicepszénél fogva. Doc fedezett mind a hátunkat a Bizonnal. Átléptünk a két Iván holttestén és lementünk a földszintre.

Nem sok időbe tellett, míg felfedeztük, hogy egy kisebb hadsereg vár ott. Beszorítottak minket... legalábbis azt gondolták. Gyorsan átgondoltam a helyzetet, aztán visszamentem abba lakásba, ahol Rolex ezredes és a nindzsái tanyáztak korábban, majd kikukkantottam az ablakon. Az orosz kommandó elég kezdetleges módon hajtotta végre ezt az akciót. Nem voltak kereső reflektorok, sem úttorlaszok, meg a moszkvai zsaruk sem voltak ott, hogy az utcákat biztosítsák. Mindössze négy járművet láttam legyező alakban beállva a nagy udvarra, fényszóróik a bérházra irányultak. A kapu, ahol a BMW parkolt, most tárva-nyitva állt, a BMW azonban eltűnt. A kocsik mögött nyolc, kilenc, tíz... tizenegy feketébe öltözött kommandóst számoltam meg. A távcsövemet most a szemközti tetőre irányítottam és kiszúrtam a három lesipuskást. Valami nem volt itt rendben: az öreg Hétpróbás valami gyanúsat fedezett fel. Most ismét lefelé irányítottam a távcsövet, beállítottam a fókusz és másodszor is megvizsgáltam az ellenséget. A gyakorlott szem sokat elárul. Először is azt láttam, hogy Ivánéknál nincs semmiféle mászófelszerelés. Se egy kötélcsomó, sem karabinerek, semmi. Ami azt jelentette, meg sem próbálnak felmászni a tetőre, és a lépcsőházon keresztül a hátunkba kerülni.

Másodszor pedig a járművek mind magángépkocsik voltak. Jó, nem én vagyok a hatóság, de épp eleget láttam Oroszországból és a hivatalos személyiségekből ahhoz, hogy tudjam, ha két fehér BMW-t látok, egy elefántcsontszínű Mercedest meg egy istenverte ezüst Chevrolet Caprit, akkor nem beszélhetünk állami kocsikról. Mi több, nem volt ott a rendőrség különleges alakulatának

járműve sem, sem parancsnoki, sem rádiós jármű, nem tettek óvintézkedéseket a civil lakosság távol tartására a tűzvonalától.

O, igen, kedves olvasó, már látom, amint integetsz. Ugy van, Rolex ezredessel ott volt az egész kíséret stáb, mikor két nappal ezelőtt éjszaka rajtaütött a dácán. Még a mászó-eszközök is ott voltak, bár az embereknek nem volt rá szükségük. Ma éjjel viszont hétszentség, hogy semmi ilyesmi nem volt ott. Következtetés: ezek a seggfejek a saját szakállukra dolgoztak.

Visszamentem a földszintre, kivettem a mobiltelefont Wonder kezéből, és beütöttem a számot: 0, 9, 5, 2, 5, 2, 2, 4, 5, 1.

Kicseng. Még egyszer. És még egyszer. Így vártam vagy harminc másodpercet, aztán végre egy álmos, mogorva hang szólt bele, orosz akcentussal. - Amerikai nagykövetség. Tessék, kérem.

- Itt Richárd Marcinko kapitány, az Egyesült Államok Haditengerészeti Mobil

Kiképzőcsapatának parancsnoka - feleltem. - Rendkívüli jelentenivalóm van. Azonnal kapcsolja a helyettes misszióvezető lakását.

8. FEJEZET

Kedves barátunk, a helyettes misszióvezető (valamint rendkívüli és meghatalmazott ügyvivő) Bartlett Austin Wyeth hatvannyolc perccel később érkezett meg a nagykövetség egyik limuzinján, melyet egy biztonsági tiszt vezetett, közrefogva két Silverado katonai járművel, bennük egy fél tucat állig felfegyverzett biztonságissal. Mindegyik járművön amerikai zászló lengett, a vörös és kék villogók bekapcsolva. Közvetlen azután, hogy az amerikaiak behajtottak a kivilágított udvarra, három másik kocsi érkezett: elsőnek egy hatalmas fekete Zil limuzin, rajta vagy fél tucat mindenféle antennával, behúzott az udvarra. Fekete sapkás kommandós sofőr vezette és láttam, egy 7,62 mm kaliberű automata AK-47-es fegyver volt ott mellette, felfelé szegezett csővel, és fél tucat AK tölténytár az ülésre dobva. A Zilt két kisebb fekete Zsiguli követte, megtömve ruszikkal úgy, hogy azokra a kis cirkuszi kocsikra hasonlítottak, amelyek bohócokkal vannak tele. Az jutott eszembe - és ez az egyik legkellemesebb gondolatom volt ma éjszaka - hogy ez a hasonlat talán nem is jár túl messze az igazságtól.

Az amerikai követség biztonsági emberei kiszálltak a katonai szállítójárműből, készenlétben tartva az MP 5-ösöket és a Benelli M1 puskákat, azután arccal kifelé körbefogták a Cadillacet. Most Bárt mászott elő. Nem mulasztotta el, hogy az alkalomhoz illően öltözzön: dupla gombsoros kék diplomata öltöny, fehér ing, aprópettyes nyakkendő. Fényesre suvickolt lakkcipők. De látni lehetett, hogy félig még alszik, mozdulatai pedig elárultak, mekkora stresszben van. A biztonsági tiszt utasította embereit, adjanak utat Bartnak, így azok szélesebbre vonták a kordont a Cadillac körül. Bárt most díszlépésbe kezdett ott a kocsi ajtaja mellett... három lépés előre, majd gyors hátraarc, három lépés előre és ismét hátraarc.

Most az oroszokon volt a sor. Viktor Grinkov érkezett a Zillel; tudtam, mert a kocsi belső világítása fel volt kapcsolva, így jól láthattam gondozatlan arcának profilját. Megvárta, míg négy testőr kiszáll azokból a ronda Zsiguliból, körülfogják a kocsiját, aztán kinyitják neki a hátsó ajtót. Előkec-mergett, kezében egy fekete bőr irattartóval, majd beleszimatolt a levegőbe, mint egy nagy, öreg orosz medve, hiszen az is volt.

Alig észrevehetően bólintott, a porkolábok körbefogták és ebben az alakzatban kísérték oda Bárt kocsijához. Ugyanaz az alakzat volt, ahogy a titkosszolgálati ügynökök fogják védőgyűrűbe az amerikai elnököt. És minthogy a ruszók mindent lemásolnak, a fegyverrendszereinktől a TV-stúdióinkig (és persze egy kopejka licence díjat sem fizetnek) elsajátították a személyi-védelmi módszereinket is.

Az első orosz testőr most megállt szemtől szembe Bárt Wyeth egyik biztonsági emberével. Az Iván úgy nyomult előre, mintha félre akarná söpörni a mi emberünket. Az amerikai biztonságis azonban egy tapodtat sem moccant. Az Iván erre megállt, tétován hátrált, amitől az említett védelmi gyűrű most belapult.

Hiba volt. Soha nem szabad engedni egy talpalattnyi területet sem. Az amerikai biztonságis most két lépést jött előre, elfoglalva az orosz testőr által feladott helyet. A ruszki most igencsak zavarban volt. Hátrafordult, mintha a főnökét, Grinkovot akarná megkérdezni. Válasz gyanánt azonban egy csattanós pofont kapott. Az első két pontot elkönnyvelhetjük az amerikaiak javára. Miután ez történt, az amerikai fegyveresek szilárd fala most szétnyílt és Viktor Grinkov - egyedül - odaléphetett a misszióvezető - helyetteshez, aki egyetlen hivatalos kézfogással üdvözölte. Megfigyelőhelyemről most lementem a második emeletre, és kikukucsáltam a résnyire nyitott bejárati ajtón, hogy egy pillantást vethessek a földszinten folyó tárgyalásokra. Azok ketten most egy vastag papírköteget lapozgattak Grinkov bőírtartójában. Az orosz zsörtölődve mondott valamit. Bárt nyilvánvalóan hasonlóképpen válaszolt, mert Grinkov most a misszióvezető-helyettes arcába hajolva beszélt, amire Bárt láthatóan felfortyant.

A misszióvezető-helyettes most felvonta két vállát, karjait tenyérrel felfelé szélesen tárta szét, mintha azt mondaná, „és most mi az ördögöt csináljak?” Az orosznak nem tetszett, amit hallott, élénken rázta a fejét, ez azonban nem hatotta meg Bartot. Keresztbe fonta karjait, fejét tagadólag rázta és azt mondta Grinkovnak: „nyet”.

Az orosz ezt rosszul tűrte. Lecsapta az írtartót a Cadillac tetejére, mutatóját Bárt orra alá szegezte, és csak mondta a magáét. Bárt most leengedte karjait és az ajkát biggyesztette. Az orosz gúnyosan vigyorgott, majd sarkon fordult, felragadta az írtartót, aztán nagy léptekkel vonult vissza Zil limuzinjához, orosz és amerikai testőrök között elhaladva.

Barlett követte őt, közben kérlelő hangon beszélt hozzá. Az orosz nem hatotta meg. Aztán Grinkov egyszercsak megállt.

Valamit kérdezett Barttól, ő pedig válaszolt. Az orosz jóváhagyólag bólintott és elindult a misszióvezető-helyettes után a testőrök gyűrűjében a Cadillac felé.

Bárt most megfogta bal kezével Grinkov jobb könyökét. Ott járkáltak fejüket összedugva, sustorogva.

Aztán megálltak. Bárt a kezét nyújtotta Grinkov felé, az orosz pedig elfogadta. Mindketten bólintottak.

Istenem, mennyire szeretem nézni, hogy is működik az igazi diplomácia.

Láthatólag nem volt könnyű eset. Mint látjátok, rendesen megnehezítettem mindkettőjük dolgát. A kezemben volt Rolex ezredes. Ő pedig - pontosabban az emberei - fogva tartottak engem és a srácaimat.

Na már most, nagyon is jól tudtam, hogy sem az Egyesült Államok, sem a ruszki nem akarják, hogy ez az incidens nyilvánosságra kerüljön. És ez kényelmetlen volt mindkettőjük számára. Azért mondtam ennek a seggfej Bartnak, hogy ha nem mozdítja meg a seggét és nem veszi elő összes diplomata tudását, úgy hívom az ABC-t, CBS-t, NBC-t és a CNN-t, sőt bármely egyéb hírközlő társaságot is, amelyik épp az eszembe jut, aztán meghívom őket, jöjjenek ide a kameráikkal és különböztessék meg a jófiúkat a rosszfiúktól.

Bárt persze pizkoskodott, aztán nyöszörgött. De azért esdekelt, hogy ne kapkodjak el semmit — „Csak semmi nyilvánosság... nem kell senki...” - és azt ígérte, ha befogom a számat, egy órán belül elintézi az egész ügyet. És ahogy a dolgok most álltak, úgy látszik, tartja a szavát.

A probléma nyilvánvalóan azért oldódott meg, mert ez a patthelyzet úgy alakult ki, hogy eközben Rolex ezredes és jómagam enyhén szólva is szabályellenes cselekedeteket hajtottunk végre. De kettőnk között ez volt az egyetlen hasonlatosság. Rolex ezredes és emberei azért jöttek oda

Andrej lakására, mert parancsot kaptak arra, hogy tegyék őt hűvösre. Egy olyan üzleti vállalkozásban vett részt, amely valakinek nagy pénzt hozott a konyhára. Andrej kivégzése olyan eset volt, amit oroszul Zapodlónak hívnak... szóval egyszerű üzlet.

Ezzel szemben én országom érdekeit védtem, mikor ez az egész történt. Jó, lehet hogy az egész afféle partizán akció volt, de nem játékból csináltam, vagy mert dicsőségre vágytam, esetleg további kitüntetésekre; szóval nem azért jöttem Andrej lakására, mert szeretek lövöldözni, hősködni, törni, zúzni és most épp volt egy szabad estém. Csak nem találtam egy megfelelő ruszki pipit.

Azért mentem oda, mert olyasmire jöttem rá, ami megítélésem szerint nyilvánvaló, hiteles és valódi fenyegetést jelentett az Amerikai Egyesült Államok számára. Úgy gondolom, mindig is az volt a dolgom, hogy feltárjam és mindjárt le is küzdjem a nemzetünket fenyegető veszélyeket. A diplomata munkája az, hogy tárgyaljon. A harcos dolga megvívni a háborút. Úgy, hogy én csak a dolgomat végeztem, a kurva életbe.

Bárt és Viktor Grinkov úgy sétáltak vissza a Cadillachoz, mint régi barátok. És ez nekem korántsem tetszett.

- Megnézem, mi a franc folyik ott - mondtam Wonder-nek és átadtam neki a mobiltelefont. - Ti tartsátok szemmel az ezredest.

Résnyire kinyitottam az ajtót. - Bárt - szóltam oda -, jövök és jelentést teszek.

Arckifejezése elárulta, egyáltalán nem tetszik neki az ötlet. Egy intéssel próbált elhessegetni, de ügyet sem vettem rá. Hosszú léptekkel indultam a limuzin felé. Grinkov egyik testőre állt az utamba. Torkon ragadtam, jobb hüvelyk- és mutatóujj aramai harapófogóba fogtam a gigáját; hogy a szeme kidüledt, aztán félretoltam. Gyilkos arckifejezésem eltérítette azon szándékától, hogy még egyszer az utamba álljon. Az amerikai biztonsági emberek minden további nélkül tovább engedtek, egyikük még barátságosan rám is kacsintott. Nem vesződtem a formásokkal.

- Mire jutottak? - kérdeztem Bartot.

Sötét pillantással nézett rám. - Nagy galibát okozott az Egyesült Államok kormányának - kezdte Bárt. Aztán elfordult tőlem és pergő orosz nyelven beszélt Viktor Grinkovhoz.

Az Iván felröffent, majd kinyitotta a vastag bőr irattartót, eközben Bárt elővette háromszáz dolláros töltőtollat a belső zsebéből, hogy aláírja azt a vaskos papírköteget, ami ott volt.

Kezemet a misszióvezető-helyettes vállára tettem.

Bárt megfordult és lefejtette ujjaimat a válltöméséről. -Na mi az? - csattant fel.

- Tudni szeretném, mi a szar folyik itt.

- Grinkov miniszter és jómagam egyezsége jutottunk, mely mindkét kormány számára elfogadható - szólt Bárt lassan, mintha egy idiótához beszélne. - Maga és az emberei mostantól PNG-nek számítanak - ami azt jelenti, hogy az Orosz Föderáció kormánya mind a hatotokat persona nongra-tó-nak nyilvánít.

-Ez baromság.

- Lehet. De akkor is így van - felelte Bárt. - Továbbá megállapodtunk abban, hogy magát és az embereit kiutasítják az Orosz Föderációból.

- De hát nekem még munkám van...

A misszióvezető-helyettes közbevágott. - Ebbe nincs beleszólás, kapitány. Diplomáciai ügy, nem pedig katonai. Már kapcsolatba léptem a feletteseivel Washingtonban... egészen pontosan Prescott ellentengernaggyal. Ő pedig biztosított arról, bárhogya döntsek is, támogatni fog. És most, ha megengedi...

Azzal Bárt hátat fordított, feltette teknősbéka páncél-keretes szemüvegét és egy halom cirill-betűs írással teli lapot olvasott át, gondosan összpontosítva figyelmét minden egyes dokumentumra,

ahol szükséges volt, ott aláírta, vagy a névjegyét tette oda, majd mikor végzett, minden egyes lapot visszaadott Grinkovnak.

Az Iván egyenként vizsgálta meg alaposan minden egyes aláírást, úgy húzta az orrát, mintha a tintának trágyaszaga lett volna. Mikor Bárt végzett, ő is aláírt hármat a papírok közül és visszaadta őket a misszióvezető-helyettesnek. A többit eltette a bőrtáskába és színpadias mozdulattal becsukta. Az orosz ezután kinyújtotta bal kezét. A Zil sofőrje elővett egy kopott barna bőrtáskát és odanyújtotta a belügyminiszternek. Az belecsúsztatta az irattartót, majd visszaadta a sofőrnek, aki a limuzin hátsó ülésére helyezte.

Most felém fordult. Nem látszott jókedvűnek. — Sok gondot okozott nekem - mondta angolul. - Ezt nem fogom elfelejteni.

- Én is nagyon örülök, hogy találkoztunk - feleltem.

Az Iván két ujját a szájába vette és füttyentett, mintha csak egy taxit hívna. A kommandósok leléptek. A tetőre irányítottam éjszaka is látó távcsöveget. A lesipuskások is eltűntek.

Az ajtó felé indultam, ahol Wonder és Gator a gallérjánál fogva tartották Rolex ezredet.

- Eresszétek el - mondtam neki. - Menjünk innen a bús francba... mindegy, mit mondanak ezek a seggfejek, még van egy kis dolgunk.

Viktor Grinkov és a testőrei kísérték vissza minket a nagykövetségre. Igencsak meglepődtek, amikor a szállodánknál állítottam meg a Silveradót, amelyben ültem, hogy felvegyük csomagjainkat, meg a páncélkazettát.

Mikor Viktor meglátta a kazettát, elvörösödött és kiabálni kezdett Barttal, mondván hogy az a doboz nyilvánvalóan az Orosz Föderáció tulajdona és azonnal adjuk át neki. Őszintén szólva, ha nincs ott az amerikai biztonsági tiszt és az emberei, azt hiszem Bárt megpróbált volna rákényszeríteni engem, hogy adjam át azt a rohadt acélkazettát (nagy valószínűséggel így lett volna). A biztonsági tiszt azonban hangosan tiltakozott és közölte Viktorral, mindenki láthatja, hogy a kazetta az Egyesült Államok kormányának pecsétjével van lezárva - két biztonsági pecséttel, tehát az hivatalosan is az Egyesült Államok kormányának tulajdona. És bármely kísérlet annak eltulajdonítására nem diplomáciai, hanem fizikai lépéseket von maga után. Ezzel a vitának vége volt, folytattuk utunkat a követségre. Odaérkezve a Zil és a két Zsiguli megálltak a bejárat közvetlen közelében. Még idejében fordultam meg, hogy láthassam Viktor zord arckifejezését a lehúzott ablak mögött, amint figyel, hogy az amerikai konvoj biztonságban behajt a követségre.

A biztonság persze relatív fogalom. Odahajtottunk a hivatali épület főbejárata elé, kimásztam a Silveradóból és az ajtó felé indultam, közben néztem, hogy Viktor és emberei azokból a ronda Zsigulikból engem figyelnek. Bárt kiugrott Cadillacjéből és szó szerint futásnak eredt, hogy előbb érjen a bejáratához, mint én. Keze azonban hozzám ért, amint elhaladt mellettem, és most hirtelen megállt, úgy hőkölt vissza, mintha egy leprást érintett volna.

Felém fordult és a szemembe nézett. Arcára kiült a jellegzetesen arisztokratikus megvetés és undor. - Maga és az emberei az előszobában várnak. Egy félóra múlva sort kerítek magukra... és nagyon meg fogja bántani, amiért ekkora gondot és kellemetlenséget okozott nekem a vendéglátó ország kormánya előtt - csattant fel.

Nos, igen tisztelt és nyájas olvasó, mint azt bizonyára el tudod képzelni, egyáltalán nem voltam valami örömteli és szívélyes hangulatban, a jóindulat is hiányzott belőlem e pillanatban, úgy, hogy olyan válogatott szavakkal válaszoltam, amelyeket a legtöbb tengerészgyalogos előszeretettel emleget ilyen helyzetekben. - Lófasz a seggedbe, te szarfaszú görény - szinte suttogva mondtam neki, és állandóan mosolyogva arra az esetre, ha valahol rejtett biztonsági kamerák lennének.

Ettől tényleg kiakadt ez a faszfej. Úgy kezdett el körbekörbe ugrálni, mint valami majom, válogatott szidalmakat zúdított rám, közben csontos mutatóujját az orrom alatt rázta és beígérte, hogy a karrieremnek vége lesz, az egységemnek úgyszintén és ehhez hasonló üres fenyegetések hangzottak el.

Azért tudjátok, Bárt viselkedése kiakasztott engem. Elvégre is az Egyesült Államok Haditengerészetének kapitánya vagyok. Egy harci egység parancsnoka. És itt álljunk meg egy percre. A haditengerészeti szokások, hagyományok és doktrínája szerint egy parancsnoki beosztásban lévő tiszt felelősségi körei kategorikusak. Teljes egészében felelőssé tehető' hajója és emberei biztonságáért. És bár az alá- és fölérendeltségi láncolat egyik szeme - hangsúlyozni szeretném, hogy haditengerészeti - de legalábbis katonai viszonylatban értem ezt - jogköre (és az ezzel járó teljes körű felelőssége) parancsnokként egyértelműen „korlátlan”. Ilyen egyszerű. Punktum.

Na már most, lehet, hogy az én harci egységem nem a legnagyobb, vagy a legfontosabb az Egyesült Államok haditengerészeténél, de akkor is az enyém volt, akiknek én parancsolok. És az én szemszögemből Bárt a rangja, beosztása és pöffeszkedése ellenére nem tartozott az egységem parancsnoki láncolatába. Én pedig közvetlenül Kenny Ross ellen-tengernagynak tartoztam engedelmességgel, aki Washingtonban volt, azután a hadművelleti főnöknek, a vezérkari főnöknek, aztán a hadügyminiszternek és az Elnöknek. De semmiképpen sem a külügyminisztériumnak vagy a minisztérium által kinevezett személyeknek. Egyszerűen lényegretörő haditengerésznyelven fogalmazva semmiképpen sem kellett eltűnnöm Barttól efféle szarságokat.

Azonkívül azt sem akartam, hogy Bárt nagyobb taktikai hibát kövessen el - gondolok itt arra, hogy körbe ugrándozott, szidalmakat köpködve (a nyálról már nem is beszélve), az embereim vagy az ő emberei előtt. Az oroszok még mindig figyeltek odakint és nagyobb elégtételt nem akartam nekik adni, mint amekkorát már kaptak. Úgy, hogy bármit is fogok majd mondani, azt odabent teszem - négy szemközt.

Megragadtam Bárt felső karját, megperdítettem és elindultam vele befelé a nagykövetségre. Hátról úgy látszott -már kívülről, a nagykövetség kerítésén túlról, mintha komoly beszélgetésbe merültünk volna. Ugye, említettem már, hogy normális körülmények között csaknem kétszáz kilót kinyomok? Igen? Helyes. És azt mondtam már nektek, hogy hetente háromszor edzek, hogy izmaimat erősítsem? Nem? Pedig így van. Ez pedig azt jelenti, hogy amit meg akarok ragadni, az meg is tudom ragadni, de kurva keményen ám.

A misszióvezető-helyettes szeme kidülledt; rámnézett és csak hebegett, hogy „mi... mi... mi...” - Csak tartottam ott felkarjának hátsó részét markolva, a válla és a könyöke között. Enyhén meg is emeltem, hogy szinte lábujjhegyen kellett jönnie. És abból, ahogy a levegőt szedte, tudtam, hogy igencsak fájdalmas számára, miközben gyors menetelésre kényszerítettem, át az ajtón, aztán a biztonsági őr posztja mellett, egészen a lifttájkáig.

Itt elengedtem. Most arrébb lépett, a karját dörzsölgetve. -Jézusom... mégis mi az ördögöt akar... De semmi kedvem nem volt őt hallgatni. - Nézze, Bárt, hagyja ezt most, pihenjen egy kicsit, míg lesz alkalmunk.

- Az úristenit - kezdett ismét átkozódni. - Megmondtam magának... utasítottam...

- Maga nem utasít engem, Bárt. Erről ennyit. - Tekintetemből kiolvashatta, hogy ha még egyszer meg kell fognom a karját, hát eltöröm. Most abbahagyta a szövegelést, úgy, hogy volt alkalmam még néhány szót szólani. - Azonkívül pedig, ha még ezt az egészet meg akarjuk beszélni, akkor jobb, ha a biztonsági helyiségben tesszük. Mert ami itt van nálam - azzal megütöttem a páncélkazettát, amit Doc és Wonder hoztak be a követségi épületbe - arról csak kódoltan lehet

beszélni. - Ez most elhallgattatta. Gondolom, az járhatott az eszében, miféle piszkos játékokat játszhattam én odakint.

A biztonsági helyiség - azaz a „buborék”, mert ezen a néven volt közismert - a régi nagykövetségi épület nyolcadik emeletén volt. De annyi helyet elfoglalt a hetedik, nyolcadik és a kilencedik emeletből is, hogy ha az ember át akart menni a nyolcadik emelet egyik szárnyából a másikba (mert a nagykövetség kétszárnyú épület volt és a biztonsági helyiség nagyjából a kettő között van) akkor ahhoz vagy fel kellett menni a tizedikre, vagy le a hatodikra, másképp nem ment. Ezt a helyiséget a hetvenes évek végén építette a Nemzetbiztonsági Hivatal, a CIA, a külügyminisztérium diplomáciai biztonsági hivatala és az Egyesült Államok hadmérnöki testületének közös csapata. Ez valószínűleg az Egyesült Államok moszkvai nagykövetségének egyetlen olyan helye, ami abszolút védett a lehallgatások ellen. Maga a szoba kicsi, olyan öt-hat méter széles és mintegy hét méter hosszú. Volt ott egy igen egyszerű fa tárgyalóasztal, meg két tucat kényelmetlen, olcsó fehér műanyag szék, mert ezekben semmit sem lehetett elrejtetni. Az asztalon ott volt egy biztonsági fax gép és két kódolt telefon. Videó monitor nem volt. Számítógép sem. Minél kevesebb volt a berendezés, annál kevésbé kellett tartani a lehallgatástól. Ha egyszer az ember belép ebbe a szobába, valahogy mindig klausztrofóbiát érez. Ez azért van, mert az ember olyan szobába lép, ami benne van egy másik szobában, az pedig megint csak egy másik szobában, ez aztán egy újabb hatalmas, biztonságos, kocka formájú szerkezetben van felfüggesztve.

Amit most mondok, az titok, úgy, hogy kérlek benneteket, ne mondjátok el senkinek sem, rendben? A legjobb az lenne, hogy miután ezt a részt elolvastátok, kitepnétek ezt a lapot a könyvből, összezúznátok és elégetnétek. Szóval... a buborék több mint tucatnyi rétegének mindegyike rendelkezik más-más típusú zavarórendszerrel, amelyekkel közömbösít-hetők a megfigyelő- és lehallgatórendszerek különféle formái, amelyeket a KGB használt az amerikai diplomatákkal szemben (és amelyeket a külföldi hírszerző szolgálat jelenleg is használ). Mondjak példákat? Rendben. Az UHF VHF rádióhullámok elhárítására a mérnökök méhsejt formájú fém fóliaszigetelést alkalmaztak. A nyolcvanas években általánosan használt mikrohullám és röntgensugár ellen egy sor ólom pajzsot iktattak be. Az ultrahangos behatolás kiküszöbölésére két hermetikusan zárt réteg szolgált, melyeken át folyamatosan vezettek különböző fehér hanghullámokat (mindegyik egyedi vibrációval). Ezen túlmenően a falakat úgy tervezték, hogy hangelnyelők-, nem pedig hangvisszaverők voltak. Végül pedig a legbelső tanácskozó szoba gyakorlatilag sűrű folyadékban lebegett - nagyon hasonlóan ahhoz, ahogy a tojás sárgája lebeg a fehérjében, ott bent a tojáshéjban. Az ajtók (kettő volt, a köztük lévő térben hanghullámok áramlottak) nyolc hüvelyk vastagok és inkább az atommeghajtású tengeralattjárók fedélzeti ajtajaihoz hasonlítottak.

Bárt és én, Gator, Kacsaláb és a páncélkazetta kíséretében beszálltunk a liftbe, felmentünk a nyolcadik emeletre, aztán balra fordultunk, végigmentünk egy rövid folyosón és áthaladtunk egy sor dupla ajtón, amelyek előtt vagy egy CIA ügynök, vagy egy diplomáciai biztonsági ember állt. Végül a légmentesen záródó kettős ajtórendszeren át beléptünk a biztonsági szobába.

A fiúk letették az asztalra a páncélkazettát, tisztelegtek nekem, aztán elvonultak a színről. Bárt most odahúzott egy műanyag széket a faltól, végigvizsgálta, majd elővett nadrágzsebéből egy zsebkendőt és letörölte az ülőkét. Azután odahúzta a széket az asztalfőre (azért tudom, hogy az volt az asztalfő, mert ott voltak a telefonkészülékek), lehuppant rá, karjait keresztbe fonta, majd gyanakvó arckifejezéssel nézett rám. - Nos?

Előhúztam a kis Gerber pengét az övemben lévő” tokból. Bárt látta, hogy a kés véres volt. Már épp mondani készült valamit, aztán meggondolta magát. Átvágtam a drótot a páncélkazettán. Azután kifűztem a jobb surranómat, lehúztam, majd a zoknimat is, és levettem a talpamról azt a kis lapos

kulcsot, melyet szigetelőszalaggal ragasztottam oda. Azzal nyitottam ki a kicsi, de igen erős lakatot, az asztalra tettem, majd kinyitottam a kazettát, elővettem Paul aktáit és azokat az anyagokat is, melyeket Avitól kaptam, előhúztam őket az irattartókból.

Bárt kinyújtotta karját a papírok, jegyzetek és fényképek vastag kötege felé. -Jó, akkor hadd lássam őket.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha majd szép sorjában előtárom mindegyiket - mondtam.

Zavart pillantással nézett rám, de visszahúzta karját és ismét keresztbe fonta, aztán várakozva ült ott.

- Oké, Dick, rajta, beszéljen - mondta végül és ajkai ironikus félmosolyra húzódtak, elővillantva hegyes kis fogait. -Csupa fül vagyok.

Tudjátok, sok magasrangú diplomatának és katonatisztnek van egy közös tulajdonsága. Úgy hívják, betonfejűség. Legnyilvánvalóbb tünete a rendíthetetlen ellenállás azzal szemben, hogy az illető megváltoztassa a véleményét. Mert ha egy ilyen betonfejnek már előre kialakított véleménye van, akkor mondhat az ember akármit, bármilyen tényeket sorakoztathat fel, lehetetlenség meggyőzni. Amit ezzel mondani akarok, hogy két órányi monológ után ott a buborékban ugyanott tartottam, mint mikor elkezdtem. Bárt szardóni-kus arc kifejezése mit sem változott. És a véleménye sem arról, amit elmondtam neki.

Hogy mi volt a véleménye? Talán hallgassátok meg őt magát. - Ezt már elmagyaráztam Paul Mahonnak, és most magának is elmondom - mondta fontoskodó hanglejtéssel. -Igen fennáll az a probléma, hogy kettős célú anyagokat, korábbi szovjet katonai berendezéseket és fegyvereket meg egyéb tiltott dolgokat csempésznek ki. És igen, az úgynevezett orosz maffia és az orosz kormány különböző személyiségei feltételezhetően jócskán benne vannak ebben az egészben. Ezeket én nem is vitatom. A nagykövetség azonban kézben tartja ezt az ügyet. Azonfelül pedig a követségen belüli feladatkörök szét vannak választva, Dick, és a legmagasabb szinten eldöntötték, hogy ezek a problémák nem katonai hatáskörbe esnek, hanem politikai természetűek és a megfelelő diplomáciai szinten foglalkozunk velük.

Hallottak már ilyet? Ez a szarházi megpróbált egyszerűen félresöpörni. Márpedig azt nem fogom hagyni. - Hagyjuk a mellébeszélést, oké? Paul Mahont azért gyilkolták meg, mert azután nyomozott, hogy milyen kapcsolat van az orosz maffia és a kettős célú anyagok csempészei között. Andrej Jugyint azért ölték meg, mert ő volt a kapocs a rosszfiúk és Paul meggyilkolása között.

- Lehet. Megengedem, hogy a feltételezései nem elképzelhetetlenek. De még ha minden kétséget kizáróan lehetne is bizonyítani ezeket - ami messze nem így van -, akkor sem lehet elnézni a maga számos cselekedetét.

Jézusom. - Például?

- Például hogy olyan ügyekben próbált meg nyomozni, ami messze nem a maga hatásköre. Aztán olyan diplomáciai botrányt idézett elő”, amilyennel ma reggel is foglalkoznom kellett. Orosz állampolgárokat ölt meg. Egy szál maga felbolygatta az orosz-amerikai viszonyt olyan mértékben, hogy fel sem tudom mérni.

Mégis, kinek az oldalán áll ez a fickó? - Minden, amit tettem, azért történt - feleltem neki -, hogy azonosítsam és kiiktassam egy amerikai haditengerész tiszt gyilkosait, akik hivatali kötelességének teljesítése közben ölték meg őt.

- Igen - csattant fel Bárt -, ez így igaz. Csakhogy úgy cselekedett, mint egy közvádló, bíró, esküdtszék és ítéletvégrehajtó. -Arca most megfeszült. - Kapitány, még itt is érvényben van a bizonyítási eljárás, amelyet végig kell járni.

Bizonyítási eljárás? Mi a francot akar ez? Hiszen olyan helyzetről beszéltünk, mely az Egyesült Államok magasrangú haditengerész tisztjének meggyilkolásához vezetett, ez a seggfej meg itt bizonyítási eljárásról papol.

Kezem fejével végigsimítottam a szakállamon. Mintha csak a falnak beszéltem volna. Sőt, ez még annál is nehezebb volt. De azért folytattam.

Végigmentem a listán: Behatolások NATO létesítményekbe; a katonai technológiavédelmi adminisztráció feljegyzései; a behatolás a párizsi nagykövetségre valamint a vámhatóságok fogása Virginiában.

Nincsenek összefüggésben az üggyel, közölte a misszió-vezető-helyettes. -Ja, és különben is... honnan az ördögből tudja, hogy mi áll a külügyminisztérium belső” használatra, csak betekintésre szánt dokumentumaiban?

Most előadtam a Dynamo klub-beli találkozót - Werner Lantos, Andrej Jugyin és Viktor Grinkov egy asztalnál, mindössze néhány órával azelőtt, hogy Andrej Jugyint meggyilkolták. Az orosz maffiát jócskán túlbecsülik, hangzott a válasz - ez az amerikai konzervatívok megfélemlítő taktikája. Andrej Jugyin bizonyára egy nagyvállalkozó, aki szereti megkerülni a hivatalos utakat. Bűnöző? Jó, nagyon is valószínű - és ez bizonyára arra is magyarázatot ad, hogy Andrej ilyen szerencsétlen véget ért. Bárt azonban ragaszkodott ahhoz, hogy sosem hallotta, miszerint a nagykövetségen bárki is kapcsolatba hozta volna Andrej Jugyin nevét az orosz szervezett bűnözéssel.

P

Na és a meghitt kapcsolat Werner Lantos és a ruszkik között? Meg hogy most is benne van kettős célú anyagok szállítmányozásában?

Hadd idézzem szó szerint Bartlett Austin Wyeth választát: - Werner Lantos már nem is tudom hány évtizede barátja az Egyesült Államoknak és konkrétan ennek a nagykövetségnek is. Még konkrétan felbecsülhetetlen segítséget nyújtott az amerikai diplomácia előrehaladásában négy adminisztráció és hat nagykövet alatt.

Megmutattam neki az Air France szállítólevelét és az Avi Ben Gáltól kapott anyagokat is.

Egyedül az Andrejtől elvett papírokat nem mutattam meg - egész egyszerűen azért, mert fogalmam sem volt róla, milyen jelentőséggel bírnak, azonfelül pedig azt sem tudtam, mi áll bennük. Valószínűleg egyébként sem számítottak volna, mert Bárt azzal az érveléssel söpörte félre bizonyítékaimat, hogy amennyiben bármi gyanús lett volna a tranzakcióban, a franciák azonnal leállították volna a szállítmányt. Minthogy azonban a papírokon a francia vámhatóságok pecsétjei is rajta voltak, ezért minden kóser.

És vajon miért egy olyan bűnöző dácájában találtam rá arra a szállítólevélre, akiről ismert, hogy kettős célú anyagokat juttat a Közel-Keletre? Egy olyan bűnözőnél, akit épp most gyilkoltak meg.

- Kivégzés volt, melyet nagy valószínűséggel egy korrupt rendőri egység hajtott végre.

- Maga a kérdés csupán feltevés, nem pedig tény - makacszkodott a misszióvezető - a következtetés erősen kétségbe vonható.

- Erősen kétségbe vonható? Hát mi a franc folyik itt? Talán az O. J. Simpson tárgyalás?

- Nem díjazom az élcelődését - mondta Bárt.

Hát igen, legszívesebben átnyúltam volna az asztalon és megfojtottam volna ezt a rohadékot. De ezzel nem használtam volna magamnak - az volt a nehezebb, amit tennem kellett, mert meg kellett öt győznöm, hogy az oroszok olyan valamiben sántikálnak, ami kockára teszi a mi nemzetbiztonságunkat. Most megálltam, hogy összeszedjem a gondolataimat. - Mit szól ahhoz a tényhez - kezdtem érvelni -, hogy az izraeli nagykövetség mezőgazdasági attaséja, Avi Ben Gal, régi jó barátom azt mondta, hogy Andrej Jugyin kettős célú technológiákat továbbít olyan országokba, melyeket a külügyminisztérium éves kiadványában nevezett meg A Globális

Terrorizmus Példái cím alatt? És mit szól azokhoz a dokumentumokhoz, amiket Avi átadott nekem?

A misszióvezető-helyettes most arra volt kíváncsi, vajon egy izraeli mezőgazdasági attasé, akit Avi Ben Gálnak hívnak, milyen jogosítványokkal rendelkezhet, hogy annyi mindent tud a kettős célú anyagok csempészetéről, a szállítólevelekről és az orosz bűnözésről?

Elmondtam neki, milyen jogosítványokkal rendelkezik Avi Ben Gal. De bármit is mondtam, azzal nem változtattam meg a véleményét. Ami azt illeti, a misszióvezető-helyettes egyetlen reakciója az volt, hogy előhúzta és kinyitotta háromszáz dolláros töltőtollat, mely valószínűleg kétszer akkora volt, mint a saját farka, és irogatni kezdett a jegyzetömbbe, mely ott volt előtte az asztalon. - Szóval azt mondja -kezdte, miközben egyre csak firkált, hogy négyszemközt találkozott egy külföldi hírszerző tiszttel, de ezt a kapcsolatát nem jelentette a megfelelő csatornákon keresztül.

- A megfelelő csatornákon?

- Igen, a megfelelő csatornákon keresztül - mondta Bárt jeges hangon. - Vagyis nem egyeztetette ezt a találkozót a koordinációs tiszttel. - Most felpillantott rám. -Jól mondom, Marcinko kapitány?

Egyik pillanatról a másikra ilyen hivatalos lett. Felsőhajtottam, adtam az értetlent és az ártatlant. Hát persze hogy igaza volt. Különben meg ki a franc az a koordinációs tiszt?

- A diplomáciai hírszerzési és biztonsági koordinációs tisztről beszélek — csiripelte Bárt. — És semmi egyéb jelét sem látom annak, hogy betartotta volna a szabályokat - azzal papírjait a fekete bőr irattartóba fűzte, amit rendszerint magával hordott.

- Hát azt hiszem technikai értelemben nem. De...

- Szóval azt hiszi, technikai értelemben nem. - Most azzal a győzedelmes, kaján arckifejezéssel nézett fel rám, ahogy a bürokrata szokták, mikor rájönnek, hogy sikeres rajtaütést hajtottak végre a papírokkal vívott csatában. - És tudja, hogy ha egy ilyen találkozót nem jelent, az a biztonsági szabály megsértése, Marcinko kapitány?

Ami azt illeti, tudtam — de még csak szóra sem érdemesítettem. A magam részéről úgy vettem, hogy találoztam egy régi barátommal és bajtársammal. Egy olyan emberrel, akivel együtt küzdöttünk a csatamezőn. Egy emberrel, aki megmentette az életemet, és akiért én is megmentettem. Részemről Avi Ben Gal a bajtársam - és barátaim, ezt meg is mondtam a helyettes misszióvezetőnek.

A magyarázatom természetesen mit sem számított. Szinte láttam, ahogy bemegy a bal fülén, aztán át a fején és a jobb fülén keresztül távozik. Azután két méterrel arrébb a falak elnyelik. Mert Bárt nem is figyelt rám. Ez nyilvánvaló volt. Nem hát - már a jelentését fogalmazta Washingtonnak.

Miközben írt, én összepakoltam... visszatettem a papírokat a dossziékba, azokat pedig az páncélkazettába. Talán majd találok valakit Washingtonban, aki majd meghallgatja érveléseimet. Bárt most felvonta szemöldökét. - Egy pillanat, kapitány - szólt most hozzám. - Nem teheti el azokat a dokumentumokat, nálam kell hogy maradjanak. Azok most már a nagykövetség tulajdonát képezik.

A dobozt gondosan bezártam és Bartra pillantottam ott az asztal fölött. - Jól figyeljen, Bárt, mert csak egyszer mondom el. Ez a doboz, és minden ami benne van, az Egyesült Államok Haditengerészetének tulajdona - közöltem vele. -Mi több, ez a páncélkazetta robbanóeszközöket és fegyvereket is tartalmaz. Márpedig a haditengerészet szabályzata szerint a robbanóanyagokat és a fegyvereket akkor is meg kell óvnom, ha ezért ölnöm kell. - A fogantyújánál fogva felemeltem a kazettát. Rohadt nehéz volt, de kellőképpen fel voltam dühödve ahhoz, hogy

elvigyem. Sőt, azt akartam, hogy a misszióvezető-helyettes lássa, segítség nélkül is el tudom vinni.

Rosszindulatúan szegeztem rá tekintetemet. - Legyen jó hozzám, Bárt, öregfiú - legyen olyan jó és adjon valami okot arra, hogy megölhessem.

9. FEJEZET

Washingtonban az évszakhoz képest meleg volt, viszont az évszaknak megfelelően nedves aznap délután, mikor megérkeztünk. Úgy, hogy a verítéktói és a záportól bőrig áztam, mire megtaláltam a parkolóban a teherautómat. Letörölköztem egy olajos szerelőronggyal, aztán visszahajtottam az érkezési oldalra. A srácok betették a páncélkazettát és miután áthajtottunk egy hosszú kerülő úton Old Town Ale-xandrián keresztül, nyugat, majd dél felé vettem az irányt, Prince William megyén keresztül Rogue Manorba, 80 hektárnyi birodalmamba, tele tavakkal és kigyókkal, mely nagyjából a quanticói tengerész haditámaszpontig húzódik.

Hazafelé a repülőút nem volt sem könnyű, sem kellemes. Párizsba harmadosztályon repültünk egy Air France A-340-300-ason. Azt kérditek, miért fontos ez? Hát mert ezen az A-340-300-as gépen negyvenhét sor szék van, összesen 208 db, szemben a 139 üléssel az A-300 vagy A-310-es gép turistaosztályán. Fontos, mert ha az ember ilyen langaléta és csupa izom, mint én, akkor több mint egyórányi ücsörgés után az apró, kényelmetlen ülésen elgémberednek a lábaim. Két üléssor között mindössze 55 centi, az ülések nem dönthetőek. És hadd tegyem hozzá, a repülőút Moszkvától Párizsig durván négy óra. Hadd fogalmazzam meg másképp: a repülőút Moszkvától Párizsig négy durva óra.

Azt kérditek, miért nem a Northwesttel, vagy Deltával repültünk? Azért, mert az Orosz Föderációban a nem kívánatosnak nyilvánított személyeknek nem jár az a luxus, hogy a saját hazájuk gépeivel utazhassanak. Busszal viszik el őket a lehető legrövidebb időn belül a Seremetyevo repülőtérre és felrakják őket az első induló járatra. Őszintén szólva nem tudtam, ki szeretné jobban ha elhagynánk az országot -Ivánék, vagy Bárt Wyeth.

Problémáink nem értek véget a kényelmetlen ülésekkel.

Miután landoltunk, a francia douaniers (a vámtiszték) szórakoztak velünk a De Gaulle 2. reptéren a halálos veszélyt hordozó páncélkazettánk miatt. Minthogy tehát az Air France járatral repültünk el Moszkvából, át kellett szállnunk és ragaszkodtam ahhoz, hogy kézben vigyük a kazettát magunkkal. Lehetséges, hogy a francia vámhatóságnak a szeme sem rebbent meg Werner Lantos forró freon tankszállítmányán Párizsból a Közel-Keletre, Mustique-n át, de a szájukat tépték, mikor tudomást szereztek az egyébiránt teljes egészében bevallott és az Egyesült Államok kormányának tulajdonát képező” MP-ös géppisztolyokról és pisztolyokról.

Három goromba telefonhívás az amerikai nagykövetség katonai attasé hivatalának és meg is oldottuk mindenki problémáját, átmehettünk a másfél mérfölddel arrébb fekvő De Gaulle 1-re. Itt két és fél órát tartott a huzavona és újfent fel kellett hívni a nagykövetséget, mivel a De Gaulle 1-es vámtisztjei nyilvánvalóan nem beszélnek a De Gaulle 2-es vámtisztjeivel.

Végül kimerülten értünk a várócsarnokba, megkerestük az egyetlen nyitva tartó éttermet és megebédeltünk, jó drágán. Sonkás szendvics volt, mustárral, barna falusi kenyéren, melynek héja is volt, meg két tucat másfél decis üveg olcsó, asztali vörös bor. Ezután tiszteletemet tettem a vámmentes boltban, ahol vettem egy üveg Bombay gint, erről kiderült, hogy kétszer olyan drága, mint Fort Belvoir negyedosztályú üzletében. Aztán vagy két kiló francia pénzérmét dobtam be egy nyilvános telefonkészülékbe, felhívtam Avi Ben Gált, hogy közöljem vele, nem leszek ott a megbeszélte találkozónkon. Nem volt szerencsém. Megmondtam a nevem, kapcsolták az irodáját,

ahol közölték, pár perce távozott az épületből. Aztán a vonal megszakadt. Nem volt ebben semmi huncut trükk, barátaim - csupán a nemzetközi távközlés kiszámíthatatlansága és szeszélyessége volt az ok.

Miután kötelezettségeimnek eleget tettem, felszálltunk az első amerikai gépre a Dullesre, úgy, hogy a helyzet kezdett javulni. Mindenekelőtt előléptünk, mert a business class-on utaztunk. Mire Grönland felett jártunk, Wonder és Gator randevút csikartak ki két stewardess-től, Doc, Kacsaláb és Rágcsáló pedig összedugták a fejüket és eltervezték, felderítik Old Townt, hideg sörre és meleg puncira vadászva.

Hát igen, a fiatalság örök optimizmusa. Ja, azt akarjátok tudni, mi lesz velem? Nos, úgy terveztem, hogy egyenesen a Pentagonba megyek, Kenny Rosshoz és elmondom neki, mit tapasztaltam Moszkvában. De ekkor még Nova Scotia felett repültünk és láttam tízezer méter mélységben a vizet. Aztán a szél felerősödött, változott az időjárás. Mikor már a második kegyetlen viharzónába kerültünk New Jersey felett, másfél órás késésben voltunk a tervezett landoláshoz képest. Aztán Nyugat-Maryland felett köröztünk (de az is lehet, hogy Dél-Pennsylvania volt) jó hatvanöt percet. Úgy, hogy mire földet értünk a Dullesen, már elmúlt este 6 óra, a páncélkazetta miatt a vámkezelés pedig elhúzódott háromnegyed nyolcig.

A Pentagonban szinte senki sem dolgozik későestig. Mert ha későig dolgoznának, nem jutna idő más pénzkereseti tevékenységre, ami manapság divat a tisztek és urak körében, ahelyett, hogy azzal töltenék idejüket, hogy kiötlik, miként indítsanak háborút. Kenny Ross ugyan nem az a fajta, aki kilenctől ötig dolgozik. De még az ő esetében is kétséges volt, hogy este tízkor még bent van. Úgy, hogy letettem a fiúkat Old Townban, aztán az I-95-ös úton indultam el déli irányba, Quintaco felé, aztán nyugatnak fordultam, majd mellékutakon hajtottam Manorba. Hát igen, nekem is jobban esett volna egy este sörrel és puncival és nem is feltétlenül ebben a sorrendben. De vigyáznom kellett a kazettára és volt némi tervezni valóm.

Így hát ahelyett, hogy sajgó izmaidat meleg combok között ápoltam volna, egy órát súlyozóztam, ezt követte a forró szauna és a hideg medence. Vörös húshoz pedig fél kiló elsőrangú vesepecsenye formájában jutottam, Pittsburg módra.

Ezek után kitergettem magam elé minden egyes papírt, minden jegyzetet, az összes fényképet, újságkivágásokat és emlékeztetőket Paul aktájából, minden egyes lapot Avi papírjai közül, akárcsak az én saját feljegyzéseimet ott az alagsori dolgozószobám csempepadlóján, mint a kirakós játék darabjait, hiszen azok is voltak.

Megfelelően elrendeztem őket. Aztán átrendeztem, majd egy halomba gyűjtöttem, kiszortíroztam és jegyzékbe soroltam. Osztályoztam és felcímkéztem őket. Aztán fontossági sorrendet állítottam föl. Végül pedig összekevertem a papírhalmazt, mint egy pakli kártyát, és kezdtem előlről az egészet, hogy lássam, ugyanazokra az eredményekre jutok-e.

Mikor aztán tényleg ugyanazt az eredményt kaptam, jegyzeteket kezdtem készíteni.

Ja, esetleg ti is tudni akarjátok, mire jöttem rá?

Jó, elmondom.

Elmondom, mert egy jó felfedezés olyan, mint az orgazmus. Olyan élmény, amit meg kell valakivel osztani. Egyedül nem igazán öröm.

A jelekből azt olvastam ki, hogy nagyszabású összeesküvésről van szó. Az orosz medvék zsákmányra lestek és vicsorogtak: nyugati létesítményeket szondázták; nyugati technológiákat lovasítottak meg; és nyugati tőkét hajtottak fel. Ezúttal azonban tevékenységük új vonással gazdagodott: a ruszlik most maffiózóikat is felhasználták céljaikhoz.

Hogy honnan tudtam? Mert Paul Mahonnak semmi egyéb oka nem volt arra, hogy annyi időt töltsön azzal, hogy fényképfelvételeket készít az orosz maffiózókról, lenyomozza szervezeteiket és nyomon követi mozgásukat. Tudtam, mert az izraeliek - akik még mindig igen jó hírszerző

gépezetet működtetnek - elküldték egyik legjobb katonai hírszerző tisztjüket (emlékeztetek benneteket: egy olyan embert, aki a szovjet katonai rendszernek és módszereinek szakértője volt) Moszkvába, hogy pontosan ugyanazt tegye, amit észrevételeim szerint Paul tett: azaz kövesse nyomon Werner Lantost, az orosz maffiát, valamint a kapcsolatokat köztük és az orosz hadsereg között.

De mindenekelőtt azért tudtam, mert a Parancsolat szerint cselekedtem: csak egyszerűen, te marha! Ugyan ki csinálná jobban a szállítmányok keletről nyugatra csempészését, mint az a bűnözők közege, mely már hosszú évtizedek óta lopkodta el a javakat ott a komcsik orra előtt? Ki értene jobban a fegyverek és kettős célú technológiák kicsempészéséhez, mit azok, akik a whiskytól a drogokig mindent becsempészték a volt Szovjetunióba? Ki csinálná jobban új ügynökök szervezését, mint azok a stricik és egyéb semmirekellők, akik hosszú évek óta kurvákat futtatnak? Ahogy azt Avi mondta, az összes orosz kurva valamelyik keresztapának dolgozik, akár Moszkvában, Párizsban, Tel-Avivban vagy New Yorkban végzi a dolgát. Hogy mi haszna volt ebből a maffiának? Egyszerű: a pénz. Rengeteg pénz. Dollár milliárdok, sőt tízmilliárdok, Meg hogy a kormány hallgatólagosan támogatta törvénytelen tevékenységeiket. Mi hasznuk volt az egészből a ruszkiknak? Ez is egyszerű: az orosz kormányon belüli befolyásos politikai elemek - első példaként mindjárt ott van Viktor Grinkov - megpróbálták az országot visszavezetni a kommunizmusba. Az egyik fő kommunista célkitűzés a Nyugat - elsősorban az Egyesült Államok - destabilizálása. Azzal, hogy új hírszerző hálózatokat hoznak létre a Nyugat felbolygatására valamint tömegpusztító fegyvereket csempésznek ki a volt Szovjetunió egy pár kliens államába, a kemény vonalasok azt remélték, hogy elindítják a gyors destabilizálást. Céljuk, hogy kibillentsek az Egyesült Államokat egyensúlyából, eközben Oroszország ismét szuperhatalommá nővi ki magát.

Hogy illik bele Werner Lantos ebbe a képletbe? Nos, ő fogta össze ezt az egész tervet. Már látom, hogy kiabáltok, a szerkesztőmmel együtt: -hohó, Dickie... azért ez így túl nagy lépés egyszerre.

Nem, dehogyis. Hadd magyarázzam meg. Amikor fekete programokat hajtottam végre a Pentagon keretein kívül -márpedig jó pár ilyen volt, nekem elhihetitek- ahhoz az első legfontosabb egy bankár volt. Mert embereket találni egy titkos csapatba könnyű volt. De a csapatot felszerelni, folyamatosan ellátni és mozgatni... ez a nehéz feladat. Még hogy nehéz, az ördögbe is... szinte lehetetlen.

Hogy miért? Mert a kormányzat szereti ténylegesen tudni, hová is megy a pénze. Nem ad csak úgy át egy bőrdöngyös zöldhasút egy ilyen egység parancsnokának, mondván: -eredj csak és költsd a pénzt. Hanem könyvelni kell. Formanyomtatványokat kitölteni a felmerülő igényekről. Vételi rendelvényeket feladni.

Ha valaki egy titkos kommandó egység parancsnoka, a problémái számtanilag megnövekszenek. Mert minden fillérnek, melyet elkölt, valamilyen törvényes és elszámolható helyről kell származnia, aztán azoknak a filléreknek el kell tűnniük, majd újból felbukkanni, tisztára mosva, hogy származásuk ne legyen kideríthető'. És attól függően, hogy mekkora az akciócsapat, a parancsnoknak időnként óriási összegeket kell megmozgatni szerte a világon - tízmilliókról beszélek, barátaim - anélkül, hogy százdollárosokkal tömnék tele egy bőrdöngyöt és egyik fővárostól a másikig hurcolnám magunkkal. A megoldás tehát az, hogy kell egy bank, meg egy baráti érzelmű bankár, aki a jogszabályokat kijátszva mossa a pénzünket és oda helyezi ki, ahol szükségünk van rá, teszi mindezt anélkül, hogy nemkívánatos feltűnést keltsen a bankhatóságok, külföldi kormányok (saját kormányunkat már nem is említve) a sajtó és egyéb mihaszna népség köreiben, akiket összefoglaló néven csak úgy emlegetünk: az ellenzék.

Hogy csináltam én mindezt, mikor fekete egységeket vezettem? Találtam egy kis beruházási bankárt Olaszországban, akit most nevezzünk Shultznak, mert hasonlított egy ilyen nevű figurára egy tévésorozatban. Shultznak szerte a világon voltak kapcsolatai, mely lehetővé tette számára, hogy a nemzetközi pénzpiacon játsszon. Volt egy jó ügynöke is, aki egy tucatnyi szaúdi herceg, valamint egy sereg dél-amerikai, kevésbé nemes vérű hóhárnyó temérdek pénzt kezelte. Más szóval egy csomó gyors hasznot hajtó tranzakciót bonyolított le maffiózóknak és valószínűleg még annál is rosszabbaknak és nem kérdezősködött, honnan van a dohány. Szóval rendes srác volt, mi? Dehogy. Végül bíróság elé állították bankcsalásért és jelenleg huszonöt éves börtönbüntetését tölti, valahol Európában. De mikor nekem dolgozott, a pénzünk mindig pontosan ott volt, ahol és amikor szükségünk volt rá.

- Adalék: Lantos&Cie beruházási bankárok voltak. Werner Lantos ismerte a pénzforgatás minden csínját-bínját.

- Adalék: Werner Lantos már több mint két évtizede folytat üzleti tevékenységet Moszkvában. Tudta, merre hány méter, kit kell megfizetni és mindenekelőtt tudta tartani a száját.

Na de Marcinko mester, sok más egyéb bank is működik Moszkvában.

Ez igaz, tökfekjém, de Paul Mahon jegyzeteiben csak egy bankár szerepelt, az pedig Werner Lantos volt. Paulnak csak erről a bankárról volt fényképe. Lantos neve volt azon a szállítólevélen, amit Andrej Jugyin dácájában találtam, azonfelül Andrej Jugyin és Viktor Grinkov társaságában találkoztam Lantossal. És az izraeliek már évek óta ezen a nyomon haladnak - mi több, az izraeliek egyik elsőszámú tisztjüket bízták meg azzal, hogy kövesse nyomon Werner Lantost.

Egy, meg egy, meg egy, meg egy az négy. Marcinko úr, maga csak itt csúri-csavarja. A mérlegnek csak az egyik oldalát nézi. Hiszen Bárt Wyeth misszióvezető-helyettes, az önök saját moszkvai diplomatája is világosan megmondta, hogy Werner Lantos egy rendes ember. Így igaz, fiacskám. Tudod mit? Úgy döntöttem, hanyagolom Bárt Wyeth véleményét.

És miért, Marcinko mester?

Azért, tökfj, mert úgy ítélt meg, hogy Bárt is csak a problémákat szaporítja, a megoldásban nem segít.

Hát most teljesen összezavart, Marcinko mester. Jókorát ugrott, ezt pedig nem tudom követni.

Akkor hát figyelj jól arra, amit mondok, ütődöttkém. Wu Chi mester a második században a stratégiákról szóló értekezésében arról beszél, hogyan használjuk fel a lekicsinylést, a megvetést a győzelem eszközéül. „Tévútra kell vezetned ellenfeledet, hogy lenézzen téged”, írja a mester. „Ezáltal te fogsz fölébe kerekedni.”

Bárt pontosan ezt tette velem. Hiszen attól a pillanattól kezdve, hogy betettük a lábunkat Moszkvába, azon munkálkodott (mégpedig keményen), hogy megnehezítse az életemet. Sajnálattal kell kijelentenem, hogy erre egyáltalán nem a hagyományos módon reagáltam. Sok időt és energiát fordítottam arra, hogy kigondoljam a módját, miként kerüljem ki Bárt gáncoskodásait. Többnyire azt tettem, hogy távol tartottam magam a nagykövetségtől. Most már jól tudom, pontosan ez volt az, amit Bárt mindenképpen el akart érni.

És volt itt még egy dolog: ösztönszerűen ki nem állhattam Bárt Wyeth-et, de úgy rendesen, mélyen a zsigereimből, ami nem túl gyakran fordul velem elő. Az évek során megtanultam bízni az ösztöneimben. Ezért maradtam életben. Nos, mélyen a csontvelőmben ott rejtett a gyanú, hogy maga Bárt is része a problémának. Tudom ezt bizonyítani? Nem, még nem. De jelen pillanatban elég volt maga a megérzés, hogy ő is ludas.

Másnap reggel nyolc óra harmincöt perckor megjelentem Kenneth Patrick Ross ellentengernagy irodája előtt, rendesen egyenruhába öltözve, fonott copfommal. Egy jókora fekete bőrtáskát cipeltem magammal; egy kisebb bőrrönd méretű táska volt, olyan, amilyenben a pilóták hordják térképeiket és könyveiket. Az adminisztrátor nő ott az íróasztala mögött hanyagul bökött

hüvelykujjával az ajtó felé, majd megnyomta az elektromos zár gombját, hogy beengedjen. Lenyomtam a krómozott kilincset, majd befelé toltam a súlyos ajtót. Az admirális ott ült magas támlájú bírói székében, szemüvegét a homlokára tolt, és egy nagyméretű Sony számítógép monitor képernyőjére összpontosított, mely ott állt jókora íróasztalának bal oldalán. Intett, hogyjöjjenek be, de hagyta, hogy ott várakozzak állva, miközben őa billentyűket nyomkodta és mindenféle számítógépes hókuszpókuszt hajtott végre. Már tudjátok, a számítógépek nem tartoznak a baráti körömbé.

Végül aztán befejezte a bűvészkedést a számítógéppel, betolta a billentyűzetet és az egeret tartó fiókot az íróasztalába. Csak ekkor mutatott az igencsak kopott, fakeretes borszékre ott szemben az íróasztalával és intett, hogy tegyem le a táskámat is magam mellé. Még véletlenül sem mosolygott.

Ahogy köszöntött, az sem volt valami barátságos. - Dick, ha még nem mondtam volna, neked különleges érzéked van ahhoz, hogy kiakasz az emberiséget, nemde?

Ó, hát persze... mintha már hallottam volna ezt azelőtt. -A francba is, ellentengernagy úr, lehet, hogy a betegekre nincs jó hatással, ha még élnek, de azért pokolian jó agysebész vagyok. Na már most, vannak olyan tengernagyok, akik előtt az ember kimondhatja, hogy „a francba!”, mások előtt viszont nem. Ken Ross, akinek káromkodásai ritkán léptek túl „a kutyafáját” kifejezésen, érdekes módon az első kategóriába tartozott. Ettől függetlenül most olyan pillantással méregetett engem ott az íróasztala fölött, amilyenel a nukleáris tengeralattjárók parancsnokai fegyelmezik a legénységet. -Mondhatja magát akár agysebésznek is, Dick de kezdem azt hinni, hogy szike helyett légkalapáccsal dolgozik. - Azzal megkopogtatott egy vastag dossziét. - Ez az ügy itt igen súlyos. Milyen csibésztséget követtetek el te és az embereid odaát? Talán partiba vágjátok a nagykövet feleségét?

-Nézd...

- Na elég, Dick. Te nézz ide. Barátunk, Paul és a családja meghalnak. Egy csomó követ megmozgattam azért, hogy téged küldhesselek ki oda azzal a céllal, hogy egy kis titkos nyomozást folytass - hogy pontosan azt tedd, amiben te meg a tengerészgyalogosaid annyira jók. Erre mi történik? Mind-annyiokat nem kívánatos személynek nyilvánítanak. Többé be nem teheted a lábadat Moszkvába, tisztában vagy ezzel? És erről nem az oroszok beszélnek, hanem saját nagykövetségünk. És tudod, mi van még ezenfelül? A franciák sem szeretnek téged túlságosan. Úgy látszik, képtelen vagy átmenni egy reptéren anélkül, hogy diplomáciai botrányt ne okoznál.

Vállalt vontam. Volt jobb dolgom is annál, semmint hogy ezt tárgyaljuk ki. - Aztán mit számít... Arckifejezése elárulta, hogy a maga részéről nagyon is számít. De nem szólt semmit, hagyta, hogy én beszéljek. Ehelyett azonban elővettem három papírlapot, melyeket Andrej Jugyin lakásából hoztam el, és odacsúszttattam őket az íróasztalán át. - Ezeket minél előbb szeretném lefordíttatni -mondtam.

- Mik ezek?

- Nem tudom... de egy halott maffiózó lakásán találtam ezeket azon az éjszakán, mikor nemkívánatos személlyé váltam, úgyhogy szeretném tudni, miről szólnak.

A tengernagy rám nézett, majd felkapta telefonját és tárcsázott egy számot. - Le akarok fordíttatni valamit oroszról, de máris - vakkantotta. - Itt, az irodámban! Helyes. - Ismét rám nézett, majd a felháborodott, de odaadó szülő' lemondásával sóhajtott fel. - Oké... egy óra múlva meglesz. Ám nem hinném, hogy bármi olyasmire fogsz ráakadni, ami javít jelenlegi helyzeteden.

- Nézd, tengernagyom... haditengerész vagyok. Úgyhogy a tengeren mindent elviselek, még a forró vizet is.

Nem értékelte különösebben a humoromat. - Ha azt gondolod, hogy ez olyan vicces, akkor jobb, ha magadba szállsz. Az egész ügy már Pinky Prescott asztalán van, tehát máris tud mindénről. A tegnapi nap végig értekezletekkel telt, késő éjszakába nyúlóan.

- Ugyan miről tárgyaltak?

Az ellentengernagy csendesen dobolt ujjáival az íróasztalán. - Nem tudom. Engem nem vontak be. Csak annyit mondtak, hogy vidd be a hátsó fertályodat Pinky irodájába úgy... - Kenny Ross most az órájára pillantott... - tizenkét perc múlva. Pontban kilencre. Ha esetleg nem tudnád, nincs téled elragadtatva.

Pinky... a francba is. Már értettem, miért volt Kenny Ross olyan ideges. Mert a „halál Dickie-re” jelenet következett, ami azt jelentette vietnámi nyelven (sőt, minden más nyelven is), hogy bebaszott nekem.

Pinckney Prescott III., azaz Pinky a Gané, ahogy én szeretem hívni, admirálisok fia és unokája. És mint az elődök, úgy ő is Annapolisban tanult. És szintén az elődökhöz hasonlóan egész haditengerész pályafutása során szárazföldi beosztásban volt. Az egyetlen, amiben pályafutása eltért apjától és nagyapjától, hogy Pinky, a Gané valamiképpen a haditengerészet Különleges Hadviselési Csoportjánál kötött ki. Azt máris meg kell, hogy mondjam, Pinky sohasem látott még igazi harcot, nem vezetett csatába embereket, és talán a különleges hadviselés egyetlen akciójában sem vett részt. Ezzel szemben tökéletesítette a papír-hadviselés tudományát. Ha ez az ember kap egy csomag írólapot, egy szövegszerkesztőt és egy printert, ízekre tud szedni bárkit. Amennyire vissza tudok emlékezni, Pinky ezt az egyetlen adottságát használta fel arra, hogy a sárga földig lehordjon, földbe döngöljön, megalázzon. Már akkor kezdődött, amikor a haditengerészet 2. számú különleges hadviselésre kiképzett csoportjának volt a főparancsnoka. Akkor én vezettem a 6. számú tengerészgyalogos csapatot. Pinky akkor fegyelmet akart adni nekem, mert túl sok cipőfüzőt vásároltam. Nehogy azt higgyétek, hogy viccelek, úgyhogy nyugodtan becsukhatjátok a szátokat. Mert ez a Pinky pontosan ilyen srác volt. És csak hogy megmutassam, milyen srác vagyok én, a cipőfüző incidens óta mindig kijátszottam, és pizskoskodtam vele tovább.

Na már most, egyfelől az volt a helyzet, hogy Pinkynek stratégiai előnye volt velem szemben. Rangban például mindig előttem járt. Én kapitány vagyok, a galléromon sas van. Az övé viszont csillag -jelenleg kettő és hamarosan három lesz, ha hinni lehet a szóbeszédnek ott az E-szárny negyedik emeletén. Másrészt viszont nekem mindig sikerült taktikai előnyt kivívnom vele szemben. Például néhány esztendővel korábban sikerült rátennem a szőrös mancsaimat a haditengerészeti nyomozó osztály egy bizonyos jelentésére, mely Pinky szolgálaton és házasságon kívüli tevékenységével foglalkozott, aztán ezzel zsaroltam őt. Jó, tudom, hogy zsarolni nem szép dolog. Pinky esetében azonban ez indokolt volt. Hajói belegondolok, Pinky esetében még a gyilkosság is indokolt lenne.

Mostanában azonban kissé megingani látszik a taktikai előnyöm, több okból is. Mindenekelőtt az említett nyomozati jelentés, melyet Rogue Manóban a konyha padlózata alá rejtettem el, két hónappal ezelőtt szarrá ázott. Míg Kaliforniában üldöztem egy seggfejet, a konyha alatt futó egyik csővezeték elrepedt. Mire hazajöttem, a konyha padlója tönkrement, de ami még fontosabb, a Pinky-féle dosszié megsemmisült.

Másodszorban pedig az elmúlt időkben mindig volt egy őrzőangyalom, mint például Arleigh Secrest, a haditengerészet hadműveleti főnöke, aki megvédett Pinky haragjától. Látjátok, manapság így mennek a dolgok a haditengerészetnél; ha van egy védelmeződ, akinek négy csillagja van, akkor borsot törhetsz egy- vagy kétszallagos tiszt orra alá, és ebből csak kisebb kellemetlenség származik. Mostanában azonban már nem volt őrzőangyalom.

Az igazság az, hogy elég régen volt már, amikor volt őrzőangyalom. Az egyetlen csillag, amelyre számíthattam, Ken Ross gallérján volt. Ő viszont nem csak alacsonyabb rangú volt Pinkynél, de Váadásul ennek a szarházinak a beosztottja is. Mert Pinky jelenleg a hadműveleti főnök tervezési, politikai és hadműveleti helyettese volt. Úgy, hogy a hierarchikus sorrend csúcsánál járt, Kenny Ross pedig valahol a középtájon. Jómagam pedig a homokzsák voltam, a kurva életbe.

Hogy Pinky miként kaparintotta meg azt a beosztást, azt nem tudom. Valószínűleg egyik annapolisi évfolyamtársajóvoltából - nevezetesen egy Don Layton nevű egycsillagos tiszt jóvoltából, aki a hivatalban lévő hadműveleti főnök asszisztense volt. Egyszóval úgy állt a helyzet, hogy Kenny Rossnak nem állt módjában megvédeni szőrös szlovák seggemet Pinky haragjától.

Mint azt már tapasztalatból tudjátok, kapcsolatom a fájdalommal állandó és folyamatos. Fájdalmat érzek, tehát vagyok. Ma reggel azonban jobban örültem volna az 1. Fejezetből már megismert nyírfának, mint annak, aminek elébe kellett néznem. Szóval azzal a „fájdalmat érzek, tehát létezem” érzéssel tettem meg azt a száz métert, Kenny Ross irodájából végig a folyosón, aztán jobbra fordultam, majd balra, és ismét jobbra, míg végre ott álltam Pinky irodája előtt. Nos, barátaim, még egy pár dolgot hadd mondjak el Pinky jelleméről. Először is egy szájhős - és a szájhősök klasszikus vonásával csak akkor viselkedik agresszíven, ha érzi, hogy áldozata gyengébb, mint ő. Másodszor pedig az interperszonális kapcsolatokban folytatott nem hagyományos hadviselésről az elve, hogy a legeslegutolsó pillanatban kell meglepni valamivel az ellenfelet és abban reménykedni, hogy az érintett személynek nem lesz ideje erre reagálni. Na már most, ha valaki ismeri Pinky személyiségének jellemvonásait, akkor annak megfelelően tud cselekedni.

Ott várakoztatott az előszobában hetvenöt percen keresztül. Tudtam, mit csinál odabent. Valamelyik szar reggeli tévésorozatot nézte. Tompán hallottam az ajtón át azokat a kurva reklámokat. Az a fontoskodó írknő azonban egyre csak nézett engem a diófa-utánzat íróasztal mögül és egyre csak ugyanazt hajtogatta, mintha valami szar üzenetrögzítőről hallgatnám vissza a szöveget, ahogy az a telefonoknál manapság lenni szokott: -Az admirális ma reggel nagyon elfoglalt egy sereg sürgős ügyel, de látni szeretné önt és hamarosan fogadja. Úgy háromnegyed óra után a „hamaro-san”-ból „nemsokára” lett. Csak ültem ott és magamban meditáltam, pillantásomat a fal egy kis repedésére szegeztem az írknő tökéletesen vágott haja fölött egy kissé balra.

Meditáltam? Igen. Mert hát, barátaim, nem hagyhatom, hogy az ilyen Pinkyhez hasonló seggfejek megzavarják lelki egyensúlyomat.

Hiszen ez az egész stratégiájuk: kibillenteni az áldozatát egyensúlyából és úgy legyőzni. De megőrizni a belső egyensúlyt - önmagunkkal, a helyzetünkkel és az egész világgal - jórészt ez jelenti azt: harcosnak lenni. Látnotok kell, hogy harcosnak lenni több, mint szimplán képesnek lenni arra, hogy kiugorjunk egy repülőgépből, leereszkedjünk egy épületből vagy menetközben felkapaszkodjunk egy hajóra. A lelkiállapot is szükséges hozzá, beleértve a nagyfokú tudatosságot. A harcos mindent megtehet, amit meg kell tennie azért, hogy küldetését teljesítse. És a harcos mindig kész meghalni. Rendíthetetlen meggyőződés az, hogy ha a halálnak, mint az élet természetes következményének teljes elfogadása és egy abszolút erkölcsi törvény teljes elfogadása kombinálódik bennünk, akkor a harcos legyőzhetetlenné válik.

Szóval csak ültem ott, és meditáltam, míg végül a fontoskodó írknőhangja hatolt tudatomba, az ajtó nyílt én pedig bebocsátást nyertem a királyhoz. Talán örömmel halljátok, hogy Pinky rettenetesen nézett ki. Rosszul tűri a stresszt és abból, ahogy kinézett, látszott hogy tényleg stresszhatás alatt van. Haja, mely rendszerint olyan, mintha a tehén nyalta volna le, most

szerteszét állt. Bőre szürkéssárga volt, arca beesett. Próbálta elrejtetni azt a szar tévé távirányítót egy halom papír alá, de az csak kilógott alóla. Követte pillantásomat, látta, hogy láttam amit láttam és próbálta még jobban betuszkolni a távirányítót a papírok alá - sikertelenül.

- Hivatott? - Semmi értelmét nem láttam, hogy hozzátegyem: uram.

Pinky egy halom faxüzenet, egyéb üzenet és dokumentumok közül előhúzott egy oldalnyi fax papírt és úgy rázta felém, mint egy sámán a-csörgőjét. - Ez az ü-ü-üzenet k-k-kész borzalom - harsogta.

Nem szándékoztam megkönnyíteni a dolgát - azonkívül nem tudta, hogy a birtokomban lévő már említett nyomozati akta pépesre ázott. Úgy, hogy azt kérdeztem. - Mi az, P-Pinky?

- Az i-i-istenit, ne csinálja ezt! Ne kötekedjen velem! -Most amennyire csak tudott, felegyenesedett ültében. - És talán így mondaná, „mi az, uram?” - nyomta meg erősen ezt a szót.

Aztán a kabátujj án lévő stráfokra mutatott. - Ez itt micsoda? Talán csirkemáj?

- Nem, uram. Csirke... de valami más.

- Ne merészeljen így beszélni velem, Dick - és minden tőle telhetőt megtett, hogy hangja hivatalos maradjon. - Admirális vagyok, az istenit. És nemsokára új posztra fognak kinevezni a Fehér Házba.

Ó, hogyne. Ahogy én a haditengerészet hadműveleti főnöke leszek.

Pinky lehunyta szemét és néhányszor mélyet lélegzett. Semmi kétség, a vérnyomását próbálta lenyomni olyan százra. Azután az íróasztalára fektette a fax üzenetet, kisimította majd csontos mutatóujjával rábökött. - Tudomásomra jutott, hogy ön túllépte hatáskörét Moszkvában - mondta és ujjával a papírlapon dobolva hangsúlyozott ki minden szótagot.

- Csupán azt tettem, amit úgy gondoltam, meg kell tennem.

- Pontosan. - Most rám mosolygott a maga fensőbbes módján, ahogy a bürokráták mosolyognak, mikor felfedezik, hogy egy i betűn nincs pont, vagy a t betű nincs áthúzva. Tette, amiről úgy gondolta, meg kell tennie. Csakhogy túllépte az utasításaiban foglalt hatáskört. A kiküldetési parancsában világosan ott áll, mire volt jogköre. Itt van előttem is és külön aláhúztam az idevonatkozó részt. Az ön és emberei feladata az volt, hogy... idézem: „lássák el szaktanácsokkal és képezzék ki az Egyesült Államok Haditengerészetének a moszkvai amerikai nagykövetségre kihelyezett személyzetét biztonsági módszerekre, a városban történő túlélési módszerekre és terrorista-ellenes akciókra”. Ennyi. Ez volt a maguk megbízatása. De magának ez nem volt elég. Nem... diplomáciai botrányt kavart. Magukat nemkívánatos személyeknek nyilvánították és kiutasították az országból. És mintha még ez sem lett volna elég, komoly személyes kellemetlenséget okozott a párizsi haditengerészeti attasénak, aki régi és kedves barátom, évfolyamtársam volt az akadémián, csak úgy mellékesen.

- Mit akar ezzel mondani? - kérdeztem. Erre a bürokratikus blablára nem voltam kíváncsi. Össze kellett szedni az embereimet, előállni egy épkezláb tervvel és vadászatra indulni. Fliszen a rosszfiúk odakint acsarkodtak, én meg itt rostokolok egy kurva irodában, és az időmet vesztegetem egy ilyen arrogáns seggfejjel.

- Azt, hogy az egységet feloszlattam - felelte Pinky kellő éllel a hangjában.

- Micsoda? - Hisz ez abszurdum. Ezt nem tehettem. Pinky szinte mámorban úszott az arcomat látva. - Ahogy mondtam. Az egység megszüntetve. Felosztatva. Szélnek eresztve. - És úgy tapsolt, mint egy gyermek, aki most kapott új játékot.

Mint mondtam, ez lehetetlen volt. Ilyen gyorsan nem intézkedhetett és ezt meg is mondtam neki.

- Szédületes, hogy a haditengerészet személyzeti hivatala mire nem képes, ha tüzet gyűjtanak alájuk - felelte Pinky.

Nagyon nagy hiba volt részemről azt feltételezni, hogy a Pentagonnál már senki sem dolgozik késő éjszaka. Pinky nyilvánvalóan sokat túlórázott ezzel a kis húzásával.

Azt is észrevettem, hogy Pinky már nem harsogott. És a gyomrom összehúzódásából éreztem, hogy ez valami kivételes és rendkívül rossz jel.

- A maga tengerészgyalogosait visszaküldték korábbi egységeikhez - mondta anélkül, hogy egyetlen hangot megismételt volna. - Az áthelyezésük visszavonhatatlan. Úgy, hogy már semmit sem tehet.

Nahát, igazán? Hallgass csak ide... még mindig vannak barátaim... a személyzeti hivatalnál és máshol is a haditengerészetnél. Ott volt Karén, az új, fiatal titkárnő a különleges hadviselés tervező hivatalában. Ott volt az összes főnök a régi biztonsági hálózatomban. Aztán meg volt egy pár fiatal tengerészgyalogos tiszt, akiket én képeztem ki és akik hajlandóak lesznek egy-két követ megmozgatni, ha szükséges. -Majd meglátjuk.

Pinky most hátradőlt terjedelmes bőr karosszékében és rám vigyorgott. - 0, csak hogy ezt nem én mondom ám, Dick. Ha csak rajtam múlna, maga megtalálná a módját, hogy megkerüljön engem. Ezt jól tudom. Hiszen már évek óta meg vagyok áldva magával. Nem... itt most maga a rendszer beszél, nem én. És ez a rendszer mostanában nekem dolgozik... nem magának. Azonfelül pedig a hadművelleti főnök maga adta áldását erre az új helyzetre. Ő akarja, hogy a maga egysége megszűnjön... miután megmutattam neki ezeket a szerencsétlen üzeneteket. A főnök nem akar több ilyen kellemetlenséget. És nem akar több diplomáciai incidenst.

- De hiszen csak egy volt, Pinky. Egyetlenegy.

- Ennél a haditengerészetnél a hadművelleti főnök véleménye az, hogy egy incidens is túl sok — jelentette ki most Pinky szónokiasan. — Manapság egyetlen egyet sem tűrünk el. Egyetlen hiba sem fordulhat elő” mostanság. Egy sem. Társadalmi kisiklások sem. Zaklatás. Szexizmus.

Rasszizmus. Semmi ilyesmit nem tűrünk el. És különösképpen nem diplomáciai incidenseket.

Mert ezek súlyos kellemetlenségeket jelentenek, amiket itt sosem bocsátanak meg. Hogy világosan fogalmazzak: négycsillagos tengernagyokat bocsátottak el egyetlen, hozzájuk nem méltó nyilatkozatért. Az önhöz hasonló kapitányokat helyeztek nyugállományba kisebb vétségekért, mint amit ön követett el. - Most a papírjait rendezgette ott az íróasztalon nagy zajjal. - Számomra rejtély az a tény, hogy maga még mindig a haditengerészetnél van... nem mentették fel a szolgálata alól és nem helyezték nyugállományba sem. Szóval valamilyen oknál fogva továbbra is szolgálatban maradt... továbbra is... pillanatnyilag.

O, hát ez igazán hálára kötelező. Pinky azonban nem adott lehetőséget arra, hogy ezen tovább ironizáljak. - A helyzet az, hogy ma reggeltől magát nevezték ki a haditengerészeti hadművelleti főnöki hivatal biztonsági koordinátorának helyettesévé - folytatta, majd várt néhány másodpercet.

- Ebben a beosztásában nem lesznek beosztottjai, nincsenek utazások és a költségvetése igencsak szűkös. Itt marad tehát Washingtonban a Navy Yardon. Layton ellentengernagy a közvetlen főnöke, és pontban egy órákor kell jelentkeznie nála. - A Gané most látható hivalkodással nézte meg nagy, súlyos arany Rolex óráját, mely valaha apjáé, II. Pinkyé volt, most pedig az ő vézna csukóján löttyögött. - Azaz két óra és huszonhét perc múlva.

Azzal intett felém. - Ez minden. Elmehet.

Én csak álltam ott. Meg kell vallanom, barátaim, hogy életemben először egy kurva szót sem tudtam szólni.

Ez persze kéjes örömmel töltötte el Pinkyt, a Ganét. Rámvigyorgott, kivillantva rossz fogait. - Távozzhat - mondta és még soha ilyen boldognak nem láttam. - Ugy ahogy mondom, Dick, most már tényleg távozzhat. - Még azután is hallottam kaján vihorászását, hogy becsuktam az ajtót magam mögött.

10. FEJEZET

Gyors léptekkel mentem vissza Ken Ross hivatalába, felkaptam az első kezem ügyébe eső telefont és felhívtam a haditengerészeti biztonsági mobil kiképzőcsapatom irodáját, mely a B-szárnny harmadik emeletén volt. Senki sem vette fel... még üzenetrögzítő sem volt. Felhívtam a Pentagon központját, és kértem a saját számomat. A központos közölte, hogy ilyen szám nincs. Akkor felhívtam a lakást, ahol Gator Shepard, a Rágcsáló és Kacsaláb Dewey laktak. Semmi. Megpróbáltam Kacsaláb mobiltelefonját. Nem válaszolt. Gator és Rágcsáló száma sem. Most Doc Tremblay bungalóját hívtam, mely Fort Belvoir mellett volt az 1. Főútvonal közelében. Hagytam, hogy a telefon vagy két tucatszor kicsengjen. Semmi. A mobiltelefonja is ki volt kapcsolva. Most aztán tényleg ideges lettem. Tárcsáztam Wonder bérelt pincelakását Old Townban, a központi számítógépes tájékoztató azonban közölte, hogy a vonalat kikapcsolták, új szám pedig nincs. Ez már tényleg kész örület volt.

Most Ken Ross dugta be a fejét az ajtón. - Na, Dick... mit mondott? Hogy ment?

Azt hiszem, arckifejezésem elárulta neki, hogy mentek a dolgok. Intett, hogy menjek be az irodájába. Arcán zord, de határozott kifejezés ült. - Na gyere be. Lássuk, mit tehetünk.

Tengernagy létére Ken Ross csodálatraméltóan pártatlanul és agresszíven állt hozzá helyzetem kezeléséhez, amit az adott pillanatban igen nagyra értékeltem.

Mert az a helyzet, barátaim, hogy eszem ágában sem volt elfogadni Pinky - vagy felettesei - ítéletét. Először is ott volt Paul halála. Lezáratlan ügy volt ez még, és az is marad mindaddig, míg le nem számoltam minden gyilkosával. Másodszor pedig az ügy hátterében valami nagy és veszélyes volt. Márpedig nem állok meg addig, míg rá nem jövök, mi is az.

Végül pedig - még ha ti úgy is gondoljátok, hogy ez nem fontos - azt hiszem, komoly problémák vannak ezzel a „semmi incidens, semmi hiba” koncepcióval. Úgy gondolom, ezzel a koncepcióval szembe kell szállni, ha a haditengerészet továbbra is létezni akar.

Na persze az említett koncepció politikailag helyes megoldás egy sor bonyolult, fogós problémára. A politikusok különösen kedvelik ezt, mert ezzel kezelhetők a kényes, és a médiák által felkavart ügyek. Mert így minden tiszta, takaros és helyénvaló.

Csak hát, barátaim, a katonaság nem baráti klub, se nem egyetem, vagy nagyvállalat. Llanem egy hatalmas, és néha nehezen kezelhető szerkezet, melynek csupán egy a célja: hogy a háborúkat megvívja. Sok politikus elfeledkezik erről az alapcélról és más célra próbálja felhasználni a katonaságot. A magam részéről úgy vélem, abban a pillanatban, mihelyt a katonaságnak más küldetést szánnak - például rendőri vagy köztisztviselői szerepet, ahogy az mondjuk Haitiban vagy Szomáliában volt - az kudarcra van ítélve. És mihelyt megpróbálják a katonaságot átformálni egy újabb civil szervezetté, a „semmi hiba” társadalmi törvények és szabályok alapján, azzal megint csak kudarcot vallanak.

A katonaság már alapjaiban véve is más. Nektek, egyszerű polgároknak elnökötok van. Nekem nincs. Főparancsnokom van. Ti rendelkeztek polgári jogokkal. Én nem. A katonai igazságszolgáltatás egységes törvénye vonatkozik rám, mely sok olyan alkotmányos jogot megvon tőlem, melyek védelméért hajlandó vagyok az életemet adni.

Egyszóval mások vagyunk. Miután mindezt ilyen szépen elmondtam, lássunk munkához.

Az érzélgés ellenére mit sem tehattünk azért, hogy a csapatom újból összeálljon. Legalábbis pillanatnyilag nem. Felhívtam Karent, bizalmas ismerősömet a személyzeti osztályon, és így telefonon keresztül enyelegettünk egy keveset. Tíz perccel később visszahívott, és közölte a rossz hírt. Kacsaláb Dewey-t áthelyezték a biztonságiakhoz instruktornak. Huszonnégy órán belül Coloradóban kell jelentkeznie. Gator és Rágcsálót azonnal hatállyal áthelyezték a 2. sz.

Különleges Harcászati Csoporthoz, Virginia Beach-re. Felhívtam a támaszpontot Little Creekben,

beszeltem az egyik parancsnok-helyettessel, akinek esze ágában sem volt segíteni egy magamfajta párián. Csupán annyit tudtam meg, hogy az ügyük le van zárva.

Doc Tremblay-nek lehetetlen volt a nyomára akadni. Egészen addig, míg fel nem hívtam Rogue Manort, hogy lehallgassam az üzenetrögzítőmet. És mindjárt első üzenetként Doc kétségbeesett hangját hallottam. Morogva közölte, hogy egy vonatról hív, mely már útban van Connecticutbe, Grotonba egy tengeralattjáró egységhez, orvosi szolgálatra. Egyben azt kérdezte, mi a francot tudok tenni az érdekében, hogy minél előbb elkerüljön onnan. A második, harmadik és negyedik üzenet pedig csapatom többi tagjától jött - mindegyik ugyanazzal a kérdéssel: mit tudok tenni? Hogy mit? Lemondóan tettem le a kagylót, mivel tudtam, semmit sem tehetek.

Az egyetlen „túlélő” Wonder, aki nem volt tengerészgyalogos, hivatalosan sohasem helyezték át őt eredeti posztjáról a Navy Yardtól az én csapatomba. Kenny Ross gyorsan utánanézett és megtudta, hogy legjobb tudomása szerint Pinky még azt sem tudta, hogy Wonder egyáltalán létezik. Könyveljük ezt el egy apró, mégis jelentős győzelemnek a jófiúk oldalán. Csakhogy ott volt ez az üzenet a telefonközpontból, mely szerint Wonder vonalát kikapcsolták. Ismét tárcsáztam Wonder otthoni számát, lassan és gondosan nyomkodva be a számokat. Ezúttal kiderült, hogy a vonal él de senki sincs otthon. Szóval az első esetben idegességemben félretárcsázhattam. Röviden felvázoltam a helyzetet az üzenetrögzítőre, figyelmeztettem, húzza be a fejét és a farkát.

Az a tény azonban, hogy Wonderrel minden rendben volt, még nem oldotta meg az én dilemmámat. Pinky rendesen kiütött. Ezúttal nem kerülhettem meg, hiszen nem volt kihez fordulnom. Mivel az összes felettesem a hadművelleti főnöktől lefelé Pinky embere volt.

Ken Ross elhelyezkedett karosszékeében, két lábát az íróasztalra téve. - Valami elkerülhette a figyelmünket - mondta végül. - Ja, jut eszembe, visszahozták a papírjaidat - azzal egy borítékra mutatott a jobb cipője sarka alatt.

Elvettem tőle és kinyitottam, aztán egy halom zagyvaság tárult elém. Egy lista, köztük ilyen tételekkel, mint vákuum kohó, centrifugák, szivattyúk, gáztisztító berendezések -számomra csupa értelmetlen dolog.

Ken Ross most kinyújtotta a kezét. - No, hadd lám, mit hoztál.

A papírokat nézte, figyelmesen olvasta. Aztán azt mondta: - Te szent szar.

- Mi a franc az, tengernagy úr?

- Dick, ez a lista olyan berendezéseket tartalmaz, melyek azt a célt szolgálják, hogy urániumot dúsítsanak plutónium-má, nukleáris fegyverek céljára.

Nem egészen értettem. Ken Ross azonban igen. -Az urániumot addig kell hevíteni vákuum kemencében, míg gáz halmazállapotúvá válik. Ezután centrifugába vezetik. Az O-238-as atomok a centrifugális hatás következtében leválnak, mert nehezebbek. Az U-235-ös atomok pedig a fenékre süllyednek és ezek szolgálnak nukleáris fegyver előállítására. Ezt összegyűjtik, majd újból és újból centrifugálják - akár százszor vagy ezerszer, mire U-235-öt kapnak. - Úgy hangzik, mint a pálinkafőzés.

- Alapjában véve ugyanarról az elvről van szó. Fogod a cefrét... ez esetben urániumot...

„lepárolod”, míg száz százalékos atomkocktelt nem kapsz. A lényeges eltérés a két eljárás között az, hogy az atomok esetében nincs szó igazi lepárlásról. Csak felhevíted, aztán jól lehütöd, utána centrifugálsz és tisztítod. Ha ezt végigcsinálod, végül tiszta plutóniumot kapsz, amely nukleáris fegyver előállításához kell.

- És ehhez valami jó nagy üzem kell?

- Ez attól függ, mekkora fegyvert akarsz készíteni. Az irakiak például egy sor atomfegyvert próbáltak előállítani. Nukleáris robbanófejeket, tüzérségi lövedékeket. Hordozható fegyver

esetében azonban csupán néhány uncia dúsított plutóniumra van szükség. - Most végiggondolta a mondottakat. - Ésszerű keretek között kis mennyiségekben is elő lehet állítani.

- Tengernagy úr - mondtam neki -, már értem, miért reagáltak így Moszkvában. Abból, amit épp most mondtál el... és a lista, amit Andrej lakásán találtam, úgy hiszem, ez valóságos dinamit. Az izraelieknek is ez a véleményük... hiszen az egyik legjobb emberüket küldték Moszkvába, hogy azon dolgozzon, amit gyakorlatilag Paul is csinált. És azt hiszem, potenciális katasztrófával nézünk szembe, ha nem teszünk valamit. Arról már nem is beszélve, hogy Paul azért halt meg, mert erről gyűjtött anyagot. Márpedig ebben az ügyben nem tehetek semmit, ha a Navy Yardon fogok dolgozni, annak a seggfejnek az asszisztenseként, a kurva életbe. - Most pár másodpercre elhallgattam. - Nézd... ha lehetőségem lenne arra, hogy megmutassam a gyűjteményemet valakinek, akinek legalább egy fél agya van, biztos meg tudnám győzni ezeket, hogy valami nagyon fontos dologra bukkantam.

Kenny Ross most levette szemüvegét, és összekulcsolta két kezét a tarkója mögött és homlokát ráncolva nézett rám. - Győzz meg engem, Dick - mondta végül. - Hallgatlak.

Most kinyitottam a páncélkazettát, a teljes papírköteget az íróasztalára helyeztem, ahonnan majd megfelelő sorrendben veszem őket elő”, azután elmondtam neki mindazt, amit Bárt Wyeth-nek két nappal korábban.

A beszámolómban bonyolult volt ugyan, de nem nyomon követhetetlen. Főbb elemei a következők voltak:

- Paul nyomozása során kiderítette, hogy az orosz kormány, vagy annak bizonyos elemei a maffiát használták fel arra, hogy nukleáris fegyverektől a kettős célú berendezésekig mindent lopjanak. Hogy miért? Mert a maffia felhasználásával az orosz kormány mindent letagadhat.

Másodszor pedig az orosz maffia bevonásával az operatív költségek is megoldódtak. Hiszen a szervezett bűnözés fizette az akciók költségeit, a profitot pedig utána kasszírozták be.

- Sok ellopott fegyvert és a nukleáris fegyvert előállító berendezések nagy részét a tengeren túlra küldték a volt Szovjetunió kliens államainak, amelyek vonalvezetése még mindig erősen Nyugat-ellenes volt. Hogy miért? Számomra a válasz nyilvánvaló volt: segíteni akartak nekik a Nyugat destabilizálásában.

- Mindezen tevékenységek finanszírozása a párizsi Lan-tos&Cie bankon keresztül történt. A vállalkozás bankáraként Werner Lantos hasznát húzta az akcióból. Ezzel egyidejűleg mint bankár dolgozott azoknak az orosz kormánytisztviselőknek, akik az egész akciót irányították.

- Az Andrejtől származó papírok megerősíteni látszottak azt, hogy a maffia szervezet képes volt arra, hogy Werner Lantos számára egy sor kettős célú berendezést szállítson le, amelyek nukleáris fegyvereket előállító létesítményhez szükségesek. Vajon hány másik maffia vor szállított még Lantosnak? Ez is a kirakós játék egy darabja.

- A mai nap felfedezése szorosan kapcsolódik a Moszad állításához... mely szerint Szíriában hamarosan befejezik egy kisebb termionukleáris eszköz előállítását, az Oroszországból csempésztett kettős célú berendezéssel tisztított plutóniumból. Ha ezt a bombát megépítik, az gátat szab a közel-keleti békefolyamatnak és a régió újabb háborúk sorozatának néz elébe.

Ken Ross most közbevágott. - A Moszad azt állítja, hogy nukleáris bombát építenek Szíriában? Megfontoltam a választ. - Nem... nem állítják tényként. Amennyire én tudom, csak célozgatnak rá, minthogy a CIA-nek nincs semmilyen határozott információja.

- Kezdjük akkor előlről az egészet. És csak lassan, Dick, próbálj meg a lehető legpontosabban fogalmazni. - Azzal előhúzott egy sárga jegyzetömböt az íróasztalfiókjából, aztán biccentett felém, hogy kezdjem. Ezúttal azonban jegyzetelt, miközben beszéltem. Mire befejeztem, már egy tucatnyi lap feküdt ott halomban előtte, tele a kézírásával.

Ezután a Paultól származó anyagokat kérte, majd Avi és az én papírjaimat. Minden egyes feljegyzést átnézett, megvizsgált minden fényképet, minden egyes dokumentumot, amelyet magammal hoztam.

Az Air France szállítólevélnél megállt. - Forró freon -mondta végül. - Emlékszel, mikor elmagyaráztam, hogy kell feketén előállítani nukleáris fegyvert?

- Igen.

- Nos hát, a forró freon szükséges ahhoz a tisztítási folyamathoz, mely a nukleáris fegyver előállítás végső fázisaiban zajlik. Ugy, hogy ha ezeknek nukleáris fegyver kell, akkor a legjobb úton haladnak afelé, hogy meg is csinálják. - Most ismét hallgatásba burkolózott, újfent hátradőlt nagy bőr karosszékeben, lábait megint az asztalra tette, pillantását a hivatal mennyezetére szegezte.

Olyan öt-hat percig ült így. Nem zavartam, mert tudtam, mit csinál: gondolkodik.

Miután mindent átgondolt, ismét levette két lábát az asztalról és kezdte összegyűjteni a magammal hozott bizonyítékokat, majd kötegekbe rendezte azokat.

- Nos, mi a helyzet, admirális?

Láttam, hogy felveszi a telefont ott az íróasztalán, és egy számot tárcsáz. - Itt Kény Ross - szólt a kagylóba. Aztán egyik kezével elfedte a mikrofont és türelmetlenül nézett rám. - Mi a frászra vársz? Szedd ezeket rendbe, rakd össze.

Miközben a papírkötegekért nyúltam, ő bólintott. - Igen, igen, hogye. - Csak várakozott, ujjaiával dobolt az íróasztalon és türelmetlenül nézte, mit csinállok. - Aha. Rendben. Kérdezze meg, tud-e fogadni egy nagyon sürgős ügyben. -Most elhallgatott és várt. - Öt perc múlva.

Kenny Ross rám nézett és látta, nem haladok kellő sebességgel. - Dick - szólt nyugodtan -, szedd már össze azokat a kurva papírokat, mégpedig megfelelő sorrendben, de rögvest!

Tudtam, ha így beszél, azt komolyan kell venni.

Nyolc perccel később ott ültünk Thomas E. Crocker tábornok biztonságos, folyóra néző, eldugott irodájában. A tábornok az elmúlt két év során a vezérkari főnöki testület alelnöke volt. Két hónappal ezelőtt az elnök a tengerészek négycsillagos tábornoka, A. G. Gunny váratlanul nyugdíjba vonult, a sajtóközlemények szerint egészségügyi okokból. Nyolc órával később Crocker tábornokot nevezték ki a helyére.

Elődjétől eltérően Tom Crocker nem golfozott együtt az Elnökkel. Nem sok időt töltött az Egyesült Államok elnökének szobájában. És sohasem perelte a sajtót, sőt, ami azt illeti, senki mást sem. Az Egyesült Államok európai hadseregének főparancsnokaként olyan emberként ismerték, aki levette ingét és nyakkendőjét, tábornoki csillagjait kardigánnal fedte el és így ismeretlenül látogatta meg a csapatokat, kísérők nélkül, meghallgatta a panaszait, azután pedig rövid időn belül intézkedett a panaszok orvoslására.

Igazi katona volt. Nem az a menedzser típus, aki egyre többre akarta vinni az üzlet vagy a politika világában, hanem olyan vezető volt, aki tudta, már elérte karrierje csúcsát. Kinevezése politikától mentes volt. És az az ember volt, aki zokszó nélkül végezte munkáját. Ahogy ezek ketten egymást köszöntötték, abból világosan látható volt, hogy olyan kapcsolatban vannak, amit a spanyolok úgy neveznek, cuate, ami szó szerint „ikrek”-et jelent. Átvitt értelemben pedig kenyeres pajtásokat. Őszintén szólva, kedves olvasó, fogalmam sem volt arról, hogy egy négycsillagos admirális és egy négycsillagos vezérkari főnök hogy lehetnek ilyen szoros barátságban, mígnem Crocker elmagyarázta, hogy Bush elnöksége idején mindketten a Nemzetbiztonsági Tanácshoz voltak kinevezve.

A tábornok kíváncsian nézett rám. - Nem ismerem én magát valahonnan, kapitány? - kérdezte és mintha kacsintott volna. - Mert ha valakinek copfja van, azt nem szoktam elfelejteni.

Elmondtam neki, hogy futólag találkoztunk Gunny Barrett irodájában, mintegy fél évvel ezelőtt. Crocker bólintott, de többet nem kérdezett erről. Most leült bőr forgószékébe, két lábát egy alacsony kerevetre helyezve húzta fel térdeit, ölében egy fekete bőr irattartóval. Jobb kezének hüvelyk- és mutatóujját úgy emelte fel, mintha egy 45-ös pisztoly lenne, és Ken Rossra szegezte. - Tüzelőállás, Kenny -mondta Crocker tábornok.

Kenny Ross most olyan magabiztosnak látszott, mint ha épp egy orosz tengeralattjárót kapott volna a célkeresztbe, számítógépén a torpedó-kilövő programmal és mindkét keze a kilövő gombokon lett volna. - Igenis, uram - felelte. -Dick... számolj be Crocker tábornok úrnak mindarról, amit nekem jelentettél.

Két óra tizenöt perccel később már tudtam, az „örangyal” problémám a közeljövőre nézve megoldódott. Crocker tábornok mindenekelőtt megkért minket, hogy távozzunk az irodájából, mert bizalmas telefonhívást akar lebonyolítani. Már kezdtem volna mondani valamit, Ross arckifejezése azonban elárulta, a fizetésembe messze nem fér bele^ az, hogy megkérdezzem a tábornokot, kit akar felhívni. Úgy, hogy kivonultunk,-balra, Crocker tábornok személyi tisztjének irodájába. A személyi tiszt - egy ezredes - telefon-fejhallgatót viselt, mely egy piros, kódolt frekvenciás készülékhez volt csatlakoztatva. Miközben a tábornok telefonbeszélgetést folytatott azzal a bizonyos valakivel, az ezredes gyorsírássaljegyzetelt. Nyolc perccel később, mikor a beszélgetés véget ért, a kézzel írt jegyzeteket egy narancssárga szegélyű „Szigorúan Titkos” feliratú aktába csúsztatta. Ezt követően elhelyezte pánccs szekrényébe, majd lezárta. Ezek után ismét beléphetünk Crocker irodájába.

- Ezennel hivatalosan is akcióba lépünk - közölte a tábornok, miközben leültünk. Két perccel később - miután szívélyes, de határozott telefonhívást intézett a haditengerészeti hadműveleti főnökhöz - Crocker a saját hivatalához osztott be engem, „különleges szolgálatra”. Mikor a tábornok átkért engem a haditengerésztől, emlékeztette a hadműveleti főnököt a haderőnemek közötti együttműködés szellemére, mely mostanában hangsúlyozottan szerepelt a kongresszus napirendjén, valamint emlékeztette arra a tényre is, hogy a vezérkari főnöki testületnek tett szolgálataira jóindulatúan fognak emlékezni, amikor majd arra kerül sor, hogy a haditengerészet költségvetését még jobban meg akarják nyirbálni. Crocker tábornok megígérte a haditengerészet hadműveleti főnökének, hogy segítségéért cserébe a költségvetés tárgyalása idején legalább egy négycsillagos tábornok támogatására számíthat a hadsereg részéről.

Miután ebben hivatalosan is megegyeztek, a tábornok és a haditengerészet hadműveleti főnöke meghatározták számomra a parancsnoki láncolatot. Crocker itt is elérte, amit akart. Kenny Ross kikerült Pinky Prescott fennhatósága alól és a hadsereg vezérkari főnöki testületének hírszerző csoportjához (J-2) került. Crocker ezután felhívta a J-2 vezetőjét, egy háromcsillagos tábornokot. Elmagyarázta, hogy Kenny másnap reggeltől kezdve egy titkos programon fog dolgozni és ebben teljes együttműködést kér számára.

Crocker tábornok most nekem szegezte mutatóujját. -Dick, maga közvetlenül Ross ellentengernagy alá tartozik. — Most Kennyre nézett. - Te pedig, Ken, közvetlen énalám tartozol. - Most megeresztett egy fél vigyort. -Majd egyszerűre vesszük a figurát, mint a hülyegyerek. Így talán majd el is érünk valamit.

Kértem, hogy embereimet helyezték vissza hozzám. Ezen a ponton ért az egyetlen nagy csalódás. Mert a tábornok kitartott amellett az álláspontja mellett, hogy csapatom újrászervezése lehetetlen. Ez ugyanis túl nagy vihart kavarna a rendszerben. - És valószínűleg felkeltené bizonyos személyek figyelmét, mi is folyik itt. Ezúttal tehát egy szál magam leszek, legalábbis átmenetileg, közölte Crocker tábornok.

Döntése nagyon lehangolt. Hisz ezek a srácok normális körülmények között nem magányosan dolgoznak. A kiképzés legelső napjától kezdve azt tanulják, hogy egy csapat részeként

működjenek. És mindent úgy tesznek, hogy erősítsék a csapat intenzitását és a csapattársak közötti kölcsönös függőséget. Azzal, hogy engem most egyedül küldtek harcba, kevésbé hatékonyan fogok tudni működni, mintha egy kis csapattal lennék.

Az úgy személyes vonatkozásával kapcsolatban úgy gondoltam, rossz jelzés embereim felé, ha Pinky döntését helyben hagyják. Mert ebből azt érzékelik, hogy miattam bűnhődnek ők. És a legrosszabb az volt az egészben, hogy semmit sem tehettem ez ellen pillanatnyilag.

Fájdalmas volt ez a tudat, de arra nem volt időm, hogy ezen rágódjak. Küldetést kellett teljesítenem és ezúttal ezt egyedül kell véghezvinnem - legalábbis átmenetileg. És az elmúlt néhány óra eredményei valamiképpen elégtételt adtak... hiszen az történt, hogy már megint sikerült megkerülnöm Pinkey Prescottot, és a haditengerészet nehezen elviselhető' bürokratikus rendszerét, mégpedig viszonylag (és ezt ki kell hangsúlyoznom) büntetlenül.

Ám ennek az egésznek mégsem az volt a célja, hogy manipuláljuk az egész gépezetet, még ha ez személyes elégtételt jelentett is. Sokkal komolyabb dologról volt itt szó. Azok az emberek, akik elindították azt az eseményláncolatot mely Paul Mahon és családja halálával végződött, még mindig szabadon és büntetlenül járkáltak.

Az oroszok pedig valami új és veszélyes dologban mesterkedtek. Országom biztonsága forgott kockán.

Ideje volt munkához látni.

MÁSODIK RÉSZ

BIZALOM ÉS BIZONYOSSÁG

11. FEJEZET

Fél kettőkor elindultam Rogue Manorba. Az igazat megvallva jobban szeretek ott dolgozni, és minthogy ez ellen Crocker tábornoknak nem volt kifogása, levezettem azt a hatvanöt mérföldet délre, majd nyugatra arra a száz hektáromra, ahol van három sörhűtő, négy karton Bombay ginem, meg ötszázezer lövedékem. Szeretek otthon dolgozni, mert kéznél van a felszerelésem az edzéshez, meg ott a szauna is. Aztán ott van a hat méter hosszú, rézlappal borított bárpultom az alagsori dolgozószobámban, amelyet Old Townban sok kocsma megírgyelhett volna.

De hogy a tárgyra térjek, a régi iroda a Pentagonban teljes mértékben alkalmatlan lett volna erre a munkára (még ha akartam volna, akkor sem tudtam volna használni). Az iroda a B-szárny harmadik emeletén egy hátsó folyosóról nyíló kis mellékfolyosón volt. Valamivel nagyobb, mint egy háromszobás hivatal, íróasztalokkal, székekkel, három telefonnal és egy faxszal. De nem az iroda elhelyezése, vagy berendezése ellen volt kifogásom. Az irodával az volt a baj, hogy ott el voltam zárva az információktól. Nem volt számítógép. Nem férhettem hozzá az Intelink rendszerhez, így semmit sem tudhattam meg az ellenségről.

Hogy mi volt ennek az oka? Nos, egy feljegyzés szerint, amit olyan hat héttel ezelőtt írt Pinky Prescott, a haditengerészet biztonsági mobil kiképző' csapatainak nem szükséges gondolkodniuk. Egyszerűen a kiképzés a dolguk. De hát hogy lehet úgy kiképezni tengerészeket terrorista ellenes akciókra úgy ha azt sem tudják, kikkel is állnak szembe, mi forog kockán, mikor is kezdődött az egész probléma, hol lehet a legvalószínűbben lecsapni a rosszfiúkra, és mindenekelőtt miért is harcolnak? Pia már mindezzel tisztában vannak, akkor lehet megtanítani őket arra, hogyan

állítsák meg a rosszfiúkat, ha azok megpróbálják megölni vagy elrabolni őket és ha fogságba esnek, hogyan maradhatnak életben.

Az ilyen alapvető információk létfontosságúak minden kiképzési feladatnál. Pinky azonban ezt nem tette számunkra lehetővé, ezért lényegében véve vakon indultunk Moszkvába.

A dolgok most megváltoztak. Szerinteni Crocker támogatásával kaphattam volna egy irodát a Pentagonban, megfelelő számítógépet is igényelhettem volna és folytathattam volna a munkámat. De miközben bizonyára mindannyian tudjátok, a Pentagonban akaratlanul is felhívom magamra a figyelmet. És minthogy Crocker tábornok nyomatékosan felszólított, hogy ne hívjam fel magamra a figyelmet, Wondernek és nekem jobb és hatékonyabb volt, ha otthon dolgoztunk... arról már nem is beszélve, hogy jóval kényelmesebb is.

Azt kérditek, mit várt el tőlem a tábornok? Nos, barátaim, világosan elmondta: eredményeket várt. Azt akarta, hogy Paul Mahon gyilkosait állítsuk félre. Tudni akarta, miben mesterkednek a ruszkek, hogy megtehessük a szükséges lépéseket arra nézve, hogy megghiúsítsuk a „szíriaiak átkozott tervét. Mert ha valóban úgy van, ahogy maga mondja, akkor azt az egész rphadt dolgot meg kell semmisíteni”. Ám azt akarta, hogy mindezt csendben végezzük. Diplomáciai incidensek nélkül. Anélkül, hogy hullámokat kavarnánk.

Merően nézett rám íróasztala mögül. - Emlékszik, hogyan hajtották végre akcióikat a tengerészgyalogosok Vietnámban? - kérdezte. Nem várt tőlem választ, ehelyett ő mondta ki, amit hallani akart. - Mert én emlékszem. Ott voltam. Csendes, de halálos akciók voltak. Éjszaka behatoltak egy faluba, és elkaptak egy embert anélkül, hogy bárkit is felébresztettek volna. - Most elhallgatott. Két könyökét az íróasztalra támasztotta és felém hajolt. - Hát azt akarom, hogy maga is így csinálja, Dick. És mikor az egész véget ér, eredményeket akarok... újságsztorikat viszont nem. Nem szeretnék megjelenni valamelyik istenverte kongresszusi bizottság előtt, kezemet tördelve, mentegetőzve és meakul-pázva valamiféle akció miatt, amiről maga meg én jól tudjuk, hogy harcászatiilag fontos volt, stratégiaiilag pedig elengedhetetlen, nemzetbiztonságunk megóvása érdekében. Ugyanakkor politikailag elfogadhatatlan és áldozatoktól sem mentes. - Erről az egészről a betekintés szintjén tájékoztatnom kell a hadügyminisztert is - jelentette ki Crocker tábornok. Mikor látta, hogy erre elkerelkedik a szemem, gyorsan hozzátette. - Dick, az ő beleegyezése nélkül nem tehetünk semmit, utóvégre ennek az egésznek törvényes keretek között kell zajlania. És őmeg fogja érteni, ezt elhiheti nekem, még ha úgy kell külön kicsikarnom a beleegyezését, akkor is.

Most várt egy keveset, látva aggodalmas arc kifejezésem. - Ne aggódjon. A politikai következményekért én tartom a hátam. Azonkívül pedig a hadügyminiszter ebben támogatni fog minket. Az oroszok és a kínaiak most egyszeribe kezdenek közeledni egymáshoz, ő pedig kezdi belátni, hogy a költségvetésünk ilyen mérvű lefaragása tényleg károkat okoz nekünk... a húsból veszítünk, nem a zsírból. Többé nem vívhatunk meg két háborút egyszerre, Dick és a hadügyminiszter tudja ezt. Úgyhogy ez idő tájt a mi oldalunkon áll. Magának csupán az a dolga, hogy elvégezze ezt a munkát. És sikerülni is fog. Én pedig megvédem magát.

Most odapillantottam Kenny Rossra, arca elárulta, hogy Crocker minden szavát komolyan gondolta.

Ennek ellenére mindezt írásban akartam. Nem mintha nem bíztam volna Crocker tábornokban vagy a hadügyminisztériumban. Azonban voltam én már hasonló helyzetbe és meggyötört szlovák testemen a sebhelyek fájdalmas bizonyítékul szolgálnak azon esetekre, amikor igencsak rossz alkut kötöttem egy kézfogással. Most eszembe jutott, amit Ronald Reagan mondott Michail Gorbacsovna: noviri v proviri... a bizalom megvan, de azért mindenről meggyőződünk. Úgy, hogy kérésemre a tábornok egy feljegyzést írt Ken Rossnak, melyben körvonalazza a feladatom lényegét, aztán aláírta és mindketten kaptunk belőle egy másolatot.

Gyermekes öröm töltött el, most, hogy azt a papírt a kezemben tartottam és indultam dél felé, ahol egy kis nedvesség vár — ez esetben Coors Light formájában ott a hűtőimben. Wonder és én épp azon törtük a fejünket, hogy egy boltot nyitunk nálam ott az alagsorban.

Elsődleges feladatunk a kutatómunka lesz. Ez a múltban legfőbbképpen újság- és folyóirat cikkek kivágásában merült ki. Ezek a kivágott cikkek témakör és dátum szerint rendszerezve még mindig ott voltak begyömészölve vagy egy tucatnyi iratszekrénybe, melyek ott sorakoztak az alagsori vendégszoba és a kazánház közötti folyosón.

Manapság azonban géprombolónak tekintenek. Vagy legalábbis egy ahhoz hasonló seggfejnek a digitális záróizmok korában. Hát, mit mondhatnék?... Jó érzéssel emlékszem vissza az írógépekre - még a mechanikus típusokra is. Royal, Underwood, sőt... - most nagy sóhaj - a Smith Corona. A francba is, még az IBM P Modellekre is nosztalgiával gondoltam, amilyeneket a CIA is nagyon kedvelt az egykori önmegsemmisítő festékszalagok miatt. Ami azt illeti, mi magunk, a SEAL is mechanikus írógépeket használt egészen tíz évvel ezelőttig. Akkor a költségvetésünk bővült és egyszer csak ott találtuk magunkat az információáramlás korszakában.

Egyébiránt - csak hogy lépést tarthassak az idővel - Stevie Wonder megsajnálta és elvállalta mellettem azt a posztot, melyet előszeretettel úgy emleget, mint az én „kutatási igazgatóm az elektronikus gyilkolás terén”. Ezt a munkát az Interneten végzi és kialakított egy pár igen érdekes, mi több, érdekfeszítő kapcsolatot az elektronikus térben vagy hol a bús francban.

Ami engem illet, én még mindig az olyan dolgokat kedvelem, amiket rendszerbe foglalhatok, aztán onnan előkereshetek. Vannak tehát irattartó szekrényeim, amelyekbe még nem minősített papírok kerülnek. Minden olyan anyagot, melyek már magukon viselik a biztonsági minősítési jelzéseket, biztonságosan zárunk el, két ötszáz kilós tűzbiztos széfben, melyeket eredetileg a Nemzetbiztonsági Hivatal vásárolt lehallgatott szovjet telefonbeszélgetéseket rögzítő szalagok számára. A széfek betonba voltak ágyazva, ott álltak a kazánházban egy farakás mögött.

Természetesen a legfontosabb és legérzelemtelibb dolgok azok, melyeket megtartok emlékezetemben. Hát igen... régi és szinte minden részletre kiterjedő memóriám van.

Mikor lefordultam a fél mérföldnyi kavicsos útról a hosszú, kanyargós kocsibejáróra, megláttam Stevie Wonder szürke Volkswagen bogárhátúját. Ott parkolt a garázs előtti aszfaltozott téren.

Lövéseket hallottam a ház mögül - kettes sorozatokat, gyors egymásutánban: ba-baang, ba-baang.

Ami azt jelentette, hogy Stevie odalent gyakorolt a céllövő pályán. Néhány éve a birtok hátsó részében építettem egy száz méter hosszú gyakorló pályát. Jó, tudom, büntetett előéletűként lőfegyver nem lehetne a birtokomban. De ennek a Wonder fiúnak és cirkusztársulatom többi tagjának van érvényes fegyverviselési engedélye. Azonfelül pedig ha katonai küldetést teljesítek, akkor nekem is szabad - sőt kell - a megfelelő fegyverzet viselése, mely feladatom teljesítéséhez szükséges. Hiszen ez hozzátartozik az akcióhoz.

Na szóval, annak érdekében, hogy fitt és kellőképpen veszélyes maradjak, megépítettem ezt a gyakorló pályát, ahol a srácaim gyakorolhatják végzetes tehetségüket és - gondosan ügyelve arra, hogy csakis az engedélyezett katonai fegyvereket használjam - én is fejleszthetem képességeimet. Mindazonáltal a lövészet olyan tudomány, mely gyakorlás nélkül könnyen megkopik. A 6. számú SEAL csapattal minden nap lőttünk. Aliikor ugyanis ezt a csapatot vezettem, ragaszkodtam ahhoz, hogy a hetvenkét kommandósommal több löszert lőjünk ki célpontjainkra éves szinten, mint amennyit az Egyesült Államok teljes tengeri haderejének 174 000 bőrnyakúja, így is tettünk, különösen azért, mert Pinky Prescott hosszasan és harsányan panaszkodott, hogy az én löszer költségvetésem nagyobb volt, mint a tengerészeké. Pinky semmire sem becsülte a lövészeti ismereteket. Bizonyára azért, mert őrá még sohasem lőttek.

Lehámoztam magamról egyenruhám, farmerba és pólóba bújtam, rajta „Dirty deeds done dirt cheap” felirattal (az az „gaztettek fillérékért” - egykori AC/DC sláger. A ford.). Aztán

lehallgattam az üzenetrögzítőmet- egy sor üzenet jött a srácaimtól, mind azt kérdezte, mi a fasz lesz már és esdekeltek atyjuknak, azaz nekem, umbuldázzam már meg, hogy visszajöhessenek. Erre már meg is esküdtem, csak hát várni kell egy kicsit, míg tényleg visszahozhatom őket. Pillanatnyilag sokkal sürgetőbb dolgaim voltak.

Felhúztam a szandálomat, majd beugrottam a két hatkere-kű terepjáró egyikébe, melyek ott parkoltak a súlyzóterem mellett, megkerültem az ötméteres töltéssel körülvett egyhektárnyi tavat, aztán fel a Pork Chop Hill dombra és átvágtam az erdőn. De nem nagymami házához hajtottam, hanem ahhoz a szar gyakorlópályához.

Úgy manővereztem a terepjáróval, hogy épp abban a sárnyomban gurult, amit Wonder hagyott, aztán kiugrottam és integettem. Wonder bal kézzel integetett vissza, jobb kezében egy kisméretű pisztolyt tartott - de tényleg kicsi volt. Közelebb léptem és láttam, a legújabb játékszere volt az, a Glock 27-es, ami már Moszkvában is nála volt. Wonder mindig is a kilenc milliméteres, nagy erejű Browningot szerette az automata fegyverek közül. Azt mondja, a klasszikus formájuk miatt... meg amiatt is, hogy húsz méterről eltalál | vele egy tízcentest, ha a célzógömb rendesen be van állítva. Csak hát ezek nagyok és nehezek egy akció során, különösképpen, ha olyan könnyű felszereléssel utazunk, mint legutóbb. Úgy, hogy újabban átváltott a Glockra, amely jói kézre áll, elfér egy kis háti hevederben vagy egy olyan kis fluoreszkáló, citromzöld Uncle Miké övtáskában, amittől az ember egy hülye turistának néz ki.

Wonder most visszatette a Glockot az övtáskájába és a foncsorozott lövész szemüveg mögül nézett rám. - Na, mi van?

Mikor röviden beszámoltam neki mindenről, csak annyit mondott: - Szent szar. - Wonder mindig is sajátosan fejezte ki magát. Aztán beugrott a terepjáróba, indított és úgy lőtt ki a járgánnyal, hogy engem és a tiszta farmeromat párral fröcskölte le. Aztán elhúzott a ház felé, szeretett számítógépéhez.

Volt mit csinálnia... és Wonder az a fajta lelkes típus. Követtem őt, közben hangosan szidalmaztam vezetési stílusa miatt.

Miközben ő számítógépe billentyűzetével és az egerrel játszott, én egypár feljegyzést firkantottam le magamnak egy jegyzetömbbe. Három órával később mindketten ugyanarra a következtetésre jutottunk - ő a számítógépén, én pedig a jegyzetömbömben: két azonnali választásunk volt. Az első New York, ahol a néhai és el nem siratott Andrej Jugyinnak legalább két lakosztálya volt és ahol az orosz maffia egy halom gorillája szabadon tehette dolgát. Ami emellett a választás mellett szólt: közel volt és jó volt a kaja - különlegesen ízletes. Viszont ellene szólt: igazából nem remélhettük, hogy ott bármit is találunk, és az utóbbi időben New York-ban nem leltünk célpontra. A második választás, ami viszont célpontokban dús környezetet ígért: Párizs - a Lantos&Cie cég székhelye és ahol a nagykövetségünkre kétszer is behatoltak.

- Há'... New York közelebb van - szólt Wonder biztatón és most ismét gyermekkorának vaskos queensi akcentusával beszélt. - Ott a vagdalt marha is jobb.

Volt benne valami. De már eldöntöttem, Párizsba megyünk. És otthoni irodámban a hírszerző monitor is emellett a helyszín mellett szólt.

Ja, hogy mi a franc az a hírszerző monitor? Nos hát, barátaim, amikor itthon vagyok Manorban, huszonnégy órán át be van kapcsolva egy tévékészülék. A CNN csatornára van állítva. Ily módon megtudom, mi történik a nagyvilágban, ugyanolyan gyorsan, mintha abban a kurva CIA hírközpontban ülnék, hetven mérföldnyire innen, Langley-ben, a Pentagon War Roomjában, vagy a Fehér Ház nyugati szárnyának alagsorában a Sit Roomban. Hogy miért? Mert ők is a CNN-t nézik.

A képernyőn láttam, épp híreket mondanak. Élő közvetítés volt... a háttérben sok füst, rendőr és életmentő” munkás, az előtérben pedig egy vihartudósító beszélt mikrofonjába, lélegzetvisszafojtva. Felerősítettem a hangot.

- ...a két diplomáciai helyszín elleni támadás láthatólag össze volt hangolva, mert a két robbanás mindössze néhány másodperces különbséggel következett be.

A képernyőre bámultam. Francia zsaruk és katonák szaladgáltak össze-vissza, mint pók a falon. Fehér köpenyes mentősök hordágyakat gördítettek, rajtuk leszíjazott testekkel. A rendőrkocsikon és a biztonságiak járművein örültül villogtak a fények, a háttérben az elektromos szirénák vijjogását hallottam. Flohó... hiszen én ismerem ezt az utcát, meg az épületet is. Ez az USOECD, vagyis a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet amerikai képviselője. Párizsban volt a Rue de Franqueville-en, olyan egy háztömb-nyire a Bois de Boulogne-tól.

De nem azért ismertem az USOECD szervezetét, mert nyomon követem a gazdaságpolitikát. Azért ismertem. a helyszínt, mert ez adott titokban otthont a katonai hírszerzés franciaországi hírszerző’ tevékenységének, és - mint azt már korábban említettem - a Pentagon párizsi terroristaellenes központjának is. Ez is célpontja volt a tesztelés céljából végrehajtott külső támadásoknak, mely szerepelt Paul Mahon gyűjteményében is, az igen értékes külügyminisztériumi feljegyzései között.

A képernyő’ most új helyszínre váltott. Egy másik tudósí-tónő állt egy rendőrségi úttorlasz előtt széles sugárúton. Vagy egy háztömbnyire mögötte látszott az a pusztítás, amit valószínűleg gépkocsiba rejtett bomba okozott.

- A hat áldozat a jelek szerint az izraeli kulturális központ francia és izraeli alkalmazottai, itt az Avenue Marcón, mindössze néhány háztömbnyire a diadalívtól...

Telefoncsörgés hasított a tudósításba. A távirányítón lenyomtam a „néma” gombot és felkaptam a kagylót. - Itt Marcinko...

- Ken Ross. Láttad?...

- Igen, persze... most is megy a CNN. - A kép most visszaváltott az első tudósítóra, aki ott állt a füstölgő USOECD épülete előtt.

- Na, akkor most kapcsolj ki, és máris indulj. Mert valaki... tudod ki... azt akarja, hogy máris húzd a seggedet Párizsba.

- Mi a helyzet?

- Na ne, Dick... ez itt nem biztonsági vonal...

- Csak virágnyelven, tengernagy úr. A lényegét.

Ken Ross habozott. Szinte hallani lehetett, hogy gondolkodik - agyában az alternatívákat mérlegelte, igazi tengeralattjárós módjára. Végül aztán megszólalt. - Erről eddig még nem tudhattál, de az USOECD-nél néhány ember (akik most már halottak) bizonyos kutatásokat végeztek, melyek hasonló természetűek, mint Paul munkája meg a te legutóbbi nyomozásaid.

Ennyi elég is volt, hogy világosan lássak. - Tiszta sor. Akkor indulok. - Azzal letettem a kagylót, majd Avi Ben Gal moszkvai számát tárcsáztam. Hatszor is meg kellett próbálnom, hogy végre kicsengjen, de aztán felvette. - Szevasz, Avi... Washingtonból hívlak.

- Már aggódtam. Eltűntél, mint szürke szamár a ködben.

- Ezek a kurva ruszkek nemkívánatos személlyé nyilvánítottak. Megkaptad az üzenetemet? Útban hazafelé felhívtam az irodádat.

Csend. Úgy tűnt, valami más vonja el a figyelmét. -Nem... nem kaptam üzenetet. - Hallottam, hogy kezével elfedi a mikrofont és fojtott hangon mond valamit héberül valakinek.

Azután valószínűleg „várakozó”-ra tette a vonalat, mert síri csend volt a vonal másik végén. - Avi?

Még mindig csend, aztán egy kattanás: - Rak rayga, Dick... várj egy kicsit. - Újabb tizenöt másodpercnyi némaság, majd ismét az ő hangját hallottam. - Dick, sajnálom, de most tényleg mennem kell... valami fontos dolog történt.

A lehalkított tévé képernyőjét néztem a szoba másik végében. - Párizsban, igaz, Avi? Párizsban. Avi egy pillanatra olyan néma lett, mint a tévékészülékem. - Igen - szólt végül. - Párizsba kell mennem.

- Én is oda megyek.

- Nagyon helyes. - Hallottam légzését a telefonon keresztül. Hangja most hideg és hivatalos volt.

- Időnként lépünk majd kapcsolatba, oké? Szevasz, Dick, viszlát. - És már hallottam is az elhaló hangot, amint épp letette volna a kagylót.

A készülékbe kiáltottam. - Avi, Avi, Avi... várj!

Valószínűleg ismét a füléhez vette a készüléket, mert hangja most erős és ingerült volt. Már indulni akart, én pedig feltartottam. -Mazzeh... mi van, Dick?

- Egymagam megyek. Te is egymagad mész. Játsszuk ugyanúgy, mint pár évvel ezelőtt.

- Na várj. - Ismét néhány másodpercnyi csend következett. Azután hangja megint erőteljesen szólt. - Rendben és rendben - felelte.

- Hol érlek el?

Egy pillanatig gondolkodott. - Megvan még az otthoni számom, ahol azelőtt hívtál fel? Egészen otthon, nem itt.

- Várj csak... - végigfutottam a halion, fel a lépcsőn, felkaptam a kistáskámat, az ágyra borítottam a tartalmát, és addig kotorásztam bennük, míg végül megtaláltam régi, számárfüles címnoteszemet. Lehúztam róla a gumipántot, és átnyalasztam az elrongyolódott lapokat, míg végre megtaláltam Avi titkos számát Izraelben, Herzliyahban.

Visszanyargaltam az alagsorba a telefonhoz, kezemben a telefonszámmal. - Megvan!

- Helyes... de ne mondd be a telefonba.

- Dehogyan.

- Most írd le a következő számokat: 206, 113. -Megvan.

-Jó... most az első számot vond le az otthoni számom első három számjegyéből, a második három számot pedig add hozzá az otthoni számom második három számjegyéhez.

Így is tettem. - Megvan.

- Ha most hozzáadod a megfelelő ország hívószámát valamint a város hívószámát, akkor megkapod a párizsi számomat.

- Oké... rendben. Akkor holnap ott találkozunk.

Nem vesztegette az időt formaságokra. -Viszlát. - Azzal a vonal szétkapcsolt.

Letettem a kagylót, majd ismét felvettem, és tárcsáztam azt a számot, amit Avi útmutatásai alapján kaptam. Foglalt volt. Harminc másodpercet vártam, majd újra próbáltam. Foglalt.

Utálom, ha egy vonal foglalt. Az ötödik próbálkozásra már háromszor kicsengett. Aztán egy gall férfihang válaszolt. - Cercle National desArmées, bon soir. - A párizsi fegyveres erők klubja volt. Ott volt mindjárt egy jókora francia „orr” alatt.

Nem, nem volt de Gaulle szobor a homlokzatán. Csakhogy a Cercle, ahogy azt általánosan ismerik, Franciaország legnagyobb titkos hírszerző szervezetének, a Le Service de Docuinentation Extérieure et de Conte-Espionnage egyik operatív központjának közvetlen szomszédságában van. Mint azt már bizonyára kitaláltátok, a szervezet nevének fordítása ez: külhoni dokumentációs és kémelhárító szolgálat, ismertebb nevén SDECE - a CIA megfelelője. Szóval Avi úgy akar rejtőzködni, hogy teljesen szem előtt van. Hát ha ez neki megy, akkor nekem is.

Mind ez alatt Wonder a számítógépe előtt ült, információkat csipegetve az elektronikus hírhálózatból, de közben hangosan zúgolódott - némelyek azt mondhatnák, egyenesen visszataszítóan - amiért ezúttal itthon kell maradnia. Miiiit azt Avi mondta nekem Moszkvában, nagyon kevés anyag áll rendelkezésünkre. Mármint arról, amit keresünk. Így a Werner Lantosról valamint a Lantos&Cie cégről a nyilvánosan is rendelkezésre álló anyag igencsak gyér volt - legalábbis angolul. De hát még mindig ott van az FBIS. Ja, hogy mi az az FBIS? Ez a CIA titkos részlege, a külföldi hírugynökségek információs szolgálata. Itt mindennap lefordítanak és közzétesznek arra érdemes külföldön sugárzott híreket és újságcikkeket szerte a világ minden országából. Az FBIS aktái sok főiskolai könyvtárban rendelkezésre állnak és ezek közül igen sok megjelenik az Interneten. Wonder most az elmúlt két év FBIS adatai között szortírozott. Az érdekes információkat kinyomtatta, külön kiemelte, amit fontosnak gondolt és minden kommentár nélkül átadta azokat nekem.

Végignéztam. Elolvastam. A rádióban sugárzott hírek és hivatalos kormányjelentések szerint Werner Lantos beruházási bankja igen jelentős készpénz befektetési üzleteket bonyolított le az elmúlt huszonnégy hónapban a következő országokban: Szíria, Irak és Észak-Jemen; Angola, Szudán és Etiópia; Lengyelország, Észtország és Lettország.

Hát neked, kedves olvasó, nem tűnik fel valami furcsa vagy figyelemreméltó ezen a listán? Mert nekem két dolog feltűnt. Először is észrevettem, hogy a Lantos&Cie egy csomó üzletet bonyolított le a korábbi szovjet tagállamokban és a korábbi szovjet csatlósállamokban. Vajon a Lantos&Cie cég titkos akciókat finanszírozott ezeken a területeken? Nem lehetett kizárni. Persze látom, ti azért kétkedtek.

Nos, barátaim, nézzük most más oldalról a dolgokat. Mit szóltatok volna a hetvenes és nyolcvanas években, ha azt látjátok, hogy egyetlen kisebb európai beruházási bank több milliárd dolláros befektetési üzleteket bonyolít le Salvadorban, Hondurasba, a Bahamákon, Pakisztánban, Olaszországban, Marokkóban, Jordániában, Izraelben, Egyiptomban, Dél-Jemenben és Abu Dhabiban? Ha arra gyanakodnátok, hogy az említett bank a CIA titkos akciói számára helyezett ki pénzt szerte a világon, akkor teljesen igazatok lenne.

Wonder most újabb híryanagyokat állított össze az elérhető forrásokból. Az izraeli kormány tájékoztatási szolgálatától terroristaellenes információkat kérdezett le. Azután a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap információit gyűjtötte ki, Werner Lantos ügyleteiről. Aztán adatokat az orosz maffia párizsi ténykedéseiről. Mire mindent összeszedett, a sokszínű részletek kezdtek alakot ölteni. Látszólag összefüggéstelen események felismerhetetlen szerkezetű formálódtak. Mialatt Wonder Manorban játszotta a detektívet, én egy pillantást vettem a minősített anyagra - és décroche le pom-pon, ahogy Párizsban mondják, mikor igazi aranyra bukkannak. Kenny Ross új irodájában a második emeleti E-szár-nyon a biztonságos Intelink terminálról sikerült hozzájutnom egy aktányi anyaghoz, fényképekhez és tanulmányokhoz és ez az anyag elég terjedelmes volt ahhoz, hogy egyik lábammal átlépjek annak a hajónak a korlátján, melyet úgy hívnak, Lantos. És azt is megtudtam, hogy Avi Ben Gal nem volt teljesen nyílt velem szemben, mikor azt állította, hogy a Moszadnak nem sok anyaga van Werner Lantosról. Hogy honnan tudtam meg? Mert az Intelink kimutatta, hogy a Nemzetbiztonsági Hivatal több tucatnyi titkos Moszad adattal rendelkezik, ahol felmerül ennek a seggfejnek a neve.

A CIA úgyszintén egy rakás aktával rendelkezik Werner Lantosról. Ezt megállapíthattam abból, hogy az Intelink újabb és újabb hozzáférési kódot kért, valahányszor beütöttem Lantos nevét a terminálon. Kenny Ross és jómagam megpróbáltuk Crocker tábornok hozzáférési kódját használni. Nincs a hozzáférhetőség szintjén, felelte a rendszer. Megpróbáltunk belépni a katonai hírszerzés jelszavával, amit Kenny ismert. A rendszer elutasított.

Most a biztonsági telefonvonalat használtam Ken Ross irodájában, hogy a haveromat, Tóni Mercaldira állítsam erre az ügyre. Egy óra múlva visszahívott és közölte, a rendszer őt is kizárta. Hat óra múltán rájöttem, hogy hacsak nem vagyok annak a kurva CIA-nak a helyettes operatív igazgatója, úgy soha hozzá nem jutok a CIA egyetlen Werner Lantossal kapcsolatos anyagához sem.

De hát miért nem? Az ok világos volt abból a kevés háttéranyagból, amibe bepillantottam: Werner Lantos nyilvánvalóan CIA ügynök volt, márpedig ők minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy megvédjék saját ügynökeiket, az ilyen szennyládákat.

Még mielőtt itt üvöltözni kezdenének nekem, mégis hogy a bús francba lehet Werner Lantos CIA ügynök, ha egyszer olyan akciót pénzel, ami valószínűleg az Egyesült Államok biztonságát veszélyezteti. Hadd mondjak el valamit a CIA ügynökökről. Ezek az ügynökök nem azonosak a CIA tisztviselőivel. Mert a tisztviselők az Egyesült Államok kormányának alkalmazottai - őket pedig eskü kötelezi arra, hogy ne tehessenek olyat, ami sérti a nemzeti érdekeket vagy a nemzetbiztonságot.

A CIA ügynökei viszont nem az Egyesült Államok kormányának alkalmazottai. Többnyire nem is amerikaiak - KSZ-ek, azaz Külhoni Személyek, a magam részéről azonban hajlamos vagyok Kibaszott Szarháziaknak titulálni őket - akiket hírszerző szolgálatunk azért toborzott, és azért fizetett, hogy információkat szolgáltatassanak, befolyást gyakoroljanak vagy egyéb szolgáltatásokat végezzenek, vagy mindhármat. Munkájukért megfizetik őket - esetenként nagyon is jól.

Akik úgy döntenek, hogy ily módon ügynökök lesznek, többnyire nem a társadalom legkedveltebb személyiségei. Alja nép... talán így lehetne megnevezni őket, de nem szeretném arra vesztegetni az időt, hogy legpozitívabb jellemzőiket ecseteljem. Az ily módon toborzott ügynökök jellemző típusai: árulók, hóbortos különcök, korrupt kormánytisztviselők és pénzéhes, kis beosztású bürokráták. De megfelelnek a célnak a gyilkosok is, ha olyan hírszerző szervezetnek dolgoznak, ahová a CIA szeretne beszivárogni. Így lehetett ügynök Manny Noriega is. Más bűnöző típusok előtt is nyitva állt az ajtó, hogy ügynökké lehessenek: nemi erőszakért elítéltek, gyermekeket megrontók, szadisták és egyéb hasonlóan kellemes bűncselekményeket elkövetők közül verbuváltak ügynököket különböző országok titkos rendőri szervezeteitől, félkatonai szervezetektől és biztonsági erőktől. Ezért fordulhatott elő, hogy egy legutóbbi titkos kongresszusijelentés szerint egy CIA megölt egy közép-amerikai országban letelepedett amerikai állampolgárt, ezt jelentette a rendőrfőnöknek, azután pedig még évekig rajta volt a CIA fizetési listáján.

Tudjátok, ha egy kicsit belegondoltok, a CIA politikája az ügynöki tevékenységet illetően nagyon is hasonló ahhoz a politikához, amit a Clinton-adminisztráció folytat a hadseregen belüli homoszexuális, anális- és egynemű szexuális tevékenység tekintetében. Mert az is összegezzhető ezzel a mondattal: ha nem kérdeznek, ne szólj semmit.

És miközben egyre továbbjutottam az Intelink jelentéseiben, úgy jöttem rá, hogy - a jelentések adatforrásait és módszereit tekintetbe véve - a CIA fickók nyilvánvalóan az adófizetők dollárjaival pénzelték Werner Lantost, hogy azok a fickók ott Langley-ben naprakész adatokat kapjanak az orosz maffia tevékenységéről és az orosz kormány belügyi munkáiról. És akkor mi a helyzet azzal, hogy Werner azzal csinált pénzt, hogy fegyvereket és kettős célú berendezéseket és anyagokat adott el potenciális ellenségeinknek? Hát itt jön az, hogy „ha nem kérdeznek, ne szólj semmit”.

Még valamire rájöttem. Minél tovább olvastam, annál inkább erősödött bennem a tudat, hogy ösztönös megérzéseim helyesnek bizonyultak: Avi Ben Gal több mindent elhallgatott előttem Moszkvában. Persze ez várható volt. Avi és én profik vagyunk. És bár megbízunk egymásban,

mindketten bizonyos szakmai szabályok szerint dolgozunk - finoman így fejezzük ki, hogy a szakmai titkainkat megtartjuk önmagunknak, ha csak operatívra nem szükséges megosztani azokat a másikkal.

Így például sohasem beszéltem Avinak arról az 1987-es akcióról, amit én vezettem An-Navi-Shit libanoni város közvetlen közelében, annak ellenére, hogy An-Navi-Shit várost épp Avi társaságában láttam először. Részletekbe itt most nem mennék bele... elég, ha annyit tudtok, hogy egy fergeteges terroristaellenes akciót bonyolítottam le, elkaptunk egy csomó szemét gazembert és mindezért az izraeliek vitték el a balhét.

Több apróság között, amiket Avi elhallgatott előlem (pedig tudnom kellett volna) az egyik az volt, hogy 1995 vége felé Lantos második embere egy visszavonult nehézsúlyú Moszad ügynök volt, név szerint Ehud Golan. Egy kalandor... efelől nem volt kétség.

Hát igen... ismertem ezt a nevet és valamit tudtam az előéletéről is. Még az arcára is emlékeztem... markánsan jóképű, mégis teljesen szenvtelen és veszélyesen üres tekintetű. Egy gyilkos szociopata arca. Sorozatos kudarcai ellenére Ehud Golan a Moszad egyik kedvence volt. A hetvenes években a jól ismert Kidon Hakideon (A Pusztító Kardja) akció egyik fiatal résztvevőjeként ő és hat másik tiszt egyenként öt fős csapatokat vezettek, feladatuk volt, hogy lenyomozzák és meggyilkolják a Fekete Szeptember terrorista csoport minden egyes tagját, akik az 1972-es müncheni olimpián a mészárlást elkövették.

Mindegyik csapat sikerrel hajtotta végre küldetését, incidensek nélkül. Egyedül Ehud csapata bukott meg. Norvégiában, Lillehammerben Ehud Golan lelőtt egy marokkói pincért, mikor az épp indult munkába. Összetévesztette a marokkóit Ali Hassan Salamehkel, a Fekete Szeptember terrorszervezet vezetőjével, a müncheni akció kitervelőjével. De Ehud tévedett - még azelőtt cselekedett, mielőtt kellőképpen meggyőződött volna mindenről. És ami még rosszabb, el is kapták, ugyanis abbéli terve, hogy az országból kiszivárogon, teljes kudarcot vallott. Huszonkét hónapot töltött egy norvég börtönben, csak azután engedték ki, miután az izraeli kormány megegyezett a norvégekkel és több millió dollárt fizetett ki.

Most azt gondolnátok, ha valaki ennyire elbaszik valamit, az a karrierje végét jelenti. A Moszad azonban nyilvánvalóan sokkal elnézőbb a „semmi hiba” (emlékeztek még?) szabályt illetően, mint jelenleg az Egyesült Államok haditengerészete. Ugyanis miután Ehud Golan visszatért a Moszad főhadiszállására, ebbe a megkülönböztetetten őrzött épületkomplexumba ott közvetlen a Gelilot csomópont fölött a Tel-Aviv-Haifa autópályán, szemben a Tel-Aviv Country Club-bal, előléptették az operatív igazgatóhelyettes asszisztensévé. Ebben a minőségében jórészt ő volt felelős a Moszad hírszerzési tevékenységének kudarcaiért az 1982-es libanoni invázió során.

Hogy milyen kudarokról van szó? Nos, mindenekelőtt fogalmuk sem volt arról, hogy a palesztinok olyan jól felszereltek és kiképzettek, mint amilyennek a harcban mutatkoztak. Amiről az akkori hadügyminiszter, Ariel Sharon azt képzelte, csupán kéthetes villámháború lesz, abból másfél éves kínkeserv lett. Ezután jött az eset a Libanoni Erőkkkel, melyet Izrael keresztény szövetségei a saját milíciájuknak mondtak. A katonai hírszerzés - Avi társai az AMMAN-nál - azzal érveltek, hogy a Libanoni Erők nem is hadsereg, hanem sokkal inkább egy halom gengszter, akiket ha megtámadnak, futásnak erednek. A Moszad azonban, mely az idő tájt mind a miniszterelnököt, mind a hadügyminisztert befolyása alatt tartotta, hangosan tiltakozott. És a szigorúan titkos megbeszéléseken Ehud Golan volt az, aki ezt az álláspontot képviselte.

A Moszad azonban tévedett. A libanoni erőkről kiderült, hogy igencsak bátrak akkor, ha asszonyok és gyerekek torkát kell elvágni, mint azt tették Sabra Shatila palesztin táborokban. Ám egész más volt a helyzet, ha elszánt fegyveres férfiakkal találták magukat szembe. Mert ilyen ütközet során a keresztények elfutottak.

Ezután a kudarc után kiadták Ehudot „albérletbe” a dzsungelbe, a Moszad helyi főnökeként, először Guatemala Citybe, majd Tegucigalpába, Hondurasba, Salvadorba, végül pedig Panamába. Az izraeliek végül aztán nyugállományba küldték a kilencvenes évek elején, miután jó nagy galibát okozott nekik azzal, hogy figyelmeztette Manuel Noriegát, az Egyesült Államok el akarja kapni. A Nemzetbiztonsági Hivatal fürkészei azonban elkapták a telefonhívást, aztán lejátszották a szalagot a Moszad főnökének. Nem egész két héttel ezután a Moszad visszahívta Ehudot Gelilotba, ahol kapott egy kitüntetést, meg nyugdíjat és a seggébe rúgtak, hogy ajtón kívülre került. Most meg kiderül, hogy Werner Lantosnak, a CIA ügynöknek dolgozik.

Guatemalában találkoztam vele először. Az ottani hadsereg mellett volt „tanácsadó”, biztonsági kérdésekben... egész pontosan a kihallgatási módszereket oktatta az idő tájt, amikor az Egyesült Államok beszüntette a katonai támogatást az emberi jogok kirívó megsértése miatt

Guatemalában. Én titokban látogattam az országba, hamis hivatali útlevéllel, de a guatemalai katonák együttműködésével, hogy felderítsem az utánpótlási útvonalakat a guatemalai-salvadori határ mentén, amelyeket az FNLN marxista gerillák használtak arra, hogy ellátmányt szállítsanak El Salvador nyugati részén lévő táboraikba. Miután megfigyeltem a gerillák mozgásirányát, tanácsot adhattam a salvadoriaknak a probléma megoldására. Ügy mellékesen benéztem az Estado Majorba (a guatemalai hadsereg főhadiszállására), hogy meglátogassak egypár tisztet, akiket ismertem. Akkor említette nekem valaki, hogy egy izraeli tart nekik oktatást és meghívott engem is, hogy vegyek részt azon.

Ekkor volt alkalmam megfigyelni, hogyan mutatja be Ehud embertelen tudományát egy szerencsétlen gerillán, akit foglyul ejtettek és az izraeli rendelkezésére bocsátották aznapra, mint egy kísérleti állatot. Ehud kihallgatási módszerei közé tartozott a fogfúrás, a tizenkét voltos elemek és a forró drótok. Nem volt egy élvezet végignézni, szenvedő’ alanynak lenni pedig menthetetlenül halálos volt.

Nem mintha az az érzelgős típus lennék, aki eleve elutasítja a kínzás alkalmazását. Mert jómagam is alkalmaztam. Amikor embereim élete függött attól, hogy olyan információkat szerezzek meg, melyeket semmilyen más módszerrel nem lehetett volna. Megismétlem: semmilyen más módszerrel. De többet ésszel, mint erővel... és én jobban kedvelem az egyéb módszereket. Golannál azonban nem ez volt a helyzet. Látható volt, hogy nyilvánvalóan élvezi, ha elviselhetetlen fájdalmat okozhat más emberi lénynek. Sohasem felejttem el, milyen volt az arca aznap, mikor dolgozott. A teljes kielégülés kifejezése ült azon az arcon. Így hát a tudat, hogy most a Lantos&Cie cégnek dolgozik, beindította az érzékelő rendszert a hátsó agyamban. Ez a kurvafattya egy rendkívül veszélyes alak volt.

12. FEJEZET

Elcsíptem az Air France egyik A-300-as Airbus járatát a Dullesről Párizsba, huszonnyolc órával azután, hogy Avival beszéltem. Jó, tudom hogy a kormány alkalmazottjaként amerikai géppel kellett volna repülnöm. Csakhogy én most egy titkos küldetést végrehajtó katonai személy voltam. Ez azt jelenti, hogy egészségesebb elkerülni az olyan járatokat, ahol kémei hárítók készíthetnek fényképeket, miközben az ember leszáll a gépről. Volt nálam útlevél, hitelkártyák és egyéb személyes fogyóeszközök. Természetesen egyik sem az én nevemre szólt. A valódi útlevelem és egyéb személyazonossági dokumentumaim a bőröndöm egyik rejtett zsebében voltak. De a zsebemben lévő dokumentumok is elég valódinak látszottak. A külügyminisztériummal szemben, az utca másik oldalán az „Documents ’R’ Us” elnevezésű kis üzletben készültek, ahol személyiségem több arca is megfogant már az excentrikus, de briliáns

tehetségű Freddy agyában. Freddy, a Hamisító egy olyan épületben végzi munkáját a kormány megbízásából, mely fél évszázaddal korábban a CIA tulajdonában volt. Manapság a „Haditengerészet Egészségügyi Szolgálatának Parancsnoksága” néven álcázzák. Hoplá - talán valami olyasmit kottyantottam volna ki, amit nem lett volna szabad? Na, mindegy, Freddynek már úgyis időszerű volt, hogy máshova költözzön onnan.

Annak ellenére, hogy Freddy most rohammunkát végzett és nem volt ideje arra, hogy új személyazonosságot találjon ki számomra, mégis tudott adni útlevelet, jogosítványt, hitelkártyát és egy sor mindenféle egyéb kártyát, például egy AAA tagságit, egy BlockBuster Videó kölcsönzőkártyát, egy szavazó-nyilvántartói igazolást, sőt adott még egy tárcát is, amibe mindent belerakhattam.

Azonkívül volt nálam elég pénz is, mellyel kihúszom egypár hétig. Na nem, a szászaimat nem Freddy készítette. Az Crocker tábornok titkos pénzalapjából származott, amely a Pentagon költségvetésében úgy szerepel: „Vezérkari Főnöki Testület Elnöke: Reprezentációs és Utazási Vegyes Kiadások”.

Ennek ellenére elképesztően hiányos felszereléssel indultam útnak. Hiányos felszereléssel... egy ördögöt, egyáltalán nem voltam felszerelve. Nem volt semmilyen kapcsolattartási kommunikációs eszközöm. Sem fegyverek. Sem a speciális, aprólékosan kifejlesztett kellékek, amelyeket a különleges hadviselésre kiképzett egységek normális esetben magukkal visznek. Persze ezen hiányosságok egy része pótlásra kerül, mielőtt Párizsba érek. Fegyvereket például kapok az izraeliektől. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy Avi segít, ha megkérem. A felszerelés többi részét illetően majd a helyszínen kell improvizálnom, ami finoman szólva is azt jelenti, hogy majd kéregetek, kölcsönveszek, vagy ellopok bármit, amire szükségem lesz. Barátaim, volt már ebben részem és elmondhatom, hogy külföldön élni nem is olyan rossz és nehéz.

Az a huszonnyolc óra azonban még így is kész káosz volt. Elpakoltam a holmijaimat erre a kis kalandra, taktikai adatgyűjtést végeztem, megszereztem az akcióhoz szükséges pénzügyi támogatást, a dokumentumokat és egyéb anyagokat és mindezt sikerült anélkül végrehajtanom, hogy bárki figyelmét felhívtam volna magamra vagy a küldetésemre.

Harmincöt perccel korábban érkeztem a Charles de Gaulle II. reptérre, felkaptam a csomagom a tapis roulant-ról (francia reptereken így hívják a csomagkihordó szalagot) és felszálltam egy buszra a Porté Maillot felé. A harmincöt perccel, amennyivel korábban érkeztem, el is vesztegettem (plusz még háromnegyed órát) a pénphénque-en - az emelt pályás körgyűrűn, mely Párizs külső kerületén fut, ahol a le gridlock a megszokott életmenet.

Mikor a busz végre beállt a Porté Maillot Air France terminálra, kihámoztam magam a szűk ülésből, felkaptam a válltászkámat, felemeltem a bőröndömet a súlyát méricskélve, azután három lépcsősoron át nyomultam lefelé a metróba a csúcsforgalomban. Vettem egy tíz metrójegyet tartalmazó füzetet, aztán vállal utat törtem magamnak az első kelet felé induló szerelvényre, a Champs-Élysées alatt robogtunk végig a Franklin D. Rooseveltig, itt átszálltam a Mairie de Montreuil vonalra és három megállót mentem a St. Augustine-ig.

Aztán felmentem a lépcsőn a zsúfolt járdára. Odaléptem a járdaszegélyhez, letettem a bőröndömet és most a kerekein húztam. Elmúlt már egypár éve, hogy utoljára Párizsban jártam és bár a metróvonalakra emlékeztem, abban nem voltam teljesen biztos, merre kell most mennem itt az élénk utcai forgalomban.

De nem sokáig tartott míg végre eszembe jutott: a Boule-vard Haussmannon álltam. Egy régi, forgalmas főútvonalon, mely többé-kevésbé kelet-nyugati irányban fut, Párizs legjobb és legdrágább ingatlanjaitól övezve. Úgy, hogy száznolcvan fokos fordulatot tettem és épp ott volt

előttem a Place Saint Augustine, egy hatalmas, szabálytalan alakú tér, ahonnan több mint fél tucat utca nyílt sugárszerűen mindenfelé.

A közbiztonságot igen komolyan vették: kék egyenruhás és bőrcsizmás rendőrök tömkelege mindenfelé, egyesek automata fegyverrel, ott járőröztek párosával a Place St. Augustine-on. Övükről gumibot függött, fekete bőrkesztyűik ujjpercei ólommal voltak „kibéelve”. A hozzám legközelebbi járőrpár végignézett rajtam, miközben ott álltam. Most lassítottak, elég észrevehetően távolodtak el egymástól, hogy elegendő helyük legyen, ha tüzelniük kell, és csak nézték, hogy felveszem a csomagomat és megyek tovább.

Odasétáltam a sarokhoz és jobbra kukkantottam. Ott szemben az utca másik oldalán állt a Cercle National des Armées (mely nagyjából annyit tesz: A Francia Nemzeti Hadsereg Klubja) jókora oszlopos előcsarnoka. Egy szürke kőépület csatlakozott hozzá, a földszintjén étteremmel, gazdagon díszített tizenkilencedik századi homlokzata mögött a SDECE operatív központjának adott otthont. Az egész háztömböt egy sor acél torlasz vette körül derékmagasságban, minden egyes százhusz centiméternyi acél elemet vastagon ágyaztak betonba. Nyilvánvaló volt, hogy a franciák nyugtalanok.

Közvetlen ott előttem az utcasarkon volt egy zsúfolt kávézó. Ugyanazt a nevet viselte (Café Augustin), mint az a sötét, ódivatú, bádogmennyezetű cafeton, ahová éveken át jártam. Ám a gravírozott ablakok, a függönyök a karnison, a réz foglalatok, tölgyfa burkolatok, a bádog mennyezet mind eltűntek. Fakó fagerendák, vadborostyán és dupla üvegű ablakok váltották fel. Az egész hely úgy festett most, mint egy szar kaliforniai bár, műanyag páfránnyal.

Bekukkantottam. Hála Istennek, bizonyos dolgok sosem változnak. A fából készült súlyos bárpult mögött egy Chaplin-bajszos, fehér inges, kötényt viselő emberke habzó eszpresszó kávéfőzőt apró csészékbe, és café au lait-ot nagy bögrékbe, a várakozó és szomjas párizsiak tömegének. O Monsieur Henri LeClerc, az agyonhajszolt patron, vagyis a főnök. Arrébb pedig, a cink-tetejű pult végénél ott volt egy nagytermetű, vörösképzű asszony, Madame Collette, a főnök felesége. LeClerc-ék egy hatalmas, labirintusszerű lakosztályban éltek a Café Augustin fölötti emeleten. Hat hálószobájukat fenntartották jóval azután is, hogy öt kölykük már felnőtt és elköltözött onnan. Velem nemigen jöttek ki, de az embereimet szerették. Különösen Stevie Wondert, akit úgy hívtak: Monsieur Prodigc Rouge - ami nagyjából annyit tesz, Mr. Jajdevörös (mármint a haja).

Madame Collette-t kémleltem, miközben dolgozott, időnként alkarjával törölte le egy verítékcseppet a homlokáról. Erős jobb kezében egy hatalmas kést tartott, ezzel végezte munkáját megállás nélkül. Az állandó gyakorlatnak köszönhető anyag szakértelemmel szelte félbe a frissen sült baguette-keket, mindkét felet vajjal kente meg, erre sajt, sonka és kolbász szeleteket tett, vagy eperdzsemmel vagy mézzel kente meg, azután egymásra helyezte a két fél kenyeret, a szendvicset két egyenlő darabra vágta és az egészet tányérra tette - mindezt érzékletes, folyamatos mozgással.

Nos hát, barátaim, várhat minden. Várhat Werner Lantos. Az orosz maffia és még Avi Ben Gal is. Ez szinte szerelem volt. Mint azt valószínűleg tudjátok, gyengéim közé tartoznak a hatvan- valahány éves hölgyek, akiknek éttermük van. Azt hiszem, ez abból az időből ered, amikor még kisrác voltam és Gussyéknak dolgoztam. Azóta bárhol járok is, az ilyeneket keresem — mint például Mama Mascalzone Casa Italiáját a Huntington Beach-en, Kaliforniában és Germaine éttermét Washingtonban - kapásból ez a kettő jut eszembe. És most itt, a törött szlovák orrom előtt, itt volt egy újabb Dickie kedvenc otthonai közül, az igazi otthonától távol - ez volt a Café Augustin.

Úgy, hogy mit számított, ha átrenoválták... LeClerk-ék még mindig ott voltak s mamán még mindig nagyszerűen festett. A vállammal nyitottam ki az üvegajtót, bevonultam, letettem a csomagomat a bár előtt és azt mondtam: —Alors, Madame Collette, salut - mi a helyzet? Most odanézett, anélkül, hogy igazából rám nézett volna, a yendéglősök profi mosolyával mosolygott és azt mondta: -Bonjotír, monsieur. -Aztán megint rám nézett és csak ekkor vette észre, kihez is beszél. Szénre elkerekedett. - Alors, c'est nos petit phoque, Dickee... ez a mi kis SEAL-ünk (főkánk), Dickie. - Azzal a vágódeszkára ejtette a nagykést, tipegve került meg a pultot, megragadta kétfelől az arcomat és négy nagy, cuppanós csókot nyomott rá, bal-jobb, bal-jobb. - Petit Richárd - bien venne á Paris - Isten hozott.

Szorosan öleltem át. - Merd, mamán... boldog vagyok, hogy újból itt lehetek.

Most odaintett férjének ott a bár másik végében. - Plenri, Henri... regarde qui est Já — nézd csak, ki van itt!

Monsieur Henri lassan fordította felém véreb tekintetét. Csaknem húsz éve ismertem már Henri LeClerc-et, de még sohasem láttam, hogy bármit is gyorsan csinált volna.

Tehát... most odafordult, aztán... hunyorított, majd... meglátott.

Látnotok kellene, ahogy a mosoly szétterül az arcán -olyan, mintha a napfelkeltét néznénk a tengeren egy tökéletesen tiszta reggelen. - Mon cher Richárd - húzta el lassan a szavakat -, bien... venne - most megfordult, aztán odanyúlt egy nagy csészéért és kezdte elkészíteni szokásos párizsi reggeli italomat - dupla presszókává, felerősítve egy kis calvados Valée dAuge-val, ezzel a halovány, dús, érlelt normandiai alma brandyvel.

Henri kávéjától még a holtak is életre keltek. Mamán most gondterhelt arckifejezésemet fürkészte. Azután félbevágott két cipót, megkente őket vagy fél kiló házi vajjal, amit annyira szeretett, azután kanállal jókora adag eperdzsemet tett a kenyérre.

- Kimerültnek látszol, minőn - közölte velem, közben odacsúsztatta elém a tányért. - Ebből majd nyerhetsz egy kis energiát.

Ha az ember Párizsban van, ne nézze a koleszterinszintjét. Mert én bizony az utolsó morzsáig felfaltam azt a két cipót a sok vajjal és dzsemmel, ahogy azt mamán elkészítette, legurítottam három duplát avec Calvados és begyűjtöttem négy további anyai pusztit arcom mindkét felére, eközben Madame Collette az öprodiqe rouge-zról kérdezett, anyai aggódással ráncolta homlokát és ujjával hadonászott az orrom előtt, mikor megtudta, hogy ez a Wonder fiú ezúttal nem utazott velem.

Így aztán, felerősödve és szeretettől eltelve átvonultam az utcán, becsusszantam az úttorlaszok között és bevonultam a Cercle súlyos üvegajtóján. A klubba bejelentkezni egyszerű volt, csupán a nevemet írtam alá - Hermán Snerd kapitány, Egyesült Államok hadserege, nyugállományú... valamint odaírtam otthoni címemet és az útlevélszámomat egy postai levelezőlap méretű formanyomtatványra, aztán átfuttatták a hitelkártyámat a gépen.

De tudtam, a francia hírszerzés (pontosabban a belügyminisztérium egyik részlege, melyet DST /Direction de la Surveillance du Territoirfynéven ismertek) órákon belül lenyomozza a nevet, címet és útlevélszámot.

És nemcsak azért, mert nyugállományú katonatiszt vagyok, aki látogatóba jött ide. Tudjátok, Franciaországban minden étrangers (külföldi) számára kötelező hasonló formanyomtatvány kitöltése minden egyes szállodában, ahová bejelentkezik. A régi időkben ezeket a formanyomtatványokat a zsaruk szedték össze és vitték a helyi rendőrsre, ahol összegyűjtötték és egy csomóban küldték fel Párizsba vizsgálatra. Igazából ezt a módszert alkalmazták a Sakál napja c. remek regényben is. Manapság az ilyen vizsgálatok faxgépek, számítógépes modem vonalak és a Minitel rendszer alkalmazásával történnek. A Minitel francia találmány, mely a telefon, fax, videó és adatátvitel legjobb tulajdonságait kombinálja egy asztalra helyezhető

készülék formájában, mely alig nagyobb, mint egy normál telefonkészülék. A rendszer messze gyorsabban működik, mint azelőtt, ami azt jelenti, hogy a hozzám hasonló fickóknak étre alerte, azaz mindig résen kell lenniük.

Azért nem idegeskedtem különösebben, csupán körültekintő voltam. A franciák hosszú történelemre tekintenek vissza a látogatóba érkező katonáemberek megfigyelése terén. És nekem nem hiányzott semmiféle zűr. Szóval bejelentkeztem, és próbáltam visszaemlékezni, vajon a Hermán Snerd kapitány álnevet használtam-e Franciaországban, amikor a srácaim és jómagam Ishmael Lord Brookfield-ot és a rosszfiúit követtük nyomon Beaulieu sur Mer-be, a francia Riviérán, még a Zöld Csapatban. Elfelejtettem utánanézni ennek az apró, de mégis jelentős statisztikai adatnak, mielőtt eljöttem otthonról. Mert ha a Snerd nevet írtam alá bárhol is más útlevélszámmal, akkor bajban leszek, mikor a franciák átfuttatják ezt az álnevet számítógépeiken. A szobám csak délutánra lesz kész. Most még csak tíz óra volt, azaz még volt egy kis időm. Érdeklődtem, jött-e üzenetem, mire átadtak egy borítékot, rajta Avi kézírásával, bár a recepció az azt mondta, Ashcroft ezredes hagyta ezt nekem.

Míg az én bevett álnevem Hermán Snerd, addig Avié Gordon Ashcroft ezredes, a kanadai királyi hadseregtől (nyugállományú). Hogy a francba sikerült elboldogulnia egy ilyen tősgyökeres brit hangzású névvel neki, aki ilyen hosszú ideig utazgatott az arab világban, azt nem tudom. De éveken át működött neki ez a név. Leggyakrabban kanadai útlevéllal utazik, melyben québeci cím van, és ilyenkor semmilyen más nyelven nem beszél, csak franciául (amit természetesen ugyanolyan tökéletesen tud, mint az arabot és az orosz), így sohasem adódott problémája emiatt. Óvatosan néztem meg a borítékot. A biztonsági pecsét, amit Avi a hátoldalára tett (egy hajszál, ügyesen illesztve a leragasztott boríték ragasztás menti éléhez) érintetlen volt. Felnyitottam, azután szétnyitottam egy fejléces papírt. Rövid üzenet volt, melyben Avi közölte, hogy valami sürgős dolga akadt - amit úgy értelmeztem, hogy találkozója van emberével az AMMAN-tól, egyidejűleg fel akarja venni fegyvereinket és egyéb ellátmányunkat. Azt javasolta, ebédeljünk együtt a La Petite Tour-ban, ami egy kis, csendes étterem a Rue de la Tour-on, közel a Trocaderóhoz. Avi ismerte és kedvelte ezt a helyet. De ha bármi gondom van az említett hellyel, akkor csak hagyjak üzenetet a recepciónál, ő meg majd telefonál a késő délelőtti órákban. Egyébiránt pedig várni fog rám 14 óra 30 perckor. Ez így pont meg is felelt, mert nekem is volt még tennivalóm.

13. FEJEZET

Hűvös volt odakint - az a csontig hatoló nyirkos hideg reggel, ami az őszi Párizsra jellemző. Csakhogy Párizs, legyen akármilyen hideg vagy nyirkos, magasan veri Moszkvát - sőt, nagyjából bármely más várost. Lehet, hogy nem kedvelem a párizsiakat, de maga a város mindig csodálatos. A gyorsuló forgalmat kerülgettem a Boulevard Malesher-besen, átvágtam a Place Augustinon és elindultam nyugati irányba végig a Haussmannon, a Diadalív felé. A biztonság kedvéért felugrottam egy metróra a Miromesnilnél, mentem egy megállót, az utolsó pillanatban kiszálltam és vártam, miközben a metrószerelvény kihúzott az állomásról. Amennyire meg tudtam állapítani, senki sem követett. Pillanatnyilag nem tűnt valószínűnek, hogy célpont lennék. De mint már ezt többször mondtam, az ember nem lehet elég óvatos.

Különösen itt Párizsban. Nyugati szövetségeseink közül a franciák a legéberebbek, leggyanakvóbbak és figyelmük mindenre kiterjed, ha amerikai akció zajlik az ő területükön. És felháborodottan jelentik ki, hogy mindennemű külföldi hadművelet - l'Amerique inclusif- a nagy Francia Köztársaság szuverenitásának aljas megsértése.

Lehetséges. Ami azonban engem illet, szerintem a válasz egyszerű: régimódi gall paranoia a les États-Unis-va\ szemben. Ők így hívják az Egyesült Államokat, ha netán valaki nem tudná. Valószínűleg ti is hallottatok már arról - és a franciák ehhez ragaszkodnak, még hozzá hangosan -, hogy az ő kultúrájuk a legklasszabb, az ő ételük és boruk a legjobb, a francia a leggazdagabb nyelv, a francia művészet a legfantáziadúsabb; igazából a legtöbb francia akár írásban is képes kijelenteni, hogy ami francia, az mindenben a legjobb.

Azért hadd áruljak el egy titkot: mélyen a békaleikükben a franciák tudják, hogy az Egyesült Államok lekörözi őket. Renoir, Monet vagy Toulouse-Lautrec, Racine, Molière, Voltaire vagy Albert Camus, triple-crème, szarvasgomba vagy Chateau Trotanoy ellenére ok csak harmadrendű hatalom. És a Fox hálózat, a Cicken McNuggets és az olcsó dobozos bor ellenére mi szuperhatalom vagyunk. Kell-e még több bizonyíték? Példaképp mi nem váltunk franciabarát nemzetté. Az utóbbi két évtizedben azonban a franciák teljesen amerikanizálódtak - a Le Big Mac-tól a les jeans Levi's-ig és a le Diet Coke-ig, a le bière Budweiserig átvették kultúránkat és életstílusunkat, feláldozva a sajátjukét.

Az én véleményem szerint azért ez kurva nagy dolog. De les Francaises számára ez mélységesen sértő. Következésképp? A franciák mélyen gyökerező kisebbségi komplexusban szenvednek, amely gyakran paranoiássá és barátságtalanná teszi őket, ha amerikaiakról van szó. Voltatok már párizsi étteremben, ahol egyáltalán nem hajlandók angolul beszélni? Vagy egy bankban a Champs-Élysées-en, ahol az ügyintéző csak ül ott karba font kézzel és úgy tesz, mintha az American Express utazócsekkék nem lennének érvényesek az ő országában? Az effajta viselkedés a francia kisebbség egyik tünete.

Továbbmenve, a gall büszkeség és az elegáns katonai egyenruhák ellenére a franciák nagyon is tisztában vannak szomorú történelmükkel a huszadik századi katonai teljesítményük tekintetében. Gyengén harcoltak az 1924-1928-as háborúban. A második világháború során együttműködtek a németekkel. Vezetésük - a Vichy rezsim, Pétain marsallal az élen - gyáva és engedékeny volt a náciakkal szemben. Az ötvenes években egy sor megalázó háború és gerillaakció során elvesztették gyarmataikat.

Vagyis? A franciák kisebbségi érzésük miatt síkra szállnak azért, hogy bizonyítsák nagyságukat, és francia mivoltukat a világ színpadán... gyakran katasztrofális eredményekkel.

- „Bizonyították” is nagyságukat, különleges erőket vetettek be, hogy elsüllyesszék a Greenpeace Rainboiv Warrior hajóját az aucklandi kikötőben, Új-Zélandban, de tettenérték és súlyosan meghurcolták őket ezért).

- Próbálják „bizonyítani” nagyságukat azzal, hogy sorozatban próbálnak ki nukleáris fegyvereket - ezzel a nemzetközi megvetés célpontjává váltak.

- Aztán megpróbálták „bizonyítani” azzal, hogy csapdába csaltak négy CIA tisztet - küldetésük hivatalosan nem volt lefedve - néhány évvel ezelőtt ipari kémkedés miatt, csak hogy megmutassák a Les États-Unis-mk, hogy a Les Frogs még mindig jók valamiben. (Ez az incidens alapján véve megmutatta, hogy a CIA időnként ugyanolyan ostoba, mint a franciák bizonyos területeken, idetartozik az ipari kémkedés is... különösen olyan esetben, mikor a CIA női tisztjei beleszeretnek a potenciális célpontba és bevallják neki, kifélék és mifélék ők, és mi járatban vannak. Az efféle esetek gondolkodóba ejtik az embert a CIA agyondicsért kiképzési programjáról. Nem igaz?)

Na szóval, az amerikaiak - különösképpen katonai személyek, üzletemberek és kivándoroltak - a francia hatóságok célpontjai. Őket figyeli az egész francia biztonsági- és hírszerző szolgálat, paranoiás képzelgésükben a la République biztonságának veszélyeztetéséről.

Hát, barátaim, úgy látszik, a paranoia ragályos. Hisz tudhattam volna, hogy senki sem követ. És mégis meg akartam győződni erről. Így hát mikor az állomás kiürült, felcaplat-tam a lépcsőn,

végig ügyeletem az utcán, erőltetett menetben még egyszer körbejártam a háztömböt. Tiszta volt a levegő.

Az Léna-nál felugrottam a metróra és két megállót mentem a Rue de la Pompe-ig, leszálltam, végigsétáltam hat háztömbnyit, megcsodálva Párizs régi építészeti remekeit, melyek most talán több, mint egy tucatnyi nagykövetségnek adtak otthont, végül megálltam a Rue de Franqueville-en, szemben a már korábban említett USOECD amerikai képviseleténél.

Nem sok időbe tellett, míg megállapítottam, ezek a szemetek rakétát használtak a romboláshoz. Hisz nyilvánvaló, hogy nem tudtak az épület közelébe jutni, a terroristaellenes védelmi acéltorlaszok miatt ott a kocsibejárón. Azt viszont megtehették, hogy szemben az utcán leparkoltak és a kocsiból lőtték ki a rakétát, közvetlen az első emeleti hivatalokra, ahol a katonai hírszerzők végezték munkájukat, az orosz maffia tevékenységére összpontosítva. Az épület egyetlen ablakán sem volt felszerelve az a vastag drótháló, mely megvéd az ilyen támadásokkal szemben. Elvégre ez itt Gay Paree, a fények városa.

Tíz perc múltán eleget láttam. Felszálltam a metróra, visszamentem három megállót az Alma Marceau-ra, északi irányba fordultam, elvonultam a kínai nagykövetség előtt az 1' Étoile felé. Három háztömbnyire a Diadalívtől a széles utcán kordont vontak, mögötte géppisztolyos katonák álltak teljes harci szerelésben. Láttam, hogy a katonák mögött még mindig ott dolgozik az igazságügyi csapat a francia-izraeli kulturális központ bejárata előtti romok között kutatva. Ez az épület volt a két és fél nappal ezelőtti két támadás egyikének célpontja.

Sokat meg lehet tudni egy robbantás helyszínén - ha az ember tudja, hogy mit keressen. Én például láttam azt, hogy ezt a támadást kimunkálták. Onnan tudtam, mert bár az épület homlokzata üregesen rongálódott meg (úgy tűnt, mintha a robbanás kivájta volna, aztán a járdára zuhant) az épület előtt az utcán alig keletkezett kár. Nem volt hatalmas, tátongó luk a földben, mint az autókba rejtett bombák robbanása után. És abból ítélve, hogy nem voltak ott a közművek teherautói, nyilvánvaló volt, hogy az Avenue Marceau kilenc sávnyi széles útja alatt futó elektromos vezetékek, vízvezetékek vagy csatornák alig rongálódtak.

Gyorsan levontam a következtetést: valaki behatolt, elhelyezett a földszinten egy pontosan méretezett robbanótöltetet, majd távirányítással felrobbantotta. Vajon ez az izraeli helyszín ugyanolyan természetű próbatámadások célpontja volt, mint amilyen az USOECD elleni támadás? Száz frankba lefogadom, hogy ha Avit kérdezném, a válasza határozott igen lenne.

Az úttorlasztól északi irányba fordultam a Champs-Élysées-re aztán nyugatnak indultam, majd a Rue Marbeuf-ra sétáltam, onnan balra, rá a Rue Clément-Marot-ra, elmentem Chez André nevű jóképű kis bisztró előtt, átmentem az Avenue George Cinq-en, ki az Első Péterről, Szerbia királyáról elnevezett széles útra.

Ott aztán először balra, majd jobbra szambáztam, míg végül két parkoló kocsisor és két forgalmi sáv távolságra az utca másik oldalán, velem szemben ott volt az épület. Három, a századfordulón épült szürke kőépület egyike volt ez, öt emelet magas, az egyes emeletek között gazdag szegélydísszel, kovácsoltvas erkélyekkel valamint két és fél méter magas ablakokkal. A velem szemben álló épület negyedik emeletén egy sor takarosan nyírt fácska díszítette a legszélesebb erkélyt. Alattuk egy sor cserepes virág szinkavalkádja oldotta a szürke kőés a fekete kovácsoltvas egyhangúságát. A bejárat mellett a falba illesztve ott volt egy nagy négyszögletes, fényes réztábla, rajta bevéssett felirat: Lantos&Cie, deuxième étage.

Maga a bejárat is látványos volt. Hatalmas, kétszárnyú antik diófa kapu, melynek jobb szárnyába egy kis bejárat ajtót vágtak, ugyanolyan stílusban, mint amely jellemző volt a belső udvaros épületekre szerte Európában (tán még emlékeztek... Andrej Jugyin bérházán is hasonló volt a bejárat). Hogy ennek mi az oka? Ugyanaz, mint Moszkvában: a nagy dupla kapun ki-be járhattak a kocsik, a kisajtón pedig a gyalogosok. Közvetlen a kis bejárat ajtó mellett ott volt egy

elektronikus billentyűzet, melyen a látogatók beütnek egy kódszámot, mire az automatikus zár működésbe lép és az ajtó kinyílik.

Elsétáltam az épület előtt, menet közben gyorsan megszemléltem. A célpont szemrevételezése számomra teljesen természetes cselekedet. Elvégre én másképp látom a dolgokat, mint ti. Mert ti a struktúrát látjátok - az építészeti stílust, a részleteket, a művészi kivitelezést. Mindezeket én is látom... csak egy kicsit más szemszögből értékelem. Ti ablakokat és erkélyeket láttok. Én rejtett kijáratokat és bejáratokat. Ti egy gyönyörű antik diófa kaput láttok. Engem az érdekel, milyen vastag, hogy pontosan tudjam, hány sorozat skuló kell ahhoz, hogy egy ezredmásodperc alatt szitává löjem.

Amikor tehát Werner Lantos vállalatának székházát vettem szemügyre, nem a szegélydíszítéseket és a kovácsoltvas munkákat láttam. Hanem elraktároztam memóriámban azt a négy korszerű kis televíziós kamerát, melyeket a második emeleti erkély alá függesztettek fel. Hét lépésnyi időbe tellett, hogy felmérjem, a kamerák látómezeje teljes szélességében befogta az épületet és előtte a járdát is. Újabb hat lépés múltán megállapítottam, hogy két kamera kardáncsuklókra volt felfüggesztve, mely a vízszintes és függőleges mozgást is lehetővé tette és teleszkópos lencséik voltak. További három lépés múltán azt is tudtam, hogy a másik két kamera fixen rögzített - ami azt jelentette, hogy valószínűleg széles látószögű lencséik vannak.

A bejárat mellett egy fehér és vörös színű falragasz harsogta, hogy a Lantos&Cie védelmét egy SECOR nevű cég biztosítja. Ez egyidejűleg jelentett jót is és rosszat is. A rossz az volt, hogy Lantos biztonsági védelmét profik látták el. Márpedig ez megnehezítheti a dolgokat (ami nem azt jelenti, hogy minden lehetetlen) mondjuk a CIA, a Moszad vagy az orosz hírszerző fickók számára, akik valószínűleg megpróbáltak behatolni a Lantos&Cie épületébe, csak hogy mindenféle lehallgató készülékeket helyezzenek el. És ezért állandóan megy a bruszta. Mert ezek hetente (sőt naponta) végigvizslatják az épületet, az ellenfelek pedig folyton megpróbálnak behatolni a már említett céllal.

Hogy a Lantos cég védelmét profik látták el, az egyben jó hír is volt, ugyanis ezeket a felbérelt biztonsági őreket nem fizetik valami jól, ezért a valóságban hajlamosak arra, hogy elhanyagolják szolgálati kötelességeiket. Ugyanígy - bár a biztonsági kamerák szupermoderneek - a monitorokat figyelő biztonsági személyek is hajlamosak arra, hogy lazítsanak. Ez pedig igencsak megkönnyíti az életet olyan besurranók számára, mint amilyen én vagyok.

Sétáltam tovább. A bejárat bal oldalán egy, kis könyvesbolt volt. A jobb oldalán pedig egy kis borozó. Közvetlen a borozó mellett futottak az épület lefolyócsövei - ezeken pedig fel lehet mászni, és minden egyes emeleten bebocsátást nyerünk a jobb szélső ablakokon. A könyvesbolt fölött fém fél-tető volt, amire szintén fel lehet mászni. Csakhogy a kamerák könnyen észrevehették, ha valaki függőleges irányban próbál behatolni.

Szép komótosan sétáltam a háztömb végéig, befordultam a sarkon, elővettem egy kis jegyzetömböt meg egy golyóstollat és jegyzetelni kezdtem. Azután a teleírt papírlapot és a Mont Blac tollat visszacsúsztattam a zsebembe, majd sétálva indultam vissza arra, amerről jöttem.

Ezúttal jól megnéztem az épület előtti utcarészt. Szinte közvetlen szembe a célpontommal az úttest közepén ott volt három darab négyszögletű aknanyílás-fedél, amit a franciák annyira kedvelnek. Most átmentem az úttesten, eközben megvizsgáltam mind a hármat. Az egyik szennyvízcsatorna-fedél volt. A másik kettő pedig az elektromos vezetékeket és a vízvezetékeket fedte. Nem volt lehetetlen, hogy valamelyiken keresztül bejussak az épületbe.

A szorosan egymás mellett parkoló kocsik között léptem fel a járdára az épület bejárata elé, megfontolt mozdulatokkal, hogy ne hívjam fel magamra a mobil kamerák figyelmét, azután a főbejáratról jobbra lévő billentyűs kódzárra összpontosítottam figyelmemet. Egy régi Siemens

készülék volt, tíz billentyűvel és egy... a kurva életbe... az utolsó pillanatban álltam meg, mielőtt beestem volna egy kurva nagy lukba ott a járdán.

Gondolom, a franciák nem szeretik a vörös zászlókat meg a vészlámpákat. A lábam előtt mindössze tizenöt centi magas acélkorlát volt - ez fogott körül egy aknanyílást. Lepillantottam. - Három méternyire odalent két ember viaskodott egy jókora fa csörlődobbal a föld alatti sötétségben.

Egy lépésnyit hátráltam. Bent a kis borozóban épp ebédhez terítettek, mikor bepillantottam a lefüggönyözött ablakon. Ekkor hirtelen egy hang szólított nevemen a hátam mögül. - Marcinko kapitány.

Megfordultam és Werner Lantost láttam ott, amint épp kiszáll egy fekete négyajtós Citroen Xantia kombi hátsó üléséről. A kocsit most húzta oda az ott parkoló borszállító teherautó elé. Lantos előrelépett négy testőre gyűrűjéből, akik a jól bevált módszerrel próbálták őt körbefogni, fellépett a járdára és elindult felém.

A szokásos diplomata szarevő mosolyt öltött fel. Bal kezében egy Nokia mobiltelefont tartott. Jobb karját kézfogásra készen nyújtotta előre. - Nahát, kapitány, nem gondoltam volna, hogy így hamar újra látom, különösen nem Párizsban.

Őszintén szólva én sem számítottam arra, hogy látni fogom őt, de ezt nem mondtam meg neki.

- A Le Petit Marché du Vin... az egy jó kis étterem - mondta és vékony, arisztokratikus metszésű orrával a borozó lefüggönyözött ablaka felé bökött. - Egyszerű, de ízlésesen összeállított menüjük van. Csodálatos tatárbifszteket adnak és remek andouillett-et. Sőt, a saját borukat palackozzák... hordóban hozzák Burgundyból.

- Talán majd én is kipróbálom egyik nap. - Az agyam kerekei gyorsan forogtak. Akikkel most egyáltalán nem kívántam összefutni, azok között Lantos az első helyen állt. De hát itt volt, és én is itt voltam, úgy, hogy most már semmit sem tehettem - hacsak nem aknázom ki ezt a helyzetet a magamjavára.

Tudjátok, az egyik lecke, amit SEAL keresztapámtól, Roy Boehmtől megtanultam, hogy a balszerencse egy igazi harcos számára elfogadhatatlan körülmény. Ha egyszer úgy próbálnak térdre kényszeríteni, hogy egyszerre féltucatnyi célpontot küldenek feléd, amit le kell küzdened, akkor mindössze egy kérdésed lehet: melyiket löjem le elsőnek? - harsogta felém Roy a régi időkben.

Lantos most odalépett hozzám és hosszasan rázta a kezem. Szorítása erős volt, szorítása azonban lágy - szinte olajozott, mintha épp most dörzsölte volna be hidratáló krémmel. Olyan magas volt, mint én és abbóll ahogy európai stílusú öltönye állt rajta, láttam, hogy jó kondícióban van.

Bizonyára minden nap teniszeznek vagy fallabdát játszik. Hullámos fehér haja kétoldalt gondosan le volt nyalva. Fehér szemöldöke éles kontrasztban állt magas, ráncos homlokának napbarnított bőrével. Kegyetlen, szürke szeme szkeptikusan villant meg, amint rámnézett. - Szóval ez idő tájt a jó koszt vonzza Párizsba - mondta fellelkesen.

Most tehát játszadozik itt velem. Legalábbis megpróbálta.

Ez a fajta játék azonban nem volt ínyemre, úgy, hogy nem is mentem bele.

- Ami azt illeti, vadászatra jöttem.

Werner Lantos szemtői szembe állt velem, négy testőre most kissé széthúzódott, mindkettőnket védőgyűrűbe fogva. - Vadászat? Szóval vadászat? - ismételte érdeklődően, mintegy önmagának, eközben a mobiltelefon antennájával vakargatta állát. - De hát a vadászati szezonnak már vége, nemde?

- Arra a vadra még nem, amelyikre én vadászok.

Most már megértette. - Aha... szóval olyan vadászat -mondta végül. Arcán nyoma sem volt a zavarnak. - Nos hát, remélem itt könnyebb dolga lesz, mint Moszkvában. Mint hallottam, egy kissé zűrösen távozott onnan. - Most várt egy kicsit, mintha azt akarná látni, hogyan is reagálok. Minthogy nem szóltam semmit, tovább folytatta. - Tudja, jó lett volna, ha először hozzám jön. Hát ez érdekes volt. - Önhöz?

- Megkönnyíthettem volna a maga dolgát. Moszkvában nem nehéz eredményre jutni, ha tudja, hogyan intézze a dolgát.

- Egy maffia által elkövetett gyilkossági ügy kinyomozásáról van szó Monsieur Lantos, nem pedig egy teherautóra való matryoska szállítmányról.

Karját most az én karomba fonta, ahogy azt a régivágású európai úriemberek teszik egy bizonyos korban, megfogta a könyökömet és sétát erőltetve indult el velem az utcán. -Kapitány - kezdte bizalmasan. - Moszkvában az említett két dolog között nincs mindig túl nagy különbség.

Nincs is jobb annál, mint nyíltan viselkedni olyankor, ha nincs vesztenivalónk. Úgy, hogy most megálltam, megfordultam és rámutattam az épület duplaszárnyú fa kapujára, amely a Lantos&Cie cég székhelye volt. - Talán felmehetnénk az irodájába és elbeszélgethetnénk a hasonlatosságokról.

Most őis megállt annyi időre, hogy egy igazán félelmetes pillantást vessen rám. - Sajnos nem lehet. - Azzal még jobban megszorította a könyökömet és ismét elindult, azon igyekezve, hogy engem is magával vigyen. Engedtem neki, mire Lantos szája hullószerű mosolyra húzódott, kivillantva tökéletesen fehér, valószínűleg csináltatott fogsorát. - Nézze, Kapitány, üzleti ügyekről a nyílt színen szeretek tárgyalni. Sokkal kevesebb az esély arra, hogy lehallgatnak. Bien sur - helyes. És még kevesebb az esély arra, hogy a szőrös SEAL megkukkolja Lantos irodájának biztonsági berendezéseit és egyéb létfontosságú dolgokat.

Miközben elhagytuk az első két háztömböt, üzletről szó sem esett. Igazából alig beszéltünk. Szólt egy pár szót a közvetlen környezetéről, aztán azt ecsetelte, milyen minőségű a Beaujolais ott a borozóban, és... most komolyan beszélek, megpróbált végigmotozni. Nem is annyira motozás volt... csak afféle barátságos paskolás, ütögetés. Átkísért két ott parkoló kocs között egy gyalogátkelőhely felé, közben a lapockám alá csúsztatta kezét, mintha meg akarna támasztani, nehogy elessek, aztán le-föl és jobbra-balra tapogatott, mintha azt keresné, van-e nálam pisztoly... vagy lehallgatókészülék. Egy rántással kiszabadultam a szorításából, könyökömmel eltoltam a kezét és pillantásommal világosan jeleztem, ezt meg ne próbálja még egyszer.

Átmentünk két széles utcán aztán rátértünk a Rue Bassanóra, Lantos négy testőrének laza gyűrűjétől körülfogva, miközben a csillogó-villogó Citroen kombi követett minket. Mellesleg a kocsin több antenna volt, mint a CIA igazgatójának járművén.

A Champs-Élysées-en jobbra fordultunk és átmentünk az úton, majd megálltunk a Fouquet's széles, vörös és arany színekben tündöklő bejárata előtt. - Hát, itt vagyunk - szólt Lantos és mobiltelefonjával mutatott a bejárat felé.

Tudhattam volna. A Fouquet's az egyik leghíresebb - és persze legdrágább - kávéház Franciaországban.

Lantos bevonult egy sor cserepes virág között, átslisszant a vendégek tömegén, akik ott ücsörögtek az igen törekenynek látszó székeken, tejszínes kávé kortyolgattak és brióst vagy croissant-t majszoltak, megtetézve vajjal és dzsemmel. Közben a vásárlókat és a turistákat kukkolták, akik ott tolongtak a széles járdán, meg a Champs-Élysées nyolc forgalmi sávjának kora délelőtti forgalmát bámulták. A Fouquet's kis kerek asztalainak márvány lapjuk volt, az asztalkendők kikeményítve, frissen vasalva.

Odabent a teremben egy szmokingos maitre d' és a fehérkabátos főpincér meglátták, hogy Lantos belép és máris sietve jöttek felénk, hajlongva és pukedlizve, mintha magát a dalai lámát

fogadnák. A szokásos hajbókolás és seggnyalás után Lantos kegyesen megengedte, hogy odakísérjék az egyik helyre, ahol öt szabad asztal volt és remek kilátás nyílt a Champs-ra, egész a Diadalívig. Három asztal közvetlen a terem füstüveg ablakai mellett helyezkedtek el. Lantos odaült a középső asztalhoz, háttal az ablaknak, telefonját maga mellé téve. - Ez megfelelő-közölte és közben figyelte, hogy testőrei szétosztanak, helyet foglalnak a másik négy szabad asztal egyikénél. - A szokásosat kérem - szólt Lantos a főpincérnek. Azután kérdően pillantott rám. - Kapitány?

Marhára nem érdekelt, mit hoznak nekem. - Nekem is ugyanazt.

A főpincér ismét meghajolt, aztán eltűnt, hátrálva távozott az asztaltól, mint valami istenverte gésa.

Ideje volt a tárgyra térni. - Említette, hogy bizonyos hasonlóságok vannak egy gyilkosság kinyomozása és egy teherautónyi emléktárgy vásárlása között - mondtam. - Szeretném tudni, melyek azok.

- Félreértett - közölte Lantos -, csupán azt mondtam, hogy Moszkvában az üzletvitel gyakran ugyanolyan fontos, mint maga az üzlet.

Most elhallgatott, mikor két csésze kávé, két kávéskanalat, két szalvétát és egy csészében papírba csomagolt kockacukrokat tettek elének az asztalra. A tőlünk jobbra ülő testőr azonnal felpattant, és elvette az asztalról a kockacukros csészét. - Egyszer egy rivális jókora összeggel vesztegette meg a pincért, hogy különleges kockacukrot tegyenek az asztalra -magyarázta Lantos -, mert a kockacukorban mikrofon volt. Ennek következtében egy ígéretes szerződést vesztettem el. Azóta mindig váltogatom az éttermeket és nem hagyom, hogy kockacukros csésze legyen az asztalomon - azzal kinyújtotta egyik kezét és a testőr két kockacukrot ejtett tenyerébe. - A hibákból mindenkinek tanulnia kell, nem igaz, kapitány?

Most elhallgatott és arra várt, hogy válaszoljak. Miután ezt nem tettem, tovább folytatta. - Nos hát, visszatérve az ön moszkvai esetére... amennyiben, mint már mondtam, először hozzám fordult volna, talán megoldhattuk volna a maga problémáját anélkül, hogy látogatása akkora vihart kavart volna.

- Megoldotta volna a problémámat?

- Zárjuk le Mahon ellentengernagy halálának fejezetét.

- Az az én feladatom, Monsieur Lantos, nem az öné, vagy bárki másé.

- Szerintem nem így van - felelte. - Nézze, van egy elgondolásom... persze csupán elgondolás, kapitány, nem pedig tény. Eszerint Mahon admirális halála nem volt olyan egyszerű eset, mint azt a moszkvai rendőrség állította.

- Talán elmondhatná nekem az elgondolását - szóltam. Szürke szeme most elhomályosult egy pillanatra. - Az elgondolásom az, hogy nem minden az, aminek látszik.

Mi, haditengerészek az ilyesmire azt mondjuk, baromság. A dolgok rendszerint pontosan azok, aminek látszanak. A fekete az fekete. A fehér meg fehér. Kettő' meg kettő az négy. És gyilkosság az gyilkosság... és pontosan ezt mondtam Monsieur Lantosnak.

- Maga vagy tényleg naiv, kapitány, vágy csak adja itt a naivat.

Nem óhajtottam a kezére játszani ennek a seggfejnek. -Gondoljon, amit akar.

Lantos felém billentette fejét és csöndesen kezdett beszélni. - Szóval mindent a szájába kell rágnom, kapitány? Na jó, ám legyen. Ebben az ügyben sokkal nagyobb és sokkal befolyásosabb erők játszanak, semmint hogy egy amerikai haditengerész tiszt meggyilkolása, sőt akár egy, két vagy akár tíz moszkvai gengszter halála számítana. És itt most a hosszú távú stratégiai kapcsolatról beszélek, a szuperhatalmak között. A globális erőegyensúlyról van itt szó.

- Szuperhatalmak? Csupán egy szuperhatalom maradt, monsieur, az pedig az Egyesült Államok. És ennek pontosan így kellett történnie.

- Bizonyára túl sok olyan ember van, aki ezt így gondolja - felelt Lantos. - Ez bizonyos mértékig a kifinomult gondolkodás hiányát jelenti. Ám ott vannak azok... és ezek többen vannak, mint azt maga gondolná... akik úgy hiszik, hogy egyetlen szuperhatalom létezése felborítja a világ egyensúlyát és ezáltal nagy veszélybe kerül.

Veszélybe? Ez a fickó meg van buggyanva. - Hát tévednek.

- Ez az ön véleménye - mondta Lantos. - És nem feltétlenül jelenti azt, hogy igaza van. Mind az ön kormányában, mind pedig Moszkvában és máshol is léteznek olyanok, akik meg vannak győződve arról, hogy a hosszú távú világméretű harmónia egyetlen módon érhető el - vagy állítható vissza - ez pedig az, ha létrehoznak még egy ugyanolyan erős nemzetet, mint amilyen az Egyesült Államok.

A mi kormányunkban? Ez meglepett. Én mindig úgy gondoltam, hogy a mi kormányaink már fél évszázada a belüket ontják ki azért, hogy tökéletesen kiirtsák a fasizmust, felülkerekedjenek a kommunizmuson és megvalósítsák a demokráciát szerte a világon. Hát ezért léptem én be a haditengerészethez. Ezért szolgáltam a hazámat, hogy segítsék valóra váltani ezen értékeket.

- Azt persze senkinek se tanácsolnám, hogy életre hívja a régi hidegháborút - tette hozzá Lantos összeszűkülő szemmel -, mert az mindenki számára katasztrófa lenne. Viszont sokan (beleértve a maguk Fehér Házának magasrangú tisztségviselőit, a maguk külügyminisztériumát, és a maguk hírszerző apparátusát) ismerik fel azt, hogy egy másik olyan szuperhatalom nélkül, melyre figyelmüket összpontosíthatnák, az amerikai politika bizonytalanná, homályossá és csonkává vált.

Hát, barátaim, bármennyire is nehezemre esik beismerni, az öreg Lantos a lényegre tapintott. Mert a mi külpolitikánk bizonytalanná, homályossá és csonkává vált. Az ok azonban mégsem az volt, amit Lantos állított, nevezetesen, hogy nincs egy másik szuperhatalom, mely ellensúlyoz minket. A valódi ok, hogy a jelenlegi adminisztrációnak nincs fő" irányvonala a külpolitikában. Manapság nem irányítjuk azt... csupán hanyódnunk egyik válságtól a másikig. És vezetésünkben ez a hiányosság veszélyes.

Lantos most várt, miközben a főpincér odalépett az asztalhoz, letett két tányér tükörtojást, sült szalonnát, szeletelt cipót, és egy köcsög eperdzsemet elének. A tányéron az étel ízlésesen el volt rendezve, középen zöldpetrezselyem, díszítéssel.

Lantos nyakán a jobb oldali ütőér lüktetni kezdett, éppen Úgy, ahogy azt Moszkvában láttam. Tekintetét a főpincér szemébe fúrta. És Lantos pillantására a főpincér láthatóan ijedt arcot vágott. Rögtön elvette előle a tányért, bocsánatért esedezett, aztán elvonult.

- Nem eszem zöld növényeket - szólt Lantos, mintegy magyarázatképpen. - Még csak látni sem akarom a tányéromon.

Werner Lantos nyaki verőérének lüktetése most alábbhagyott. Kortyolt egyet az erős kávéból. - Nézze csak meg, mint küszköd Amerika... Európától az Adriai-térségig, a Közel-Keletig, Ázsiáig, egész a Csendes-óceánig zavargás és nyugtalanság van. Amerika régi NATO szövetségei mind kétkedéssel, nyugtalansággal, sőt aggodalommal fogadják, ahogy az Egyesült Államok bánik velük. A hidegháború idején nem voltak ilyen kételyeik. Mindenki tudta, hol illeszkedik be a stratégiai szerepkörbe.

- Akkor hát milyen ügyért emel szót?

Lantos a fejét rázta. - Semmilyenért - felelte. - Nem az én asztalom, hogy bármilyen ügynek a szószólója legyek. Üzletember vagyok, akinek megadatott, hogy némiképpen segíthetem mindazokat, akik olyan világot akarnak, mely megtestesíti az együttélést, a szimmetriát, a harmóniát, az egyenlőséget, a Kelet és a Nyugat között. És büszkén mondhatom, ebben nem vagyok egyedül. - Hatáspauza, majd így folytatta. - Ön is támogathatná ezt a törekvést, kapitány.

Szóval már engem is be akar szervezni ez a szarházi. -Úgy érti, az én helyzetemben, a haditengerészetnél?

- Lenne rá mód... amennyiben úgy dönt, hogy az általam felvázolt magasabb rendű célokért érdemes küzdeni.

Belementem a játékba. - Ez veszélyes lehet... sok kockázattaljár, ha belsőemberként dolgozom.

- Valóban így van. Hiszen ott vannak azok, akik szemében maga renegát lenne, vagy még rosszabb. - Most kivillantotta fogsorát. - Csak hát kapitányom... magát már így is illették sokkal rosszabb jelzőkkel egyesek azok közül, akikkel együtt dolgozik.

Most a pénzre célzott. Nem szóltam semmit.

- Szóval jól meg lenne fizetve, ha a már említett utat választja - folytatta Lantos. - Ami azt illeti, nagyon is jól. Na persze addig nem, míg a kormány szolgálatában áll. - Ismét a fogsorát mutatta, majd így folytatta. - Mert az illegális lenne.

Most arra várt, hogyan reagálok. Minthogy azonban még mindig nem szóltam semmit sem, tovább folytatta. - Azután viszont igencsak kényelmesnek fogja találni az életet. Nagy nyugalom köszöntene be, miután nyugállományba vonul és nem kell feltüntetnie minden egyes fillért az éves adóbevallásán.

Most valami kimondatta velem a következő kérdést. - Velem is megállapodna úgy, mint Bárt Wyeth-tel?

Werner Lantos nem felelt, de arckifejezése és nyakán a lüktető verőér elárulta mindazt, amit tudni akartam.

Folytattam. - És ha... öö... nem fogadnám el, hogy belső emberként dolgozzam?

- Ha úgy dönt, hogy idő előtt nyugállományba vonul, meglesz a helye a Lantos cégnél, úgy, hogy főállásban dolgozhatna nekünk.

Ó, igazán elegánsan csinálta. Hiszen nyíltan nem kért arra, hogy áruló legyek. Ó, dehogyis... a döntést rám bízta. Ahogy valószínűleg Bárt Wyeth-nek is meghagyta a döntés jogát. És persze Bárt, aki a velejéig egy kapzsi szarházi, rácsapott a pénzre. A kis fekete könyvbe ott a fejemben máris beírtam egy megjegyzést Bárt neve mellé. Elkapom azt a rohadékot, még mielőtt ez az ügy véget ér.

Nos hát, barátaim, ideje volt, hogy szertefoszlassam Werner beteges képzelgéseit. Először is nincs szükségem arra a kurva pénzre. A könyveim - hála nektek - remekül mennek.

Másodszor - és ez az, ami igazán fontos, mert a hazafiság-ról van szó. A hazafiság olyan valami, melyről manapság már nem sok szó esik. Pedig beszelnünk kellene róla, mert nagyszerű dolog.

Hallgassatok hát ide. Esküt tettem, mikor beléptem a haditengerészethez. Felemeltem a jobb kezem és megesküdtem, hogy óvom és védelmezem ezt az országot. Az eskü pedig számomra szent. Szent, mert mindazok vérével íródott (és íródik ma is) akik életüket adták azért, hogy megvédjék drága szabadságunkat.

Szóval egy nagy faszt... olyan nincs, hogy eláruljam a harcosokat, akik életüket adták az Egyesült Államok védelmében. Sem szóval, sem tettel... még gondolatban sem. Nevezhetitek ezt akár vak kötelességtudatnak, akár régimódi hazafiságnak, vagy aminek akarjátok. De számomra ez életem egyik értelme.

Így hát nagyon is egyenes választ adtam Lantosnak. És ezt komolyan mondom... nagyon egyéneit. - Szóval segítsek... mégis hogy képzeled ezt a „segítséget”, seggfej? Áruljam el az országomat? Üzleteljek a kettős célú rendszerekkel? Nukleáris technológiát adjak el a törvényen kívüli országoknak?

Werner nyakán a verőér ismét lüktetni kezdett. — Maga mindent fekete-fehérben lát, igaz? - kérdezte. - Kapitány, az Egyesült Államok és a volt Szovjetunió éveken át viselt hadat egymás

ellen. Csak persze nem úgy, hogy rakétákat lőttek ki egymás fővárosaira, hanem másokkal végeztették el a piszkos munkát. A kliens államokkal, akiket a szuperhatalmak támogattak. Kezdetten rendesen elegendő lenni ebből az eszmefuttatásból.

- Mire akar kilyukadni?

Nem válaszolt rögtön. A főpincér közeledett óvatosan, két új tányérral, az ételen ezúttal nem volt zöldpetrezselyem díszítés. Lantos megvárta, míg letette elének a tányérokat, aztán felvette kését és villáját, kilyukasztotta a tojássárgáját, vágott egy szelet szalonnát, bemártotta a tojásba és a villát szájához emelte. - Arra, hogy Moszkvában és Washingtonban a leghaladóbb gondolkodásúak nagyrészt újra akarják teremteni a régi rendszert - felelte, miután megrágta és lenyelte a falatot.

- Nézze, azzal hogy feltámasztjuk a kiegyensúlyozott kapcsolatot, azzal feltámad maga a cél és az irányvonal, mely csaknem fél évszázadon át vezette mind a Kelet, mind pedig a Nyugat külpolitikáját. Egy új világ lesz, melyben mindenki újfent megtalálja az igazi célt... úgy értem, egy stabil, hosszú távú koalíciót, melyből mindkét fél profitál.

Most letört egy darab cipót, megforgatta a tojássárgájában, és megette. - A szuperhatalmaknak előnyük származik kiegyensúlyozott kapcsolatuk fokozott stabilitásából. A kliens államok úgyszintén hasznot húznak a felújított katonai és kereskedelmi támogatásokból.

Barátaim, Shakespeare szöcséplésnek nevezte az effajta süket érvelést, amit Lantos zúdított rám. Szerintem pedig agyalágyult baromság. - A világ megváltozott - feleltem. - És arra semmi esély, hogy a dolgokat visszazökkentsük a régi kerékvágásba.

- Ebben ne legyen olyan biztos - felelt Werner Lantos. - Olyan fejleményekről beszélek, amiket az ön kormányának legmagasabb szintjén szentesítettek. A leges-legmagasabb szinten.

- Például kik? - Tudni akartam, kik azok a faszkalapok, akik ezt művelik. Nem mintha azt vártam volna, hogy Lantos majd megmondja, de akkor is meg kellett kérdezni. Lantos csak a fejét rázta. - Kapitány, jól tudja, hogy ilyesmit nem árulhatok el. Arról azonban biztosíthatom, hogy az ön kormányának igen magas szintű képviselőivel találkoztam. Úgy, hogy ez az egész nem egy kísérleti léggömb.

Ez politika.

De hát ez lehetetlen volt, barátaim. És most nem amellet szölok, ami Moszkvában folyik. De hát Washingtonban az amerikai politika minden egyes apró láncszemét gondosan vizsgálja és kutatja a három kormányzati testület közül kettő. Az adminisztráció csinálhatja a politikát, de azt a politikát olyan pénzből fizetik, amit a törvényhozói testület hagy jóvá. És ezt most ki is fejtettem Werner Lantosnak.

Lantos letette kését és ujjával dobolt az asztallapon. - Technikai értelemben önnek igaza van, - felelte és tovább dobolt ujjával olyan ütemben, ami épp a fejében járhatott. - A kormányszatnak azonban van még egy ága, bár ezt nagyon kevesek hajlandók elismerni. Ez pedig nem más, mint a professzionális infrastruktúra. - Most ismét felvette kését és folytatta reggelijét.

- Politikusok jönnek és politikusok mennek. Maga a rendszer azonban marad ugyanúgy, kapitány. Maga hajlamos úgy látni őket, mint arctalan bürokratákat... akik ott dolgoznak a külügyminisztériumban, a CIA-nál, a Fehér Házban, a hadügyminisztériumnál és más egyéb kormányposztokon. De ténylegesen ők valósítják meg a politikai döntéseket, melyek mélységében befolyásolják a történeéseket. És úgy gondolom, egyesek azért választják ezt az utat, mert érdekükben áll - egyben úgy gondolják, az ország érdeke is.

- Maga most egy igen széles körű összeesküvésről beszél.

A kés most keményen koppant azí asztalon, tojássárgáját fröcskölve a márvány asztallapra. - Semmi ilyesmiről nem beszélek, kapitány. Ez nem összeesküvés... hanem politika, amit a legmagasabb kormány szinten irányítanak. De nem is, egy világnézetéről beszélek, mely felvilágosultabb, ésszerűbb és érthetőbb, mint a magáé.

- Maga felforgató tevékenységről beszél - szögeztem le -, úgy hogy ennyit az egészről. Befejeztem.

- Mint már említettem, kapitány, maga abszolút értelmükben szemléli a dolgokat. Az én szempontomból azonban...

Most jött el az ideje, hogy egyszerű, tömör kijelentő mondatban fogalmazzak, abban a stílusban, amit mi haditengerészek kedvelünk. - A maga szempontja le van szarva - közöltem vele. - A maga „elmélete”... ahogy azt maga nevezi... hogy a barátomat, Pault azért gyilkolták meg, mert néhány embernek az az örült ötlete támadt, hogy a világ jobban működik, ha két superhatalom van, nem csupán egy.

Lantos bólintott. - Túlságosan is leegyszerűsíti a problémát, kapitány, de valóban így van, ez az én elméletem. Hadd tegyem még hozzá, hogy barátja, Mahon ellentengernagy meggyilkolása nagyon sajnálatos esemény. Csak hát önhöz hasonlóan neki is sikerült olyan helyzetbe hoznia magát, amit nem is értett. Nyilvánvalóan azonban nem élvezhette előnyét ugyanolyan operatív tapasztalatoknak, amilyenekkel maga rendelkezik. És úgy gondolom, ez a hiányossága végzetesnek bizonyult.

- Paul harcos volt - feleltem. - És a harcosok meg is halhatnak. Csakhogy a családját is meggyilkolták. Az első keresztfiamat ölték meg.

Lantos bólintott. - Ez valóban nagy tragédia - mondta most és hullóarca mintha részvétet tükrözött volna. - De hát ez az ügy már orvoslást nyert, nem igaz?

Nem értettem, mire céloz, úgyhogy megkérdeztem tőle.

- Hiszen egyszerű - magyarázta. - A vor zakonye Andrej Jugyin halálával az ügy végérvényesen lezárult. Andrej megölte az ön barátját és a családját. Andrejjel viszont úgyszintén elbántak... így az ön keresztfiának halála meg lett bosszulva. Szóval Lantos adta ki a parancsot Andrej meggyilkolására, csak azért, hogy engem kiengeszteljen - és talán azért is, hogy lekapcsoljon engem erről az ügyről. Hát ez esetben tévedett. Most harcias arckifejezést öltöttem. - Ebben téved. Az ügy még korántsem zárult le.

- Micsoda? - A vér most kifutott Lantos arcából. Értetlenséget sugárzott és ez elárulta, hogy ez a szarházi most igazán megrémült.

Most, hogy így megfogtam, ideje volt, hogy harcos módra ráébresszem ezt a seggfejet a valóságra. - Andrej Jugyin halála nem zárt le semmit - közöltem. - Na persze Andrej Jugyin megölhette Pault és a családját... és meggyilkolhatta a keresztfiamat. De ő és az emberei csupán a ravaszt húzták meg. Parancsra cselekedtek. - Most a legkegyetlenebb harcos arckifejezésemmel fixíroztam Werner Lantost. - Az én számomra csak akkor zárul le az ügy, ha mind egy utolsó szálig elkaptam azokat a szarháziakat, akik ebben benne voltak.

- Na de hát... - Lantos nyakán a verőér most veszettül kezdett lüktetni.

Most jutott csak eszembe, hogy ez a rohadék még a végén szívrohamot kaphat. - Idehallgasson, faszkalap - mondtam neki -, szarok a hülye szempontjaira, meg a rohadt elméleteire. De tegyük fel, hogy mégis elfogadom őket... csupán a vita kedvéért. Oké. Mert az azt jelenti, hogy a maga fasz világnézete miatt halt meg a barátom és a családja. Maga ezért bűnös.

- De hát az elméletem... - hebegte Lantos.

Irdatlan szlovák orromat most egészen az arca elé toltam. - A picsába a maga elméletével.

Mindketten tudjuk, hogy egy baromság. Beszélhet maga nekem „harmóniáról” és „egyenlőségről”. Mindketten jól tudjuk, hogy maga itt valójában nem harmóniáról és egyenlőségről beszél. Mert az csak egy faszág, ködösítés. Maga a péíizről beszél... sok pénzről. Most tiltakozni próbált volna. Nyaki verőere ismét erőteljesen kezdett lüktetni. Úgy, hogy félbeszakítottam. - Ahogy azt már mondta, maga üzletember. Úgy, hogy ez az egész magának

csak üzlet... zapodlo. Ugyanezt mondtam Andrejnek is ott Moszkvában. Nem emlékszik? Ez az egész zapodlo!

Még sok tennivalóm volt. Ideje volt „sayonara”-t mondani ennek a kókadtfarkú semmirekellő szarházinak, a jó kurva anyját. - Találkozunk a pokolban, Werner... mert oda fogom küldeni magát.

Itt most hadd magyarázzak el egypár személyes vonást, melyek a Werner Lantos féle emberekre jellemzők. A legtöbb Lantoshoz hasonló seggfej két dolgot nem tud elviselni. - Ez persze nem egészen igaz, mert kettőnél sokkal több dologról van szó. - De ez a két dolog igen fontos és ezekkel provokálni lehet őket.

Először is a Lantoshoz hasonló fickók nem állhatják a szóbeli sértéseket. Másodszor pedig nem tudják elviselni, ha összepiszkolódnak. Úgy, hogy most felálltam, mintha épp távozni készülnek, felemeltem a tányéromat a tojásokkal és egyenesen Werner Lantosra borítottam, a négyszáz dolláros ingére, a kétszáz dolláros nyakkendőjére és méretre szabott olasz öltönyére, mely többbe került sok ember kéthavi fizetésénél. A hozzám legközelebb ülő testőr most megpróbált közbelépni. De túl késő volt... könyékkel kaptam el a fejét és földre küldtem. Most a második testőr ugrott felém, kezét zakójába mélyesztve, miközben közeledett.

Odaléptem támadóm elé, megragadtam a karját, mellyel fegyvere után nyúlt, magam felé húztam és elkaptam a csuklóját, majd erőteljesen felfelé rántottam, úgy, hogy eltört. Ügyet sem vetettem ordítására, kezemet a zakójába csúsztattam és kihúztam egy hangtompítós Walther .32-es kaliberű pisztolyt a váll-hevederéből, fogtam és tétován Werner Lantosra fogtam, csak hogy elejét vegyem gorillái minden további akciójának.

Lantos gyilkos pillantással nézett rám. Most félig felemelkedett, miközben a tojássárgája szépen végigfolyt jól szabott öltönyén, és most artikulátlan szavakat üvöltözött felém.

Hátráltam, még mindig Lantosra fogva a pisztolyt. Testőrei dermedten ültek ott. Egy asztal a combomnak ütközött. Félrelöktem, óvatosan átléptem egy nagy négyszögletes virágtartón és hátrálva léptem ki a járdára.

Perifériás látásommal mozgást észleltem tőlem balra. Lantos Citroenjének sofőrje jött felém. Hirtelen lebuktam és megperdültem, aztán a pisztoly oldalával arcon kaptam, amitől négykézláb zuhant a földre. Jóval távolabb a Champs-Élysées-en láttam egy rendészkocsi kék villogóját, amint megpróbált utat törni magának a forgalomban. Most sarkon fordultam és megláttam a másik fekete-fehér szedánt, amint felém közeledik, szirénája vijjogott, kék lámpái pedig villogtak.

Hogyan értesítették ilyen gyorsan a zsarukat? Nem értettem, de nem is érdekelt... az viszont nem hiányzott, hogy zűrbe keveredjem a zsarukkal. Elindultam, át a Champs-Élysées-en, jobbra-balra kacsázva a hömpölygő forgalomban. Futás közben kivettem a Walther tárcáját, hagytam, hogy a földre essen. Miután átértem a széles út másik oldalára, a pisztolyt elrejtettem nagy mancsomban és óvatosan kicsúsztattam a golyót a töltényürből (az is a földre esett), azután lefelé húztam a ravaszt védő kengyelt, oldalra nyomtam, kioldva a szán zárját.

Miközben távolodtam a szirénák hangjától, titokban szétkaptam a Walthert, alkotórészeire szedtem szét, minden egyes darabot megtisztítottam a zsebkendőmmel, hogy ujjlenyomataimat eltávolítsam. A szán szerelvény a Rue Washington sarkán került az egyik szeméttartályba. A rugót egy postaládába dobtam, ott a postahivatal előtt, a kereskedelmi kamara szomszédságában a Rue de Balzac mellett. A pisztolyt egy kanálisba hajítottam az Avenue Friedlandon.

Haladtam tovább észak felé, majd nyugatra, közben folyton figyeltem, nem követnek-e, míg végül a Parc de Monceau-hoz értem. Itt aztán ledobtam magam egy padra, hogy végre levegőhöz jussak és füleltem, üldöznek-e még. Öt perccel később már tudtam, tiszta a levegő.

14. FEJEZET

A reggeli kalandom ráébresztett, ideje egypár önvédelmi eszköz után nézni. Jó, tudom, Avi valószínűleg ellát majd fegyverekkel. De tudván, hogy Murphy folyton a környéken ólálkodik, megtanultam hogy semmit se vegyek készpénznek - és különben is utálok csak úgy pusztá kézzel mászkálni. A mellékutcákban tekeregtem, az Avenue des Ternes környékén, míg végre találtam egy kis vasüzletet, bementem és körülnéztem. Mindössze néhány percig tartott, míg ráakadtam egy húsz centi hosszú csavarhúzóra. Erős, kézre álló fa-nyele volt, a szára német rozsdamentes acélból készült. Aztán megtaláltam azt a helyet is, ahol a tulaj a köszörűköveket tartotta. Amilyen csendben csak tudtam, az egyik kőnek nyomtam a csavarhúzó élét és véső élességűre köszörültem.

Huszonhét frank ötven centime-ot fizettem, udvariasan elhárítottam a felkínált bevásárlószatyrot, a csavarhúzót a ka-bátomba csúsztattam és távoztam. Az utcán aztán diszkréten rejtettem megfelelő helyre. Biztonságosan és észrevehetetlenül csúsztattam be nadrágom bal oldalán a derékpánt alá, ott pedig az övem megtartotta.

Ily módon felfegyverkezve és veszedelmesen megnéztem a címet, amit egy darab papírra írtam ott a Cercle-ben, aztán elindultam az étterem felé. Avi már csaknem egy órás késésben volt az ebédről. Vártam, közben elcsipegettem egy fél baguette-t onnan a kenyereskosárból, megittam egy finom, pincehideg másfél decis Chenas-t és már épp még egyet rendeltem volna, mikor végre felbukkant, mentegetőzve, ziláltan és veritékezve. Arca nyugtalanságot tükrözött. Maradék boromat a poharába töltöttem. Ő egy intéssel elhárította, egy fél literes üveg Evian vizet kért a pincértől és mihelyt odatették elé az asztalra, egy hajtásra, mohón itta ki.

Megvártam, míg befejezi az ivást, aztán franciául kérdeztem. - Problémes, Avi?

Előrehajolt és suttogva mondta. - Azt hiszem, valaki követett - mondta. - Mikor kiléptem a követségről. Jó két órámba tellett, míg leráztam... azt hiszem, sikerült is... már félórája semmi gyanúsat nem láttam. ^Most bosszúsán rázta meg fejét. - Most persze azt gondolod, okosabb is lehettem volna, mint akárcsak fél kilométerre is megközelíteni azt a helyet.

- De hiszen neked van okosabb ötleted.

- Aha... csakhogy a seggfej helyi főnökömnek láthatólag nincs. A ben zóna ragaszkodott ahhoz, hogy az irodájában találkozzunk. „Én irányítom itt tartózkodása alatt, bla bla bla... Ennél biztosabb hely nincs, bla bla bla...” mondja ez nekem. Hát a francba is... persze, hogy nincs biztonságosabb hely, ha óróra van szó. De ennél könnyebben megfigyelhető hely sincsen, ha az én szemszögemből nézzük.

Avinak igaza volt. A párizsi izraeli nagykövetség a Rue Ravelais-n található... voltam már ott és ismerem a helyet. Ez egy szűk kis mellékutca, a Champs-Élysées-ről nyílik. A gazdagon díszített, szürke hatemeletes épületet teljesen elszigetelték — még a nagykövetséggel szembeni irodaépületeket és lakóházakat is kiürítették. Az utca mindkét végén út-torlaszok voltak, géppisztolyos rendőrtisztekből álló osztagok járőröztek ott. Fegyverük mindig csőre töltve, mutatoujjukat az elsütőbillentyűn tartva, tüzelésre készen. Gondosan átkutatnak minden kocsit, mely az úttorlaszokorLátJiajt be és leparkol a nagykövetség előtti szűk sávban. És nem csak úgy tessék-lássék. Fel kell nyitni a csomagtartót és a motorháztetőt is. Tükrökkel néznek a koci alá. Az üléseket kiveszik. Szóval komolyan csinálják.

A biztonsági szolgálat is igen hatékony. Több mint egy évtizede nem történt semmi incidens a Rue Ravelais-en. És több mint egy tucatnyi potenciális rosszfiút azonosítottak és kapcsoltak le, mielőtt még akcióba léphettek volna. Két alkalommal sikerült valakinek robbanóanyagot

csempészni egy diplomata kocsí alá... a biztonságiak azonban idejében felfedezték, így elejét vették a két potenciálisan veszélyes incidensnek.

A teljes elszigeteltség azonban azt is jelenti, hogy a francia hírszerzés a maga számára megkönnyítette a munkát arra az esetre, ha izraeli hírszerzőket kell azonosítani, vagy más érdekes személyiségeket, akik időről időre föltűnhetnek a nagykövetségen. A kiürített épületekben elhelyezett kamerák felvesznek minden látogatót és alkalmazottat. Megfigyelő csapatok állomásoznak a közelben, indulásra készen. És ezek még csak a baráti érzelmű hírszerzők. Izrael ellenségei ugyanolyan jól ismerik a nagykövetség taktikai helyzetét, mint a franciák. És az összes potenciális ellenség is ott gyülekezik a környéken.

Intettem, hogy hozzanak még kenyeret meg bort. - Szóval mit tudott neked mondani az a seggfej?

- Semmi olyasmit, amit már ne tudtam volna. És ez még jobban bosszant. Csak azért rendelt be engem, hogy megmutathassa, ő az ász, ő a főnök és semmi sem történhet az ő engedélye nélkül. Ebből úgy hangzott, a Moszad párizsi főnöke ugyanolyan operatív kiképzést kaphatott, mint az a nagy seggfej, Bárt Wyeth, a rosszfiú Moszkvából. Emiatt a kilátások igencsak ijesztőek voltak, tekintetbe véve reggeli találkozót Werner Lantossal, valamint azt a lehetőséget, hogy Bárt, a nagy seggfej az ellenségnek dolgozik.

Avinak teljes egészében elmondtam a reggeli eseményeket, részletesen felidézve találkozót Werner Lantossal.

Hangosan felnevetett, mikor elmondtam neki, hogyan táltam a reggelimet Lantos mellkasára. Azután arca elkomorodott. -Veszélyes ember - közölte Avi.

- Én is.

- De hát neked is vannak elveid.

- Csak ha olyanokkal van dolgom, akiknek elveik vannak. Hidd el nekem, Avi, legyőzöm azt a seggfejet.

- Nagy protekzia birtokában van.

- Nagyobb, mint gondolnád - azzal elmondtam Avinak Lantos CIA kapcsolatát.

Avi hosszú, halk fütttyentéssel reagált. - Ez tökéletesen beleillik a képbe — mondta végül. - Szóval mit akarsz tenni?

- Ebédelni akarok, meg még egy üveg bort - feleltem. -Elvégre még a reggelimet sem tudtam befejezni.

Avi arcán most kétségtelenül az aznapi első mosoly jelent meg. - Tiz dayeen - vagyis héberül küldött el a francba. -Szóval először eszünk, azután tervezgetünk.

Így hát ettünk és terveket szóttunk, én meg nyertem száz frankot saját magammal szemben. Az Avenue Marceau-n az izraeli kulturális központ valóban az AMMAN titkos párizsi tevékenységének idegközpontja volt. Még konkrétabban ez volt az a hely, ahol az AMMAN orosz maffiával foglalkozó három fős munkacsoportjának hivatala működött. Mindhárman áldozatul estek a robbantásnak. És tudjátok mit? Egy sor behatolási kísérlet történt az elmúlt három hónapban.

Íme egy taktikai információ a számotokra: ha meg tudod állapítani, milyen séma szerint hajtják végre ellened az akciókat, akkor megteheted a szükséges ellenlépéseket.

Tegyük most is azt. Vessünk egy pillantást először is az áldozatok listájára és lássuk, felállítható-e valamilyen séma. Ott volt Paul Mahon, a családja, meg a haditengerész sofőr. Ezután jött Andrej Jugyin és néhány szemétládáxorillája. Legutóbb pedig az amerikai hadsereg két őrnagy, két izraeli kapitány és egy alezredes estek áldozatul az erőszaknak. És más áldozatok is voltak - francia nemzetiségűek az USOECD-nél, és izraeliek a Kulturális Központban. Ezek azonban abba a kategóriába tartoztak, amit a hadviselésben nem szándékos, mellékes veszteségnek neveznek.

Mi volt a közös a valódi célpontokban? A hasonlóság első' eleme egyszerű: mindannyiuknak volt kapcsolatuk az oroszokkal és az orosz maffiával. Mi mást árul még el nekünk a séma? Jelezte azt, hogy a nem maffiózó áldozatok a maffiával való kapcsolatuk után nyomoztak, valamint az egyre növekvő orosz hírszerzési és katonai tevékenységek után.

Ennyit a sémáról. Az egyenlet következő része az volt, hogy megjósoljuk a rosszfiúk következő akcióit... és ellenakciókat indítsunk.

Nos hát, erre nézve is van egy elméletem. Mégpedig az, hogy nem szabad ölbe tett kézzel ülni és várni, míg valami történik. Magunkhoz kell ragadni a kezdeményezést - az eseményeket ki kell kényszeríteni. És valóban, ahogy a tizenhatodik századi szamuráj harcos, Kojiro Okinaka oktatta sok tanítványát - köztük egy ambiciózus tizenhárom éves fiút, Miyamoto Musashit - „a harcos provokálja ellenfeleit, hogy azok még azelőtt akcióba kezdjenek, mielőtt arra felkészültek volna, ily módon szinte minden esetben előnyre tesz szert velük szemben”.

Tudtam, hogy az óra ketyeg. Az Andrej lakásában talált bizonyítékok listája, melyet Ken Ross jóvoltából lefordítottak, jelezte, hogy az oroszoknak sikerült egy teljes nukleáris finomító berendezést kijuttatni a Közel-Keletre. Az Andrej dácásjából származó Air France szállítólevél - a forró freon tartályokról szóló, elárulta nekünk, hogy a feldolgozó üzem gyakorlatilag kész. És azt is tudtam, nem tart már sokáig, hogy elegendő mennyiségű jó minőségű plutóniumot állítsanak elő, egy kisebb, de halálos fegyver megépítéséhez - valami olyan fegyverhez, ami akár egy bőrönd méretű csomagban is elfér. Még az is lehet, hogy egy öngyilkos bombázót szerelnek fel vele, aki majd Tel-Avivban fogja azt kioldani.

Most azt kérditek, miért kockáztatnának a ruszkek egy totális háborút a Közel-Keleten?

A válasz: óriási lehetőség lenne ez számukra, hogy ismét beszivároghassanak abba a térségbe és ez gyakorlatilag biztosítaná számukra, hogy ismét szuperhatalommá váljanak.

Most úgy néztek rám, mintha hülye lennék. Jól van, lököttkéim, mindjárt részleteiben is kifejtem nektek az egészet.

- Tényadat: két igazi keményvonalas és egymással szembenálló közel-keleti állam - Szíria és Irak - a korábbi Szovjetunió volt kliens-államai. A szovjetek fegyverekkel, alkatrészekkel és pénzzel látták el Irakot. Szíriában azonban korszerű katonai-hírszerzési infrastruktúrát építettek ki - teljes körű szovjet vezetési, irányítási, hírközlési és hírszerzési infrastruktúrát - elrejtve a szíriai katonai gépezetben. Ti - és én is - tudjuk ezt, mivel Avi és jómagára kifürkésztük ezt az egészet első közös küldetésünk során, még a nyolcvanas években.

Ideje volt hát megnézni, hogy mi az, ami ott volt Werner Lantos irodájában és nem akarta, hogy én lássam. Ezenkívül ideje volt felhívni Ken Rosst. Egy kis technikai támogatásra volt szükségem. Konkrétan azt akartam megtudni, hogy át tudják-e programozni vagy sem az egyik új, FORTE felderítő műholdunkat úgy, hogy az a következő huszonnégy órában Szíria fölött haladjon el.

Ja, hogy még nem hallottatok a FORTE műholdakról? Akkor hadd magyarázzam el. A FORTE még Bush elnöksége ideje alatt került kifejlesztésre. Olyan nagy a felbontóképessége, százötven mérföldnyi földi magasságból észlel egy húszcentis tárgyat. Legfőbb tulajdonsága azonban az igen hatékony nukleáris érzékelő' rendszere, mely lehetővé teszi, hogy kimutasson mindent, a plutónium feldolgozásból származó kémiai üledéktől a nukleáris fegyverből származó hő-sugarakig. A FORTE felhőtakarók mögött, rossz időjárásban is működik - öt méter mélyen tud behatolni a felszín alá. Ez azt jelenti, hogy a FORTE még akkor is érzékeli az aktív nukleáris fegyver jelenlétét, ha az több mint négyes fél méter mélyen van a felszín alatt.

A problémám csupán az, hogy mindössze két ilyen madarunk van. Úgy, hogy takarékosan bánnak velük és mindig szükség van rájuk valahol. Na már most, azt nekem nem kötik az orromra, merre repkednek a FORTE-k. De még mindig vannak barátaim az alsóbb helyeken, úgy,

hogy csak köztünk legyen szólva, az egyik madár most Ukrajna felett volt és Csernobilt vizsgálta, a másik pedig valahol Kína hadműveleti területei felett. Muszáj volt megkérnem Kenny Rosst, térítsék már el az egyiket, anélkül hogy ez nagy port verne föl.

Fogtam egy másolatot az Andrej lakásából elhozott listáról, és az asztalon át csúsztattam oda Avinak.

Az izraeli elolvasta, szeme mohón pásztázta az oldalakat.

Mikor felpillantott, már láttam rajta, hogy a dolgok állása őszintén is ugyanolyan komoly, mint szerintem.

-Viktor Grinkovnak nem csak hogy nagy hatalma van, de kezd igen gazdag lenni, úgy vélem - szólt most Avi, miközben összehajtogatta a papírokat és a zsebébe csúsztatta.

- Mennyi pénzről lehet itt szó, Avi?

- Hát, becslésem szerint... és ebben jóval konzervatívabb vagyok, mint a főnökeim... azt mondanám, hogy Grinkov úgy húsz-harminc millió dollárra tett szert kifizetésekből, csak az elmúlt tizenkét hónapban. És nem is ő a jéghegy csúcsa. Igazából a pénz Lantoshoz vándorol. Lantos pedig több számlára szétosztja azt, a Kajmán szigeteken... ahol csak tudja.

- És mi van a régi haveroddal, Ehud Golannal?

Avi arca elvörösödött a dühtől. - Nem a barátom, az istenit.

Pedig én voltam jogosan kiakadva. - Beszélned kellett volna nekem őrá, Avi.

Felsóhajtott. - Igazad van - felelte. - Tényleg beszélnem kellett volna. Csak hát komplikált ez az ügy. Ehud még mindig a Moszadnak dolgozik. Persze ezt senki sem mondta nekem konkrétan, de valahányszor megemlítem a nevét, mindig megkapom, hogy szálljak le róla. Merthogy vannak olyan folyamatban lévő akciók, melyek veszélybe kerülhetnek, és így tovább. Ez a Moszad szokásos handabandája, ezért gondolom, hogy Ehud még mindig velük dolgozik. És ez rossz hír - évekként ezelőtt ki kellett volna rúgni. De hát tudod hogy van ez... a CIA-nál is van egy csomó seggfej.

- Mint például Lantos.

- Mint például Lantos. És amennyire én tudom, Elvüd szolgáltatja a naprakész híreket Gelilotnak minden kettős célú berendezésről. - Gelilot volt a Moszad főhadiszállása, mint arra ti is emlékeztek, amely a Tel-Aviv-LIaifa országút Gelilot csomópontja fölött egy hegyoldalon található.

- Ami nem jelenti azt, hogy az angyalok oldalán áll.

Avi arca most vigyorra húzódott. - Amennyire én tudom, Ehud sohasem állt az angyalok oldalán - mondta most. - Ehud csakis Ehud oldalán áll.

Őszintén szólva az, hogy vajon Ehud továbbra is kapcsolatban áll-e a Moszaddal, igazából nem érdekelt. Azt már tudtuk, hogy Werner Lantos ráakaszkodott a CIA-ra. Akkor meg miért ne köthetne Lantos elsőszámú ítéletvégrehajtója üzletet a régi munkaadójával, a Moszaddal?

Igazából mostanában a bűnözők bevett húzása, hogy hírszerzői vagy törvényvégrehajtói irodákhoz csatlakoznak. Egyfajta alkut kötnek az irodával — talán úgy, hogy megígérik, besúgják egykori bűntársaikat a pénzmosásban.

Vagy ígéretet tesznek arra, hogy belső információkat szolgáltatnak a Cali Carterről. Esetleg még arra, hogy hírszerző tevékenységet folytatnak kettős célú berendezések csempészéséről olyan országokba, melyek rajta vannak az „Államilag Támogatott Terrorizmus” listánkon. Másokfőként önként ajánlkoznak, hogy segítenek. Aztán mikor elkapják őket kábítószer-csempészetért, pénzmosásért vagy polgári személyek zsarolásáért, akkor tiltakoznak - jó hangosan, gyakran a médiákban - hogy ők csupán a CIA, vagy Moszad, vagy FBI megbízásából hajtják végre gonosztetteiket, vagy bármely más ügynökség megbízásából, akik elég bunkók voltak ahhoz, hogy őket alkalmazzák.

Az egész elgondolás olyannyira szégyenletes, hogy hánynom kell tőle. Felhajtottam az utolsó pohár Chenast. - Na, gyerünk - mondtam Avinak. - Telefonálnom kell... meglátom, tudok-e egy kis segítséget szerezni számunkra. Aztán lennél oly kedves, engedd meg, hogy elvigyelek egy olcsó kis utazásra Lantos cégéhez. Majd meglátjuk, mit találunk ott.

15. FEJEZET

Mikor felálltunk és távoztunk az étteremből, nyilvánvaló volt, hogy a Werner Lantos irodáiban tett látogatással várni kell. Öt óra negyvenöt perc volt. Sötétség... csak nem volt még elég sötét ahhoz, hogy azok ott el tudjanak rejtőzni. Szemközt az utcán egy sötét szedánban négyen ültek és dohányoztak. Ők voltak azok, akiket muszáj volt észrevennünk... nem volt túl szembeszökő, de azért mégiscsak ott voltak. Akiket viszont nem volt szabad látnunk, azok két-, három-, esetleg négy másik kocsiban ültek és csak a Jóisten tudja, hány rizsfőzőn - vagyis azokon a japcsi motorkerékpárokon, melyek a postások kedvencei, akik szerteszét hordják az üzeneteket Párizs zsúfolt forgalmában.

A dohányzók kocsija a sarkon parkolt, közvetlen szembe a L Petit Tour bejáratával. Vajon ezek a fickók Avira, vagy netán rám várnak? Hiszen Avi azt mondta, lerázta az őt követőket, én pedig egyet sem láttam aki engem követett volna. Arra viszont most nem volt idő, hogy ezen vitatkozzunk. Könyökkel megböktém Avit. -Menjünk külön. Majd a Cercle mögött találkozunk.

Avi még csak nem is válaszolt - elslisszant balra, végig a Rue Gavarnin, szembe a forgalommal és eltűnt a sötétségben. A szedán két hátsó ajtaja most kinyílt és két fickó szállt ki a lesötétített kocsiból, könnyedén és láthatólag összeszo-kottan, mint egy régóta együtt dolgozó páros. (Itt most adnék egy igen jó szakmai tanácsot, barátaim. A kocsí belső világítását mindig kapcsoljátok ki, mielőtt kinyitjátok az ajtót és felderítő' útra indultok. Emlékezzetek arra az Ivánra ott Moszkvában, aki a BMW-ben ült. Hát az nem volt profi... ezek a fickók viszont igen.

Cigarettájukat a nedves aszfaltra dobták, aztán szétváltak és az utca két oldalán indultak el Avi után. Ajelenet olyan volt, mint az ötvenes évek francia kémfilmjei.

De vajon franciák voltak? Vagy izraelieké Arabok? Ivánék? Igazából ez sem számított, csupán az, hogy. meg kellett tőlük szabadulni. Azaz vagy lerázni, vagy hidegre tenni őket. A magam részéről mindegy volt, melyik megoldást választjuk.

Elindultam jobbra, a hideg szélben mentem végig az enyhe lejtőn a Place Costa Rica felé. Egy fényes Mercedes taxi állt meg ott mellettem - tökéletes időzítés ahhoz, hogy lelépjek. Már az ajtókilincs után nyúltam, amikor egy alacsony termetű, madárhoz hasonló nő rohant oda, félretaszított, jókora kézításkájával a mellkasomba vágva, hogy a lélegzetem is elakadt, aztán beszállt a taxiba, bevágta, majd bezárta az ajtót és pergő' francia nyelven kezdett karattyolni a sofőrnek.

A sofőr csak vállat vont a klasszikus gall mozdulattal, két tenyerét felfelé tartva jelezte, hogy erről őnem tehet, aztán elhúzott. Most körbekémleltem. Több taxi nem volt ott. Ezzel szemben három ellenségesnek látszó alak közeledett az utcán amelyen haladtam előre. Őkét követte egy sötét Citroen Xantia - ugyanaz az istenverte négyajtós kombi füstüveggel és egy sereg antennával, amely Werner Lantost és engem kísért aznap reggelizni - és most nagyon lassan közeledett.

Éppenséggel mindegyiket elintézhetném itt helyben, de ennek most nem volt értelme. Semmiképpen sem most, mikor nyilvános helyen vagyok és jókora taktikai hátrányban. De valamit mégiscsak tennem kellett, mégpedig gyorsan. Átvágtam a zsúfolt Place Costa Ricán,

majd végig a tömeget kerülgetve a Rue Rayounard-on a Charles Dickens térre. A fő útvonalak keskeny, sötét mellékutcákba torkolltak.

A kellemetlenség természetesen a mindenütt jelenlévő Murphy jóvoltából következett be. Hogy miért? Mert ilyen helyzetekben jobb, ha az ember a tömegben, a nyilvánosság előtt marad. Mert minél több a tanú, annál kisebb az esély, hogy az ellenfél csak úgy büntetlenül cselekedhet. Átvágtam a tér távolabbi végén, bal oldalon haladva a hömpölygő forgalommal szemben, míg a másik oldalra értem egy biztonságot adó, félhomályban úszó ki presszóhoz. De csak mentem tovább, elhaladva a presszó előtt. Bepillantottam. Vagy fél tucat törzsvendég üldögélt ott a bárnál, iszogatva. A csapos épp az üveg poharakat tisztogatta. Bizonyára azt gondoljátok, fontolóra vettem, hogy bemegyek, leülök egy kis sarokasztalhoz, hátamat a falnak támasztva, így kényszerítve üldözőimet arra, hogy jöjjenek utánam. De tudtam, ebből most semmi előnyöm nem származna.

Te pedig ott... igen, te, az az olvasó, aki olyan kurvára integetsz most nekem. Na, mi van? Tán azt akarod tudni, miért nem származna előnyöm abból, hogy ha beülök oda a presszóba, magamra hozva a rosszfiúkat? Egyszerű. Régi lecke már ez, amit még Dan Cusitertől tanultam, egy veterántól, aki már huszonnégy éve szolgált a Los Angeles-i seriffhivatalban. Mondjuk egy gyanúsítottat üldözől, az pedig berohan egy házba - vagy a ház egyik szobájába - és az orrod előtt becsapja az ajtót.

Mit fogsz csinálni? Követed? Dehogyan, mondaná Dan. Llogy miért? Mert lehet, hogy a rosszéletű ott a házban vagy a szobában kap erősítést, te pedig nem szeretnéd a rendőrségi statisztikát erősíteni. Változnak tehát a szabályok: üldözésből most állóháborúra kell berendezkedni, meg kell várni, míg az a szarházi kijön. Az idő neked dolgozik.

Most pont ilyen helyzetben voltam. Ezek ott ülhetnek és várhatnak egész éjszaka, ha az kell. Erősítést hívhatnak. Az egész kurva környéket körülzárhatják. Mert előbb vagy utóbb ki kell jönnöm abból a presszóból. Vagy a főbejáraton, vagy a hátsó ajtón. És azzal vége is. Az idő az üldözőknek dolgozott, nem nekem.

Most ismét üldözőimre pillantottam. Már nem hárman, hanem négyen voltak. Két párra váltak szét, a tér két oldalán közeledtek és még egy kocsis jött velük - egy másik Citroen, egy szedán. Mindkét jármű ott állt a Rue Rayounard-on a Charles Dickens tér bejáratánál arra várva, hogy mire számom el magam. Ügyes. Ezek a fickók tényleg ügyesek voltak. Valószínűleg úgy gondolták, ez a legjobb idő a számukra, számomra pedig a legrosszabb. Szeretem, mikor ellenfeleim elbizakodnak - ilyenkor vágok vissza a magam részéről, tehát pontosan ez volt a legmegfelelőbb idő a nagy reményekre. Előbb azonban egy kissé ki kellett egyenlítenem az esélyeket.

Most a tér középvonaláig nyomultam és láttam, hogy az egyik páros árnyékként követ, velem párhuzamosan haladva, míg a másik páros igyekezett elvágni előlem a menekülés útját. Nagyon helyes - ezzel pontosan azt tették, amit én akartam.

Tán azt kérde, tisztelt olvasó, most mi a francról beszélek. Nos, hadd mondjam el, mi képezi optimizmusom alapját. Jelen pillanatban ellenfeleim egyik párosát a Charles Dickens tér közepén elhelyezkedő kis park választotta el tőlem. A park közepén állt egy szobor - minden bizonnyal Dickens. És az egészet olyan száznyolcvan centi magas, kovácsoltvas hegyes karókerítés vette körbe. A négyzet alakban körülkerített park minden oldalán kapu volt. Zárva voltak abból ítélve, hogy láncokat és lakatokat láttam, amint elhaladtam a park mellett.

A rosszfiúk tehát kétségkívül kajánul szemlélték azt aényt, hogy a parkon keresztül nem szökhettek el, viszont azon ők sem hatolhatnak át, hacsak nem valami istenverte rúdugrók. De még ha olimpiai bajnokok is, akkor is teljességgel lehetetlen, hogy hosszú, nehéz - és jelenleg jól átázott - felöltőjükben átgörjanak a száznyolcvan centi magas, hegyes végű kovácsoltvas

kerítésen. Így hát, bár az első páros elég közel volt hozzám, pillanatnyilag nem voltak abban a helyzetben, hogy bármi kárt tehessenek bennem.

Ez egyben azt is jelentette, hogy a második páros, mely ott ólálkodott a Rue des Eaux-on, jelenleg olyan kétszáz méternyire volt attól, hogy bármiféle erősítést kapjon. Vagyis húsz-huszonöt másodpercet kellett futniuk, ha oda akarnak érni az első pároshoz. Ennyi idő épp elég volt számomra.

Most sarkon fordultam és indultam a második páros irányába. Mikor két utcai lámpa között egy sötétebb helyre értem, benyúltam a kabátomba. Jobb kézzel előhúztam a csavarhúzó a nadrágomból.

Végignéztam a téren. Az utcán nem volt más, csak mi öten. Nagyon helyes. Ideje cselekedni. Átvágtam a keskeny utcán, kiszemelt áldozataim felé. Eddigi nyugodt testmozgásom most agresszívvá vált; erősen szorítottam a csavarhúzó a jobb kezemben, nindzsa tartással, vagyis a csavarhúzó szára a csuklómhoz simult, hegyével a felkarom irányába. Bal kezemet ökölbe szorítottam és felöltöttem a „harcos” arckifejezését.

Hogy micsoda? Nem hisztek nekem, amikor a „harcos” arcáról beszélek? Tán úgy gondoljátok, az öreg Hétpróbás üres hengegése ez?

Hát idehallgassatok, és jegyezzétek meg jól, pupákok: a harcias arckifejezés a küzdelem fontos eleme. Mert ez kell, hogy az ellenség legrosszabb rémálma legyen. Ilyen arcot öltünk, mikor üvöltve hatolunk be soraik közé. Amikor közelharcba bocsátkozunk velük, szemtől szembe, késsel, bajonettel, és a harcban használatos egyéb kézfegyverekkel. Az ember-ember elleni harc arckifejezése ez, mellyel tudatod ellenfeleddel egészen a lelke mélyéig, hogy meg fogod őt ölni, mielőtt ő ölne meg téged.

Egyre közelebb kerültünk egymáshoz, mint a csatahajók, melyek épp összeütközni készülnek. Már nem egész húsz méter, aztán tíz, majd öt. Az arcomat fürkésztek és vették az adást, mint a profik. És ők azok voltak. Én az ő arcukat néztem. Láttam keskeny, sötét szemüket, kifejezéstelen viharvert arcukat, és vastag tömött bajuszukat, amit kedvelnek a Mediterrán térségben, Barcelonától Kairóig, Palermótól Tuniszig. Ez a kettő azonban nem volt sem spanyol, sem olasz és arab sem. Ez a jeges, szenvtelen, közömbös nézés a sok kurva korzikaira jellemző, akiket eddig láttam. Egyikük magas volt és vékony, vastag bajsza már egy kissé szürkébe fordult. A második alacsonyabb és sötétebb volt, mint az első. Meg rondább is.

Egyenesen feléjük mentem, az üres sötét sarokhoz, ahol a Rue Charles Dickens a Rue des Eaux-ba; torkollott. Közben a két fickó távolabb lépett egymástól. Három régiségbolt kirakatai voltak ott, mindegyiket elhúzzható fémrács védte, és halovány fényt adtak. Az első fickó most megállt, mintha a csíkos selyemhuzatú Louis Quinze diványt mustrálná ott a kirakatban. A másik fickó mintegy öt méterrel arrébb Empire csillárokat nézegetett.

Láthatóan mindketten feszültek voltak, mikor odaértem egyvonalba az elsőszámú fickóval.

Arrébb húzódott, egyidejűleg a fejével intett, mintha utat adna, hogy jobban lássam a kirakatot. - „Bon soir, monsieur” - morogta. Most odacsusszant a jobb oldalára, közben ügyelve arra, hogy a régiségüzlet erős fémrácsa védelmet nyújtson a vállának.

Úgy tettem, mintha nézelődnék - valójában azonban a fickó tükörképét figyeltem a kirakatüvegen. Egy kissé mögöttem helyezkedett el. A világítás most neki kedvezett. Perifériás látásommal azonban továbbra is észleltem minden mozdulatát.

És most mozdult is: kiszúrtam, hogy valami sötét dolgot tart ott a kesztyűs kezében. Ólmosbotot, vagy esetleg boxert. Karja most megmozdult. Rövid, jól begyakorolt, erőteljes csapás volt, mellyel hátulról akart fejbe csapni. A másik fickó most a bal oldalam felé indult, közben a zsebébe nyúlt és igyekezett üttávolságba érni.

A tér másik végéről a Xantia lassan kezdett előre gurulni. Láttam, hogy parkolólámpáinak fénye végighalad a mienkével párhuzamos utcán, hogy aztán az utca végén majd visszakanyarodjon és bezáruljon mögöttem a csapda. Úgy tervezték, hogy elkapnak és beraknak a kocsiba. Nem akartak ezek megölni - élve kellettem nekik. Össze akartak kötni és kikérdezni, talán égő cigaretták, tühegyes fogók és tizenkét voltos elemek segítségével.

Azt kérditek, nem lettem-e erre ideges? Hát őszintén szólva... egy kicsit. De hát ha valakinek ilyen helyzetben nem feszülnek pattanásig az idegei, nem kezd a szíve gyorsabban kalapálni és a pórusai nem érzik antennák módjára mindazt, ami körülötte zajlik, akkor azzal az emberrel valami nincs rendben. Azonfelül pedig ha már előre látom, hogy vér fog folyni, különösen ha az ellenségem vére az, attól az adrenalin mindig dolgozni kezd bennem. Hadd áruljak el magamról valamit: ha feszült vagyok, akkor különösen veszélyessé válok.

Na, hol is tartottam? Ja, igen... éppen azt ecseteltem, miként készülődtek ellenfeleim.

Nos, már én is készenlétben álltam. Először a legközelebről fenyegető veszéllyel kellett foglalkoznom. Kissé jobbra fordultam, a hegyével kifelé fordítottam a kezemben szorongatott csavarhúzó és teljesen átdöftem vele az első fickó csuklóját.

Pofáján a fájdalmas grimaszból tudtam, hogy jó munkát végeztem, de még nem fejeztem be. A csavarhúzó nyelét kilencven fokkal észak felé forgattam, ezzel természetellenes helyzetbe csavartam ki a karját. A recsegő-ropogó hangokból megállapította, hogy kifordítottam a vállát - vagy még rosszabb történt. Az egyes számú fickó artikulátlan hangon üvöltözve szitkozódott, átkokat szórt és káromkodott valami olyan nyelven, amit nem értettem. Azután kínjában térdre rogyott, magával rántva engem és a csavarhúzó is.

Ez nem volt szép tőle. Elvégre vissza akartam kapni azt az átkozott csavarhúzó és első számú támadóm - pontosabban a karja - megakadályozott ebben. Ott álltam fölötte, térdemmel háromszor az arcába rúgtam, ezzel egyidejűleg keményen nekifeszültem a csavarhúzónak, de az az átkozott szerszám keményen beágyazódott a fickó csuklójába, mint ahogy Artúr király kardja, az Excalibur szorult be abba a kurva középkori sziklába. Azt hiszem, teljesen átdöftem a fickó csuklójának csontjait.

Valami most árnyékot vetett reám, miközben ott küszködtem és épp idejében fordultam meg ahhoz, hogy lássam, kettes számú támadóm ökke lendül a fejem felé. Valami volt a kezében — egy összecukható rugós fém bot. Rövid ívben sújtott, hogy az ütés lendületével még nagyobb erőt adjon a botnak. Ronda dolog ez a teleszkópos bot. Jó lett volna, ha most épp nálam van az enyém is. Felegyenesedtem és védekezően emeltem fel két karomat, majd gyorsan elléptem az erőteljes csapás elől. De nem elég gyorsan. Az a fickó számított a mozdulatomra, és változtatott a támadás irányán. Ezúttal egy felütés ért. Jobb karomat védően emeltem az arcom elé, mikor a teleszkópos (vipera) bot végén a súlyos fém gömb keményen eltalálta a könyökömet. Az egész karom elzsibbadt.

Eközben azért valami jó is történt: kettes számú támadómat a saját lendülete kissé előre vitte, enyhén mögém. A saját testsúlyát használtam ki: ügyet sem vettem zsibbadt könyökömre, hanem keményem taszítottam a fickót saját mozgásának irányába. Az én testsúlyom és az ő lendületének ereje összeadódott, minek következtében úgy két méternyit lódult előre és egy puffanással zuhant a két régiségbolt közötti falnak. Először az ökke, aztán az arca ütközött a durva kőnek.

Puffanás, jajkiáltás. A vipera a le trottoir-ra esett - Franciaországban így hívják a járdát. Már ugrottam is oda, hogy felvegyem, de a kezem még olyan kurvára zsibbadt volt, hogy képtelen voltam megmarkolni azt a rohadt botot és még épp idejében pillantottam fel... a fickó már ellépett a faltól, hogy elővegye a fegyverét. Ha már nekem nem sikerül megkaparintanom, akkor egy

frászt lesz az övé. Oldalra rúgtam, jó messzire egy kocsi alá, hogy ne érhesse el, azután félregurultam előre.

Kettes számú támadóm egy pillanatra megállt, hogy felmérje a helyzetet, ezzel pedig nekem adott lehetőséget arra, hogy ismét talpra álljak és megmasszírozzam sajtó könyököm, és fejberúgjam az első számú fickót, csak hogy nyugton maradjon. Most az órajárás irányába mozogtam és megpróbáltam a kettes számú támadót a fal felé terelni, hogy elég helyem legyen manőverezni. A fickó véreset köpött felém, mintha így akarna elhessegetni, aztán felmordult, fejét leszegte, mint egy bakkecske, és támadott. Hát... zsibbadt kar ide, zsibbadt kar oda, egy jókora csapást mértem a tarkójára. Mégis sikerült megragadnia, a mellkas magasságában fonta körém karjait, törzsemhez szorítva két karomat, és úgy taszított hátra, mintha valami súlytalan bábu lennék, aztán... baaaaang, nekivágott egy ott parkoló kocsinak. Hallottam, ahogy a hátam hangosan tiltakozik. Hát, barátaim, lehet hogy szeretem hallani az emberi csigolyák ropogását, de csak akkor, ha nem az én csigolyáimról van szó.

Ideje volt lerázni magamról ezt a szarházit, úgy, hogy most én kezdeményeztem. Kiszabadultam a szorításából, aztán két ütés következett, hogy kibillentsem az egyensúlyából, majd megragadtam kétsoros felöltőjének hajtókájánál fogva és úgy rántottam közelebb, hogy el ne szökhessen, majd amilyen keményen csak tudtam, belefejeltem... és kis híján saját magamat küldtem padlóra.

Óóó... hogy baszna meg... a fene a hülye fejemet. A fickónak már ott kellett volna feküdnie a járdán, aléltan. Ehelyett viszont én láttam csillagokat. A rohadt életbe, ez aztán nagy hiba volt. Rosszul mértem fel pillanatnyi helyzetünket, vagy ő mozdult el és én nem korrigáltam a saját mozdulatomat, vagy isijnét Murphy lépett közénk szerencsétlenül, én meg nem vettem észre... Szóval bárhogya is történt, ahelyett, hogy ezt a szarházit küldtem volna öntudatlanságba, pont a feje tetejét kaptam telibe a szemöldökömmel és ezzel sokkal több kárt tettem magamban, mint öbenne.

Csak szédelegtem ott, ő meg jól gyomron vágott. De ezzel persze semmit nem ért... mert hát barátaim, a hasfalam feszes, mint egy mosódeszka és kemény mint a kő. Erre keményen magához szorított és valami kis semmiséget suttogott aranyosan a fülembe, miközben megpróbálta leharapni. Semmiséget? „Kooz emeq” - ezt mondta. Ha rájöttem volna, mit mond és milyen nyelven, kedvesen válaszoltam volna neki. De fogalmam sem volt, mint jelentett, ám valószínűnek tartottam, hogy nem ezt: „Okos és jóképű vagy, azonkívül jóízű a füled”. Úgy, hogy maradtam az egyszerű angolszásznál és azt mondtam neki, kapja be. Eközben azon igyekeztem, hogy két kezemmel elkapjam a nyamvadt nyakát és kitörjem - de képtelen voltam őt megfogni, mivel pillanatnyilag három „kettes számú” támadó volt ott... legalábbis én így láttam az ütéstől bódult állapotomban.

Abból, ahogy egyre csak csépett, tudtam, hogy tisztában van vele, kurvára elkábultam, és én is tudtam, hogy ő meg nem (kedves barátaim, ez az idétlen mondat érzékelteti, milyen rozzant állapotban voltam, szó szerint, mondattanilag és ironikus értelemben is). Hogy honnan tudtam? Mert láttam, hogy ez a kis szemétláda három kezével a kabátzsebeiben kotorász, miközben három másik karjával igyekezett engem a gépkocsihoz szegezni. Az egész tisztára olyan volt, mintha az egyik ilyen hatkarú szoborral birkóznék, amilyeneket Thaiföldön látni. Abbahagytam a fojtogatását és megragadtam a középső' kart, ám az csak levegő' volt. Most következő' karral próbálkoztam és épp idejében kaptam el ahhoz, hogy lássam, a fickó valami meglepetést tartogat számomra a kezében.

Nesze neked, Dickie... egy Syrette volt az, egy önbelövő morfin injekció, amit a csatamezőre visznek magukkal a katonák. Egyenruhán keresztül is be lehetett döfni az injekcióstűt. Hogy mi az ördögöt tartalmazott - ketamint, nátrium-pentotáltvagy egyéb gyanús szerelmi bájitalt, ami

teljesen kiütne - arra nem voltam kíváncsi. Nem is szerettem volna megtudni. A tű védősapkája most leesett, a fickó pedig a felső combomba készült döfni azt.

Mindkét kezemmel megragadtam a Syrette-t tartó kezét és sikerült pár centire arrébb tolnom, épp azelőtt, mielőtt a tű áthatolt volna a nadrágszáramon. Támadóm kirántotta kezét szorításomból és újfent megpróbált belém döfni.

Abból semmi sem lesz. Most könyékkel vágtam az arcába. Ettől hátrahőkölt kissé, úgy, hogy végre volt egy kis mozgásterem. Most tenyerem élével vágtam az orrnyergére. Bizonyára eltörtem az orrcsontját, mert a fickó hátratántorodott, önkéntelenül is elengedte a kabátomat és az orrához kapott. De az a Syrette még mindig túl közel volt. Hiszen nem kellett a karomba szúrnia, ahogy egy orvos adja az injekciót a rendelőben... ahhoz, hogy hasson, bárhol belém döfhetett... a lábszáramba, combomba, az oldalamba, vállamba... mindegy volt. Nem állt szándékában, hogy gyengéd bánásinódban részesítsen - egyszerűen csak belém akarta döfni a tűt, és kész.

De most komolyan elkaptam és ez látható volt, mert már nem támadott, hanem hátrálni kezdett előlem. Rosszul tette. Hátrálni csak akkor szabad, ha az egy taktikai csel és az ellenfelet akarjuk vele csőbe húzni. Most azonban nem erről volt szó. Úgy, hogy közelebb léptem, hogy támadhassak, de kellő távolságban az injekciós tűtől. Jobbra cseleztem, majd balra ugorva egy kemény oldalrúgással kikaszáltam alóla a lábszárait. Erre nem számított. Keményen zuhant a földre, az a kurva Syrette pedig kiesett a kezéből.

Ideje volt. Ugyanis már tizenhét vagy tizenkilenc másodpercet is elhasználtam abból a huszonötből, mely rendelkezésemre állt ahhoz, hogy elbánjak ezzel a faszfejjel.

Kezdtém kifutni az időből. Teljes testsúlyommal nyomtam a térdemet kettes számú támadóm ádámcsutkájaiba. A fickó csak hörgött, aztán megmerevedett. Ez a szarházi sem támad többet.

Épp az utolsó pillanatban. Mert a két másik rosszfiú egyike trappolt felém onnan a tér közepéről. A jó hír: a fickón vagy harminc kiló súlyfelesleg volt mert nem mozgott valami gyorsan. A rossz hír: valamit lobált ott a kezében, ami méretét és alakját tekintve egy hangtompítós kiskaliberű félautomata pisztolynak tűnt.

Villámgyorsan néztem körbe, azt keresve, hol az egyes számú páros másik rosszfiúja - és akkor megláttam... ott csüngött azon a vaskerítésen a tér távolabbik oldalán. Szó szerint csüngött. A bokája ugyanis beszorult két hegyes kerítésvas közé, úgy lógott ott fejjel lefelé, mint egy cirkuszi artista és sikertelenül igyekezett kiszabadítani lábát a csapdából, persze úgy, hogy el ne törjön. Ennyit erről - csak hogy ott volt még a Citroen Xantia is. Mert miközben a szedán ott várakozott a tér bejáratánál, és elzárta a menekülés útját, a Xantia a tér távolabbi oldalán haladt, úgy helyezkedve, hogy rögtön összeszedhessenek, mihelyt a gyalogos csapatok harcképtelenné tesznek engem. Megvártam, míg a Citroen befordul a sarkon és visszakanyarodik énfelem. Mikor úgy ötven méternyire lehetek, ledobtam magamról a kabátomat és egyetlen mozdulattal ugrottam át a kovácsoltvas kerítésen, úgy dobtam át fölöttem a testemet, mint a magasugrók. Hja, barátaim, ha egyszer valaki megtanult felkapaszkodni egy hajólétrán és a fedélzetre jutni úgy, hogy a hajó közben már húsz csomóval halad, annak gyerekjáték az a száznyolcvan centis kerítés.

A szedán erre rögtön elhajtott az útkereszteződésből és üldözőbe vett. Ott maradtam a parkban, fel és alá meg jobbra balra kacsázva. Abból, ahogy a szedán haladt, megállapíthattam, hogy a sofőr nem láthatott engem tisztán. Helyes -ezzel lehetőségem nyílt, hogy az üres taxiállomás felé induljak ott a tér alsó végében.

A telefonfülkén túl - mert minden párizsi taxis standnál van telefonfülke - vagy százméternyire pillanatnyi helyzetemtől egy szép kis utcát fedeztem fel, amit korábban még nem láttam, és beljebb azon az utcán villogó narancssárga, zöld és fehér fények harsogtak: Neapolitan Pizzeria. Ideje összeszednem magam. Megfordultam, üldözőimet keresve. A Citroen Xantia addigra már odahajtott sebesült üldözőimhez, a kettes számú csapat két tagjához. A sofőr, miután érezte, hogy

túlhajtott a célon, megállt és hátramenetbe kapcsolt, aztán tolatni kezdett végig a téren, hogy ott az alsó végén elkapjon engem.

Nos, kedves olvasó, végre egyszer az életemben állandó útitársam, Mr. Murphy valaki mást boldogított. Mert mihelyt a Citroen tolatni kezdett, egy hatalmas fehér Mercedes szedán húzott ki a tér alsó végénél a mellékutcából, balra kanyarodott... aztán villogtatni kezdett reflektoraival és veszettül dudált, miközben a Xatia hátsó lökhárítójának ütközött.

Hát ezek sem tolatnak már vissza, hogy elvágják előlem az utat. De nem is mentek el onnan: figyeltem, amint a Citroen első utasülése felőli ajtó kivágódik és egy magas, ezüsthajú alak száll ki, homlokán éjszaka is látó kétcsövű kukker. Abban a gyér világításban, ebből a távolságból is felismertem: Ehud Golan. Szóval üldözőim nem korzikaiak voltak-hanem istenverte izraeliek, a Moszad emberei. Avi pedig azt feltételezte, sikerült leráznia üldözőit, akiket saját helyi főnöke, az a szemétláda küldött a nyakára. Őneki aztán mindenképp jobban kellett volna emlékeznie a régi Kommandós Tízparancsolat egyikére: sohase hagyatkozz feltételezésekre.

Egy ujjal szalutáltam afelé a szennyláda felé, aztán a tér alsó végénél átugrottam a kerítést, majd a kivilágított pizzeria felé kocogtam. Egyetlen megmaradt fegyveres üldözőm, az a seggfej veszettül rohant vissza a Citroen szedánhoz, mely mintegy százötven méternyire mögöttem várakozott.

16. FEJEZET

A színes, villogó fényekkel megvilágított pizzéria előtt ott volt egy magányos Peugeot taxi. A „szabad” jelzés nem világított. Odakocogtam, és láttam, a sofőr bent ül, egy zömök alkatú fickó, a fején egy Disneyland feliratú baseball sapkával, ellenzőjével hátrafelé és egy jókora gőzölgő szaftos pizza fölé görnyedt.

Az ablakon kopogtattam. Anélkül hogy odanézett volna, intett kezével, hogy talán lépjek le és tovább zabált. Újfent kopogtattam. Ezúttal felnézett teli pofával és gyilkos pillantást vetett rám. De ez csak addig tartott, míg meglátta verítékező arcomat, komor pillantásomat - meg azt a három darab kétszáz frankos bankjegyet, legyező alakban ott a kezemben.

A pizzát már el is felejtette - lenyelt belőle annyit, amennyit bírt (úgy látszott, közben meg is égette a száját). Egy hálás mosolyt villantott fel vastag bajusza alatt és egy kattanással nyitotta az ajtó elektromos zárjait, hogy bemászhattak a kocsis hátsó ülésére.

Ehelyett azonban az ő ajtaját nyitottam ki és vállal taszítottam őt az utasülésre, rá egy halom zsíros pizzás papírra. Most tiltakozni kezdett. Odanyújtottam neki a bankjegyeket, indítottam, beállítottam a tükröket, bekapcsoltam a fényszórókat és elindultam a forgalomban, eközben elmagyaráztam neki, sietek és inkább magam vezetek. Most ismét méltatlankodni kezdett. Erre rámondtam: - Csak ülj nyugodtan, pofa be és számold azt a kurva pénzt. - Azt hiszem, ez a barátságos tónus, nem is beszélve gyilkos arckifejezésemről, elvette a kedvét minden további ellenkezéstől.

Van egy jó pár dolog, amit az autós üldözésekről el kell mondanom, mielőtt egyáltalán sor kerülne rá, mert akkor majd túlságosan elfoglalt leszek ahhoz, hogy beszéljek. Mindenekelőtt a hollywoodi filmekben látható autós üldözésektől eltérően - ahogy például az igen hatásos James Bond filmekben látható - az elv az, hogy ne törjük össze a kocsit.

A játék a lökhárítók és sárvédők összeütközésével, ahogy azt a filmekben látjuk, a valóságban igen ártalmas lehet az egészségre, profi dublőrök nélkül ha a „felvétel” élesben megy és csak egyszer, az üldözők pedig tényleg ki akarnak csinálni és igazi golyókkal lövöldöznek. Ami pedig a dolog többi részét illeti, az ilyen hatásvadász jelenetek, mint a sárvédők és az ajtók

összeroncsolása, átugratás az úttorlaszokon és a kocsi megsemmisítésének egyéb válogatott formái mint rossz Dzsudzsú a valós világban. Merthogy a kocsi elvesztése azt jelenti, nincs mivel menekülnöd és a rosszfiúk lecsapnak rád.

Na, ennyit a valóságról, szemben a fantáziával. A következő mondandóm tényleg, megmentheti az életeteket olyan helyzetekben, mint amilyenben most én vagyok, úgy, hogy figyeljetek. Bármilyen autós üldözés során fontosabb arra koncentrálni, mi történik előttetek, mint arra, ami mögöttetek folyik. Le se szarjátok azokat a seggfejeket, akik üldöznek titeket, mert vagy a nyomotokban maradnak, vagy nem. Ez már az ő gondjuk. Persze nem azt mondom, hogy soha ügyet se vessetek rájuk. Hát persze, hogy figyelni kell az üldözőket - és nem csak úgy hébe-hóba. De ha arra vesztegetitek az időtöket, hogy folyton a visszapillantó tükröt bámuljátok, akkor az előttetek történő eseményekre való reagálás ideje ugyancsak lerövidül és az egész kaland valószínűleg balesettel végződik.

Oké... szóval vissza a valós időbe. Szóval kilöttem a kocsival, balra fordultam, lassan, de biztosan haladtam felfelé a Rue le Notre-n, miközben becsatlakoztam a Kennedy gyorsforgalmi útról érkező zsúfolt csúcsforgalomba, a Trocadero nagy csomópontja felé haladva. A taxisofőr kényelmesen elhelyezkedett ott az utasülésen és folytatta a pizzazabálást. Pillantásom most elkapta az övét, és már éppen mondani kezdett volna valamit, aztán meggondolta magát. Most gyorsan a visszapillantó tükörbe néztem és kiszúrtam egy pár - dehogyis, két pár - fényszórót, amint veszettül cikáztak ott mögöttem. Semmi kétség, Bhud Golan Citroenje volt az, őt egy második üldöző kocsi követte. Ugyanúgy meg voltak löve, mint én, mivel most nem lehetett elég gyorsan haladni.

Felkúsztam a Rue de la Notre emelkedőjén, felérve jobbra fordultam és megpróbáltam átvágni a United Nations Avenue három forgalmi sávján. Ha át tudom préselni magam, akkor kilőhetnék és egy igen gyors főútvonalon haladhatnék északi irányba, Étoile felé.

Hogy miért Étoile felé? Mert a Diadalív körül vezető hat forgalmi sáv a vezetés legrosszabb aspektusait kombinálja: nincsenek forgalmi lámpák és forgalmi jelzések, kaotikus, agresszív forgalom áradatában kell haladni. Tudtam, ha eljutok Étoile-ig, lerázom üldözőimet.

A francia autóvezetők azonban könyörtelenül száguldoznak és hacsak nem akartam fizikai értelemben átfazonírozni a taxi elejét, semmi esélyem sem volt arra, hogy átvágjak a forgalmi sávokon, kellő időben ahhoz, hogy elérjem azt a forgalmi csomópontot, ahová igyekeztem. Úgy, hogy éles jobbra fordulattal váltottam a külső sávba, és igen lassan haladtam tovább kelet felé, holott északnak kellett volna mennem. Mögöttem a Citroen sávot váltott, de most még jobban lemaradt mögöttem. Miközben csigalassúsággal haladtunk előre, egyszer csak megláttam, mi okozta a torlódást: útszűkület volt ott előttünk, villogó lámpák jelezték, hogy sávot kell váltani, mert előttünk útépítés folyik.

Nos, barátaim, van mikor Murphy segít és van, amikor nem. Pillanatnyilag az útszűkületnek azon az oldalán voltam, mely gyorsabban haladt - és be kell vallanom, korántsem voltam olyan előzékeny, amilyen lehettem volna, amikor az én sávomból át kellett csusszanni az útszűkületen áthaladó sávba. És akkor még finoman fejeztem ki magam, mert az igazság az, hogy bevágtam három másik kocsi elé.

Az útszűkület után az út ismét kiszélesedett, a forgalom azonban még sűrűbb lett a mellékutcákból érkező áradat miatt - miközben a középső sávban haladtam. Ideje volt megnézni üldözőimet. A Citroen épp most húzott el az útépítés mellett... olyan tizenöt kocsival lehetett mögöttem. Ez elég volt ahhoz, hogy ötletszerűen manőverezhessek.

Úgy száz méternyire előttünk a nagy útkereszteződésnél a forgalmi lámpa épp kezdett átváltani. Párizsban tudni lehet, mikor fog átváltani a lámpa, itt ugyanis nincs sárga lámpa, mint az Egyesült Államokban, hanem a zöld lámpa kezd el villogni. Ha a sofőr ezt látja, abból tudja, őt

másodperce van a megállásra... vagy arra, hogy továbbhajtson. És az az igazság, hogy a párizsiak szeretnek átszusszanni a piros lámpán. Ma este sem volt ez másképp.

Így hát villogó lámpa ide vagy^oda^arról szó sem lehetett, hogy megállják. Különösen akkor nem, mikor egy művészi megoldás áthatolhatatlan forgalmi gátat képezett közöttem és üldözőim között. Letekertem az ablakot, kidugtam a bal karomat és integetve jeleztem a többi kocsinak, adjanak utat, miközben furakodtam előre a taxival. Aztán balra kormányoztam, be a szembejövő sávba, így kerültem ki a köztem és az útkereszteződés közötti kocsisort, és - saját találékonyságomtól felvidultan vigyorogva beletapostam a gázba. A jó öreg Dick már megint megmutatta... nektek meg ezt a seggetekbe, rosszfiúk”.

Ne igyál előre a medve bőrére, tartja a mondás. És ez most is így volt, mert a taxi fordulatszám mérője már jócskán a piros zónában volt... de ezenkívül semmi más nem történt. A motor már vagy ötezres fordulattal pörgött, és ebben a kurva taxiban alig volt erő. Az erőátviteli rendszer lefáradt. Elmondom, hogy volt: mindkét kézzel a volánt markoltam; jobb lábammal kurvára nyomtam azt a rohadt gázpedált, egész a padlóig. Most jobbra pillantottam, és mintha egy kurva tükörbe néztem volna, a taxisofőr ugyanis az én mozdulataimat utánozta, közben a fogait csikorgatta és elfehéredett ujjakkal szorongatta a képzeletbeli volánkereket, és ajkait mozgatta. Ez a kurvapécér imádkozott. Reméltem, hogy a háború isteneihez fohászkodott, én ugyanis kurvára el voltam foglalva ahhoz, hogy most imádkozni kezdjek. Jobbra-balra kacsázva gurultam át az útkereszteződésben, olyan huszonkét kilométeres sebességgel - azaz tizenhárom egész hetvenöt mérfölddel, barátaim.

A francba - balról fényszórók közeledtek. A kocsik szlalo-mozott, megfarolt aztán valahogy mégis sikerült kitérnünk. A kocsik egyre csak jöttek — most jobbról, én meg csak kacsáztam ide-oda, a járgány megperdült, míg végre a meghajtó kerekek kellően meg tudtak kapaszkodni a nedves kövezeten és egyenesen haladhattunk tovább.

Ideje volt ismét az üldözőimre figyelni. A francba is... mind a két kurva járgány ott volt. Elöttem három út kanyarodott el, mint valami vasvilla fogai. Közvetlenül velem szembe, a középső úton egy sor autófényszóró látszott. Tőlem balra láttam a Passy temető alacsony falát. Az nem lesz jó... azzal visszajutunk oda, ahonnan jöttem. Úgy, hogy maradt a jobb oldali út. Arra láthatóan nem volt forgalom, tehát jobbra kormányoztam - mire a taxisofőr rángatni kezdte a karomat, és megpróbálta visszakormányozni a kocsit, közben egyre csak üvöltözött, „pas la droite... sens unique, sens unique!” szabad öklével pedig a műszerfalat csapkodta.

Tudjátok, hogy van az az idegen nyelvekkel - ha az ember nem abszolút két nyelvű, akkor a saját anyanyelvén gondolkodik, aztán azt lefordítja és végül megszólal. Most is pontosan ez volt a helyzet. A haditengerészetnél ifjú hadnagy koromban a nyelvtanfolyamon megtanultam a sens unique kifejezést. A sens az angol sense (érzék) megfelelője, mint például avoir le sens de l'orientation, azaz valakinek jó az irányérzéke (ami az én esetemben igaz is). De a sens jelenthet irányt vagy utat is, mint például (és csak most ugrott be) a sens unique esetében - ez ugyanis egyirányú forgalmat jelent.

Az üzenetet tehát lefordítottam és megértettem. Nos, barátaim, a különleges hadviselés lényege, hogy a nyilvánvaló kudarcot győzelemmé változtatjuk. Mint például e pillanatban. Úgy értem, Murphyből pillanatnyilag elegendem volt. Pillanatnyilag?... Egy ördögöt... egész életemre elegendem van ebből az átokból. Így hát ahelyett, hogy irányt változtattam volna, egyenesen annak az útnak vettem a irányt, a taxisofőr figyelmeztetése ellenére. Most aztán megint a visszapillantó tükörbe néztem. A két üldöző kocsit követtem. Helyes. Pontosan így akartam.

Elöttünk a szembejövő forgalom. Most visszakapcsoltam egyesbe, padlóig nyomtam a gázt, úgy, hogy olyan huszonnyolc-huszonkilenc mérföldes sebességet hoztam ki belőle. Nem annyi, amennyi kelle^rvotiTa; de megteszi és majd segít a csúszós, nedves útburkolat is.

A köztem és a szembejövő forgalom közötti egyre csökkenő távolság most olyan kétszáz méternyi lehetett, egy seregnyi autódudát hallottam és fénykürtök villantak rám. Ideje cselekedni: odanyúltam és berántottam a kéziféket, amennyire csak lehetett. A taxi hátsó kerekei leblokkoltak. A taxisofőr keresztet vetett, majd az első ülés fölött gurult hátra, magzati helyzetben érkezve, épp akkor, mikor a jármű kezdett megfarolni. Enyhén balra fordítottam a kormánykereket. A taxit most a lendület vitte tovább, az a mozgató erő, mely nagyjából megfelel a Hétpróbás Kommandós második fizikai törvényének, mely így szól: „ha erősen megragadod és megrántod a szeméremszőrzetet, az egész test jön vele”. Jelen esetben a taxi súlya és az erőnyomaték adódott össze a szabályozott perdülettel, amitől a jármű 180 fokos fordulatot vett, körülbelül olyan távon, mint kétszer a saját hossza. Száznyolcvan fokba fordulva egyenesbe forgattam a kormánykereket, kiengedtem a kéziféket és padlógig nyomtam a gázpedált, épp mikor az érkező forgalom velünk egyvonalba ért.

Amit itt előadtam, az egy igen hatékony és hatásos manőver, ha az ember eleget gyakorolta ahhoz, hogy habozás nélkül végre tudja hajtani. Attól az időtől kezdődően, mikor a Red Cell parancsnoka voltam, rendszeresen kivittem az embereimet a Bili Scott versenypályára, Nyugat-Virginiában. Minden évben háromszor tíz napra vittem el őket és Bili járgányainak gumiabroncsait koptattuk, gyakoroltuk a fenti manővert, a nagy sebességgel történő üldözési manővereket és az úttorlaszokon való áttörést. Nagy meglepődéssel láttam, hogy még nem veszett ki belőlem az a képesség, amit a kimerítő tréningek során szereztem.

Mikor előre lódultunk, a taxisofőr orrjá és ujjai jelentek meg ott az utasülés fölött. Láttam, hogy életben vagyunk, aztán megveregette a vállam és azt mondta. - Nagyon örülök, mőszjő- azzal eszméletét veszítette.

Én még nála is jobban örültem - minthogy végül is jól átbasztam ezeket a szarháziakat, akik engem üldöztek. Teljesen készületlenül érte őket az irgalmatlan párizsi forgalom mindent elsőprő hulláma. Én elkaptam a hullámtaréjt és a csúszó-mászó taxi vígan szőrfőzött tova Ehud Golan és társai mellett. Olyan nincs, hogy tovább kövessenek - otthagytam őket és Monsieur Murphyt is, reményeim szerint - azaz bottal üthetik a nyomomat.

Üzenet várta H. Snerdet, az USA nyugalmazott kapitányát a recepciónál. Kinyitottam a borítékot. Benne a Cercle des Armées üzenőkártyája volt, amilyent az előcsarnok íróasztalán lehet találni. A kártyán esetlen kézírással, nyomtatott betűkkel a következő üzenet állt: - Gyere egyenesen az utca túloldalára, Dickhead.

Másra nem tudtam gondolni, csak a Café Augustine-ra. Az volt egyenesen szemközt az utcán, úgy, hogy odamentem. Egyenesen.

Monsieur Henri a bárnál végezte dolgát. Melegen, de las-s a n köszöntött, aztán a keskeny lépcsőre mutatott ott a konyha mellett, mely Leclerc-ék első emeleti lakosztályába vezetett.

Mikor felmásztam a csikorgó lépcsőkön, hallottam, hogy az intercom készüléken jelzi érkezésemet. Fent Madame Collette köszöntött, kezében metszett kristálypohárral, amelyben bizonyára Bombay Sapphire volt, jégkockákkal. -Isten hozott, petit Richárd - mondta sugározva. - Már vártunk rád.

Nahát, szóval vártatok? Kaptam egy-egy puszit mindkét arcomra, amit persze viszonoztam, aztán a poharat a mancsomba fogtam és követtem az asszonyt a szalonba, ahogy Franciaországban a nappalit nevezik. Avi Ben Gal keresztbe tett lábakkal, kényelmesen üldögélt a kanapén, térdén egy csésze kávé egyensúlyozott és mellette, az utazástól szerteszét álló vörös hajjal, elálló lapátfülekkel, ronda mancsában egy üveg jéghideg Heinekennel ott ült az ex-tengerész, akit én úgy hívok, Stevie Wonder, bár igazi neve még csak nem is hasonlít ehhez.

Wonder most letette a sört és teljes életnagyságában felegyenesedett - Bon szvá, moszjo, Dickhead - mondta, ismételten bizonyítva, hogy nem a nyelvtudás az erőssége, hanem a remek időzítés.

- Hogy kapd be, te semmirekellő szarházi - feleltem és egy medveszorítással öleltem át a vállát. Őszintén mondhatom, kedves olvasó, valószínűleg életemben nem örültem még ennyire senkinek sem.

- Senki sem tudja, hogy itt vagyok - magyarázta Wonder, miközben ismét leült és jókorát húzott a söréből. - Volt tizenöt nap szabadságom, úgyhogy kivettem. Bármit inkább, mint tanulni arra a rohadt altiszti vizsgára.

El is felejtettem, hogy vezető altiszti írásbeli vizsgát kellett tennie - és ez már kurvára időszerű volt, hiszen ő volt az egyik legjobb. A haditengerészetnek manapság ilyen vezetőkre lenne szüksége, mint Wonder - ilyen régi vágású harcosra, még ha a mai haditengerészet ezt nem is mindig tudja.

- Egyébiránt pedig úgy döntöttem, hogy most súlyba a tanulással - folytatta Wonder. - Tudtam, hogy hol vagy és van egy rohadt útlevelem, meg hitelkártyám, mint tudod... és... Tudtam. Persze hogy tudtam. És annak ellenére, hogy keményen lehordtam, amiért ebben a ciklusban kihagyja az altiszti vizsgát jelenléte olyan volt számomra, mintha az életemet kaptam volna vissza. Mint azt már tudjátok, barátaim, nem igazán voltam boldog, hogy egyedül kellett elindulnom erre az útra. Én csapatban dolgozom - mindig is így dolgoztam. Szeretem, ha a csapatom a közelemben van. Nem mindig és nem feltétlenül fizikai közelségben... de azért a közelben. Jobban tudok úgy dolgozni.

Na igen, Avi és én már megállapodtunk, hogy együtt dolgozunk. Mint már tudjátok, a múltban is jól dolgoztunk együtt és nem mintha nem bíztam volna Aviban. De míg mindkettőnk küldetése hasonló volt és kész szimbionta kapcsolatban működtünk együtt, jócskán eltérő nemzeti érdekekért és más-más-más szervezetnek dolgoztunk. Wonder jelenléte azonban azt jelentette, hogy olyan valaki van mellettem, akinek ugyanaz a motivációja, mint nekem - ízig-vérig amerikai haditengerész volt. Nem beszélve arról, hogy ő volt az a seggfej, akivel oly régóta dolgozunk már együtt, hogy a stresszes időszakok során szinte szavakra sem volt szükség ahhoz, hogy megértsük egymást. Tudtam, hogy hol találom és ő ugyanezeket tudta rólam. És ez igencsak megkönnyíti a dolgunkat olyan helyzetekben, mikor beleszarnak a ventilátorba.

- Tudom, hogy nektek, a szerelmespárnak sok mondanivalótok van egymás számára - szakította félbe Wonder monológját és az én zsémbeskedésemet Avi Ben Gal. - De itt most egy olyan esettel állunk szembe, amivel foglalkoznunk kell, mielőtt még zűrösebbé válik, mint amilyen máris. - Kávóját most letette maga mellé az asztalra. - Azok, akik minket követtek, a Moszad emberei - az egyik párost megnéztem, mielőtt leráztam őket és ismertem mindkettőjüket. Egyikük a központból van, a szovjet ügyekkel foglalkozott. A másik pedig Ehud Golan helyettese volt, mikor Ehud Libanonban dolgozott. Ami azt jelenti, hogy az itteni parancsnok, az a rohadék állított csapdát nekem. Nyilvánvaló, hogy valamiféle akciót irányít és azt hiszi, beleütem az orromat.

Számomra döbbenetes volt, hogy egy ilyen tapasztalt operátor, mint Avi, ilyen naiv tud lenni. Ámbár lehet, hogy ez az elvárható: a saját embereiről nehéz elhinni, hogy potenciális rosszfiúk. - Lehet hogy ő volt - feleltem. - De nem zárhatom ki annak lehetőségét, hogy becsstelen és mindezt azért teszi, mert megfizetik érte. Volt már ilyen a történelemben.

- Á, ugyan már, Dick... itt most csak a helyi kirendeltség parancsnokáról van szó, nem pedig valami istenverte nagykutyról, akinek a keze a te zsebedben van.

Ideje volt, hogy ébresztőt fújjak Avinak. Hiszen olvastam azokat a kurva jelentéseket a Nemzetbiztonsági Hivatal által elfogott üzenetekről és tudtam, a Moszadnak megvannak a maga

problémái. - A francba is, Avi! Tudod, hogy szeretlek, de ébredj már fel. Nem emlékszel arra a seggfejre Belgiumban? Ötvenezer dollár értékű arany Krugerrandsot lopott, amit a Nemzetbiztonsági Hivatal titkos jelzéssel látott el... és arra szolgált, hogy a hivatal kifizesse a szervezet titkos tisztjeit. Na és a COS ott Washingtonban - amely Cohen nevével fémjelezve működik. Tavaly leváltották, mert elsikkasztott és költségként számolt el valami harminc vagy negyven rongyot. És ez még csak csepp a tengerben. '91-ben és '92-ben jöttek rá, hogy három KGB ügynök épült be a központba. Lantos pedig valóságos pénzzel rendelkezik, amit elkölthet. Szóval mindegy, hogy az a fickó szemét, vagy csak egyszerűen hülye. Az egyetlen dolog, ami tényleg számít, hogy cselekednünk kell... mégpedig gyorsan. Ketyeg az a kurva óra, Avi. Nincs időnk lacafacázni.

Avi ábrázata elárulta, rájött, hogy igazam van. De azért tudtam, hogy az a sok becsstelenség, amivel most előhozakodtam, érzékenyen érinti Avit. Hisz ő is azon fickók egyike volt, akik saját pénzüket költik az ügy érdekében aztán már a második vagy harmadik kölcsönt veszik fel a bankból, hogy kifizethessék j elzálogukat.

Most lágyabb hangon folytattam. - Hé, Avi... nem mindenki olyan cserkészfiú, mint te. Most úgy nézett rám, mintha valami fontos jutott volna az eszébe. - Nahát... tudod ki nevez engem így?

- Mármint hogy?

- Cserkészfiúnak. Ehud hív így. Mindig is így nevezett. Mintha sértés lenne. - Avi most elhallgatott, aztán felcsillant a szeme. -Ja, el is felejtettem - mondta.

- Mit felejtettél el?

- Jártam az Avenue Marceau-n, és mégtudtam egypár dolgot a kulturális központban. Az egyik turista elmondta, hogy Ehud az elmúlt héten kétszer is ott járt. Csak úgy felbukkant a semmiből. Van némi egybeesés, nem igaz?

Hát persze. Ti, barátaim, tudjátok, hogy én hiszek az egybeesésekben, ha az a munkámmal kapcsolatos.

- Avi, bármit tesz is jelen pillanatban a Moszad, az számomra gyanús. De nem azért, mert az itteni helyi főnök figyeltet téged. Hanem azért, mert Ehud Golan valójában az események mögött áll. Te is tudod, meg én is.

- Ugyan honnan tudod?

- O volt az a szemétláda, aki ma este az üldözőimet vezette... és ez esetben engem nem csak megfigyelni akartak. Ajó öreg Ehud el akarta kapni a seggemet és bevenni, hogy kikérdezzenek. - Felhajtottam a Bombay-t és letettem a poharat. - És már láttam, milyen módszereket alkalmaz a kikérdezésnél, Avi. Az pedig nem tréfádolog.

Kedves barátaim, most, mielőtt továbblépnék, azt hiszem időszerű egy kicsit összefoglalni az eddigi eseményeket. Nincs valami olyasmi, ami ismerős számotokra Avi és az én legutóbbi kalandomban?

Ja, hogy még gondolkodtok rajta? Oké... koncentráljatok. Gondoljatok csak vissza arra, mikor Bárt Wyeth ott Moszkvában behivatott a nagykövetségre. (Reggel ez legyen az első dolgom). Emlékeztek? Üzeneteit mind kivétel nélkül este küldte, amikor én Andrej Jugyin dácsájánál jól összetörtem magam. Azután másnap korán reggel megjelentem a nagykövetségen. És aztán mi történt? Az, hogy mihelyt távoztam a moszkvai amerikai nagykövetségről, három száználmas Iván szegődött a nyomomba és követtek: Vinkenszkij, Blinken-szkij és Nagyev. Úgy, hogy a seggemet majdnem elhagytam, annyit rohángáltam végig Moszkván, mire végre leráztam őket.

Nos, egész eddig a pillanatig meg sem fordult a fejemben, hogy megkérdezzem Vinkenszkij, Blinkenszkij és Nagyev honnan az ördögből tudták ilyen pontosan, hol leszek én reggel hétkor? Nyilvánvalóan onnan, hogy valaki megsúgta nekik. És ugyan ki lehetett az?

Őszintén szólva ez a név jut az eszembe: Bárt Wyeth, a helyettes misszióvezető.

És vajon hogy juthatott el az információ Barttól Andrej gorilláihoz? Nos hát, Bárt régi haverja, Werner Lantos igencsak előkelő helyet foglal el a gyanúsítottjaim listáján.

Most meg itt vagyunk Párizsban. Avi Ben Gal telefonhívást kap a nagykövetségről, a Moszad helyi főnökétől, hogy menjen be hozzá. Így is tesz és mihelyt elhagyja a nagykövetséget, egy csapat izraeli jassz kezdi el követni, köztük Ehud Golan.

- Info: Moszkvában Werner Lantos az Egyesült Államok nagykövetségétől szerez rólam információt.

- Info: Párizsban Ehud Golan az izraeli nagykövetségről szerez információt Aviról.

- Info: Werner a CIA-nak dolgozik.

- Info: Ehud a Moszad embere.

Véletlen egybeesés? Nos, nagyon is világos párhuzam vonható a fentiekben felsoroltak között. Ti mit gondoltok?

Helyes, pontosan így van. Szóval azt gondoljátok, hogy elég a dumából, most már csináljunk is valamit. Magam is így gondolom.

Először is kapcsolatba kellett lépnem Ken Ross-szal. Ó, nem, a Pentegont nem hívtam fel. Mert azok a számok mind számítógéppel programozott lehallgatórendszerhez csatlakoznak ott Marylandben, Fort Meade-ben, a Nemzetbiztonsági Hivatal központjának B-4-es emeletén. Ehelyett Rogue Manort hívtam. A telefon hatszor csengett ki, aztán Brud szólt bele elnyújtott west-virginiai hanghordozásával. - Manor.

Brud, az egykori Camp David-i tengerész, aki biztonsági szolgálatot látott el Rogue Manorban, hetente háromszor.

- Na... én vagyok az. Ne mondj neveket. - Nem húztam az időt, virágnyelven elmondtam

Brudnak, mit akarok. Nem kellett neki kétszer mondanom. Megadtam neki LeCleroék számát és letettem a kagylót.

Hat perccel később felhívott. Kemi Ross is a vonalban volt. Hogy ez hogy lehet? Brud konferenciahívásra kapcsolt.

Világos, de kódolt nyelven mondtam el az admirálisnak, mit akartam. Ó fütttyentett - nem semmi, mondta végül.

- De azért lehetséges?

- Összehozom. A főnök majd gondoskodik róla.

- Időbeosztás?

- Hát most nekiállok, aztán a lehető legrövidebb időn belül hagyok neked üzenetet. - Most csend támadt. - Ott hogy mennek a dolgok?

- Kezd egyre bonyolultabb lenni. Túl szerteágazó és túl sokan játszanak benne. Reméltem, érti amit mondok.

- Hát akkor csak húzd meg magad.

- Hát persze -. mondtam és letettem a kagylót.

Ezek után Avi is és én is felhívtuk a Cercle-t, és tájékoztattuk őket, hogy egy futárt küldünk oda azzal a feladattal, hogy valamit elhozzon a szobánkból. LeClerc-ék odaküldtek hozzánk idős buszsofőrijüket, Paulót, aki hóna alatt két összetekert bevásárlószatyorral jött, zsebében pedig egy listával, aztán elszembázt a Cercle-be, hogy összeszedje a dolgokat. Paulo mindent összeszedett szobáinkból a lista szerint; elegendő ruhát és egyéb szükséges dolgokat ahhoz, hogy egy pár napig ne kelljen oda visszatérnünk, mindent berakott a szatyrokba, azután pedig - az utasítás szerint - nehézkesen baktatott körbe kétszer a Place St. Augustin körül, ami úgy gondolom, csodákat művelhetett a lumbágójával. Eközben Avi, Wonder és én az utcát kémleltük LeClerc-ék

lefüggönyözött és lesötétített ablakai mögül, három kukker segítségével, melyeket Monsieur Henri madarász távcsövei közül válogattunk ki.

Leshelyünkről végigpásztázhattuk az egész Place-t oda-vissza, fel és le, mégpedig ugyanolyan hatékonysággal, mint Moszkvában a KGB wsir-jei vagy a sztakan megfigyelőposztok. Mind ugyanarra az eredményre jutottunk: Paulót senki sem követte.

Most a ráunkaeszközökön volt a sor. Mert fegyvereink nem voltak. Avi nem akarta felkelteni az övéi figyelmét és az elmúlt pár óra tapasztalataiból ítélve igazat is adtam neki. Wonder turistaként utazott, a Dulles Nemzetközi Reptéren az elsőrangúan felszerelt biztonságiak vizsgálatán kellett átesnie, azonkívül ott volt az esetleges vámvizsgálat kockázata a De Daulle reptéren, ezért fegyver vagy egyéb halálos eszköz nélkül utazott. Leszámítva természetesen a Mad Dog MiniFreq kést, amit az inge alatt a nyakában viselt. És nála volt természetesen a zárnyitó készlet, műanyag tárcájában, mindjárt ott az American Expressz hitelkártya mögött, meg ott volt az a kis háromszögletes pengéjű tör, amit álcázni lehetett, mintha övének csatja lenni. Végül pedig ott volt az életmentő fűrés, melyet Wonder az övébe rejtett.

A fennmaradó felszerelést Henritől és Colette-től szereztük be. Kölcsönvettük LeClerc-ék makrozoom lencsés fényképezőgépét, egy tekercs fekete-fehér filmet, három vadásztávcsövet, három pár jól bejáratott bőr munkakesztyűt, egy mérőszalagot, un tournevis (mint emlékeztek, a saját csavarhúzómat nemrégiben sikerült elvesztenem), egy tízméteres, fél hüvelyk vastag kötelet. Sajnos kenderkötél volt, ami göcsörtös és megkeseríti a mászást. Reménykedtem benne, hogy nem kell majd használnunk.

21 óra 45 perc - a nagy óra, mely ott függött a tér másik oldalán egy kirakat fölött, háromnegyed tizet mutatott. Megterveztük útvonalunkat Monsieur Henri egyik utcai térképének segítségével, melyeket ott tartott a bárpult mögött, hogy a turisták segítségére lehessen, ha nem tudtak kiigazodni a városban.

Miközben tervezgettünk, a pince leghűvösebb részén lévő huszonöt literes hordók egyikéből hat liter remek Chiroubles került valahogy az asztalunkba, ahol dolgoztunk, normandiai sajt és falusi cipó kíséretében. Madame Colette nem vette volna a lelkére, ha éhezünk, vagy legyengülünk - ezt meg is mondta nekem, miközben ott sürgölő-dött kicsi, jól felszerelt konyhájában kései vacsorát készítve. Egy két kilós csirkét töltött meg citrommal és friss fűszernövényekkel, majd bedugta a forró sütőbe. Hallottam, ahogy sisteregve sült. Egy fazéknyi fehér, vékonyhájú újbургonya főtt ott bugyborékolva. Monsieur Henri fokhagymát vágott össze és egy jókora tál zsemeke zöldségre szórta.

23 óra 25 perc. Szunyókálás bevetés előtt. Jó, mi? De hát egy háromezer kalóriát tartalmazó vacsora után nehéz ébren maradni.

01 óra 14 perc. Ébresztő föl! Zuhanyozás, öltözködés, egy óra múlva menetkésznek kell lenni.

02 óra 05 perc. Indulunk lefelé a hátsó lépcsőn, aztán ki a hátsó ajtón, a Place St. Augustin északi oldalára, a Rue de la Pépinière utcára. Elöl megyek, Wonder a hátvéd olyan ötvenméternyire mögöttem, Avi pedig valahol kettőnk között szambázik. Nem voltam különösebben feldobva ma éjjeli kis kalandunktól, tekintetbe véve, hogy e könyv során a besurranó akcióim nem jártak valami jó eredménnyel ez idáig. Arra gondolok, hogy Andrej dácsáját kitakarították, mire pedig odaértem Jugyin moszkvai lakására, addigra őt magát is kiiktatták.

De hát így megy ez a valóságban. Mert az igazi életben a filmekről eltérően Murphy mindig ott van, hogy a tyúkszemedre lépjen.

02 óra 52 perc. Átmentünk az I. Péter Avenue-n, balra fordultunk, majd jobbra, majd mentünk végig azon az utcán, mely Werner Lantos irodaépülete mögött vezetett.

Amit korábban láttam felfedező utamon, az jócskán meg kell hogy könnyítse a dolgunkat besurranó betörőként. Bizonyára emlékeztek, hogy Werner Lantos irodái egy századfordulón

épült ház második emeletén voltak - három szomszédos épület közül a keletre eső', mindhárom épület egy csendes, többnyire lakóházakkal szegélyezett utcán állt. A Lantos&Cie cég épülete biztonsági rendszerrel volt felszerelve - televíziós kamerák pásztázták az utcát és az épület bejáratát. A másik két épületen azonban nem volt ilyen rendszer. Ami közös volt az épületekben, az a kovácsoltvas erkélyek sora volt a felső emeleteken.

Ha még emlékeztek a helyzetjelentésemre, akkor két kamera kardáncsuklóra volt szerelve.

És milyen jelentőséggel bírhatnak a kardáncsuklók, Marcinko mester?

Nos hát, lököttkém, a kardáncsuklók azt jelentik, hogy a kamerák pásztázni meg zoomolni tudnak. Amiből viszont következik, hogy távirányításúak. Ez meg azt jelenti, hogy van egy kezelőjük. A kérdés, hogy a kezelő személy a Lantos&Cie épületében van-e, vagy a város más részén ad biztonsági szolgálatot. Felesleges találgatni, úgyis hamarosan megtudjuk.

Wondert és Avit egy sötét zsákutcában hagytam egy utcányira a célpontunktól. A Lantos&Cie épület két oldalán álló háztömböket egyedül kémleltem ki. Felmértem a terepet, hogy meggyőződjem róla, biztonságban láthatunk munkához.

Akadtt néhány potenciális probléma, melyeket korábban nem vettem észre. Az első ilyen volt az egyiptomi nagykövetség két háztömbnyire onnan. Az épületet körbefogó kék egyenruhás francia biztonságiak számából ítélve az egyiptomiak terrorista támadás elleni védelmet kaptak. Ez azt jelentette, hogy ha kiszűrnak minket, akkor jó csomó zsaru vesz üldözőbe. Másodszor pedig láttam, hogy célpontunk háztömbje körül az összes utcai lámpa világít. Normális körülmények között egy akció során az utcai lámpák nem jelentenek gondot. Ma éjjel azonban, mikor csak „rögtönzött felszerelésünk” van, gyorsan kell cselekednünk és reménykednünk, hogy nem hívjuk fel magunkra a figyelmet.

03 óra 11 perc. Tervem egyszerű és világos volt. Felmászunk a vastag, öntöttvas esőcsatornán a szomszédos épület harmadik emeletére, majd amikor az erkélyeken; átmászunk a Lantos&Cie épületére, egy emeletet leereszkedünk. Ott majd meggyőződünk arról, hogy vannak-e odabent biztonsági őrök, aztán ha már biztosak vagyunk abban, hogy tiszta a levegő (még csak gondolni sem akarok az ellenkezőjére) akkor Wonder szépen kinyitja az ablakot és mi besurranunk.

03 óra 12 perc. Minthogy Murphy úgy gondolta, társaságra van szükségünk, ő is felbukkant.

Odalopakodtam az esőcsatornához, átöleltem, két térdem közé fogtam, a combjaimmal összeszorítottam és kezdtem felfelé tolni testemet.

És az a kurva csatorna nem bírta el. Megint megpróbáltam. Nem ment - világos volt, hogy valahol meglazult. Ne is próbálkozzak azzal, hogy ezen a szaron felmászom.

Irány a másik esőcsatorna. Ugyanaz a szarság. Odaintettem Wondert, ő pedig bakot tartott nekem. Megragadtam a csatornát, amilyen szorosan csak lehetett, köréfontam a lábaimat és felhúztam magam. Olyan három méterre lehettem a járdától, mikor a csatorna inogni kezdett - aztán vészjósló recsegés hallatszott és az a rohadtt szerkezet előbb tíz centire balra, majd jobbra hajlott. Úgy ereszkedtem le, mint egy tűzoltó, riadókor. Amint elléptem a faltól, egy rozsdás csavar esett a tarkómra.

Csak két épülettel arrébb találtunk megmászható esőcsatornát. Ez volt a legutolsó ház. Ez azt jelentette, hogy a tervezett tíz-tizenkét méternyi erkélymászás helyett most olyan negyven-negyvenöt méternyit kell megtennünk. Ezzel persze nőtt annak kockázat, hogy észrevesznek bennünket, tehát nagyon óvatosan és gyorsan kell mozognunk. A francba is - a hat percre tervezett behatolási művelet most olyan fél óráig fog tartani.

Ellenőriztem az esőcsatornát. Szilárdan állt. Jól megráztam előre-hátra. Meg sem moccan. Most meggyőződtem róla, hogy mindent gondosan elraktam a zsebembe, ellenőriztem a vállamra vetett kötélcsomót, felhúztam Monsieur Henri kesztyűit és mászni kezdtem. Egy húsz centi vastag öntöttvas esőcsatornán felmászni nehezebb, mint amilyennek látszik. Hisz eleve nehéznek látszik,

de a valóságban kész kínszenvedés. Különösképpen, ha az ember már nem fürge húszéves, acélos popókkal. Tizenöt centinként húztam magam felfelé, karizmaim égtek, combjaim lángoltak. Hat métert kellett mászni az első erkélyig (plusz-mínusz pár centi). Onnan már könnyű volt - már úgy értem, viszonylag könnyű. Ott álltam az erkély korlátján, felnyúltam, megragadtam a felső erkély padlójának peremét, felhúztam magam annyira, hogy egyik lábamat fel tudtam emelni, felkapaszkodtam az erkély korlátján majd átlendültem fölötte -mindezt igen csöndesen, nehogy zajt üssek, ha netán valaki ott alszik abban a szobában, melynek erkélyére most érkeztem. Kúszva távolodtam el az ablaktól, az erkély széléhez, itt felálltam, felmásztam a korlátra, megragadtam a felettem lévő erkélyt és megismételtem az előbbieken leírt műveletet. A második emeleten megálltam és intettem Avinak, hogy kövessen. Most meg mi a faszra vár? Mély lélegzetet vett — mint valami kissrác, aki először mászik fel a csúszdára - aztán jött. Na, azért ne túlozzunk. Megpróbált jönni. Csak hát Avi hírszerző, nem kommandós. Hogy ezt hogy értem? Hát nem éppen olyan a testi ereje, mint a miénk. Ami azt illeti, úgy mondanám, hogy átlagos testi ereje volt. Ami azt jelenti, hogy alig van ereje. Ez a hiányosság egy esőcsatorna megmászását lehetetlenné teheti. Fújtatva, lihegve kínlódta fel magát vagy kétméternyire a földtől, aztán szép lassan visszacsúszott.

Avi három sikertelen próbálkozása után visszaereszkedtem az első emeletre, leeresztettem a magammal hozott kötelet és miközben Wonder lenről toltam, én meg húztam, sikerült őt feltornászni az első emeleti erkélyre. Most megint feljebb másztam egy emelettel, leengedtem a kötelet és megismételtük a tornamutatványt. Aztán még egyszer. Tizenhét perccel később Avi teljesen átizzadva és fázósan ott állt a harmadik emelet erkélyén.

Most ránéztem az apró termetű izraelire. - Látom, nem félsz a magasságtól - mondtam suttogva. Félszegen mosolygott, de abból, ahogy a korlátot íiharko-lásztam, láttam, most már ő is esőcsatorna- és erkélymászó. És ez így volt rendjén. Azzal, hogy ma (úgy értem, éjjel) egyáltalán sikerült felmásznia, ő is Hétpróbás Harcosná vált. Talán még egy új Parancsolatot is megtanult: nem baj, ha nem tetszik... csak csináld!

17. FEJEZET

03 óra 31 perc. Lassan, óvatosan és körültekintően kezdtünk el kúszni. Virágcserepeket és virágládákat kerülgettem, átslisszantam egy résnyire nyitott ablak alatt, aztán halkan szentségeltem, amikor valami kiömlött víz itatta át a farmeromat. Az első erkély vége olyan hatvan centire volt a másik erkély korlátjától.

Mind könnyedén jutottunk át. A második erkélyen sima volt a terep: nem voltak virágok, ültetett fák, meg egyéb akadályok. Semmi idő alatt átkúsztuk az erkély másik oldalára. És itt jött az első komoly akadály, de szó szerint: olyan százhusz-száznegyven centire volt a szomszédos erkély. Felmásztam a korlátra lovaglólásban, követő lábamat átemeltem és az erkély külső peremére léptem, itt megálltam, majd elrugaszkodtam és lábujjhegygel érkeztem a másik erkély külső peremére, miközben ujjaim a kovácsoltvas korlát köré fonódtak. Ugrás közben a déja vu érzése vett erőt rajtam. Ugyanezt éltem át, mikor a virginiai Little Creekben a tengeralattjáró támaszponton futottam végig az akadálypályán, amit úgy neveztünk, Dirty Name.

Ez a Dirty Name különböző magasságú és átmérőjű rönkök, tuskók és telefonpóznák sorából állt. A feladat az volt, hogy egyikről a másikra lépkedve kellett előre haladni anélkül, hogy felbuknánk, elesnénk vagy bezúznánk a fejünket. Akik azonban a Dirty Name-et tervezték, még jóval azelőtt, hogy beléptem a haditengerészethez, ördögien leleményesek voltak. Úgy helyezték el az akadályokat, hogy ha valaki át akart jutni A pontról a B pontra, az csak komoly erőfeszítés

arán volt lehetséges a két pont magasságbeli különbsége miatt. Ha pedig a magasságkülönbség nem volt jelentős, akkor a két oszlop közötti távolságot épp, hogy le lehetett küzdeni egy ugrással. Ha rosszul mérted fel a távolságot, akkor vagy rövidet ugrottál és összetörted az állkapcsodat a másik faoszlopon, vagy túlugrottál rajta és hosszúiízálka állt a karodba és lábadba, mielőtt a homokra estél.

Most azt kérditek, mi a francnak csinálták ezt velünk a kiképzők? Őszintén szólva emlékszem, hogy ugyanezt kérdeztem én is - csak nem ilyen finoman fogalmazva -jó párszor a kiképzésem alatt. Mint azt már bizonyára tudjátok, erre a durva, goromba játékra a magyarázat azóta nyilvánvaló a, valós világban.

Szóval megtanultam a leckét a régi kiképzőktől és felépítettem a magam Dirty Name-jét Rogue Manorban. Minden egyes emberem rendszeresen gyakorol rajta - akárcsak jómagam, így hát valahányszor át kell ugranom két pont között, a testem tudja, hogyan reagáljon és mire számíthat. Hiszen mindezt csináltam már, még hozzá jópárszor. Épp ezért nem toporgok, nem riadok vissza. Nem habozok, nem tétovázok, nem vacillálok. Határozottan cselekszem. Félreérthetetlenül, erőteljesen.

Így hát miután elrugaszkodtam, mint valami elszánt párduc, amivé magamat képeztem, jobb lábammal elértem az erkély külső peremét. A bal lábammal is. Aztán mindkét kézzel megragadtam a korlát szélét. Az pedig elvált az egyik sarokhegesztésnél.

Előfordult már veletek, hogy megkapaszkodtatok valamiben - mondjuk egy lépcsőkorlátban - az pedig hirtelen kibillent stabil helyzetéből és ettől egyensúlyotokat veszítettétek? Mert ha igen, akkor tudjátok, hogy ilyenkor az általános reakció, hogy még jobban kapaszkodtok abba a valamibe és magatok felé rántjátok.

Nagy hiba. Ha ezt teszitek, magatokkal rántjátok azt az átkozott valamit, miközben leestek. Eleresztettem a korlátot, mielőtt még a súlya végzetesen kibillent egyensúlyomból, ezzel egyidejűleg előre dőltem -befeelé, a leszakadó korlát felé és lábujjaimmal ellöktem magam majd átbukfenceztem felette. Esés közben elfordultam és vállal érkeztem a földre, összegömbölyödve gurultam a hátamra. Nem volt egy sima landolás, de így menekültem meg attól, hogy visszazuhanjak, leszakítsam a korlátot és kurva nagy zajt csapjak, amikor az úgy tizenegy méterrel lejjebb a járdára zuhan (persze velem együtt).

Ott feküdtem a hátamon és levegő után kapkodtam, közben vártam és hallgatóztam, nem figyelt-e fel valaki a történetekre. Tizenöt másodpercenyi csend után átfordultam és négykézlábra álltam, majd megvizsgáltam a letört korlátot. Teljesen elmarta a rozsdá, még a kurva vastag zománcréteg ellenére is, úgyhogy a sarokcsatlakozást már csak a festék tartotta. Megnéztem a helyet, ahonnan levált. Aztán előre-hátra mozgattam a korlátot, hogy lássam, mekkora a játéka, majd a két erkély közötti százhusz centimétert vizsgáltam és megállapítottam, hogy Avi Ben Gálnak nem fog tetszeni, amit majd tennie kell. Egyáltalán nem.

Persze Avi is régi katona már, úgy, hogy nem méltatlankodott, mikor Wonder rögzítette a kötelet a hónaljai alatt, majd odadobta nekem a kötél másik végét. Elkaptam és a saját derekam köré rögzítettem. Avi nem nehezebb 60-65 kilónál, én meg egy nagydarab állat vagyok, hajszállal kevesebb száz kilónál és ennek nagyobb része izom. Avi már tudta, én játszom majd a horgony szerepét, mégpedig jól.

Ennek ellenére kétkedő pillantást vetett rám, miközben Wonder fiú a kötelet rögzítette rajta, előkészülve az akcióra.

- Ne aggódj - suttogtam neki. - Könnyen fog menni.

Arckifejezése elárulta, ebben ő nem annyira biztos, mint én. Kissé megfeszítettem a kötelet, mintha arra készülnék, hogy átsegítsem Avit, majd alig észrevehetően biccentettem Wondernek,

aki most odalépett Avi mögé. Mint azt már bizonyára kitaláltátok, ezt a kis manővert már máskor is csináltuk Wonderrel.

Wonder egyszerűen csak megragadta Avit az övénél és inggallérjánál fogva és mielőtt még az izraeli bármit is tehetett volna, a két erkély között felém taszította, mintha csak egy zsák cement lenne. Ledobtam a kötelet (már nem volt rá szükség) és megcsodálhattam az Avi arcáról sugárzó, összetéveszthetetlen, tiszta rettegést, miközben repült (olyan másfél másodpercig). Az a félelemmel és borzalommal kevert döbbszerű arckifejezés már önmagában minden pénzt megért, mikor egy tompa puffanással a mellkasomnak ütközött. Elkaptam, felnyaláboltam és szépen a földre tettem.

Ott feküdt, sebesen kapkodva a levegőt egypár másodpercig. - Tényleg azt kívánom, Dick, bárcsak... - kezdte.

De közbevágтам. - Figyelj ide, seggfej, minden repülés jó, amit élve úszol meg. Azonfelül meg ezzel a repülőúttal mindenféle bonusz jár, úgy, hogy örülj neki, szedd össze magad és gyerünk már a francba dolgozni.

03 óra 36 perc. Ismét felsorakoztunk, én mentem elől két testhossznyira, hogy lassan felderítsem az előttünk lévő mintegy tíz métert. Olyan öt-hat métert tettem meg, mikor közvetlen előttem fény gyulladt ki egy ablakban.

Megálltam és a falnak préseltem magam, elrejtve körvonalaimat. Vártam. A fény nem aludt ki. Ilyen alkalmakkor nincs mást tenni, mint elgondolkodni azokról a lehetőségekről, amelyekkel minden elbaszódik. Úgy értem, most épp az hiányzott, hogy valaki álmatlanságban szenvedjen, kinyissa az ablakot, hogy egy kis friss levegőt szívjon és meglásson minket amint ott csúszunk-má-szunk az erkélyen, aztán hangosan felkiáltson.

Vagy mondjuk egy kutya. A franciák szeretik a kutyákat. Az egy főre jutó kutyák száma Párizsban minden bizonnyal nagyobb, mint Európa más városaiban. Szóval most épp az hiányzik, hogy egy éberen szundikáló kutya kiszimatoljon minket, a behatolókat és aztán vau-vau-vaúúú... ezt tudassa a gazdájával is.

Most a Timexre pislantottam ott a bal csuklómon. Már hat perc telt el és a kurva lámpa még mindig ég odabent. Hát ha ez csak egy éjszakai pisilés, akkor rohadt sokáig tart. Közelebb araszoltam az ablakhoz, orromat a kerethez nyomtam és lassan, nagyon lassan úgy fordultam, hogy bekukkanthassak az áttetsző, könnyű függönyön át.

A kanapé, a párnázott székek és a nagy kávézóasztal elárulta, hogy valakinek a nappalijába bámulok be. A fény egy állólámpából jött, mely elárvultan állt ott a szoba üres közepén.

Pillantásommal követtem az elektromos zsinórt, ez egy hosszabbítóhoz csatlakozott, amely viszont egy... megvan!... egy időzítőszervezettel volt összekötve. Szóval a lakók nem tartózkodnak itthon. Eggyel kevesebb aggodalom. Lehasaltam, jeleztem Avinak és Wondernek, hogy jöjjenek, aztán kúsztam tovább.

03 óra 44 perc. Közvetlen a Lantos&Cie francia ablakai fölötti erkélyen voltunk. A következő megmozdulás igencsak cseles lesz. Amint arra emlékeztek, ipari kamerák vannak Lantos erkélyére felfüggesztve. Ha túl sokat fészkelődnénk, azok a kamerák berezegnének és bárki figyelme is a képernyőket, még ha félálomban van, akkor is észreveszi, hogy valami nincs rendjén. Szóval n a g y o n óvatosnak kellett lennünk, mikor majd leereszkedünk ezen az utolsó két és fél méteren. Elsőnek én mentem. Átmásztam a korláton. Letettem az egyik lábam. Aztán a másikat. Lecsusszanok, azután pedig igen halkan, hüvelykről hüvelykre ereszkedek le, míg a lábaim elérik az erkély korlátját. Innen befelé csusszanok és újabb harmincöt centit ereszkedek (az ujjaim most már tényleg úgy fáznak, mintha száz felhúzózkodást csináltam volna) hüvelykről hüvelykre, mikor végre (ó, Istenem, de jó érzés) Reebok cipőim az erkély szilárd padlóját érintik.

Felnéztem és intettem Wondernek, hogy engedje le Avit. Válasz nem jött. Suttogva szóltam fel, hogy mi a franc van már. Végül Avi lábai jelentek meg ott feleltem. Lassan ereszkedtek felém. Átkaroltam a térdei körül, és a korláton belülré húztam őket. Lassan befordult az erkélyre és földet ért. A biztonsági kötél nem volt rajta.

Csak vállat vont, mikor Wonder egy cirkuszi artista ügyességével ereszkedett az erkélyre. - Ideje megtanulnom, hogy az ilyesmit egymagam csináljam - szólt az izraeli, szinte csak szájmozgással. - Nem akarok teher lenni más nyakán... szóval érted.

03 óra 48 perc. A magas, keskeny francia ablakokat vizsgáltuk. Három pár volt belőlük. Az erkély padlójától indultak, olyan két méter magasak voltak. Mindegyikben dupla üveg volt. Láthatólag nem volt rajtuk elektromágneses szalag és más szembeszökő' behatolást jelző készülék sem. Be lehetett látni Lantos irodájába. Az ablak előtt íróasztal állt, azon pedig egy laptop számítógép. Jól láttam a félhomályban is. Az ablakok belülről záródtak egyszerű, régmódi kilinccsel, mely két függőleges rudat szabályozott. Ha elfordítják, a rudak fel és le csúsznak, mint a tolózárak, beleilleszkednek a felső és alsó ablakkeretbe, így zárva az ablakokat.

Ez az, ami szembeötlő volt. Avi Ben Gal óvatosan megvizsgálta a bal oldali legszélső ablakot - amelyik a falhoz legközelebb esett. Olyan tizenöt másodperc múltán odaintett engem. - Nézd csak... ott a sarokban - suttogta. - De hozzá ne nyúlj az ablaküveghez.

A nyakamat nyújtogattam, majd követtem útmutatásait. Cirkuszi mutatványnak is beillő testkicsavarás után megláttam, miről beszélt Avi: egy lézeres biztonsági rendszer mindent eláruló piros lámpájáról, melyet pont az ablakkeret alá építettek be. Ha belépsz és áthaladsz a lézersugáron, az automatikusan riasztja a rendőrséget.

Wonder gondosan vizsgálta a dupla ablaküvegeket. - Azt hiszem, valamiféle gáz van a két üveglap között - mondta. - És itt olyan tömítés van, amelyet eddig még nem láttam. — Orrát odadugta a legközelebbi ablaküveg aljához. - Látod azt a zöldes valamit ott az illesztésnél? Megnéztem és én is láttam.

- Mintha olvastam volna erről. Ha átvágod az ablaküveget, akkor a két üvegréteg közötti gáz a levegővel reagálva beindít egy riasztórendszert.

- Na és a zárok?

Vállat vont. - Azzal nincs gond... már vagy ötvenévesek lehetnek. - Elővett egy szélespengéjű nyitót a hátsó zsebében lévő nylon tokból. - Öt másodperc... nem több és már bent is vagyunk. Jó tudni. Egyben elgondolkodtató.

Úgy értem, ott volt az a lézeres riasztó rendszer, a régi ablakokat meg dupla üvegtáblákra cserélték, az üveglapok között valami semleges gázzal. Aztán itt vannak az ablakzárak... olyan zárok, melyeket nem cseréltek már ötven éve.

Ha gyanakvó természetű lennék, barátaim, azt mondanám, hogy Monsieur Werner Lantos olyan körülményeket teremtett, melyek kimondottan arra bátorítanak, hatoljak csak be az ablakzárak kinyitásával. Hogy miért? Mert Möszjő Lantos (ahogy Wonder nevezné őt) természetes úton akart becsalogatni. Ezért ő döntött helyzettem.

Ez a taktika már magával a hadviseléssel egyidős. És igen hatékony.

Wonder már készenlétben tartotta szerszámát. Megragadtam a csuklóját és némán jeleztem, tegye el.

Karját szélesre tárta, mintha azt kérdezné, „mi van, he?” Kezeimmel beszéltem: Visszamegyünk. Ez itt csapda, a kurva életbe.

Szóval vissza a második emeletre. Avit kellő magasságra emeltem ahhoz, hogy jól meg tudjon kapaszkodni a felettünk lévő erkélyben, aztán könnyedén húzta fel magát. Wonder követte, jómagam pedig utoljára másztam fel.

Az időzített lámpa már kialudt, mire az üres lakás ablakához értünk. Lágyan megkopogtattam a francia ablak szimpla üvegét, majd mutatóujj ammal intettem Wonder felé. Ez már az ödolga...

03 óra 59 perc. A bútorokat kerülgetve kúszunk, ki a hallba. A lakás bejárati ajtaja ott volt közvetlen előttünk. Odamentem, és rátapasztottam a fületem. Semmi hang a másik oldalról. Halkan elfordítottam az ajtógombot és magam felé húztam. Semmi sem történt.

Wonder lábujjhegyen jött az ajtóhoz. Az ajtógombbal játszadozott, majd amennyire csak tudta, megvizsgálta a zárszerkezetet a sötétségben, végigtapogatta kezével a fémét, mintha csak vakírást olvasna. - Biztonsági zár -jelezte szájmozgással. - Hétpeckes, nem szériakulccsal nyíló, ellenrugós, balról-jobbra forduló német biztonsági zár. - Előhúzta nylon szerszámos tokját. - Lazítsanak, uraim - sóhajtott fel. - Ez eltart egy kis ideig, mert ezen a kurva záron a rugók életveszélyesek... különösen sötétben.

Avi négykézláb kúszott oda Wonder mögé és gyengéden félretolta. Odatérdelt az ajtó mellé, belső zsebéből előhúzott egy ceruzalámpát, a hátsó szabályzógyűrűt forgatta rajta. Keskeny vörös fénysugár világította meg a zárszerkezetet.

Az izraeli odaadta a lámpát Wondernek majd kihúzott a kezéből három zárnyitó szerszámot. - Te csak tartsd a lámpát... most én dolgozom. Valószínűleg jobban ismerem ezeket a zárat, mint te - mondta. - Különben is, ideje végre csinálnom is valamit, ha már itt vagyok.

04 óra 02 perc. A folyosó ugyanolyan sötét volt, mint a lakás. Avi vörösfényű ceruzalámpájával kerestük meg a minuterie-t, azaz időzített villanykapcsolót, mely ott van minden lépcsőpihenőn. De nem használtuk. Ehelyett elindultam lefelé a szűk lépcsőházban, óvatosan, lépésről lépésre haladva. A lépcső sötét volt, de szerencsére nem koromfekete.

Baj nélkül értünk le az első emeletre. A Lantos&Cie irodák tőlünk jobbra voltak. Amint a lépcsőpihenőhöz közeledtem, hirtelen felállt a szőr a tarkómon. Ne is kérdezzétek, mi a szartól áll fel... csak úgy felállt. Jobb kezemet ökölbe szorítottam és felemeltem vállmagasságba, majd csészét formálva emeltem a fülemhez. így jeleztem némán... ne mozduljatok és figyeljetek! Mozdulatlanok voltunk és füleltünk. Az első, amit megéreztem a szag volt. A francia dohány nehéz, dús, átható utóillata hömpölygött végig a folyosón. Aztán újabb érzékszervünkjelzett: valahol a sötétben valaki lélegzett. Abban a halálos csendben szinte hangosnak tűnt.

Némán jeleztem, hogy utánanézek a dolognak. Először is letettem a felszerelésemet. Aztán két kezemet a torkomhoz emeltem és a fojtogatást utánoztam. Wonder felemelt hüvelykujjal nyugtázta, majd kesztyűs kezembe csúsztotta a zsinórfűrészt. Megráztam a fejemet. Ha ölnöm kell, nincs lelkiismeret-furdalásom, de ahhoz biztosan tudnom kell, hogy rosszfiúkat ölök meg, nem pedig valami kis pityi éjjeliőrt, akinek tizenöt frankot fizetnek óránként, hogy ott üljön a főbejáratnál. De honnan fogom tudni, hogy az illető tényleg éjjeliőr, nem pedig egy rosszfiú? Sehonnan... legalábbis nem száz százalékra. Az esélyeim azért jók. Először is, ha visszaemlékeztek, ott van az a figyelmeztető tábla a kapu mellett, melyen az áll: A HÁZAT A SECOR LTD. ŐRZI. Ha valaki tud franciául, az érti. Ez azt jelentette, hogy a kamerákat figyelik a helyszínen, egy e célra szolgáló központban. Másodszor pedig ez a fickó az egyetlen biztonsági őr, akit ma éjjel itt találunk. Minthogy egyéb személyzet nincs, ez is bizonyítja, hogy nem lehet rosszfiú. Mert az olyan rosszfiúk, mint Werner Lantos vagy Andrej Jugyin habozás nélkül küldenek egy csomó fickót golyófogónak az olyanok elé, mint én, minthogy szart se törődnek az emberélettel.

Na, jó... lekushadtam, aztán lefordultam a lépcsőpihenőről. A falhoz tapadtam. Megint haladtam pár hüvelyknyit. Aztán megálltam és hallgatóztam. Gyerünk tovább. Megállás. Ilyen esetekben az ember megpróbál olyan halkan lélegezni, hogy nesz se hallatszon. Nekem gondjaim vannak ezzel... mást se hallottam, mint hogy levegő süvít a fülem •mellett, behatol az orromba és a

torkomba. Éreztem ereim minden lüktetését a nyakamon és a csuklómon és azon tűnődtem, az a seggfej ott a sötétben ülve vajon miért nem hallja ezt a dobolást.

Ismét közelebb nyomultam - olyan három méternyit. Tudtam, mert éreztem annak a szarházinak a szagát. Ez most nem vicc... mi, kommandósok tapasztalatból tudjuk, hogy akcióra készülve az a legjobb, ha az ember ugyanolyan ételeket eszik, mint az ellenség és ugyanolyan tisztálkodási szokásokat vesz fel, mert ellenkező esetben a másik szagol ki minket. Egy gringo, aki hamburgert eszik, Aqua Velva-t paskol a pofájára borotválkozás után, Diait használ a tusoláshoz és Sure-t permetez a hóna alá, igencsak ki fog lógni a sorból ott, ahol az ellenség rizst eszik és nuoc inam halszószt, vagy frijoles-t, vagy kuszkuszt, ritkán borotválkozik (és akkor sem használ mást mint hideg vizet) és egy hónapja nem látott már szappant vagy ahhoz hasonló anyagot. Ilyenkor mese nincs... az ellenség már fél mérföldnyire kiszagol minket. Hát ez a bizonyos ellenség nem fog kiszimatolni engem.

Mert hogy maga is jócskán árasztotta a testszagot. Először is ráfért volna egy zuhanyzás... ha egyáltalán valaha is zuhanyzóit. Egyedi, söt pikáns bukéjában keveredett az izzadság, fokhagyma, mosatlan ruhák és a lábszag. Újabb jele annak, hogy ez csak a fizetett ör, meggyőződése szerint. Tudjátok, az ilyen biztonsági örök nagyon keveset keresnek, így érthető, hogy ruhatisztításra már nem telik.

Közelebb slisszantam, hogy tisztán láthassam. Egy fa széken ücsörgött, a szék támlája hátrabillentve a falnak, bokáit a szék két első lába köré kulcsolta.

Az istenit, csend legyen már ott. Nem, nem... te fogd be a pofád, hadd dolgozzak már.

Elnézést ezért a kis közjátékért, kedves olvasó, de már megint az egyik hülye szerkesztő akadékoskodik itt. Hogy mit akar? Azt akarja tudni, hogy láthatom én azt a fickót olyan tisztán, mikor a folyosón sötétség van.

Jó kérdés... úgy, hogy megpróbálom elmagyarázni. Az a helyzet, hogy az emberi szem igen figyelemreméltó, nagy alkalmazkodóképessége érzékszerv. Teljes sötétségben például (jó, itt most csak relatív sötétségről van szó, nem teljesről) a recehártya kellőképpen kitágul ahhoz, hogy az ember kive-hesse az alakokat. Ti is kipróbálhatjátok. Üljetek be egy fél órára a sötét szobába és egy idő múltán már ki tudjátok venni a bútorokat, az egész szoba felépítését... még azt is, hogy valaki ott ül veletek szemben egy széken.

Nos, itt is ugyanez az elv érvényesült. Sötétben való látásom már elérte a csúcspontját, így aztán láttam a fickót. Elégedett voltam azzal, ami elem tárult. Nem láttam észlelhető mozgást, leszámítva, hogy mellkasa le-föl emelkedett. Olyan szabályosan lélegzett, hogy már arra gondoltam, ez a seggfej elszundított. Odáig mentem, hogy úgy egyméternyire voltam az ütőtávtól.

Ekkor megmoccant. Megmerevedtem. A fickó megrázta a fejét, nagyokat horkantott, mint egy ökör, aztán ismét elcsendesedett. Csak vártam ott, még lélegezni sem mertem. Aztán az ör megint falnak támasztotta a fejét, mellkasa föl-le járt, légzése ismét egyenletes volt.

Ami még jobb, most horkolni kezdett... de jó hangosan. Fél tucat horkolásba tellett, mire végre olyan közeljutottam, hogy elvégezhettem a munkát.

Most lecsaptam. Felemeltem a bal kezemet és a szájára tapasztottam, nehogy felkiáltson.

Megpróbálta elfordítani előlem a fejét, én azonban nem járultam hozzá... gyomron vertem, ettől kiszaladt belőle a levegő, majd a háta mögé kerültem, jobb könyökhajlatomba fogtam a torkát, épp az ádámcsutka fölött és elszorítottam a légcsövét, hogy egy csepp levegőt sem kapott. Ez egy igen hatásos fojtó módszer, úgyhogy teste szinte azonnal elernyed. Az egész művelet nem tartott tovább tíz másodpercnél.

Lazítottam szorításomon és hagytam, hogy az ő teste lecsusszanjon a székre. Aztán ragasztószalaggal zártam le a száját, bokái és térdai köré is szalagot csavartam, melyet a zsebemben hoztam. Aztán a hasára fordítottam és a háta mögé kötöttem a két karját. Ezután elővettem a ceruzalámpát és rávilágítottam a fickóra. A biztonsági őrkék egyenruháját viselte, jobb vállán SECOR felirattal. Fegyvertelen volt, leszámítva egy hosszú láncot az övére csatolva. A lánc végén jókora kulcskarika. Zsebében a szokásos cuccok - tárcsa, két lakáskulcs, aprópénz, cigaretta és egy olcsó gázöngyújtó. Leszedtem a láncról a kulcsomót és átadtam Wondernek, aki közben leosont a folyosóra. - A lámpát- suttogetta.

Átnyújtottam a ceruzalámpát. Végigfuttatta a lámpa lény sugarát a biztonsági záron Lantos irodájának dupla ajtaján, majd a két tucát kulcsot ott a kezében. Kezdte kiválogatni őket, magában mormogva, miközben egyik kulcsot a másik után tette félre. - Azt hiszem, megvan a nyertes - suttogetta úgy harminc másodperc múltán. Fogta a kiválasztott kulcsot és behelyezte a zárba. Aztán bólintott. - Passzol. - Wonder lassan fordította el a kulcsot az órajárással ellenkező irányba. Semmi sem történt. - Bocs - azzal tovább vizsgálta a kulcsokat. Egy perccel később újra próbálkozott. Ezúttal a kulcs könnyedén - és csendesen - fordult meg a zárban... egyszer... kétszer, majd harmadszor is.

- Na, bent vagyunk - szólt Wonder.

A fejemet ráztam. - Még nem - feleltem. — Csupán az ajtót nyitottad ki.

Wonder sötét pillantást vetett rám. - Kurvára szó szerint veszel mindent.

04 óra 07 perc. Wonder elfordította a kilincset és óvatosan benyitott. Araszolva kúsztam befelé.

A hall tiszta volt, riasztó sehol. Sem lézeres, sem mozgásérzékelők... már amennyire meg tudtam állapítani. Ennek is megvolt az oka. Így az őrszem be tudott jönni, ha szükséges volt. Miután eldöntöttem, hogy az a helyes, behoztuk az alélt biztonsági őrt székestől az ajtón és letettük a fal mellé.

A hivatal sokkal kisebb volt, mint számítottam. Azt gondoltam volna, hogy Werner Lantos cége elfoglalja az egész emeletet - vagy legalábbis az épület egész elülső részét. Ehelyett szerény, négyszobás hivatalt találtunk. Ott volt a hall, benne egy íróasztal, valószínűleg a recepciós/titkár számára, rajta egy telefonkészülék három vonallal, meg egy fax. Aztán ott volt két kisebb ablaktalan, barátságtalan iroda. Mindkettőben íróasztal, mini számítógép, telefon, egy kis pohárszék, az íróasztalnál egy forgószék, két kisebb szék szemben az íróasztallal. És aztán ott volt a főnöki iroda - ezt láttam az erkélyről - az egyetlen szoba, mely az utcára nézett.

Messzire kerülve az ablak alatti lézeres riasztóberendezés hatósugarát, gondosan vizsgáltam meg Werner Lantos irodáját, íróasztalának teteje polírozott, fényes volt, úgy nézett ki, mintha sohasem használták volna. A közepén ott állt a számítógép, melyet még kívülről láttam - egy Toshiba laptop, arra várva, hogy valaki bekapcsolja és behatoljon a benne rejlő fájlalba.

Már nyúltam is felé, hogy felcsapjam a fedelét.

- Ne, Dick! - Avi volt az. - Hozzá ne nyúlj! - suttogetta. Elhátráltam onnan, kezem a mozdulat közben állt meg a levegőben. - Mi a baj?

- A jó öreg haverod, Ehud Golan - felelt Avi. Elővette ceruzalámpáját és a Toshiba-t kezdte végigpásztázni a fénysugárral. - A Moszad műszaki akciócsoportja harminchat robbanószerkezetet épített pontosan ilyen típusú Toshiba számítógépekhez a miniszterelnök megrendelésére. Nagyjából ugyanekkor kaptak engedélyt egy csomó mobiltelefon at-PFIKüágoa^olt, miről beszél. Ám ha valaki nem olvasta volna a legutóbbi híreket, az izraeliek művészi fokon üzik bombák beépítését telefonokba és számítógépekbe, aztán becsempészik azokat olyanok irodájába, lakásába vagy kocsjába, akik a zsidó állam polgárai ellen viselnek háborút. Manapság a Semtex-A3-at használják, mely a kedvelt cseh plasztik robbanószer továbbfejlesztett változata és amelyet a legkorszerűbb reptéri biztonsági érzékelők sem tudnak

kimutatni. A helyzet az, hogy ha a bombát elkészítették, nyugodtan fölcsempészhetik egy repülőgépre és elvihetik rendeltetési helyére anélkül, hogy a felfedezésétől tartani kellene. A bomba működésbe hozatalának többféle módja van. A számítógépes bomba általában akkor robban, mikor a laptop fedelét felemelik. A telefonkészülék robbanhat hang hatására (olyan chip segítségével, mely a célszemély hangjának frekvenciájára van programozva), vagy távirányító segítségével, melyen egy rádióhullámokkal vezérelt elsütőgombot nyom meg egy ügynök a helyszínen, vagy valaki a vonal másik végén aki elektronikus úton továbbítja a „tűz” parancsot. Bármelyik eset forduljon is elő, a telefonkagylót tartó szerencsétlen rosszfiú feje szétrobban.

- A Hezbollah és az Iszlám Testvériség elleni akciókra tervezték - magyarázta Avi, mintha erről ki kellett volna engem oktatni.

Nem játszodom mások által improvizált robbanó szerkezetekkel, csak ha nincs más kiút. Nem ismerem ezeket, ezért veszélyesek. - Tudod hatástalanítani? - Ha a mi készülékeinkből való, akkor simán. A robbanó szerkezeteket úgy tervezték, hogy másodpercek alatt beszerelhetők vagy eltávolíthatók. - Azzal az izraeli felnyitotta a PCMCIA nyílásának fedelét és a ceruzalámpa fényét a bent lévő dupla szélességű modem-kártyára irányította. - Ez a mi szerkentyűnk közül való - mondta határozottan.

Kihúzta a robbanószerkezetet és kritikus szemmel vizsgálta. - Biduke... ez bizony a mienk. - Most úgy tartotta, hogy én is lássam a ceruzalámpa fényében. — Itt helyezték el a robbanóanyagot - magyarázta és rámutatott valamire, ami normál áramkörnek tűnt. - Ily módon nyugodtan szállíthatók, aztán átadhatják ezeket titkos ügynökeinknek, akiknek aztán semmi műszaki feladatuk sincs.

- És hogyan akadályozod meg, hogy a számítógép még azelőtt felrobbanjon, mielőtt azt betervezték?

-Ja... hát a mieink ott Tel-Avivban átváriálták a modemkártya elektronikáját úgy, hogy a robbanószerkezet akkor válik aktívvá, mikor behelyezzük a helyére a modemkártyát és inaktíváljuk, mikor a kártyát kihúzzuk. Ily módon használhatom bármelyik számítógépet, hogy demonstráljam az áldozatnak, a gép teljesen biztonságos, aztán mikor becsukom, behelyezem a kártyát és mihelyt a rosszfiú bekapcsolja... alászolgája. Ami azt illeti, a robbanótöltet igen erős — Avi most végignézett az irodahelyiségen. - Több mint elég ahhoz, hogy porig rombolja ezt a helyiséget. Az ördögbe is... az egyik ilyen szerkezet egy egész villát döntött le Libanonban. Avi a zsebébe csúsztatta a modem kártyát, majd felcsapta a Toshiba tetejét és bekapcsolta a készüléket. - Na látod?... most már használható, mint bármely más közönséges számítógép. Most már tökéletesen értettem, miért vannak azok a könnyen nyíló zárok az ablakokon. Lantos természetes belépőt szervezett... az íróasztalon álló számítógéphez invitálva engem (vagy más behatolót). Az elv igen egyszerű: bemászni az ablakon, kikapcsolni a lézeres riasztást, kinyitni a számítógépet, az pedig baaaang... felrobban és a hivatal - esetleg az egész kurva épület - eltűnik. És ki okozta mindezt? Hát az ördögbe is, azok a kurva rosszfiúk, akik az utóbbi időben mindenfelé robbantgattak Párizsban. Téma lezárva.

Nekem azonban más megoldás járt az eszemben... mondjuk az, hogy nem engem, hanem Werner Lantost akarták a másvilágra küldeni. De arra most nem volt idő, hogy ezen morfondírozzak... volt mit csinálnunk. Átvizsgáltam az íróasztalt. Egyik fiók sem volt bezárva. Ujabban azonban gyanakvó vagyok, hátha újabb trükkös kis csapdákra lelek, ezért óvatosan vizsgáltam a fiókok belsejét. De kiderült, aggodalomra semmi ok: a fiókok mind üresek voltak, leszámítva egy köteg fejléces levélpapírt, egypár gemkapcsot, két gumiszalagot és Lantos fél tucát névjegykártyáját. Megnéztem a pohárszéket. Egy doboz fehér boríték volt benne. Az ajtó melletti kis faliszekrényben három fa ruhaakasztó volt, semmi más. A magastámlájú bőr irodaszéken gyakorlatilag nem is látszott, hogy használták volna.

Barátaim, nem furcsa nektek ez az üresség, az adatok, akták, levelezés és minden egyéb kacat teljes hiánya, amik egy irodában mindig fellelhetőek? Mert nekem bizony igencsak furcsa. Ilyen lenne egy beruházási bank irodája, mely állítólag sok milliós - lehet hogy milliárdos - üzleteket bonyolít le szerte a világon... Ez a hely inkább egy harmadrangú jelzálog bróker irodájának érzetét keltette, valahol egy virginiai külvárosban, aki épp most szállt ki az üzletből.

Ja, az egyik falon két tucat bekeretezett kép volt, Werner Lantost és „barátaikat” ábrázolta, mindegyik meleg hangú feliratokkal. Felismertem három izraeli miniszterelnököt. Má-; sik három képen ott volt Mihail Gorbacsov, Leonyid Brezsnyev és Borisz Jelcin, mind mogorván néztek a fényképezőgép lencséjébe, karjukat Lantos válla köré fonva. Egy másik képen Teng Hsziao Ping és Lantos vigyorogtak a kamerába. Akárcsak Francois Mitterrand és Jacques Chirac francia elnökök. Aztán ott volt három díszes, bekeretezett oklevél három nyelven megszövegezve, melyeket Werner Lantosnak adományoztak humanitásáért és bőkezűségéért.

De térjünk ismét a tárgyra: nem voltak ott akták... még abban a három, megrendelésre készített iratszekrényben sem, amiket ott találtunk. Csupán két üres irattartó volt ott, aztán semmi egyéb. Miközben én a padlót és a falakat kutattam, nincs e rejtett széf, Wonder és Avi bekapcsolták a számítógépeket és a hard diskeket vizsgálták. Meglepő volt, hogy azokon sem volt semmi anyag. Sem adatbázis, sem levelezés... csak az alapvető szoftver. Még Windows 95 sem volt.

Játékprogramok sem voltak. A helyzet az, hogy egy 1.6 gigabyte-os merev lemezen hitvány kétszáz mega adat volt.

Most Avi dugta be a fejét Lantos irodájába és nézte, amint helyére teszem az utolsó faltól falig szőnyeget is. - Találtál valamit?

A fejemet ráztam. - Az égvilágon semmit. Hát te?

- Bupkis - semmit - felelte. - Ez a hely üres.

Igaza volt. Tényleg üres. Akárcsak Andrej Jugyin dácsája.

Hadd ismételjem ezt el. Akárcsak Andrej Jugyin dácsája. Fiát persze... Werner Lantos eltakarított innen mindent a mi kis reggelink után. Elvitt minden bizonyítékot máshova, csak annyit hagyott itt hátra, mellyel el akarta hitetni, hogy még mindig itt dolgozik, aztán Ehuddal robbanó szerkezetet szereltetett a számítógépébe, ami majd elpusztítja az egész hivatalt.

Igen ám, de... emlékeztek még, mit mondtam, mikor a dácsát kutattam át? Azt, hogy nem számít, milyen alaposan söprik ki azok a seggfejek azt a helyet, egy-két bizonyíték-töredék mindig ott marad. Mindig. Egyszerűen csak az a titka, hogy nagyon alaposan körül kell nézni. A dácsában ott volt az Air Francé szállítólevele. Itt meg a robbanásra kész Toshiba.

- Tűnjünk innen a francba - mondtam. - De hozzátok azt a rohadt laptopot.

18. FEJEZET

Hadd meséljek el egy sztorit Ollie North-ról. Mikor kipattant a botrány, mely Iran-Contra néven vált ismertté, Olivér North alezredes és néhány embere átvizsgálták az összes aktát ott az irodájában és egy jó csomót megsemmisítettek. Ezek végleg elvesztek. Ezután bementek a Fehér Ház számítógép rendszerébe és több száz adatot kitöröltek, többnyire terhelő anyagokat. Gyakorlatilag a teljes levelezést, e-mail és egyéb kényes üzeneteket azok részére és azoktól, akik résztvevői voltak annak, amit az Iran-Contra bizottság úgy nevezett el: „The Enterprise”. A hard diskeket kiürítették.

Csak hogy a papír aktáktól eltérően az elektronikus fájlokat igazából nem tudták kitörölni. A hard diskek nem törlődtek le automatikusan azáltal, hogy Ollie és emberei beütötték a számítógépen, hogy: del.

Most persze tudni akarjátok, miért. Oké, akkor itt van Stevie Wonder, aki jól érti ezt az egész szarságot, majd ő elmagyarázza nektek. Stevie, gyere és mondd el röviden ezeknek, miről van szó.

-Jó, Dick. Szóval, ha törölünk egy fájlt, azzal csak a fájl név első karakterét változtatjuk meg a fájl-elosztó táblán (ezt úgy hívjuk, FAT). Az új fájl név most olyan karakterrel kezdődik, melyet a számítógép nem jelenít meg a monitoron, mert így lett programozva. Tehát, ha arra utasítjuk a számítógépet jelenítse meg a képernyőn azt a fájlt, az nem fog megjelenni. Csakhogy a „törölt” fájl továbbra is rajta van a hard disken. Mi több, még ha felül is írták a kérdéses fájlt, akkor is lehet a FAT-ot úgy manipulálni, hogy részben vagy akár egészben előhívassuk az információt. Az alap-felhasználói programok némelyike - mint például a Norton Utilities - lehetővé teszi, hogy ne tudjunk fájlokat kitörölni. Láttatok már olyan esetet, mikor a kitörölt fájl nevének első karaktere hiányzik?

Nos, a felhasználói program alapvetően azt teszi lehetővé, hogy a hiányzó karaktert visszaírjuk, így a fájl ismét „láthatóvá” válik a számítógép számára.

Kösz, Wonder. Hogy mi? Ki az ott hátul a teremben, felemelt kézzel? Hogy mit akarsz tudni? Ja... szóval arra vagy kíváncsi, hogy ha én tudom ezt az egész szart, akkor hogy lehet, hogy Lantos nem tudta.

Jó kérdés. Nem gondoltál még arra, hogy szerkesztő’ legyél? Nos, a válasz: sok ember tesz arra, hogy működnek a számítógépek. Egyszerűen csak használják. Ez különösképpen igaz a nagymenő’ igazgatókra.,

Szóval, ha valakinek kéznél van két ilyen kész számítógépbuzi (mint Wonder és Avi), ráadásul van egy klassz, meleg lakás, ahol meghúzódhat - mint mi LeClerc-ék jóvoltából — meg aztán van egy pár óra ideje játszózni (nekünk volt) és még LeClerc-ék is megengedik, hogy a 200 megahertzes, 2 gigabyte-os számítógépüket és lézer nyomtatójukat használja, akkor nekiláthat, hogy egypár kitörölt adatot újra előbányásson.

És pontosan ez történt. Az említett páros ugyan nem rukkolt elő az ominózus számítógép merev lemezén tárolt csemege 100 százalékával... távolról sem. Nyilvánvaló volt (mármint nyilvánvaló volt Avi és Wonder számára, akik elmagyarázták nekem, hogy a C-meghajtó teljesen üres, mert teljesen kitörölték) hogy mielőtt Möszejó Lantos Ehuddal robbanó szerkezettel szereltette fel számítógépét, azelőtt törölte az összes fájlt. De három órányi vadászat és keresgélés után elegendő helyreállított bit és byte állt rendelkezésre ahhoz, hogy embereim kissé homályos képet tudtak adni arról, mi az ördög történik Werner Lantos életében.

Na, vajon mi?... kérditek ti.

Hát történik egy s más. Ariit a monitoron láttam, abból kitűnt, hogy Werner Lantos afféle Nicholas Leeson játékot üzött más emberek pénzével. Több tízmillió dollárt fektetett be nagy haszonnal kecsegtető részvényekbe a hongkongi tőzsdén... és veszített. Az emberek, akiknek a pénzével játszott, dollármilliókat veszítettek.

De hát kifélék voltak ezek az emberek? Ez okozott gondot Mert a számláknak csak számuk volt. De valahol ott kellett lenni a megfejtésnek... még egy töredék információ is I segíthet. Most Avihoz és Wonderhez fordultam. - Gyerünk, srácok, kaparjátok elő valahonnan. A szóban forgó fájl megkeresése újabb két órába tellett, több nyelven elhangzó súlyos káromkodásokkal tarkítva, melyek hallatán - őszintén megmondom - még én is elpirultam. De mire végeztek, a két agyafúrt számítógépbuzinak sikerük nagyjából megtalálni a számlaszámokhoz tartozó neveket is. Hogy csinálták? Idehallgassatok... nem érdekel, hogy az ördögbe csinálták. Itt most csak az számít, hogy a munkát elvégezték. A képernyőt figyeltem.

- Werner Lantos személyes pénzügyei igencsak rosszul álltak. De az adatokból kitűnt, hogy még mindig van negyedmillió dollárja egy svájci bankszámlán, másik százezer dollár egy bankban,

mely a telefonszám alapján valószínűleg Bahrainban lehetett és volt még a birtokában egy harmadik (ismeretlen) összeg is egy másik bankban, de hogy hol, azt sem Avi, sem Wonder nem tudta megfejtetni.

Sokkal jobb munkát végeztek, mikor a szöveges fájlokra került a sor. Ami azt illeti, az információk több mint 90 szá-zalékát sikerült összerakniuk.

- Az egyik fájl részleteiben foglalkozott egy sor Kínába irányuló orosz fegyverszállítmányról - csak az elmúlt nyolc hónapban több mint hatvan millió dollár cserélt gazdát. Ennyi pénzért igen sok AK-47-est és egyéb kisebb fegyvereket lehet megvásárolni, barátaim. Azon tűnődtem, mi a francnak kell a kínaiaknak orosz fegyver, mikor köztudott, hogy Kína a világ ötödik legnagyobb fegyver exportőre.

- A második fájl lopott nukleáris anyagokról tartalmazott információkat. Viktor Grinkov és társai verboten (tiltott) technológiát adtak el bárkinek, aki kemény valutával rendelkezett. Végignéztem a listát: ott volt Pakisztán, Irán, Irak, Líbia... és a szíriaiak.

- A harmadik fájl az orosz tengerentúli beruházásokat részletezte. Ivánék egy sereg fantomcégen és más fronton keresztül próbáltak betörni a csúcstechnológiák tucatnyi területére. Ez érthető'is volt - a ruszkik mindig a második helyen voltak technológiai téren. Most kemény valutájukkal akartak részt vásárolni olyan nyugati cégekben, melyek a mikroprocesszoroktól a számítógéptitkosító berendezésekig mindent gyártottak. Az egyetlen probléma — amennyire én láttam -, hogy Lantos huszonöt millió dolcsit lovasított meg Ivánék bankszámlájáról, hogy ezzel fedezze a részvény vásárlásokon keletkezett veszteségeit.

- A negyedik fájl egy Kajmán szigeti számlán elhelyezett összeget részletezett. A számlát Werner Lantos nyitotta egy bizonyos Bartlett Austin Wyethjr. nevére. A fájl részben felülírták, de nyolc hónappal ezelőtt több mint félmillió dollár volt a számlán. Szép kis summa azért, hogy valaki eladja az országát.

- Az ötödik fájl Lantos magánbefektetéseinek számláit taglalta - amiket az Ivánéktól kapott csúszópénzért kezel. Viktor Grinkov neve mindjárt első volt a listán. Az orosz belügyminisztérium első emberének jó sok pénzét fektette be egy sor magas kockázattal járó hongkongi részvénybe. Olyan részvényekbe, melyeken az ott látható számadatok szerint közel nyolc milkot vesztett az elmúlt hat hónapban.

És nem Viktor volt az egyetlen ruszki, aki a gatyáját is elvesztette a hongkongi piacon.

Féltucatnyi másik szimja volt ott más-más Iván nevéen, mindegyiket Werner Lantos kezelte.

Avi szeme elkerekedett. - Van itt egy számla I. Katavcjev nevére... ez nem más, mint Igor Katavcjev, a duma hírszerzési bizottságának elnöke. És Szergej Pavlov nevéen is van számla. - Az izraeli füttyentett meglepetésében. - Pavlov a GRU főnöke. - Vagyis az orosz katonai hírszerzés főnöke.

Most odanéztem Avira. - Kíváncsi lennék, hogy ott Moszkvában tud-e valamelyikük is erről.

- Azt kétkem. Ezek a fickók nem afféle pénzügyi zsenik. Nem akarnak mást, csak azt, hogy vagyoniukat biztonságosan fektessék be svájci vagy Bahama-szigeteki bankszámlákba. Úgy gondolom, Lantos lenyúlta a pénzüket, mikor kihozta az országból.

- Most nem a magánszámlákról beszélek. Bár az is elég nagy disznóság. - Arra a papírlapra mutattam, amelyre Wonder a ruszki kormány tranzakcióit nyomtatta ki. - De ez még nagyobb. De még mekkora. Werner Lantos olyan nyolc-tíz millió dollárt nyúlt le orosz partnereitől. A pénzt arra használta fel, hogy az ő nevükön nyitott számlákat Hongkong-ban, a Liang Sang tőzsdén. Ezek a számlák durván ötven millió dollárt jelentettek számára. Ezután az összes pénzt részvényekbe fektette úgy, hogy az összértéknek csak egy részét kellett kifizetni, a fennmaradó összeget pedig később. Terve az volt, hogy akkor fizeti ki a teljes összeget a részvényekért, amikor azoknak felmegy az áruk, akkor majd eladja az egészet, a haszon az ő zsebébe megy, és

visszateszi a rusziktól lenyúlt pénzt a genfi és bahamai meg egyéb bankszámláikra. Csak hát ez a befektetése csődöt mondott és szegény Lantosnak az Ivánék pénzével kellett kifizetni a különbözetet.

- Ergo... Viktor meg a többi ruszki olyan tizenöt-húsz milkot vesztettek nehezen összelopott javaikból - pillantottam a képernyőre, majd meghúztam a bajuszomat. - Esetleg kinyomtathatnánk ezeket az oldalakat mind, aztán lefaxol-hatnánk Moszkvába, hadd lássuk, hogy bánnak ezek után Werner barátunkkal.

Rosszindulatú mosoly terült szét Avi arcán. - Ez nem gond - felelte. - Az összes minisztérium fax száma megvan a noteszomban. Még viccesebb lenne az egészet nyilvánosságra hozni... mondjuk elküldeni az Interfax Hírügynökségnek. - Most a zsebébe nyúlt, elővette a modem kártyát és már bedugta volna a Toshiba számítógépbe, mikor rádöbbsent, mi az ördögöt is művel, épp abban a pillanatban, mikor Wonder és én rávetettük magunkat és kicsavartuk a kezéből azt a rohadt kártyát.

- Különben van egy jobb ötletem - mondta Wonder.

- Nahát, csakugyan?

- Tudjuk Ivánék hongkongi bankszámla számait és a jelszavakat is... ez az a pénz, amit Lantos elvesztett. Na már most, tudjuk a ruszki bahraini-, szingapúri-, genfi-, meg kajmán-szigeti számláit is... jókora summa Ivánék fegyvereladásaiából. - Most tovább böngészett a képernyőn. - Olyan ötven-hatvan millió dolcsi.

-Na és?...

- Azt javaslom, vegyük kezelésbe... mondjuk megváltoztatjuk a jelszavakat.

Vajon ki lesz ezért a bűnbak... mi, vagy Lantos?

Kegyetlen, mocskos, rohadt egy ötlet volt. Egyben csodálatos. Mesés. - Meg tudod csinálni?

Wonder most az igazi Stevie Wonder módjára ingatta jobbra-balra a fejét. - Miről beszélsz?

Naná, hogy meg.

- Akkor csináld... az ötlet remek. Lantos számláihoz azonban ne nyúlj hozzá. Legalábbis még ne. Vele nem így akarok kiszúrni. - Valami más jutott az eszembe. - Avi, utána tudnál nézni valahogy, hol van Werner és Ehud... csak úgy diszkrétan?

Avi gondolkodott pár másodpercet. - Azt hiszem, igen - felelte. - Van egy titkárnő a kulturális központban, évek óta ismerem... őtőle tudom, hogy Ehud benne van a'dolgokban. Nyitva tartja a füleit. És egyáltalán nem kedveli Vjelenlegi vezetést és viselt dolgaikat. Azt hiszem, érdemes lenne meghívni egy kávéra.

- Avi, te most itt titkárnőről beszélsz, vagy titkos barátnőről?

Avi hunyorított felém. - Megmondhatnám, Dick, de akkor meg kellene ölnöm téged.

08 óra 25 perc. Brud hívott fel, üzenete volt számomra. A barátom (ezzel utalt Kenny Rossra) hagyott valamit számomra valahol, amit úgy nevezett, „Gardener” (Kertész). Át kellett vennem, majd felhívni azt a telefonszámot, amit most kétszer is elismételt, hogy biztosan megjegyezzem. Különös, amikor valaki nyugat-virginiai akcentussal ejti ki a francia szavakat. Végül rájöttem, hogy Brud a Gare du Nordról beszélt, Párizs hat vasútállomásának legnagyobbikáról.

-Vettem. Helyszín?

- Van egy postaláda az első utca északi végén abban a városban, ahol most vagy. Az utcát a barátodról nevezték el. Egy kettős jelzést kell keresned. Amire ott szükséged van, az ott lesz alatta ragasztószalaggal rögzítve. - Brud most várt egy kicsit. - A barátod azt mondja, te érted, miről van szó. Én azt mondtam neki, hogy bolond.

- Igazad volt. — Azzal letettem a kagylót. Most mi a franc van? A Kenneth nevű első utcát kellett keresnem. Alihoz azonban elég jól ismerem a várost, hogy tudjam, Párizsban nincs Kenneth nevű utca.

Ó, a fenébe... hogy lehetek ilyen tökfef? Kedves olvasó, mi is Ken Ross teljes megszólítása?

Mondjuk együtt: Kenneth

Ross^Wtn írás.

Előhúztam Monsieur LeClerc párizsi utcaterképét és az amiral szót kerestem. A franciák így írják azt, hogy admirális. Az első a névjegyzékben a Boulevard de l'Amiral Bruix volt. Megkerestem a térképen. Az utca délnyugat-északkelet irányú volt és az északi végéhez legközelebbi metrómegálló a Porté Maillot.

Felhúztam a dzsekimet. - Maradjatok itt - szóltam. – Egy óra múlva itt vagyok.

Wonder felkászálódott székéről. - Kell segítség? Megráztam a fejem. - Ezzel elboldogulok magam is.

10 óra 42 perc. Felvettem a cuccot a Gare du Nordon. Gondosan ellenőriztem, figyelnek-e.

Tudtam, senki sem követett. Mikor a sárga postaláda alá ragasztószalaggal rögzített kulccsal kinyitottam a szekrényt, egy Galeries Lafayette nylonzacskót láttam ott, amelyben egy biztonsági telefonkészülék volt. Ezek a készülékek nagyok és nehezek. Kétszer akkorák, mint a közönséges készülékek.

Fogtam a táskát, a hónom alá csaptam, majd sietve mentem le a metróba, ahol eljátszottam a ki-be ugrálást a kocsikba, míg egészen biztos voltam abban, tiszta a levegő. Átszálltam a Porté d'Orleans vonalra és elmentem a Boulevard St. Michelre. A „Boo Miche” állomás mindig olyan, mint a bolondok háza - így aztán lehetőségem nyílt arra, hogy a tömegben megbújva beszálljak a liftbe, fel az utcára.

Miután kiértem, szaporán vágtam át turisták, diákok, csavargók és vándorzenészek hömpölygő tömegén a Rue des Arts-on, megkerültem egy háztömbnyi üzletet, presszót és pizzériát, majd vissza eredeti útvonalamra.

Húztam az időt, végigsétáltam a Quai des Grands Augustins, lopva néztem magam mögé, követnek-e, miközben a könyves standokat és régiségkereskedéseket böngészttem. Semmi.

Átbaktattam a Szajnán, benéztem három ismerős bárba, hogy megkóstoljam a kávéjukat... és hogy körülnézzek, követnek-e. Egyedül voltam.

13 óra 15 perc. Avi még nem jött vissza a dolgáról, így hát Wonder és én gondosan átvizsgáltuk a telefonkészüléket, hogy lássuk, nem manipulálták-e.

Kezdek paranoiás lenni? Nem hinném... hát ti?

Wonder kijelentette, a készülék tiszta. Úgy, hogy kihúztam LeClerc-ék egyik telefonját, bedugtam helyette a mienket (már fel volt szerelve az európai szabvány szerinti csatlakozóval), aztán tárcsáztam a számot, amit Brud adott meg.

Kenny Ross a harmadik csengetésre felvette. - Itt Ross.

- Szevasz... én vagyok.

- Szóval megkaptad a készüléket. Helyes.

- Mi a helyzet?

- Ezt én kérdelem tőled. Van itt egy bizonyos négycsillagos úr, aki türelmetlenül várja, hogy megtudja, mi a frász folyik ott.

Csak mindent szép sorjában. - Hogy juttattad el hozzám ezt a telefont? - Már aggódtam, hogy jól le fog barnítani.

- A főnök utasított, hogy hívjak fel valakit a nagykövetségen, és velük szerveztük meg, hogy megkapd. Most te jössz.

- Szóval nem a „Christians In Action” (azaz a CIA) adománya, admirális.

Ken most szavaim értelmén gondolkodott: - Nem, nem, Dick... gondunk volt rá, hogy a főnök egyik saját készülékét kapd meg... olyat amiben nincsenek azok az átkozott csipek. Ez igen jó hír volt. így aztán mindent elmondhattam az admirálisnak, semmit sem hagytam ki (kivéve

természetesen azt az apróságot, hogy Wonder itt van), aztán vártam, majd elismételtem dolgokat, miközben ő jegyzetelt. Végezetül megkérdeztem, amit igazából tudni akartam: átállították-e azt a bizonyos FORTE műholdat, amire szükségem volt. Mert anélkül gyakorlatilag vakon dolgozunk. Hallottam, hogy nyílik az ajtó. Ávi intett felém, mikor belépett a nappaliba. - Admirális... kérlek, várj egy percet... Kezemmel befogtam a mikrofont. - Na? - Elmentek... elhúztak. Egy svájci charter géppel. Utitervük szerint öt órára megállnak Genfben, aztán egy éjszakára Cipruson, aztán a végső úti cél Bejrút.

Az a kurva gép már a levegőben volt. Biztos, hogy már elment. Teljesen világos volt számomra, hogy Lantos pénzt vesz fel svájci bankszámlájáról, aztán egy kis erőt gyűjt Cipruson. Majd elindul Damaszkusz felé, Bejrúton át. Nagyon kellett az a kurva FORTE... de máris.

- Kezdenek felgyorsulni az események - mondtam most Kenny Rossnak. - Nincs vesztegetnivaló időnk, admirális.

- Komoly ellenállásba ütközünk itt - felelte Kenny Ross.

- A Kína fölötti műholdat nem lehet elmozdítani... az most épp a Fehér Háznak dolgozik valami titkos programon. A főnök erőteljesen sürgeti, hogy akkor az Ukrajna feletti műholdat kapjuk meg, de azt mondták neki, még legalább tizenkét vagy tizenhat óra kell, míg le tudják téríteni... ha egyáltalán le tudják. Marha nehéz ügy, Dick, mert a főnök ráadásul nem mondhatja meg, miért akarja ezt.

Hát nem érti meg, hogy létfontosságú az időzítés? - Mi a frászáért tart eddig?

- A szokásos szemétkedés. A Neinzetbiztonsági Hivatal üvöltözik, hogy túllépjük az akciónk kereteit, bármiről legyen is szó. A katonai hírszerzés már felhívta Crockert és magyarázatot követel arra, minek kell nekünk a FORTE így hirtelenjében. A külügy meg van győződve arról, hogy most tesszük tönkre két évtized gondos diplomáciai munkájának eredményeit, holott még semmi sem történt. És az a volt újságíró szarházi, akire az NSC vezetését bízta, az is azt akarja tudni, miért akarjuk azt, amit akarunk. Azt hiszem, gyanítja, hogy a főnök beindított valami akciót és ő is részese akar lenni. Aztán meg itt van a szolgálatok közötti szokásos rivalizálás: a légierő' is babérokra vágyik, pedig fogalmuk sincs róla, miben mesterkedünk. És persze a politika... a minisztériumok költségvetéséről már nem is beszélve, amely állítólag nem egész egy hónap múlva az Elnök asztalára kerül.

Ken most igen komoly hangon mondta: - Őszintén szólva jobb lenne leállítani ezt az egész akciót, Dick. A főnök már így is sok tyúkszemre lépett rá és szerzett egypár haragost a te jóvoltodból.

Igazán? Nos, barátaim, az az igazság, hogy politikai ellenfeleket szerezni, a költségvetési tételeket csúzni-csavarni, és belerúgni egynémelyek seggébe a szolgálatok közötti együttműködés érdekében... hát épp ez az, ami a Vezérkari Főnöki Testület Elnökének a dolga. Ami az egészben sajnálatos, hogy nagyon kevés az olyan csillagokat viselő személy, aki hajlandó bevetni a csillagjait azok védelmében, akik ténylegesen elvégzik a piszkos munkát.

És e sajnálatos tény ugyancsak sajnálatos eredménye az, hogy amikor a csillagot viselők nem bizonyulnak vezetőnek, a sebhelyeket viselők - az olyan akcióhősök, mint én - kissé haboznak, ha ilyen embereknek kell engedelmeskedni. És ilyen esetben az egész rendszer kezd felbomlani. Így hát -bár hálás vagyok, amiért Crocker megrugdosta egypár ember seggét a nevemben - remélem, tisztában van vele, hogy csak a dolgát végezte.

Dq uralkodtam magamon. Semmi értelme Kenny Ross-szal akadékoskodni. - Próbáld meg azt a kurva műholdat átirányítani, de nagyon gyorsan. Oké, admirális?

- Meglesz. Egyébiránt mi a terv?

- Átesszük a hadszínterünket keletre, mihelyt lehet.

Az admirális most gondolkodott. Hallottam, hogy valamit firkál. - Bölcs dolog ez?

- Hogy mi, admirális?

- Áttérni más helyszínre, mielőtt bármi konkrétat tudnátok... jó lesz ez?

Most a tengerésztiszt, az atom-tengeralattjárók parancsnoka beszélt belőle. És a nagymenő parancsnokok nem tesznek semmi olyat, ami nem szerepel az előzetes terven. Márpedig keletre utazni, mielőtt még tudnánk, hová is megyünk... nos, ez nem szerepelt az eredeti tervben, még akkor sem, ha egyébiránt tudtuk, Werner és Ehud már úton vannak. De nem állt szándékomban, hogy előrukkoljak a farbával. Túl sok volt a lehetősége annak, hogy az információ futótűzként terjed szét. Túl veszélyes Dickie-re - és a többiekre nézve.

Nem fűztem kommentárt hozzá. - Ezzel lökést adunk az eseményeknek.

Hallottam, hogy megint firkál. Azt hiszem, megérthette, mert így^álaszolt: - Hívj fel nyolc óra múlva és jelentsd a helyzetet.

- Fog ez a telefon működni ott, ahová megyünk?

- Működnie kell... csak hát, Dick, még senki sem próbálta. - Azzal a vonal megszakadt.

Még senki sem próbálta. Helyes. Úgy látszik, ez életem nagy kalandja lesz, admirális.

Letettem a kagylót.

Épp valami vaskos megjegyzést akartam tenni, mikor megláttam, milyen arcot vág Avi Ben Gal.

- Mi a baj?

- Semmi. Na persze. -Avi...

Az izraeli két keze ökölbe szorult. - Ez egy rohadt áruló, Dick.

- Kicsoda?

- Ehud. Biztos, hogy az. Ó végezte el a támadás előtti helyszíni szemlét a kulturális központban.

Más oka nem lehetett annak, hogy így bukkanjon fel, ahogy tette... utoljára nem egész egy nappal a robbantás előtt. - Most rám nézett: -De vajon miért?

Miért? Miért? Egyszerű a válasz... amikor beleszarnak a ventilátorba, az effajta fickók kapzshivá, önzővé és hitvány köpönyegforgatóvá válnak és képesek elárulni az egyenruhát, amit hordanak és a zászlót, amely alatt szolgálnak... egyszerűen pénzért teszik.

Avi régebben ugyanígy festette le előttem Ehud Golant, csak valószínűleg még ő sem hitte el, amit mondott.

Most azonban emlékeztettem őt: - Avi... nem emlékszel, mikor azt mondtam neked, Ehud valószínűleg nem egy angyal?

- Na és?

- És erre te mit mondtál nekem? - Avi értetlen pillantást vetett rám. - Azt mondtad nekem, Ehud csakis Ehud oldalán áll.

Avi arca elárulta, hogy hallotta, amit mondtam - csak igen nehezebbre esett megemlékezni a hallottakat. Avi nagyon erős jellem - szereti a hazáját. És erősen hisz abban, amit tesz. Én is. Ilyenformán osztottam bánatában, fájdalmában és bosszúvágyában is. Ez utóbbihoz azonban keletre kell utaznunk.

- Idehallgass, keresztesvitéz barátom - szóltam hozzá. -Ideje kardot élesíteni, páncélt öltetni, aztán irány a Szentföld.

Wonder most csípőre tette kezét. - Most ki a fasznak gondolod magad így hirtelenjében? Tán te vagy Oroszlánszívű Richárd?

- Miért, mi a bajod vele? Richárd király... ez nekem kurva jól hangzik.

Wonder most Avihoz fordult, aki önmagát meghazudto-/lóan vigyorodott el. - Magam is azt hiszem, királynak képzelem magát. - Aztán ismét hozzám fordult. - Talán így kellene beszélnem, „Hála néked, ó, fatökö királyi felség” - azzal mélyen meghajolt és pukedlizett, mint azok a mézes-mázoskodó tótumfaktumok a régi kosztümös filmekben. -Na jó, tökkelütött királyi

felség... felőlem te lehetsz Oroszlánszívű Richárd király, de csak idegenek előtt. Mert nekünk, akik ismerünk és szeretünk téged, mindig is te leszel Oroszlánszív, a Faszfej.

HARMADIK RÉSZ

MATRJOSKA

19. FEJEZET

Tel-Aviv az évszakhoz képest igencsak meleg Volt és párás - mintha Barbadoson lettünk volna, nem pedig a Ben Gurionon. Kiléptünk a gépből, át a szűk folyosón, aztán a mozgólépcső' acél szalagjait követtük. A De Gaulle II-ről indultunk az Air France járatával, hogy ne keltsünk feltűnést. Franciaországból ugyanis a legtöbb utas az Air France-szal vagy az El Al járatral repül az Orlyról, vagyis a Párizs déli részén fekvő régi reptérről. Az Orly sokkal közelebb van a belvároshoz és a járatok nem annyira zsúfoltak. Minthogy azonban az Orlyról indul a legtöbb járat Afrikába és a Közel-Keletre, ezért ellepik a francia, izraeli, egyiptomi, marokkói, líbiai, szíriai, iráni és iraki hírszerző szolgálatok. Véleményei[^] szerint az itt dolgozó jegy-ügynökök, biztonsági személyzet, földi személyzet és különféle egyéb légitársaságok alkalmazottai huszonöt százalékban kémek, titkos ügynökök és/vagy titkos megbízást végrehajtó személyek.

Úgy, hogy az Orlyt nagy ívben elkerültük, felszálltunk egy buszra a Porté Maillot-on és irány a De Gaulle II. A terminálnál a turistákkal viaskodtunk, méregdrága sört ittunk, aztán elrepültünk egy agyonra zsúfolt Air Francé A300-as Airbusszal, a fedélzetén egy arra teljesen alkalmatlan személyzettel és három és fél órás késéssel, úgy, hogy jóval sötétedés után érkeztünk Tel-Avivba. Avi otthagytott minket Wonderrel, mi meg felszálltunk a buszra, mely a géptől a terminálig vitt és végigálltuk a hosszú sort az útlevél-ellenőrzésnél. Őt rögtön felismerték, félreintették, aztán melegen üdvözölték, majd egy világos színű szedánba ültették, az pedig sebesen húzott el a fő termináltól ellenkező irányba.

Wonder és én a busszal mentünk az érkezési oldal hatalmas csarnokába, majd ott várakoztunk a sorban, míg lepecsételték útleveleinket az egyenruhás, csinos fiatal hölgyek, aztán mentünk a csomagjainkért. A zöld sávon mentünk, elkerülve a vámvizsgálatot, a légkondicionált terminálból kiléptünk a párás éjszakába, utat törtünk magunknak az odakint hömpölygő embertömegben, akik barátaik és rokonaik érkezésére várakoztak ott. Kűszködve jutottunk oda a járdaszegélyhez, leraktuk csomagjainkat és Avit kerestük.

Avi azonban nem volt sehol. Ott álltunk olyan öt percet, elhárítottuk a taxisofőröket, akik héberül, angolul, arabul, oroszul, törökül ígérték a legolcsóbb viteldíjat. Aztán egy kis fehér szedán fékezett csikorogva ott előttünk, ahol tilos volt parkolni, a kocsin a Hadsereg fekete-fehér jelzésével, a reflektorok gyors egymásutánban villantak fel vagy fél tucatszor.

Hunyorogva néztem be a szélvédőn. Avi volt az. Integetni kezdett. - Ide, ide - szölongatott minket. - Szereztem magunknak egy fuvart.

Jó néhány évvel ezelőtt jártam Izraelben és őszintén szólva most olyan volt, mintha egy másik ország lenne. Sok ember, aki sohasem járt itt, úgy képzei el Izraelt, mint olyan országot, mely

tele van beduin sátrakkal, datolyapálmákkal, citrusligetekkel és tevékkel - vagy azt gondolják, olyan, mint Manhattan alsó keleti részének pereme - nem pedig olyanak, mint egy tejjel-mézzel folyó Kánaán.

Nos hát barátaim, ébresztő: mert mindkét elképzelés téves. Izrael egy modern, vibráló ország. Annak ellenére, hogy a Közel-Keleten vagyunk, Tel-Aviv jobban hasonlít Miamira, mint Damaszkuszra. Manapság az ember kilép a reptérrel, és egyszeribe ott száguldhathat egy gyorsforgalmi úton, mely pillanatok alatt az autószerződésre röpti az embert, ami Tel-Avivot köti össze Jeruzsálemmel. Jó, persze hogy vannak még citrusligetek, gyapot- és szójaültetvények, melyek jól látszanak az autópályáról, miközben Jeruzsálem felé haladunk. De nyugat felé, Tel-Aviv parti síksága felé az ember százötven kilométerrel száguld és aztán hosszú kilométereken keresztül üveg- és acélszerkezetű irodaépületeket, bevásárlóközpontokat, valamint hatalmas, modern lakóházömböket lát.

Igazából nem is igen emlékeztem a Herzliya felé vezető útra. Az évek során, amióta itt jártam, teljesen új úthálózatot építettek ki. Én még a lassú, döcögős forgalomra emlékeztem. Ez azonban most nyolcsávos út volt, ahol megállás nélkül haladhattunk.

Avi a volán fölé görnyedve vezetett, a kóser gázpedált a kóser padlóig nyomta, és százhatvan kilométerrel repültünk észak felé, elhagytuk Tel-Aviv belvárosát anélkül, hogy egyetlen forgalmi lámpa állított volna meg minket, míg aztán egy hatalmas útkereszteződéshez értünk, amire egyáltalán nem is emlékeztem. - Nem számóca- vagy szederfölkék voltak itt?

- Dehogynem - felelt Avi vigyorogva, miközben balra fordult a kocsival és ismét rálépett a gázra. Elhagytuk Ramat Hasharont, ahol sok éjszakát töltöttem Bombay-t iszogatva az izraeli légierő tisztjeivel, majd továbbhaladtunk nyugat felé a tenger irányába.

Épp elhagytuk a hatalmas tenisz-központot ott az út bal oldalán, és láttam a tengerparti országút fényeit, aztán egyszeribe csak ott voltunk a Gelilot csomópontnál. Tőlünk jobbra, épp az országút fölött ott láthattuk a Moszad főhadiszállásának alacsony, ívelt körvonalait. A Moszad szomszédságában a hatalmas szupermarket felett ott volt egy másik épületkomplexum, mely jó néhány AMMAN irodának adott otthont. Avi besorolt a bal oldali sávba, elhagyott egy jókora traktoros vontatót, átvágott a záróvonalon és szlalomozva hajtott be a Haifa országút észak felé tartó forgalmi sávjába.

- Már majdnem ott vagyunk - szólt diadalmasan. - Régi rekordomat döntöttem meg.

Lehagyott egy Volvo kombit, aztán a lejárósávrá hajtott, ahol héberül és angolul a „beach” (tengerpart) felirat látszott. Most balra fordultunk, elhajtottunk az autópálya alatt és - szent szar, egyenesen arra a kurva Beverly Hillsre tartottunk.

Mikor utoljára jártam Avi házában, olyan hat évvel ezelőtt, egy hepehupás földúton vezettem egy ronda, szeméttel teli vidéken át, mely körbefogta Herzliya Pituach tengerparti lakónegyedét. Ebből mára semmi sem maradt. Ehelyett Avi széles utcákon hajtott végig, tele járókelőkkel, bároktól, modern olasz, francia és keleti éttermektől szegélyezve. Csak bámultam ki a szélvédőn. Tőlem balra Art Deco stílusú utcai lámpákkal szegélyezett hosszú körút kanyarodott a tenger felé. - Az meg mi? - kérdeztem Avit.

- Az út az új kikötőbe... tavaly készült el. Vagy ezeröttszáz hajó horgonyzik ott.

- A francba is... nem gondoltam volna, hogy Izraelben van ezeröttszáz hajó.

- Változtak a dolgok, Dick. Magam is így gondoltam.

Avi balra fordult és egy magas fakerítés mentén hajtott végig, amely mögött vagy fél tucat kétemeletes villa állt, az építés különböző fázisaiban. Avi odabökött. - Azokat a házakat darabonként több mint hétszázötvenezer dollárért fogják eladni - közölte. - Tíz évvel ezelőtt ezért a pénzért csaknem az egész földterületet megvehetted volna. - Most jobbra fordult, egy keskeny kétsávos útra, mely párhuzamosan futott a Földközi-tenger partvonalával. Én szeméttel teli

homokdűnékre és foltokban nőtt sziki füvekre emlékeztem ezen a vidéken, most azonban tisztán tartott járdákat, kivilágított; tenispályákat, borozókat és éttermeket láttam, olyanok voltak, mint a francia Riviéra legexkluzívabb részein találhatók.

Avi most befordult jobbra egy szűk mellékutcába, melyre magam is emlékeztem, aztán olyan száz métert hajtott tovább, jobbra húzott egy számomra ismeretlen kétszárnyú, gazdagon díszített súlyos acélkapu elé, mely kövezett autófelfjáróra nyílt. Avi itt leállította a motort, kikapcsolta a világítást, kihúzta a slusszkulcsot és átadta nekem. - Hozd a bőröndöket.

Kimásztunk a kocsiból. Nyújtózkodtam egyet. Ezek az izraeliek még mindig a kis kocsikat kedvelik. Úgy gondolom, ez visszalépés a szegényes múlt felé, nem is beszélve az olajbojkott negyvenvalahány esztendejéről.

Kinyitottam a csomagtartót, aztán Wonderrel kivettük a csomagokat, majd ismét lecsaptam a csomagtartó fedelet.

A zajra ugatás és morgás volt a válasz a kapu mögül. Állati tappancsok kaparászását hallottam fémén.

Avi most lerakta bőröndjét egy magas, ívelt biztonsági kapu előtt, mely a két és fél méter magas falba volt vágva, a fal tetején éles üvegcserepekkel. A fal és a kocsifelfjáró is azóta épült, mióta utoljára jártam itt. Továbbra is ugatás és morgás hallatszott. - Sheket klavim - kuss, kiskutyák! - mordult fel Avi. Az ugatás és morgás abbamaradt. Avi elővett egy kulcsot a zsebéből, elfordította a kapu zárjában, majd kitárta. Abban a szempillantásban két hatalmas szőrös pofa jelent meg a kapunyílásban. Avi a térdével noszogatta hátra a kutyákat. - Sheu - ül! - adta ki a parancsot. A kutyák minden bizonnyal engedelmeskedtek is, mert Avi most szélesre tárta a kaput és intett nekünk, hogy kövessük. - Na, gyerünk, gyerünk - mondta.

Követtük őt a kapun át a lampionokkal megvilágított udvarra, és még láttuk, amint két hatalmas Bouviers felpattan ülő helyzetéből, Avinak ugranak és ledöntik a lábáról, hogy Avi seggre ült a ház főbejáratához vezető mintázott kövezeten.

- Látjátok, milyen jólneveltek ezek? - vihogott Avi, miközben a két kutya egyre csak nyaldosta. Most elhessegette a kutyákat, felült és nedves arca mosolyra húzódott. Jól látszott rajta, boldog volt, hogy ismét itthon lehet.

A hozzám közelebb álló Bouviers most körülszaglászott. -Ez itt Bilbo - közölte Avi, mintegy bemutatásképpen. - A kisebbik pedig Cleo.

Kisebbik? Nekem úgy tűnt, egyformán marha nagyok. Bilbo óvatosan közelített. Megszaglászta a kezemet, térdemet, lágyékomat, ugyanezt tette Wonderrel majd visszaballagott Avihoz, aki épp most tápázkodott fel és megnyalta az izraeli kezét.

Cleo még tartózkodóbb volt. Körbejárt engem, majd Wonderhez közelített és felmordult. - Cleo!

- Avi most pergő héber nyelven beszélt a kutyához. Azonnal észlelhető volt a változás az állat magatartásán. Leült közvetlen Wonder előtt és egyik mancsát nyújtotta.

Wonder megfogta, majd megcírógatta a Bouviers-t a füle mögött. — Hogy mondod neki, hogy jó kutyus”?

- To-vah kal-íwi/i, - felelt Avi lassan, tagoltan.

Wonder megsimogatta a kutyát és elismételte a héber szavakat. Cleo a fülét hegyezte és

Wonderre pillantott, majd két hátsó lábára állt és megnyalta Wonder arcát.

Avira pillantottam. - Azt hiszem, ezt a párt az ég is egymásnak teremtette - mondtam.

Avi háza teljesen ki volt világítva. Aztán egyszer csak nyílt a bejárat ajtó.

Miriam Ben Gal állt ott a küszöbön. - Dick, Ahlan W'asahlan... Isten hozott.

Melegen öleltem át. - Shalom, Mikky. Régen találkoztunk.

Miriam most odapillantott Wonderre és a kezét nyújtotta. - Mikky vagyok - mutatkozott be. - Ön bizonyára Stevie Wonder, ahogy Avi mondta. Isten hozta Izraelben.

Mikky most oldalt lépett, mi pedig elindultunk a házba. -

Régen jártál erre, Dick.

- Jó régen - feleltem, mert így is volt. - Remélem, nem alkalmatlankodunk, Mikky.

- Ez itt Közel-Kelet - mondta Mikky szemrehányóan. - A világnak ezen a részén mi előre bejelentés nélkül tesszük a dolgunkat, a gyerekek pedig már rég elköltöztek innen... Ori megházasodott, és gyerekei vannak, Ramat Avivban élnek. Tamar a diplomamunkáját írja, közgazdaságból. Úgy, hogy mostanság csak magunkban éldegélünk és örülünk a társaságnak, így hát mikor Avi felhívott a reptérről, és közölte hogy ti is vele vagytok, több vizet tettem fel a levesnek és előhalásztam két plusz törülközőt.

Vacsora után bedugtam a telefonkészülék csatlakozó zsinórját az aljzatba ott a nappaliban, aztán hallottam a tárcsahangot és beütöttem a telefonszámot a billentyűzeten. Kenny Ross azonnal felvette. Az admirálisnak voltak számomra jó és rossz hírei is. Ajó hír, hogy Crocker jó munkát végzett: a FORTE műhold most már a kért pozícióban van. Persze sok huzavonába került, de végül is Langley egészen váratlanul felhagyott a kifogásokkal és megváltoztatták a FORTE pályáját.

Húsz perccel ezelőtt közvetített adatokat először. A francba ws... ez azt jelentette, hogy a műhold helyzete pont megfelelő volt az adatgyűjtéshez. Úgy, hogy gyorsan lefirkantottam a koordinátákat, melyeket Kenny olvasott be nekem.

Intettem Avinak és szájmozgással jeleztem, térképet kérek. Avi odahozta az egyiket. Szóval ezek a fickók Damaszkusztól délnyugatra irányították a műholdat, a libanoni határ és a demilitarizált övezet közé - ez az a hely, amely nagyszerűen megfelel a Hezbollah rosszfiúinak, mert az Egyesült Nemzetek nehezen tudja szemmel tartani, és elég közel van Izraelhez, mely lehetővé teszi hagyományos tüzérség használatát - még a százötvenöt milliméteres is megtenné, ezekkel nukleáris lövedékeket lőhetnek ki.

És most jött a rossz hír. Az akciót most szüneteltetni kell addig, míg bizonyos problémák meg nem oldódnak ott Washingtonban, és itt Jeruzsálemben.

A francba a várakozással - én konkrétumokat akartam! -Csakhogy ezek az emberek jóval magasabban vannak a fizetési listán hozzám képest - mondta most Kenny. -Olyannyira, hogy jobb ha meg sem kérde.

Azért én megkérdeztem. Végül is egy biztonsági telefonvonalon beszélünk, úgy, hogy nem volt gond.

- Valahogy összefügg az egész a Fehér Házzal és Langley-vel, meg az izraeliekkel - sóhajtott ismét Kenny Ross. -Nem vagyok tisztában a részletekkel, de abból, amit Crocker tábornok mond, az izraeliek el akarnak rendezni valamit bizonyos módon, bizonyos időben és míg ez meg nem történt, addig nem hajlandók együttműködni. Csupán annyit tudok, hogy Crocker tábornok begőzölt. Úgy értem, nagyon pipa lett.

- Annál inkább jó lenne, ha hagynátok dolgozni - feleltem. - Rövid az idő, admirális úr... és el akarom kapni ezeket a szemeteket.

- Mi is... ezt elhiheted. De hadd beszéljek most nyíltan, Dick, mert az én seggemről is szó van. Az akció le van állítva mindaddig, míg nem szólok én, vagy Crocker tábornok. Teljesen le van állítva. - Most csend volt a vonal másik végén. -Na, mennem kell - hallottam ismét Ken Ross hangját.

-Admirális...

- Mi van, Dick? - hangjából ingerültség hallatszott. Most eszeveszetten integettem Avinak, mutattam neki, hozza a számítógépet, amit Lantos irodájából hoztunk el. -Admirális, rá tudod csatlakoztatni a vonal végét egy számítógépre?

Hallottam Kenny Ross fojtott hangját, minthogy tenyerével fedte le a mikrofont, majd ugyanazt kérdezte egyik emberétől, amit én.

- Azt mondják, lehet, csak adj egy-két percet. Aztán tedd le a kagylót és tárcsázz újból. - Most várt egy kicsit. - Miről van szó?

- Mielőtt bármilyen végső döntést hoztok, szeretném, ha a tábornok megnézne valamit - mondtam Kennek.

- A végső döntést már meghozták - felelt Kenny Ross.

- De admirális...

Azt hiszem, hanghordozásom elég türelmetlen volt ahhoz, hogy végre meggyőztem őt, mert megenyhült hangon szólt. - Na jól van, Dick... öt perc múlva küldd el nekem azt, ami nálad van, én pedig továbbítom. De gyorsan küldd át... a főnök most egy értekezleten van, de máris üvöltözik, hogy menjek, én meg feltartom itt, mert veled beszélgetek.

-Jó, értem.

-Ja, és ne számíts semmire... Crocker politikailag ellenzi az egészszet és nem hinném, hogy pillanatnyilag bármin tudna változtatni.

- Igyekszem, hogy sohase hagyatkozzak feltételezésekre, admirális. - Azzal letettem a kagylót. - Avi!...

Elmagyaráztam neki, mit akarok.

- Remek ötlet - szólt Avi. - Csak van egy kis probléma.

- Éspedig?

- Hát hogy itt a házban az egyetlen modem erősen robbanásveszélyes.

Hát persze, igaza volt. - Nem használhatjuk a te számítógépedet? - Egy nagy IBM áll ott Avi dolgozószobájának asztalán.

- Nem - és Avi a fejét rázta. - Nincs modem. - Aztán egy másodpercet gondolkodott. Viszont a laptopot csatlakoztathatjuk a printerhez, kinyomtathatjuk mindazt, amit akarsz és lefaxolhatjuk az admirálisodnak. Mert van faxom.

- És az milyen gyorsan megy?

- Attól függ, mennyit akarsz kinyomtatni.

- Mindent.

Avi az állát vakarta. - Hát olyan húsz-huszonöt perc. -Most meglátta hitetlenkedő ábrázatomat. - Hé, Dickie, azért nincs mindenkinek lézer printere. Az enyémet Orinak adtam nászajándékul... most csak a régi mátrix nyomtatóm van, az négy perc alatt nyom ki egy oldalt.

- Talán négy oldalt egy perc alatt.

- Nem... négy perc alatt egy oldalt.

Nesze neked, Dickie. Most újra tárcsáztam Ken Rosst és elmagyaráztam neki, hogy most szarban vagyunk. Nem örült neki. (És akkor még nagyon enyhén fogalmaztam, nyájas olvasó.)

De miközben ott füstölgött, irgett-morgott, sóhajtozott és szitkozódott, Kenny Ross azért átérezte a helyzet fontosságát. - Na jó, csak küldd el azokat a rohadt információkat -mondta és nyilvánvalóan ki volt rám akadva. - Megteszem, amit tudok.

Letettem a kagylót, és elmondtam Avinak, miben reménykedem, mikor majd Tom Crocker megkapja a teljes anyagot, amit Werner Lantos számítógépéből szedtem ki. Avi azonnal elnézést kért és lement alagsori irodájába. Másodpercekkal később hallottam, hogy a régi printer kopácsolni kezd, kinyomtatva mindazt, amit faxon el akartam küldeni.

Háromnegyed órával később tízoldalny anyag állt rendelkezésre, hogy elküldjem. Továbbítottam Crockernek a fegyver tranzakciók számláit, meg néhány oldalt Lantos egyéb pénzügyleteiből, köztük azt a számlát is, amit Bárt Wyeth nevére nyitott a Kajmán-szigeteken.

22 óra 30 percre Mikky már rég nyugovóra tért. Wonder és én ott ültünk a nappaliban, megvitattuk elgondolásainkat több szemszögből - némelyik egészen jónak bizonyult -közben az izraeli szőlőskertekből származó vörösbort iszogattuk. Beszélgetésünk közben hallottuk Avit, amint egy sor dühödt párbeszédet folytat. 1 óra negyvenöt perckor, mikor Wonder és én felbaktattunk a második emeleti vendégszobába, melyet megosztottunk egymással, Avi még mindig ott volt és telefonon vitatkozott valakivel.

Aztán egy szemvillanás alatt három óra húsz perc lett, hallottam, hogy a kutyák odakint járkálnak. Pontosabban fogalmazva hallottam, ahogy körmeik türelmetlenül kopognak a kövezeten, miközben föl-le grasszáltak. Kimásztam az ágyból, felhúztam egy sortot, aztán levonultam a lépcsőn. Avi ott állt a félhomályos nappaliban, sortban és szandálban, épp egy pólót húzott magára. Bilbo és Cleo szeme fényesen csillogott, izgatottnak látszottak, valami kutyakalandra várva.

- Csak ilyenkor tehetem meg, hogy kiviszem őket a tengerpartra sétálni - magyarázta Avi, miközben kisurrantunk a házból, a két Bouviers szorosan fogott közre minket, így vonultunk vagy százötven métert egy hosszú, meredek lépcsőhöz, mely az utcáról vezetett le a tengerpartra. - Azelőtt mindenki levitte a kutyáját a tengerpartra, hadd futkossanak és végezzék el a dolgukat. De olyan öt évvel ezelőtt felhúzták az első jó nagy társasházat... ott van ni... -azzal odamutatott egy tízemeletes üveg- és téglatoronyra, olyan kétszáz méternyire tőlünk balra. - Negyedmillióért adtak egy két hálószobás lakást, tengeri kilátással... és mind meg is vették... még várakozólistán is voltak -mondta ingerülten.

- Negyedmillió sékelért adták?

- Egy ördögöt... negyedmillió dollárért. Kézpénzben. Zöldhasúban. Azután még vagy fél tucat társasház épült és az árak még feljebb szöktek. Most meg már mindenféle szabályzatot hoztak, hogy mit tehetünk meg és mit nem... többek közt arról, hogy a kutyák nem szarhatnak a tengerparti homokba.

Avi most észak felé fordult, balra a tenger, így cammogtunk ott a vízparton, miközben a kutyák széles köröket futottak körülöttünk. Sétáltunk egymás mellett néhány percig, csendesen, kezünket hátratéve, gondolatainkba merülve, ahogy bárki elmerenghet egy csöndes tengerparton az éjszaka kellős közepén, a hullámokat és a szellőt hallgatva.

Végül Avi szólalt meg. - Tudjátok, nem lesz könnyű dolgunk, ha belevágunk.

Jobb öklömmel a bal tenyerembe vágtam. - Hé, ugyan már, Avi... mit ér az élet, ha sohasem kell szembenézned semmiféle kihívással sem?

- Nem... nem úgy értem. Hanem nagyon határozottan közölték velem, hogy amit tenni szándékozol, arról szó sem lehet.

- Rendben... ha ki kell szállnod, hát szállj ki. Egymagam is a végére járok.

Avi most észak felé pillantott és halkán füttyentett egy rövidet, mire a kutyák szélvészféleg száguldottak vissza felénk. -Azt felejtse el. Szó sem lehet arról, hogy kiszálljak... együtt kezdtük, együtt is fejezzük be.

Megható volt ez a kitartás, de igazából nem láttam okát. Avi számára semmi különösebb értelme, hogy nekem segítsen és ezzel elveszítse saját karrierjét. Ezt meg is mondtam neki.

- Nem érted a dolgot - felelte. - Sokkal több forog itt kockán, mint Ehud Golan - bár meggyőződése, hogy egy rohadt áruló - vagy mint Werner Lantos, sőt, mint az összes kettős célú berendezés és az orosz fegyverek. Persze mindez nagyon fontos. De amiért én igazán harcba szállok... és amiért akár a karrieremet is hajlandó vagyok kockára tenni... az nem más, mint Izrael állam lelke, Dick.

Nem értettem, hogy mire akar kilyukadni, úgy, hogy rákérdeztem.

- Arról van szó - felelte -, hogy egy igen bonyolult politikai szituáció kellős közepén vagyunk. Te úgy fogtál bele ebbe az egészbe, hogy a főnököd áldását adta rá. Én az igazgatóm áldásával fogtam bele. A dolgok azonban változtak.

- Az én főnököm továbbra is azt akarja, hogy elintézzük ezeket a faszfejeket. Döngöljük őket a földbe. Ne felejts el, mielőtt az AMMAN főnöke lett, ő is harcos és ügynök volt.

Volt Tuniszbán és személyesen húzta meg a ravaszt, lelőtte Abu Jihadot. Vagyis azt akarja, hogy menjünk és tegyük amit tennünk kell. De mint te is tudod, az utóbbi időben változtak itt a kormányok.

- Na és?

- Másra helyezték a hangsúlyt. Nagy nyomás nehezedik az Egyesült Államokra, mert azt akarják, ne üsse bele az orrát a régió dolgaiba és hagyja, hogy a mi kormányunk a maga módján intézze a dolgokat.

- Ez örültség, Avi...

- Igazad van. Örültség. Viszont tény, hogy Washingtonban egy csomó ember van, akik azt szeretnék látni, hogy az Egyesült Államok másként intézi dolgait a Közel-Keleten. Az új kormányunk pedig még meg is könnyíti a dolgukat. Nekem, mint katonának az a kötelességem, hogy teljesítem a parancsokat és védjem az országomaif: Ehhez kétség sem férhet. Viszont úgy, mint izraelinek... hiszen én is itt születtem...; szélesebb értelmű küldetésem van. És az én felfogásom szerint ez a küldetés nem más, mint hogy biztosítsam, az országom soha nem válik...

- most a megfelelő szót kereste -... szóval nem válik erkölcselenné. Nem a szodamai és gomorai értelemben gondolom, hanem politikai értelemben. Úgy gondolom, veszélyes az, ami manapság történik és hajlandó vagyok a karrieremet áldozni azért, hogy ezt megállítsam, akár csak te.

Most megállt és a válla fölött pillantott hátra. - A lényeg az, hogy itt is és Washingtonban is változott a politikai helyzet. Ezért táncolt vissza a te főnököd is.

- De hiszen nem táncolt vissza... csupán várakozó álláspontra helyezkedett.

- Hát persze, hogyne. - Avi hangjának ironikus színezete nyilvánvaló volt. - Dick, nézzünk szembe a tényekkel. Az elmúlt néhány órában számomra teljesen világossá vált, hogy a te Crocker tábornokod irdatlan csatát vív a Fehér Házzal, a külügyminisztériummal, az CIA-val és ki tudja, még ki mással.

Már épp mondtam volna valamit, Avi azonban tovább folytatta. - Jól tudom, mert az én főnököm az AMMAN-nal ugyanilyen kegyetlen harcot vív ma este a miniszterekkel ott Jeruzsálemben. És tudod, mit mondanak ezek neki? „El a kezekkel az orosz maffiától. El a kezekkel Werner Lantostól. El a kezekkel mindentől.” Egy szédületesen jó srácnak dolgozom, akár csak te. De

pillanatnyilag úgy tűnik, hogy az AMMAN igazgatóját lapátra akarják tenni és ennek most én iszom meg a levét. - Lehajolt és egy kagylóhéjat vett fel a homokból aztán a vízbe hajította. - Nagyot változtak a dolgok Izraelben Dick. Rabin meggyilkolásával kezdődött. És most most már... az állam egész lelkülete... - megint a megfelelő kifejezést kereste - ...kórosan elváltozott. -

Arcán fájdalmas, elkínzott mosollyal nézett rám. - Igen... kórosan elváltozott. Avi most mindkét kezét ökölbe szorította. - Hisz mi történt ma este? Leállították az akciódat. Az enyémet is. Lefújva. Nincs együttműködés az amerikaival. Puntum.

- És te ezt akarod?

- Dehogyan akarom.

- Akkor szarni rájuk. A francba az apparatsikokkal. Picsába a bürokratákkal. Folytatjuk tovább, támadunk, támadunk és támadunk. És miután mi végeztünk, tegyék helyre őket a dolgokat a kurva életbe. Közben biztos meg kell rugdosnunk egypár ember seggét, esetleg ki kell nyírnunk egypár rosszfűt.

- Túl egyszerű ez így, Dick... te is tudod jól, nem vághatunk bele úgy, mint két cowboy. Túl sok forog kockán.

Természetesen igaza volt. Es kemény, harcias szónoklatom ellenére semmiképpen sem kockáztathattam azt, hogy saját országomat sodrom veszélybe. - Látod, ezért volt annyira fontos, hogy Ken Ross megkapja azokat az információkat.

- És azt hiszed, a nagyfőnök ettől majd meggondolja magát?

- Nem hinném, hogy a főnöknek meg kellene gondolnia magát... csupán szüksége van valami támpontra, amivel biztosítja azt a politikai támogatást, mellyel szabad utat kap a cselekvésre. Azt hiszem, tőlünk most megkapta.

Avi felsóhajtott. - Kurvára bonyolult ez az egész - mondta végül. - Mennyivel egyszerűbb volt minden, mikor csak mi ketten voltunk, hogy becserkésszük Bekáa-t.

- Veled az élen, aki gondoskodott arról, hogy helyesen ejtsük ki: paradicsom.

Avi elmosolyodott. - Már évek óta eszembe sem jutott. Azok a kurva úttorlaszok... paradicsomteszt.

Avi most szembefordult velem. A kutyák a futkározástól lihegve feküdtek ott a lábánál. Most megvakargatta Bilbót a fülei mögött. Cleo erre közelebb kúszott Avi lábához. Most őt is megvakargatta. - Na rendben... most már tudod, miért nem maradsz magadra. Minthogy azonban én világossá tettem mindent, talán neked is ezt kellene tenned.

- Hogy érted?

- Mondd el, miért lett ez az egész küldetés annyira fontos a számodra. Megértem, hogy Amerika aggódik amiatt, amit az oroszok művelnek. Te azonban jóval tovább léptél ennél, Dick.

Megálltam és a tengerre bámultam, messzire, oda ahol a tiszta, csillagos égbolt találkozott a vízfelszínnel. A hullámokat hallgattam, ahogy a homokpartot csapkodták. Figyeltem a Földközi-tenger árapályát, azt az örökös mozgást. Tényleg van valami misztikus a tengerben.

Transzcendentális, metafizikus... varázslatos. Tulajdonképpen jórészt a tenger ezen tulajdonságai miatt léptem be a haditengerészethez. És emiatt lettem tengerészgyalogos is.

A tenger a magányosság, a visszavonultság és a befelé fordulás jelképe. Ha valaki éjszaka megáll a tengerparton, a vizet és a hullámokat figyelve, sokat megtudhat önmagáról, ha akar. - Igazad van - feleltem -, az az igazság, hogy számomra ez az ügy jóval túlmutat a politikán vagy a nemzeti érdekeken. Ne érts félre, Avi... elszántam magam cselekvésre, mindegy, mit döntenek Washingtonban. Azért szántam el magam, mert ha taktikai nukleáris fegyverek terroristák kezébe kerülnek, az egyszerűen... nos az kezelhetetlen, egyszerűen meg kell akadályoznunk. A politikusok nem mindig fogják ezt fel és a tehetetlenségük azzal végződik, hogy ártatlan emberek esnek áldozatul. A magam részéről azonban többről van itt szó. Személyes ügyemmé vált. Ezek a szennyládák a barátomat ölték meg, a bajtársamat. - Most igyekeztem összeszedni gondolataimat. - Na igen... Paul tiszt volt. Az élete forgott kockán, akárcsak az enyém. De hát ez a dolgunk, nem kell ezt magyaráznom... te is ugyanebben a cipőben jársz. Csakhogy a családját is megölték. A feleségét. A gyerekeit. A keresztfiamat. - Most a nagy lábujjammal túrtam a homokot. -Ha Adam élne... ki tudja... talán Annapolisba került volna, mint az apja... hogy atommeghajtású tengeralattjárókon szolgáljon. De az is lehet, hogy úgy döntött volna, tengerészgyalogos lesz, mint a keresztapja, azaz én. Különleges hadviselésre kiképzett harcos, kommandós. Mint a keresztapja. - Most elfordultam Avitól, hogy ne lássa, szemem átnedvesedett, szinte olyan voltam most, mint Marlon Brando Vito Corleone szerepében. - Tudod, segíthettem volna neki a döntésben... olyasmit ajánlhattam volna föl annak a kölyöknek, aminek nem tudott volna ellenállni.

Most néhány méternyit a vízbe sétáltam. Éreztem azt a biztató hűvösséget; erőt merítettem a hullámozásból, a víz mozgási energiájából. Jó mély lélegzetet vettem, szembefordulva a

látóhatárral. - Adam azonban nem kapta meg ezt a lehetőséget. Arra sem, hogy felnőjön. Elvették tőle a lehetőséget, hogy Annapolisba kerüljön. Elvették tőle a lehetőséget, hogy saját maga döntse el, tengerésztiszt lesz, vagy kommandós.

Most ismét Avi felé fordultam. - Szóval szarok én arra, nehéz dolgom lesz-e vagy könnyű, csupán azt tudom, akár a falnak is nekimegyek, de nem nyugszom, míg földbe nem döngölöm ezeket a patkányokat. Keményen. Mint már mondtam, részemről többről van szó, mint globális politikáról... vagy egyéb másról, Avi. Ez már személyes ügy.

20. FEJEZET

- Mégis, mennyi segítséget kaphatunk valójában? - Hét óra már elmúlt, Mikky dolgozni ment, ő volt a Herzliya Kórház főnöke. Wonder és én gőzölgő kávékat kortyolgattuk, ott ültünk az ovális asztalnál abban a hatalmas konyhában, közben egy katonai térképet tanulmányoztunk, amit Avi halászott elő az aktáiból. Ő maga ott állt a főzőpultnál, paradicsomot vágott össze kis kockákra, majd egy üvegtálba tette, egy kis sót és borsot adott hozzá, aztán olívaolajat, egy fél citrom levét, végül friss oregánót és kakukkfűvet szórt a tetejére, amit még aznap reggel hozott be a veteményeskertjéből.

- Jó kérdés. - Most felvette az üvegtálat és odatette elé, vigyázva, nehogy összemaszatolja a térképet, aztán a sütőhöz lépett, fél tucat frissen sült lepényt vett ki onnan, gondosan ügyelve, nehogy megégesse a kezét, utána azokat is az asztalra tette. Végül elővett a hűtőszekrényből egy kisebb csésze valamit, ami tejfölhöz hasonlított. - Labbane - közölte velünk. - Arab joghurtosaj.

- Nézd, így kell - magyarázta Wondernek. Azzal az izraeli fogott egy kerek lepényt, a pitotot, majd óvatosan négyfelé törte. Az egyik negyedét úgy használta, mint a kanalat, és egy kis labbane-t kent rá. Ezután gyorsan a paradicsomba merítette a labbane-val borított lepényszeletet, csuklóját jobbra-balra mozgatva felkapott egy keveset aztán az egészet a szájába tömte. -

Metsuyan - szólt Avi tájékoztatólag - valami isteni.

Wonder, akinek a reggeliről alkotott fogalma kissé más volt, most gyanakvóan nézett a tálakra, ám ha kajáról van szó, akkor Wonder igazi harcos. Hozzám hasonlóan neki sincs olyan, amit meg ne enne. Így hát utánozta Avi mozdulatait, megrágta majd lenyelte a kaját, és az eredménnyel rendkívül elégedett volt. - Hisz ez jó - jelentette ki. - Kenterbe veri a zabpelyhet.

Avi most lehuppant egy székre, és csatlakozott hozzánk. A kávéját kortyolgatta, közben biccentett felém. - Nem feledkeztem meg a kérdésedről - mondta.

- És?

- A válasz: semmit. Biztos vagyok benne, hogy a hatalmasok minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy aktívan eltérítsenek szándékunktól.

- És mennyire aktívak? — Arra semmi szükségem sem volt, hogy az izraeli belföldi titkosszolgálat, a Shin Bet a nyakamra küldjön egy csapatot, hogy minden lépésemet figyeljék. - A Shin Bet is beszáll a buliba?

Avi a homlokát ráncolta. - Kétlem. Őszintén szólva fontosabb dolgaik is vannak... például felkutatni az iszlám Jihad vagy a Hezbollah csoportokat, melyek az országban működnek.

- Akkor milyen „aktivitásra” számíthatsz?

- Nos hát, mindenekelőtt nem kaptál engedélyt arra, hogy Izrael területén hajtsd végre küldetésedet. Ez egyben kizár minden hivatalos kapcsolattartást is. Nem fordulhatsz a Kyria-hoz (Avi az izraeli szlenget használta a Tel-Aviv közepén álló hatalmas IDF központ megnevezésére), vagyis nem kaphatsz hírszerzési anyagokat, sem technikai segítséget, mint például titkosított rádiókat vagy fegyvereket. Taktikai támogatás sincs... úgyhogy a

szállítóeszközökről is le kell mondanunk. Jelenti továbbá azt is, hogy nem veheted igénybe a Fiúk szolgáltatását sem - sem hivatalosan, sem suba alatt.

Ez baj. Az izraeliek őszintén szólva elsőrendű kommandósok és klassz lett volna együtt dolgozni a „Fiúk” egy különítményével, akiket egyébiránt hivatalosan úgy neveznek: Saye’eret Matkal, mely úgy fordítható, Különleges Felderítő” és Hírszerző Egység. A Saye’eret Matkal, melyet korábban 269-es Egységként ismertek, egy sereg fekete akciót hajtott végre. Megvannak a saját speciális szállító- és közlekedési eszközeik, jól felszerelt helikoptereik és más repülőgépeik, például a különleges hadviselésre kialakított hajóik. Remek fegyvereik vannak és egy sor egyéb olyan felszerelésük, mely kizárja hogy Murphy illetéktelenül közbelépjen az akciók során.

Nos hát, barátaim, a hivatalos támogatást megtagadták tőlem, ennek ellenére nem volt lehetetlen, még ha ezzel meg is nehezítem az életemet. - Egyéb?

- Nem tudni. Amennyiben a kormány nyomást gyakorol a nagykövetségekre, úgy bármit megtehetnek... még azt is, hogy kiutasítanak benneteket.

Ilyet már hallottam. - Akkor gyorsan kell cselekednünk.

- Nem olyan egyszerű, mint ahogy az hangzik - felelt Avi. - Felszerelésre továbbra is szükségünk lesz.

- A francokat, majd improvizálunk. Majdnem mindent megvehetünk a kereskedelmi forgalomban, amire szükségünk van. Csupán a fegyverek, robbanóanyagok és a közlekedésjelent majd problémát.

Avi az ujjperceivel dobolt az asztalon. - Fegyvereim vannak - szólt végül. - Két AK és egy M-16-os.

- És lőszer? - kérdezte Wonder.

- Azt hiszem, van olyan ezer skulóm. Az óvóhelyen tartom őket.

- Óvóhelyen? - Wonder egy szelet kenyeret mártott a labbane-ba. - Neked óvóhelyed van itt a házban? A bombák ellen?

- Mindenkinek van - magyarázta Avi. - A házakat így építették. - Avi most látta, hogy Wonder még mindig nem érti. - Az 1949-es fegyverszünet után - magyarázta.

- Hogyan?...

- Innen a határig mindössze kilenc mérföld. Én Herzliya-ban nőttem fel, az innen három mérföldnyire van. A jordániaiak pedig lőttek minket. Úgy, hogy minden ház óvóhellyel épült. Ezek mind a mai napig megmaradtak és a legtöbben raktárnak használják. Ott tartom a fegyvereimet és a lőszereimet. Hűvös, száraz hely.

- És robbanóanyagok? - kérdezte Wonder. - Mert azokra is szükségünk lesz.

- Az már gond. Ezek egyre óvatosabbak, ha C-4-et kell kiadni.

Valami eszembe jutott. - Mi van azzal a modemmai?

- Melyikkel?

- Amit Párizsból hoztál el.

- A táskámban van.

- Nézzük meg.

Avi elhozta a modemkártyát és az asztalra tette. Wonder és én megnéztük közelebről. Volt némi esély. - Avi, van nagyítóüveged, nem mágnesezhető csipeszed meg egy műanyag késed? - kérdezte Wonder.

Tizenöt perccel később ez a Wonder fiú felpillantott az asztalról, arcán gonosz mosollyal. —

Megy ez, mint a karikacsapás - közölte. - Csak hozzatok még három vagy négy ugyanilyet.

Avi nem sokkal dél előtt surrant ki. Indult az irodájába, hogy még az alatt az idő alatt jusson be és ki, mialatt legtöbb munkatársa ebédel. Eközben Wonder és én a bankba mentünk, hogy dollárt váltsunk át sékelre, aztán busszal indultunk Tel-Avivba vásárolni. Az egyik széles sugárúton, az

Ibn Gevirolon egy sportszerüzletben könnyű csizmákat vettünk, két sötétkék hátizsákot, melyekbe befért a rohamfelszerelés, meg három kétliteres víztartályt, amit hozzá lehetett erősíteni a hátizsákhoz, vagy külön vihettük a hátunkon. Az Allenby utcától nem messze találtunk egy katonai felszereléseket árusító üzletet, itt vettünk két kezeslábast, iránytűket, egy harmincméteres nylon mászókötelet, két erős függesztő felszerelést, pisztolyöveket és övtáskákat. Aztán találtunk egy sor különféle méretű övre erősíthető tokot, amelyekbe a drótvágóktól az elektromos csatlakozókig mindent be lehetett tenni, végül kiválasztottunk két erős vadászkést. Végigmentem az utcán egy villamossági bolthoz, vettem egy olcsó automata fényképezőgépet, egy tekercs ASA 200-as színes filmet meg két Magellan Trailblazer MGRS iránykeresőt. Ezt az olyan turistáknak találták ki, akik nem akartak eltévedni a Negev sivatagban vagy lent a Sínai-félszigeten. A Trailblazerek tizenöt méteren belüli pontossággal dolgoznak, működnek éjjel nappal, ködben, esőben vagy hóban. Két ceruzaelemmel üzemelt (én tizet vettem, mert nincs értelme megvárni, míg felbukkan Murphy, és elvesztek egyet-kettőt). Miközben fizettem, Wonder két háztömbbel tovább sétált, talált egy vasüzletet és vett két nehéz drótvágót, három tekercs szigetelőszalagot meg száz dollárért mindenféle egyebet.

Az egész összesen kevesebbe került mint ezeröt száz dollár. Mi? Hogy micsoda? Elnézést, barátaim, ezért a kis közjátékért, de a szerkesztőm azt kérdi, miért nem nyúlom le azt az ötvenmillió dolcsit, amit a rusziktól loptunk el. Aszongya, ötven milikóért már mesés felszerelést vásárolhattunk volna és ezzel a könyvet is sokkal izgalmasabbá tehetnénk.

Hát lehet, hogy izgalmasabb lenne, de elrugaskodnánk a valóságtól. Tudjátok, a különleges hadviselésben az a legjobb, hogy olcsón is meg lehet csinálni. Nem kell hozzá egy csomó bonyolult technika. Elég egy kis, elszánt és végzetes csapat, mely hajlandó akár átmenni a falon és megölni az ellenséget minden lehetséges eszközzel. Szóval nincs szükség arra, hogy repülőgépet vagy hajót vásároljunk. Másrészt meg ezzel igencsak felhívnanánk magunkra a figyelmet. És épp a figyelemfelkeltés az, amire pillanatnyilag semmi szükségünk. Úgy hogy nem vettünk csúcstechnológiát (leszámítva a Magellánokat) és továbbra is megmaradtunk az ismeretlenségben. És még egy nagyon jó hír: minden, amit vettünk, pont befért a hátizsákokba... még maradt is hely.

Visszatértünk Avi házába, még mielőtt ő hazatért volna. Szépen kipakoltunk mindent az alagsori dolgozószoba hideg márványpadlójára. - Valami zavar engem - mondta Wonder, miközben a felszerelést szortíroztuk.

- Ugyan mi?

- Nem értem, miért viselkednek az izraeliek úgy, ahogy viselkednek.

Ez engem is zavart. Egész éjszaka ezen rágódtam – tisztára olyan, mintha ezek azt akarnák, hogy az a kurva nukleáris üzem felépüljön.

Wonder összetekerte a harmincméteres kötelet, majd bedugta a hátizsákba. - De hát annak semmi értelme. Mi az ördögnek akarná az izraeli kormány, hogy a rusz kik meg a szíriaiak nukleáris üzemet építsenek ott a kertjük alatt?

Most, hogy így tette fel ezt a kérdést, a válasz olyan kurvára nyilvánvaló volt, hogy nem értettem, miért nem jöttem rá előbb. Értitek, nem?

Szóval egy kicsit ködös.

Oké, nyájas olvasó, akkor hadd terítsem ki a kártyákat.

- Adalék: a rusz kik Werner Lantos és Ehud Golan segítségével berendezéseket csempészték Szíriába, hogy segítsenek nekik egy bomba előállításában.

- Adalék: Werner a CIA-nak, Ehud pedig a Moszadnak dolgozik.

- Adalék: az utóbbi időben változott az izraeli kormány: sokkal keményebb vonalat képvisel a békefolyamatban és az arab szomszédaihoz való hozzáállásban.
- Adalék: a jelenlegi békefolyamatban Szíria volt az egyik legingatatagabb tényező”.
- Adalék: a jelenlegi izraeli kormány nem feltétlenül akar területet átadni a békéért, különösen, ha a Golán-fennsíkrol van szó, mert a Golán-fennsík igen fontos stratégiai pont.

Kapisgáljátok már?

Nem? Oké. Tekintsük most a fentiekben leírtakat egyetlen probléma részeként. Az pedig így hangzik: hogyan lehet békét kötni Szíriával a Golán-fennsík feladása nélkül?

A válasz kristálytisztá volt, legalábbis számomra: úgy kell intézni, hogy a Golán-fennsík elveszítse jelentőségét. És erre a legjobb módszer, ha közvetlenül Szíriát támadják -tönkreverni a szíriaiakat, aztán mikor a béketárgyalásokra kerül a sor, a békeegyezmény egyértelműen az izraelieknek fog kedvezni.

És miként kivitelezhető ez anélkül, hogy a világ elítélje őket?

Izrael mindig is fenntartotta magának a jogot, hogy megelőző támadást indítson, ha megtudja, hogy egy szomszédos országnak nukleáris fegyvere van. Emlékezzünk csak vissza, hogyan csapott le Menahem Begin az izraeli légierővel az iraki nukleáris reaktorra Ossirakban, Bagdadtól nem messze 1981-ben.

Itt most ugyanez lesz az elv. Megvárják, míg a szíriaiak már majdnem befejezik a bomba megépítését, aztán lecsapnak rájuk. Mégpedig keményen. Lebombázzák a nukleáris üzemet, esetleg még egy pár egyéb célpontot is.

Már látlak is benneteket felemelt kézzel. Azt akarjátok tudni, miért nézne el az Egyesült Államok egy Szíria elleni támadást; egy olyan támadást, mely szinte egész bizonyosan az egész régióra kiterjedő háborút idézne elő, holott ezt az egész problémát békésen meg lehetne oldani.

Jó kérdés. Úgy gondolom, ez a válasz: ott vannak bizonyos, a Fehér Házhoz közelálló személyiségek, akik úgy gondolják, hogy a gyors és hatásos elintézési mód jobb, mint a hosszú távú megoldások. Hogy konkrétan kik ezek a Fehér Háznak kedves személyiségek, akikről itt beszélek? A jelenlegi nemzetbiztonsági tanácsadó jut most eszembe. Matt Thompson volt újságíró és a Harvard professzora, aki a világ új Metternichjének szerepében tetszeleg. Matt szobatársát a Yale-ről nemrégiben nevezték ki a CIA új igazgatójává. Ennek a két önjelölt nagyságnak volt pénze, pozíciója és ahogy az elképzelhető, jó pár barátja a magas posztokon. Csupán esze nem volt ennek a két kloákaagyú marhának.

Szinte látni, ahogy ott ülnek, lábukat a nagy diófa íróasztalukra téve és tyúkagyukkal előhozakodnak egy elmélettel, hogyan lehet a reálpolitikában megleckéztetni Szíriát és helyrebillenteni az erőegyensúlyt a Közel-Keleten, az Egyesült Államokat pedig a békehírnök domináns és előnyös pozíciójába hozni. Leszámítva egy apró kis problémát: a két seggfej közül egyiknek, sincs bátorsága vagy gerince ahhoz, hogy mindezt amerikai forrásokból tegyék - és vállalnák a felelősséget azért, amit tesznek.

Adjunk hozzá még valamit ehhez a metternichi koktélishoz. Emlékeztek még, mikor Werner Lantos arra célzott, hogy az összes ilyen ügy a legmagasabb kormány szinteken intéződik?

Azt hiszem, Wernernek részben igaza volt. Amit viszont nem vett észre, hogy ő az egyetlen, akit ebben az ügyben felhasználnak. Hogy hogyan? Egyszerű: hadd szögezzem le, nyájas olvasó, hogy a CIA és a Moszad együtt főzték ki ezt az egész tervet, mely végül lehetővé teszi Izrael számára, hogy háborút indítson Szíria ellen.

Miképpen? Ugyanazon az elven, amit minden harcművész sensei oktat tanítványainak már a legelső nap: mindig használd ki ellenfeled lendületét, mert ez segít abban, hogy legyőzd.

Az oroszok újfent szuperhatalommá akarnak válni. Saját maffiájukat és olyan befolyásos ügynököket használtak fel erre a célra, mint Werner Lantos. Werner azonban kettős ügynök,

Langley-nek is dolgozik. Így aztán, valahol az események folytán a CIA és a Moszad elhatározták, felhasználják Wernert, Ehudot, a ruszkikat és az orosz maffiát arra, hogy nukleáris fegyver előállításához szükséges anyagokat adjanak el Szíriának, és ez volt a terv sarkalatos pontja -Haféz el Assad, ez a nagypofájú seggfej be is kapta a horgot. A CIA és a Moszad mindvégig pontosan tudta, mi történik.

Hogy mi a frász köze van mindennek énhozzám? Elmondom. Emlékeztek még azokra az aktákra, amelyeket Paul Mahon moszkvai irodájából hoztam el? Emlékeztek, hogy volt egy-két dolog azokban, amelyeket akkor még nem értettem. Mint például az a feljegyzés, amelyre Paul ezeket a titokzatos szavakat írta: maffia -fedezék, Agcy/Mos és KR.

Most már tökéletesen értettem, mi állt azon a darab papíron. Paul rájött az Agcy/Mos (a CIA/Moszad) kapcsolatra. A legbefolyásosabb ügynökeiket használták fel és ehhez az orosz maffia volt a fedezék, meglovagolva az oroszok azon törekvését, hogy ismét szuperhatalomként lépjenek a világ színpadára. Mindig is azt hittük, Pault azért gyilkolták meg, mert föltárta az orosz hadsereg és hírszerzés akciói, valamint a maffia közti kapcsolatot. Most viszont világossá lett előttem, hogy Paul valószínűleg kezdte összerakni a nagy kép darabjait - aztán megölték, hogy elhallgattassák, mielőtt még tájékoztathatta KR-t... azaz Kenneth Ross ellentengernagyot és... és ezzel az akciónak lőttek. Kik ölték meg? Az az igazság, hogy akár Lantos, akár Ehud nyomta meg a gombot, amivel elindították Paul meggyilkolását, ez nem számított. A magam részéről már mindketten elítéltek.

Bedugtam Crocker biztonsági telefonkészülékét és tárcsáztam Kenny Ross számát.

- Itt Ross.

- Én vagyok. - Gyorsan összegeztem gondolatmenetemet és következtetéseimet. - Felhívott téged Paul ebben az ügyben?

- Nem.

- De összeáll a kép, nem igaz?

- Össze hát, az biztos. Különösen mindannak tükrében, amiről a főnököt már tájékoztattad.

- Ken... máris beszélnem kell erről a főnökkel.

- Magam is azt hiszem - felelte Ken Ross ádáz hangon. Nem egész két perccel később Crocker volt a vonalban.

Nem vesztegettem az idejét. Még egyszer felvázoltam előtte a dolgokat úgy, ahogy én láttam. Az egyetlen hang, amit hallottam, az Kenny Ross golyóstollának kaparása volt a papíron.

Befejeztem a mondandómat, de másodszor is néma csend volt a válasz. Vártam egész addig, míg végül képtelen voltam tovább várni: - Tábornok?

Hallottam, ahogy felsóhajtott. - Bizonyára igaza van -mondta. - Tekintetbe véve, hogy folynak a dolgok a Fehér Házban, meg azt, ahogy Langley, a külügy és a nemzetbiztonsági tanács bánik velünk, maga valószínűleg teljes egészében rátapintott a lényegre. - Hallottam súlyos légzését. - Azok a hazug, rohadt szemétládák, a kurva anyjukat -mondta a főnök csak úgy magának. - És most? - szóltam közben.

Újabb csend következett. Ezúttal még hosszabban. - Beszéltem a hadügyminiszterrel azután, hogy maga legutóbb felhívta Kent - közölte Crocker tábornok. - Elvittem hozzá az egész anyagot, amit maga lefaxolt nekem, és elmagyaráztam neki, mi is folyik a háttérben. A hadügyminiszter világosan megmondta nekem, többé nem fogja engedni, hogy azok a naiv idióták mindent elszúrjanak. Hadd idézzem szó szerint, amit mondott, Dick, csak hogy kétség se legyen afelől, mit érzett: „Ezek az emberek nemzetünk biztonságát teszik kockára”. - Ezt mondta. És mikor meglátta a maga fax üzenetét arra a... arra... - a főnök most küszködve kereste a szavakat - ...arra a kellemetlen diplomáciai helyzetre vonatkozóan, amit a moszkvai misszióvezető-helyettes jelent,

hát végképp kijött a sodrából. Felhívta a Fehér Házat és elvitt mindent az Elnöknek. De rögvest. Az egyedül fogadta őt a rezidenciáján.

Ez jó hír volt. - És mi történt?

Crocker hangja most zavartan vibrált. - Az Elnök magába roskadt. Tudja, milyen ő... a legutolsó hír az, ami számít neki. És a hadügyminiszter meggyőződött róla, hogy csak ő van ott a szobában. Aztán egy istenverte kézzel írott nemzetbiztonsági jelentéssel a kezében jött vissza a Pentagonba. Csend a vonal végén. Azután... és ez csaknem hihetetlen volt... szinte láttam ahogy Crocker tábornok rám szegezi jobb kezének hüvelyk- és mutatóujját, mint egy negyvenötös Coltot. - Úgy, hogy nyomás dolgozni, Dick! — hangja most erőteljesen és tisztán csengett. — Nem hagyjuk, hogy ezt megcsinálják. Mert helytelen, egyszerűen helytelen, azonfelül meg erkölcstelen is. Kapja el őket, Dick... kapja el őket! És ne hibázzon. De persze csak csendben... feltűnés nélkül. Nem szeretnék senkit sem megriasztani ott Langley-ben. És gyorsan kell dolgoznia, mert holnap ilyenkor, amikor Bárt Wyeth ügye napirendre kerül a kabinetülésen -márpedig napirendre kerül - a CIA igazgatója, a nemzetbiztonsági tanácsadó és a külügyminiszter mind tudni fogják, hogy túljártak az eszközön, hanyatt esnek és az Elnök valószínűleg visszakozik, arra kéri a hadügyminisztert, hogy adja vissza azt a jelentést.

Avi este hat óra harminckor tért haza. Sikerült szereznie két számítógépes modulkárt, valamint egy robbanó telefonkészüléket az AMMAN készletéből.

- Nem kellenének detonátorok? Mert a számítógépeket nem használhatjuk, nem igaz?

Wonder a fejét rázta. - Nem kell. - Azzal beletúrt vörös hajába. - Detonátort tudok rögtönözni.

Viszont szükségünk lesz valamilyen gyújtóanyagra. - Most Avira nézett. - Tudsz olyan helyet, ahol robbanópatront vagy gyutacsot lehet kapni?

Avi töprengő arcot vágott.

Hop, megvan! - Én ismerek... - azzal Wonder vállába boksoltam. - Ott van az az építkezés az utca végén... azok a lakóházak, amelyek mellett eljöttünk útban idefelé.

Wonder arca felderült. - Gyerünk vásárolni - szolt végül és azzal fogta az álkulcs készletét.

- Talán várhatnánk, míg besötétedik—javasoltam. Huszonkettő óra harminc percre már volt két ceruza detonátorunk, három robbanópatron és vagy hat méter gyorsan égő gyújtókanóc.

Miközben Wonder a rögtönzött detonátorokat készítette a konyhában, Avi és én megvizsgáltuk a fegyvereket, a töltött táraikat és összezsomagoltunk minden felszerelést, amit magunkkal akartunk vinni. Wondernek még egy kis időbe telik, míg megfelelően előkészíti a plasztik robbanóanyagot. A telefonkészülékkel már könnyebb dolgunk volt: egyszerű, többfunkciós távirányítója volt. Úgy, hogy lehetett a készüléken csengetést indukálni -mintha bejövő hívás lenne - aztán elhallgattatni.

Ez azért van - magyarázta Avi - mert sok potenciális áldozat megtanulta, hogy a feleségével vagy a gyerekeivel vetesse fel a kagylót. Az eljárás tehát az, hogy az ember telefonál, megvárja, míg az illető személy hangját hallja a vonal másik végén, aztán szétrobbantja annak a kurafnak a fejét.

Vagy alap üzemmódban egyszerűen csak hagyjuk, hogy a telefon kicsengjen, a biztonsági kapcsoló oldásával, azután megnyomjuk a detonátoron a jeltovábbítás gombját.

Miután a robbanóanyagok problémáját így megoldottuk, már csak egy apró gondunk maradt: hogyan helyezzük el őket. Őszintén szolva úgy gondoltam, nincs sok választásunk. Nincsenek hivatalos dokumentumaink, amelyek segítségével Cipruson át eljutnánk Libanonba, márpedig katonai segítség nélkül a tengeren át titokban megközelíteni... az bizony nehéz lesz. Azonfelül az efféle taktikai manőverhez idő kell... és pont időből állt igen kevés a rendelkezésünkre. Fogtam Avi egyik nagyterjedelmű légítérképét és kiterítettem a padlón.

- Repülővel megyünk - közöltem, majd ujjammal végigkövettem a legmegfelelőbb útvonalat.

- Hogyan? - kérdezte Avi zavartan.

- Leugrunk ejtőernyővel, elvégezzük a dolgunkat, aztán ahogy tudunk eltűnünk onnan, bármilyen módszerrel. -Azzal odafordítottam felé a pilótatérképet, hogy jobban lássa. - Ide kell mennünk. Ha szerzünk egy gépet, ami felvisz minket ötezer méter magasra, akkor itt leugorhatunk - azzal egy pontra mutattam a céltól huszonöt kilométerre nyugatra -, innen aztán majd odavitorlázunk.

Avi a fejét rázta. - Nem értem.

- Nagy magasságból ugrunk le... paplan ejtőernyőkkel és vitorlázunk. Olyan öt-hat kilométerrel a cél előtt érünk földet, a fennmaradó távot gyalog tesszük meg.

- Dick... - Avi arca most pánikot tükrözött és ez nekem egyáltalán nem tetszett.

- Mi van?

- Ez az ejtőernyőzés, ettől kicsit ideges vagyok.

- Ugyan miért... hisz kijártad az ejtőernyős iskolát. - Láttam már Avit egyenruhában. A sráfjai fölött viselte az ejtőernyős ezüst szárnyakat.

- Ötször ugrottam - szólt Avi -, mindössze öt ugrás kellett, hogy megkapjam az ezüst szárnyakat. És mindegyik automat ugrás volt.

- Automat?

- Hát csak be kellett akasztani a kioldózsínórt, még a gépben...

- Tehát bekötőzsínórral ugrottál.

- Úgy van - azzal Avi nagyot nyelt. - Utáltam az egészet, alig vártam a legutolsó ugrást.

Szabályosan verítékezett. - Dick, engem mindig úgy kellett kidobni abból a rohadt gépből. De komolyan. Valaki mindig felkapott engem és kilökött az ajtón.

- Egy francokat.

- Mondj amit akarsz, de mindegy mit mondasz, soha nem ugrottam ki magamtól.

Erre nevetnem kellett. Itt volt az az ember, aki egy úttorlasznál egy csapat ellenséges fickónak kidumálta magát, anélkül, hogy elvesztette volna hidegvérét. Egy ember, aki fél tucat olyan országban hajtott végre akciókat, ahol elevenen megnyúzták volna, ha tudják, ki ő. És kellőképpen legyőzte félelmét ahhoz, hogy megcsinálja azt az öt ugrást és viselhette az ezüst szárnyakat. Most meg itt majrézik a nagy magasságból történő irányított ugrás miatt.

- Nem rajtad nevetek, Avi... nem...

- Akkor sem tölt el nagyobb örömmel, hogy olyasmit csináljak, amit még sohasem tettem. A francba is, Dick, hiszen sohasem ugrottam paplan ernyővel.

Ebben igaza volt. Egy dolog kiugrani egy gépből ezerötszáz, vagy kétezer méter magasságból, bekötőzsínórral és szépen lebegve földet érni egy erre a célra kialakított zónában, ahol előzőleg felmérték a szélviszonyokat. És egészen más kiugrani egy gépből éjszaka olyan időjárási viszonyok mellett, amit előre nem tudunk. Aztán földet érni ellenséges területen. A dolgokat pedig tovább bonyolíthatja Murphy úr olyankor, mikor az ember megpróbál nyolc, kilenc sőt tíz mérföldet lesiklani.

- Még van idő gyakorolni - vetette közbe Wonder. Most jött le odafentről és a vállam fölött vizsgálgatta a térképet. -Sok ejtőernyős klub van errefelé?

-Igen, van, de...

Egy intéssel elhallgattattam. Jól láttam, mi rejlik Avi pillantásában. Semmi esély arra, hogy megtanulja a nagy magasságból való ugrás és lesiklás művészetét. Különösen nem az elkövetkezendő huszonnégy órában. Úgy látszik, Murphy ma este is csatlakozott hozzánk.

De néha a megoldás oly egyszerű, nyájas olvasó, hogy nem is jövünk rá azonnal. Most tenyeremmel a térképre csaptam. - Fogjuk egyszerűre, ostobák... Avi majd velem ugrik.

Az izraeli ismét zavartnak látszott.

- Ha vannak civil ejtőernyős iskolák itt Izraelben, akkor vannak tandem ernyőitek is. Ezeknek másfélszer akkora a felületük, mint a normál ernyőknek, úgy, hogy elbírják a többlet súlyt. - Azzal Avira vigyorogtam. - Aztán meg őszintén szólva valószínűleg nem nyomsz többet, mint a hátizsákom, azaz lehet, hogy csak egy szimpla ernyőre lesz szükségünk ahhoz, hogy együtt ugorjunk.

- Most ne viccelj, Dick.

- Avi, az egész egyszerű. Beakasztjuk magunkat, a te hevedered az enyémhez lesz csatolva, aztán kiugrunk a gépből és én biztonságban földre teszem a seggedet.

- Na de...

- Leche la azalel - eredj a pokolba! - Avi a szemét forgatta, majd felnyögött, aztán felsóhajtott. Légzése szaporábbá vált. Mégis tudtam, Avi meg fogja csinálni. És ő is tudta.

- Oké, ha tényleg ezt kell tennünk, akkor inkább felhívom Kobyt.

- Ki az a Koby?

- Egy őrmester ismerősöm. Pár évvel ezelőtt ugyanabban az egységben szolgáltunk. Van egy farmja nem messze Zichrontól.

- Na és?

Nem értettem, milyen jelentőséggel bírhat, amit Avi mondott.

- Zichron — Zichron Yaakov — angolul azt jelenti, Jacov emlékére. 1886-ban építette Rotchild báró. Olyan huszonöt kilométerre délre van Haifától. Van ott egy kis ejtőernyős iskola... sport ejtőernyőzés céljaira. Zichron magasan fekszik egy hegyen, mely a tengerre néz. Koby pedig pilóta is... minden lehetőséget megragad, hogy repülhessen a Binyaminai ejtőernyős iskolában. Wonder megismételte. - Binyamina?

- A következő város Zichrontól délre - magyarázta Avi. - Koby eredetileg a légierőnél szolgált. Nagyon szerette, de közölték vele, nem rendelkezik megfelelő képességekkel ahhoz, hogy harci pilóta legyen, úgy, hogy kirúgták.

- Mit értesz az alatt, hogy „megfelelő képességek”?

- Túlságosan agresszív volt. A légierő személyiségvizsgálati tesztjén kigolyózták. Utálta a tiszteket. Ezért az volt a szokása, hogy jól megruházta őket. Úgy, hogy áthelyezték a szárazföldiekhez és kommandós lett... találkoztam vele Saye'eret Egozban.

Kobyt máris megkedveltem, mi több, kedvem lett volna bemutatni őt egy pár tisztnek... kezdve Pinckney Prescottnak, a Ganénak. - Hívd fel. El tudod neki mondani, mit akarunk, anélkül, hogy részletekbe mennél? - Nem szerettem volna bárki figyelmét is felkelteni, arra az esetre, ha lehallgatnak minket.

- Persze. Csupán az a kérdés, mikor akarunk menni.

- Ma este.

- Ilyen hamar?...

- Avi, nincs vesztegetnivaló időnk. Te is tudod jól és én is. A főnököm azt akarja, cselekedjünk... máris. Azonfelül meg Jeruzsálemben vagy Washingtonban valaki rá fog jönni, miben is mesterkedünk. Így hát azelőtt kell cselekednünk, mielőtt bármit is tenni tudnának. És ha sikerrel járunk, majd megtalálják a módját, hogy jó színben tüntessenek fel minket. De ha elbasszuk... mi végül is feláldozhatóak vagyunk, nem igaz?

Avi vállat vont. - Nézd, végül is sosem akartam tataluf lenni... azaz dandártábornok.

Felnevettem. — Hát akkor mit akarsz? - Ügy látszik, Avit és engem ugyanolyan fából faragtak: az a durva fajta voltunk, akik kevésbé mutattak jól csillagokkal, mint inkább sebhelyekkel. Azon a napon, mikor letettem a tiszti esküt jól tudtam, sohasem érek el magas rangot. Az igazság az, hogy ebben ki is egyeztem saját magammal. Olyan tiszt lett belőlem, aki arra termelt, hogy

kommandósokat vezessen csatába... és akiből nem lesz hadműveleti főnök vagy egy flotta parancsnoka. - Na, halljam?

Avi válasz helyett odament a telefonhoz, felkapta a kagylót és emlékezetből tárcsázott egy számot. Az elkövetkezendő négy perc beszélgetéséből mindössze az első két szót értettem - „Koby, szia”. A többi számomra érthetetlen volt. Avi most letette a kagylót. Felém fordult forgószekéjében és győzedelmesen emelte fel hüvelykujját. - Indulunk - közölte.

01 óra 00 perc. A kocsival behajtottunk a kapukon belülre, hogy titokban pakolhassunk fel. Avi persze felment az emeletre. Mikor visszajött, azt mondta. - Mikky azt üzeni, „Shalom”.

- Remélem, ugyanezt mondtad neki — mondtam.

- Hát persze. - Most megvakargatta a kutyák füle tövét. - Tovim klavim... jó kis kutyák... - azzal térdével tartotta őket vissza, nehogy kiszökjenek a bejárati ajtón. - Azt hiszik, itt az idő a reggeli sétára - magyarázta. Aztán megint héberül beszélt a kutyákhoz, végül becsukta az ajtót. — Azt mondtam nekik, hogy majd ha visszajövök - közölte. - Na, gyerünk, gyerünk... hava na mohom.

01 óra 54 perc. Utunk nagy részét csendben tettük meg. A forgalom gyér volt, mindössze néhány teherautó és egy-két magányos személygépkocsi haladt a főútvonalon, miközben elszáguldottunk Netanya mellett. Az úti jelzőtáblákon olyan neveket olvastam, melyeket először az apácáktól tanultam meg még a régi szép időkben a Szent László Magyar Katolikus Iskolában: SHEHEN - 114 KM. MEGGIDO - 64 KM. NAZARETH - 142 KM. Haderától délre, ahol a halogén lámpák narancssárga fénysugara a tengerparton álló hatalmas erőmű két óriási kéményét világította meg, Avi lehúzott egy kisebb, kivilágítatlan országútra. Farmok és kis falvak mellett húztunk el. Egy helyen a kocsi belseje friss trágya átható szagával telt meg. 4- Kacsafarm - mondta Avi mintegy magyarázatképpen.

Néhány perccel később az országútról egy jelölés nélküli földútra kanyarodtunk le. A kis kocsi a göröngyökön döcögött, melyek a kipufogódobot karcolták, miközben lassan hajtottunk felfelé egy sor S-kanyaron át, egyre magasabbra és magasabbra. A levegő most sokkal hűvösebb lett. - Nézzétek... - mutatott Avi egy pontra. Egy kisebb szarvas állt ott előttünk, megbabonázva a fényszóróktól. - Már majdnem ott vagyunk - közölte Avi, azzal felpörgette a motort, mire a szarvas megugrott, be a tüskés bozótok közé.

02 óra 05 perc. Az út kisimult és egy széles, lapos síkságra jutottunk. Miközben a kocsi fényszórói az előttünk fekvő területet pásztázták, észrevettem, hogy egy leszállópálya végéhez érkeztünk. A távolban egy sor hangárt láttam, az oldalukon hatalmas héber feliratokkal. Kettő közülük ki volt világítva. Egy furgon parkolt a kisebbik hangár mellett. Avi odahajtott és leparkolt a furgon mellé, leállította a motort, majd kimászott, nyújtózkodott és ásított egyet. Wonder és én ugyanezt tettük. - Most hol vagyunk? - Egy kis várostól északra, melyet úgy hívnak, Binyamina. Ez egy magánreptér... többnyire mezőgazdasági repülők vannak itt, melyeket a farmerek bérelnak ki. De Koby is innen repül, itt veszi fel az ejtőernyős iskola ugróit. Besétáltunk a hangárba és máris otthon éreztem magam. Igazi repülés hely volt ez, hosszú asztalok az ejtőernyők összehajtásához a helyiség egyik végében, irodák és raktárak a másikon. Egy ötvenes éveiben járó, hatalmas medveszerű férfi állt ott, arca napbarnított és épp egy égszínkép paplanernyőt hajtogatott össze. Olivazöld repülősruha volt rajta, ingujját feltűrve izmos alkarjain. Derekán egy fekete műanyag fegyvertartó öv volt, arról pedig egy pisztolytáska lógott és láttam, amint a könnyen felismerhető Browning High Power pisztoly markolata kandikál ki onnan. A férfi felpillantott, arcán széles mosoly terült szét. - Avi, ahlam. - Shalom, Koby.

Csak néztem, ahogy azok ott ketten összeölelkeztek, ugyanúgy, mint mi harcosok tesszük, hosszú távollét után. Avi most odavezette hozzánk a bajtársát.

- Koby... ez itt a barátom, Dick Marcinko... ő az az amerikai, akivel Libanonban dolgoztam. Dick, ez itt Koby Shongrom.
Koby hatalmas keze bivalyerős volt, úgy szorította meg az enyémet, mintha egy kovács fogója lett volna.

- Örülök a találkozásnak, tiszt úr - dörögte igazi őrmester módjára, hiszen az volt, kék szemének pillantása rezzenéstelenül fúródott láz enyémbé. - Avi azt mondja, maga jó ember... még ha nem is visel stráfokat.

- De viseltem.

- Igazán? Helyes... remélem, nem felejtette el, mit jelentenek azok.

- Igyekszem nem elfelejteni.

- Jó. - Most Avi felé bökött hüvelykujjával. - Ó sem felejt el soha. Ami azt illeti, még mindig úgy néz ki, mint valami vézna káplár... gondolom. Mikky nem ad neki eleget enni... de azért még mindig be tud surranni bárhová és elintézni a dolgát, még a tisztai vállpántjaival is. - Koby most beletúrt jókora kezével vaskos, szürkülő hajába, aztán Wonderra nézett, aki ott állt a jobb vállam mögött. - Na, és maga, gingi, maga is meg tudja ezt csinálni?

Wonder tartózkodóan mutatkozott be. Koby tetőtől talpig végigmérte. - Az a benyomásom, elboldogul ő is - mondta most csak úgy magának -, azonkívül meg... kedvelem a gingiket. Nekem is van kettő. - Azzal Avira nézett és nevetésben tört ki.

- Mi a franc az a gingi? - Wonder arca most ingerültséget tükrözött.

- Azt jelenti, vörösfejú - magyarázta Avi. - Volt nálunk egy mondás a hadseregben... az, hogy háború után sok gingi gyerkőc születik, mert hát... szóval érted... berozsdásodott a pöcsünk a hosszú távolléttől.

- Na igen, az én családommal ez már szinte természetes - felelt Wonder. - Skótok vagyunk, ha nem tudnátok.

- Kedvelem Ja skótokat - szólt Koby. - Jó piát csinálnak... zsidó piát... a J&B-t.

- Na idehallgass, öcsi... - mondta Wonder. Két keze ökölbe szorult és/egy lépést tett Koby elé. Avi most Wonderre nézett. - Csak ugratott - mondta neki.

Wonder várt három-négy másodpercet. - Jó, tudom, - felelte.

Koby egy szekrényre mutatott ott a háta mögött. - Ott vannak az ejtőernyők - közölte. - Már össze vannak készítve, de tudom, hogy ti is össze akarjátok pakolni még egyszer. - Aztán azt mondta - természetesen Avi kivételével. - Azzal megveregette a vállamat, ettől egy pár centit előre billentem. Mondom nektek, ez a férfi erős volt. - Ha nem tudnák, Avi nem kedveli a magasságokat. Nem tudom, mit rontottam el, hogy szabadulni sem tudtam tőle az első ugróleckéje alkalmával, de valamit nem jól csinálhattam. Már a második nap rájöttem, az én dolgom lesz, hogy végigcsináltassam vele az egészet és megkaphassa az ejtőernyős jelvényt.

Most Avira pillantott, akinek láthatólag vörösebb lett az arca. - Úgy, hogy minden ugráskor kidobtam a gépből - kezdte vihorászva Koby. - Először egy régi Dakotával repültünk, aminek levehető ajtaja volt. Az ujjlenyomatai rajta maradtak az ajtónyílás peremén, annyira szorította. - Az izraeli most hátraszegte a fejét és harsányan kezdett kacarászni - minden egyes ugráskor.

Felkaptam őt... - azzal Koby most utánózni kezdte a mozdulatot -, aztán kidobtam. - Két karja most nagy ívben lendült előre. - A zuhanás közben végig üvöltött: „Te ben zonaaaaaal - Aztán amikor felszálltunk a Herkulesre, hát tudjátok...

- Koby... shtock... elég - vágott közbe Avi. - Elmondtam neki az egészet, úgy, hogy tudja... jól tudja. Hagyd már abba.

- De hát olyan röhejes volt... - az a helyzet, hogy ha Avi ugrani fog, gondja legyen rá, hogy ő ugorjon elsőnek, ellenkező esetben maga csak egyedül ugrik, ő pedig majd integet a gépről, hogy „shalom litrahot” azaz jó utazást.

- Értem.

- Na, rendben, tiszt uram, mi a terve? Elmagyaráztam neki, hogyan szeretnék ugrani. Az izraeli a fejét rázta. - Avi ezt nem tudja megcsinálni. Nincs rá kiképezve.

- Tudom. Ezért fogunk ketten együtt ugrani.

Koby harsogva nevetett fel. - „Shiga-on - fantasztikus ötlet”. - Ismét rám nézett, ezúttal a tisztelet némi szikrájával. - Azt hiszem, maga valaha őrmester lehetett.

02 óra 50 perc. Wonder és én újra összehajtogattuk az ernyőket, amelyekkel majd ugrani fogunk, aztán gondosan átvizsgáltuk a szíjakat. Régi ernyők voltak, de gondosan karbantartották őket. A tandem ernyő egy nagy, kilenc szelvényes Vector volt, a sport változat. Én katonai Vectorral ugrottam már, és jól lehetett kezelni. A fegyverek csőszárait lefedtem ragasztószalaggal, nehogy föld kerüljön beléjük, amikor talajt fogunk. Betöltöttük a tárat és betettük a magunkkal hozott szatyrokba, ezeket pedig ragasztószalaggal zártuk le. Wonder átadta nekem a robbanóanyag és a detonátorok felét. Sosem szabad, hogy egyetlen ember vigye az összes robbanóanyagot, mert ha bármi történik is az illetővel, akkor a célponthoz érkezve nem tehetünk mást, mint hogy ujjunkat a célpontra irányítjuk és azt mondjuk: Bumm.

Koby elvitt, hogy megnézzem a repülőgépet, amiről majd ugrunk. Egy régi Arava volt. Az izraeliek a hatvanas évek végén építettek először Aravákat. Rövid pályán tudtak fel és leszállni. A nyolcvanas években sokat láttam ilyet Hondurasban és El Salvadorban, utánpótlást szállítottak a csapatoknak, és kétszázötven méter hosszú, göröngyös föld leszállópályán landoltak, melyet bulldózerrel vágtak ki a dzsungelből, mindössze néhány órával a repülőgép érkezése előtt. Tizenhét ejtőernyőst képes szállítani. De remekül megfelelték a levegőben való tankoláshoz, meg a tengeralattjárók elleni harchoz. Ám ami a legjobb volt, hogy oxigént tárolt a gép személyzetének és az ejtőernyősöknek is.

Hétezer-ötszáz méter magasan tudott repülni.

A problémán csupán az volt, hogy bár a repülőgép oxigént tárolt, Avi nem volt teljesen meggyőződve arról, hogy az ejtőernyős iskola négy hordozható oxigéntartálya megfelelő állapotban van. Kobynak fogalma sem volt arról, mennyi oxigén van bennük és milyen állapotban vannak.

Néha azonban az a helyzet, barátaim, hogy egyszerűen csak menni kell. És ez most ilyen helyzet volt. Azonfelül ma éjjel semmiképpen sem ugrunk hétezer-ötszáz méter magasságban. Úgy számoltam, hogy olyan tíz mérföldet fogunk vitorlázni, és tekintetbe véve a térképeket, amelyeket Koby mutatott, meg az izraeli légierő időjárás-jelentését, amit lehallgatott, olyan négyezer-nyolcszáz méterről ugrunk. Ez csak egy mérföldnyivel több, mint az oxigénpalack nélküli biztonságos ugrási magasság.

Biztonságos magasság? Na igen... az a helyzet, hogy háromezer méter magasságban olyan mínusz négy Celsius-fok van. Négyezer-nyolcszáz méteren pedig már mínusz húsz. Most ehhez még hozzávesszük a szélhatást - a repülőgép sebességét - valamint a páratartalmat, abból könnyen kiszámíthatjuk, befagy a seggünk luka.

Ha valódi kommandós módra akarjuk végrehajtani, ahhoz fel kellene szerelkeznünk hőszigetelő alsó ruházattal, szigetelt védőszemüveggel, vastag kesztyűkkel és egyéb védőfelszerelésekkel. Ma éjjel csak az ejtőernyős öltözékünk volt, könnyű Nomex kesztyűk, műanyag sisakok és védőszemüvegek.

De inkább az oxigén miatt aggódtam. Háromezer méter fölött a hypoxia komoly problémát jelenthet. És ez sokféle módon nyilvánul meg - a legáltalánosabb tünet azonban az álomosság, a lassú reakcióidő, az izmok feletti uralom elvesztése, látási zavarok és a részegséghez hasonló zavaros gondolkodás. Nagyjából olyan, ahogy Steve Wonder érzi magát egy városban töltött éjszaka után.

Vajon tele vannak az oxigénpalackok, vagy üresek? Hogy állapíthattam volna meg? Erre is van megoldás, barátaim - amit Roy Henry Boehm, a kommandósok keresztapja tanított meg nekünk. „Önts meleg vizet az oxigénpalackokra” - mordult egyszer Roy a kommandós tanítványaira... köztük rám - „aztán ahol a palackon hőmérsékletváltozást észlelsz, ott van az oxigénszint.”

Na de Roy, int van ha olyan helyen vagyunk, ahol nincs meleg víz?

- Hát akkor improvizálni kell - szólt Roy, a keresztapa. - A francba is... ha kell, rápisáltok. Mert sokkal jobb egy húgy-szagú palack, mint egy halott kommandós.

Most Kobyra néztem. - Van itt valahol meleg víz? - Megkönnyebbültem, mikor igenlően bólintott és a csapra mutatott.

Hat perccel később tudtam, hogy az oxigénpalackok kétharmadig voltak tele - több mint elég ahhoz a távhoz, amit meg akartunk tenni. Újabb jelentős problémát oldottunk meg azzal, hogy hoztuk a két Magellán iránykeresőt. A repülő térkép segítségével a billentyűzeten beüthetjük az úti célt és a Magellán leolvassa a helyzetünket egy NAVSTAR műholdról, pontosan jelzi, hol vagyunk célponthoz képest és így tartani tudjuk az útvonalunkat. Természetesen a Magellán leolvasása, teljes sötétségben való ereszkedés közben másodpercenként ötméteres sebességgel igencsak komoly feladat. De ezzel ráérünk később foglalkozni.

A legnagyobb gondot maga a repülési útvonal jelentette. Nem sok az időnk, de azért dióhéjban hadd magyarázzam el ezt is. Az Izrael, Libanon, Szíria és Jordánia fölött elrepülő gépek útvonala korlátozott. Vannak keskeny légifolyosók, melyek világosan ki vannak jelölve minden polgári repülő pilóta térképén, úgyszintén ott áll a figyelmeztetés a térképeken, mely arra hívja fel a figyelmet hogy a letérés ezekről az útvonalokról SZIGORÚAN TILOS! Ez más szóval azt is jelenti, hogy a kijelölt légi folyosóról való letérés azzal járhat, hogy a gépet lelövik.

Figyelmeztetés nélkül. Nincs olyan hogy „jaj, bocsánat”.

Hát most nézzük meg a térképet. Tőlünk keletre ott volt Izrael két legnagyobb és legjobban védett légibázisa, a Ramat Dávid és a Meggido. Északra ott volt a haifai polgári/katonai reptér. Lehetőségeink tehát némiképpen be voltak határolva.

És az összes turistajárat, mezőgazdasági gépek és ejtőernyős iskolák gépei számára a térképen ki volt jelölve egy szűk észak-déli irányú folyosó Binyaminnától, ez pedig a Ramat Dávidtól tíz kilométerre nyugatra fekvő domboktól a tenger egy öt kilométeres sávjáig terjedt.

Koby jókora mutatóujjával bökött a térképre, Binyaminnától nyugatra. - Itt lesz a legjobb - mondta most - felszállunk, aztán visszakanyarodunk délnek, majd a fennsík mellett leszólitok és végigsiklotok a víz mentén, olyan kilenc-tíz kilométert. A hadsereg normális esetben ezen az útvonalon megy Libanonba, aztán ha a rádió ki van kapcsolva, az Aravát összetéveszthetik egy Sde Dov-beli járattal.

Sde Dov - talán emlékeztek - egy kis leszállópálya Tel-Avivtól északra, ahonnan a Moszad legtöbb titkos járata indult. És ezek rendszerint nem azonosítják magukat a légi irányításnak. Avi mutatóujjával végigkövette az útvonalat. Pergő héber beszédéből úgy vettem ki, egyetértett Kobyval. Avi most hozzám fordult. - Igaza van... alacsonyan fogunk szállni, egész a víz fölött, míg el nem hagyjuk Nabatiyehet, aztán a szárazföld felé fordulunk, elhúzzunk az olajtárolók mellett a Nahr el Zahni csővezeték közelében, aztán fel a völgybe, ahogy azt 93-ban tettük. Számomra mindez üres locsogás volt. 93-ban ellopott Tomahawk nukleáris rakétákat üldöztem a Csendes-óceánon a Red Cell-lel. Avi látta arckifejezésem és magyarázatba fogott. - Még a kilencvenes évek elején komoly gondjaink voltak a rosszfiúkkal - közölte. - A szíriaiak megengedték vagy fél tucat Hezbollah sejtnek, hogy a demilitarizált zónából indítsanak akciókat, olyan húsz kilométerre Qiryat Shemonától... egy sereg katyusával. - Tudtam, hol van Qiryat Shemona: Izrael területének legészakibb városa és a leginkább kitett az ellenséges rakétatámadásoknak.

Most Koby is bekapcsolódott a történetbe. - Az ENSZ a déli útvonalon végig jelérzékelőket állított fel, csak hogy távol tartson minket. - Most gúnyosan törtek belőle elő a szavak. - Az a kurva ENSZ mindig is azoknak az oldalán állt. -Koby most egy hosszabb, jóval nagyobb kerülőt leíró útvonalat követett ujjával. - Úgy, hogy északról jöttünk be... itt... ahonnan a legkevésbé vártak minket. Megkerültük őket aztán a tenger felől repültünk be, le a völgybe és hátbakaptuk őket.

Mindkét hüvelykujjamat mutattam Koby felé. - A klasszikus hátbatámadó hadművelet.

Koby vigyorgott. - Kinyírtuk az összes Hezbollahot, akárcsak a szíriai tanácsadóikat meg az őket támogató orosz zsoldosokat is. A határvidék ismét csendes volt vagy hét hónapig.

Úgyhogy a gyerekeknek nem kellett menedékhelyen tölteniük az éjszakát bombaveszély miatt.

Eltűntek a katyusák. A telelem véget ért. - Most megveregette Avi vállát.

Tetszett nekem, hogy ez a férfi értette a dolgát. A teljes sikerre tort, - Ma éjjel egy kicsit hasonlóan csináljuk... bár most északra leszünk a célpontotoktól - közölte. A Ken Kosstól kapott koordinátákat beütöttem a Magellánba, vártam, míg a kijelzőn megjelennek az adatok, aztán odamutattam Kobynak.

A nagydarab izraeli egy papírlapra jegyzetelt, azután a pilótatérképen húzkodott vonalakat. Pár pillanattal később odahívott az asztalhoz. - Na, tiszt uram, mi a véleménye?

Olyannyira egyszerű volt, hogy működnie kellett és ezt pontosan így is mondtam meg neki. -

Szóval csak fogd egyszerűre, te ostoba - ismételtem neki a Kommandós parancsolatot.

- Aha, ez tetszik. Tudod, nálunk is van egy mondás az izraeli hadseregben, amely majdnem ugyanezt jelenti. így hangzik: „A legjobb sokszor a jó ellensége”.

Pontosan értettem, mit jelent ez. Az ember előáll egy tervvel... mégpedig egy jó tervvel, figyelembe véve az időkorlátokat, taktikai korlátokat és egyéb operatív buktatókat. Egy véghezvihető terv... olyasmi, ami sikerre visz. Aztán valaki ott a parancslánc végén, a gallérján sok csillaggal egyszerűen ideállít; azt mondja, várj. Miért? Mert a szakértői már dolgoznak egy sokkal jobb terven. Mire mit tehetsz?... leál, marad és vársz. És közben soha vissza nem térő lehetőségek vesznek el. A saját terved már ki is van löve.

Végül aztán lehet, hogy szert teszel arra a stratégiai fölényre, amit a szakmai stáb kidolgozott... taktikailag azonban el van baszva az egész. A túsok addigra meghalnak. És most már hiába vágy előnyben a legjobb, legmodernebb felszereléssel, mert már semmit sem fog használni... hisz nincsenek már ott a rosszfiúk, akik ellen bevethetted volna. És hiába állnak rendelkezésedre a legfrissebb információk, az egész akció füstbe ment, mert sokáig kellett várnod. Ergo?

Emberéletek estek áldozatul, mert ott kellett ülnöd a seggeden és várnod a legjobbra, holott móresre taníthatad volna a rosszfiúkat csupán a jóval.

Ma éjszaka azonban ismét „egyszerűre fogjuk”. - A jót fogjuk választani. Egy francokat... ha kell, ezúttal a közepes is megfelel. Azt használjuk, amink van és azt tesszük, amit tennünk kell. De mindenáron győzni fogunk.

21. FEJEZET

03 óra 23 perc. Sima startunk volt. Koby kioltotta a gép külső világítását, mihelyt behúzta a futóművet, és alacsonyan repültünk egy sötét folt felett, mely Koby szerint banánliget volt. Most balra döntötte a gépet. Odacsusszantam a másodpilóta ülésére. Koby most odanyújtott egy pilótatérképet és egy vörös fényű ceruzalámpát.

- Itt lesz majd egy kis gondunk - közölte és mutatóujjával egy kék nyomvonalra mutatott a tenger felett. A-lámpa vörös fénye egy sötétkék körvonallal határolt szabálytalan alakot világított meg, a

vízmélységi jelzések mellett. Az alak Haderánál kezdődött, és közvetlen a libanoni határtól délre ért véget. - Katonai zóna - magyarázta Koby. - A mieink rendszeresen pásztázzák ezt a területet, hogy lefűleljék a tenger felől érkező terroristákat. A haditengerészetünk passzív jelérzékelőket helyezett el, a tengerészet kommandós őrházai is ott cirkálnak és néhány fajta elektromágneses bóját is kitelepítettek.

- Akkor mi lesz a megoldás számunkra?

- Most leereszkedek 15 méterre, hogy elrepüljünk a jelérzékelők vonala alatt, tiszt uram. Egy dolog nekünk kedvez... a hadsereg inkább a kelet vagy dél felől érkező gépek miatt aggódik. Mi meg észak felé repülünk, még pedig ugyanúgy, ahogy a mi fiaink repülnének abban az esetben, ha valami akciót terveznének ma estére... szóval lehet, hogy nem kérdeznek tőlünk semmit. - Most jobbra döntötte a gépet és el-siklottunk a part fölött.

- Körülbelül mikorra érkezünk az ugrási helyhez? - kérdeztem, a térképet tanulmányozva.

- Jó kérdés — Koby most elvigyorodott. - Ma éjjel úgy repülünk, hogy... na hogy is mondják az amerikaiak?... szóval nadrágféken. Ha csak figyelem a rádiót, jeleket sugárzók, ha pedig én adok, akkor is jeleket sugárzók. Úgy, hogy repüljünk csak nyugodtan, és akkor a gép talán maga árulja el azt, amit tudnom kell abból hogy miként engedelmeskedik, meg hogy milyenek a szélviszonyok. Ha mégsem, akkor... insallah... minden Isten akarata szerint történik.

- Szóval azt kérdem, körülbelül mennyi idő múlva érkezünk a célponthoz?

- Maga is olyan, mint minden tiszt... mindent tudni akar... - az izraeli most felnevetett. - Na rendben, tiszt uram, mondjuk olyan ötvenöt, de legfeljebb hatvan perc múlva... a körülményektől függ. Nézze, Dick, a rövidebb útszakaszon olyan kétszáz vagy kétszázharminc kilométeres sebességgel haladunk. A hosszú útszakaszon viszont olyan háromszázharminc-háromszáznegyvennél. Most húsz-huszonegy perce vagyunk a levegőben. Kétszázhatvan kilométeres sebességgel haladunk... aztán a szél és egyéb viszonyoktól függően megyünk tovább gyorsabban vagy lassabban. De hát magának van aranycsillag a vállán, úgy, hogy a számtant magára bízom. Én csak őrmester vagyok és csak repülök.

Néhány percen át a szélvédőn bámultam ki, aztán felálltam az ülésből és indultam hátra. Ugyanaz a kép fogadott, mint minden más alkalommal a repülőutaknak ebben a szakaszában. Az emberek, ahol helyet találnak, ott pihennek. Wonder az egyik hátizsákon pihentette a fejét. Avi elnyújtózkodott a géptörzs két oldalán húzódó ponyvák egyikén.

Megbökdöstem őket a cipőm orrával. - Gyerünk, ellenőrizzük le mindent - mondtam nekik.

Wonder felnyitotta egyik szemét. - Ünneprontó vagy -azzal felült, majd talpra állt. Avi úgyszintén. - Na, oké, főnök, mi a terved?

Jó kérdés volt. Megvolt a hely, hogy hová megyünk. De aztán nagyjából ez volt minden. Vajon hány ellenséggel találjuk magunkat szembe? Ki tudta. És mi a helyzetük?... fogalmunk sem volt róla. Megerősített állásaik vannak? Ha igen, kiktől kaptak erősítést? Szíriaiaktól? Vagy zsoldos katonáktól?

Mindezek a negatív rovatban foglaltak helyet. Azért volt némi előnyünk is. Mert ugyan ki a franc számít ránk az éjszaka kellős közepén? Annak a kurva Szíriának a kellős közepén senki.

Damaszkusztól negyven rohadt kilométerre biztos hogy nem.

Nos hát, kedves barátaim, hadd meséljek el egy történetet, miközben Avi, Wonder és jómagam átvizsgáljuk felszerelésünk minden darabját, hogy meggyőződjünk róla, Murphy nem szúrt ki velünk azóta, mióta mindent összepakoltunk.

Még 1990 decemberében, amikor a mocskos, szőrös szlovák seggemet bezárták Petersburgba, Virginiában, a rossziúk szövetségi börtöntáborába, régi barátom, Anthony Vincent Mercaldi ezredes, a katonai hírszerzéstől eljött hozzám látogatóba. Diétás Pepsi ivás és piteevés közben megkérdezte, nem lenne-e kedvem két hétre otthagyni rendkívül jövedelmező, 98 cent órabért

fizető munkámat a börtön kábelüzemében, ahol a hadügyminisztérium számára készítettem elektromos kábelkötegeket. Elmagyarázta, hogy ez alatt az idő alatt egy kisebb egységet kellene kiképezni -mindössze nyolc embert - mely önkéntesekből állt össze. Majd ha befejeztük a kiképzést, akkor mind felmászunk egy C-141 StarLifter gépre, aztán elröpülünk egy meg nem nevezett helyre a Közel-Keleten. Onnan majd a csapatommal beszivárgunk Bagdadba, és itt olyan csetepatét adunk majd elő”, amilyen különleges hadviselésre kiképzett harcosoknak talán egyszer vagy kétszer adatik meg az életükben - persze csak ha nagyon, de nagyon szerencsések. Aztán azoknak, akik közülünk életben maradnak, meg kell találnunk a módját, hogy ki is jussunk onnan, magyarázta Tony.

Na már most, a nagyokosok ott a Különleges Hadműveleti Parancsnokságon, lenn Tampában már elő is álltak egy operatív tervvel ehhez az akcióhoz. A terv elkészítői között volt három-négy ágyas professzor, nyolc középszintű tiszt, akik még életükben nem néztek szembe egy MP-5-össel, meg egy csomó nevesincs ezredes, akik igencsak áhítoztak a dandártábornoki csillagra. Előrejelzéseik szerint az egység vesztesége olyan kilencven és száz százalék között lesz. Barátaim, ez aztán a remek esély, legalábbis véleményem szerint, ha tekintetbe vesszük azt a lehetőséget is, hogy az egység egy kivégzőosztag előtt köt ki. Nekem azonban más elgondolásaim voltak. Ugyanis egy kezemen meg tudom számolni, hány emberemet vesztettem el csata közben. És hogy csak ilyen keveset vesztettem, annak az volt az oka, hogy soha nem hagytam, hogy mások készítsenek helyettem tervet. És azt sem, hogy más határozza meg, mennyit kockáztathatunk.

Úgy, hogy a diétás Pepsimel koccintottam Tonyval, sok szerencsét kívántam neki és azt mondtam: - Kösz, de nem.

Most azt gondolhatnátok, hogy amit most készülünk tenni, annak durván ugyanannyi az esélye, hogy sikerülni fog, mint annak az 1990-es bagdadi tervnek. Hát tévedtek.

Itt most szinte minden olyan tényező a rendelkezésünkre állt, ami kell egy sikeres és nem hagyományos akcióhoz. Az időzítés csak rajtunk múlt. Megvolt a meglepetés előnye. Megvolt bennünk az indíttatás és ami még ennél is fontosabb, a megingathatatlan győzni akarás. Nem veszíthettünk. Még pontosabban: nem fogunk veszíteni!

03 óra 48 perc. A gép most ismét jobbra fordult és emelkedni kezdett. Előrementem a pilótafülkébe. - A Sidon és Bárja közötti holt zónában vagyunk - közölte Koby. Észrevettem, hogy éjjel látó szemüveget vett fel. -Van itt egy libanoni erőmű, ami jócskán bocsát ki sugárzást és mindig jól jött, ha titokban akartunk kelet felé közeledni. - Most meredeken emelkedett, aztán élesen balra majd jobbra fordult a géppel. -Jobb, ha mind hátramennek és bekötözik magukat - vélte. - Utunk kezd egyre érdekesebbé válni.

Már indultam is. - Megyek.

-Ja... - szólt utánam, ám egy pillanatra sem vette le tekintetét a szélvédőről. - Tizenöt perc múlva megérkezünk.

- Vettem.

Visszamasztam hátra a fiúkhoz. Wonder és én először Avira adtuk fel az ejtőernyőt, kétszer is átvizsgáltuk a szíjakat a mellkasán, a lábszárai alatt és a combjai körül. Egy tartalék ernyőt csatoltunk a mellkasára, arra azonban gondom volt, hogy a kioldózsínórt én húzzam meg, nem pedig ő. Nem szerettem volna, ha egy rossz rántással elbassza és kinyír mindkettőnket. Az ernyő alatt volt az oxigénpalack, amit majd mindketten használunk. A hátán két különlegesen kialakított karabínerekészlet volt, ezek rögzítették őt az én mellkasomon lévő szíjakhoz, tehát ugrás közben én leszek őfölötte, így irányítani tudom a nagy paplanernyőt. Ha a dolgok nem a terv szerint alakulnának, még mindig levághatom magamról Avit, kinyitom a tartalék ernyőjét, aztán a többi már az ő dolga.

Szorosra húztam a szíjakat a combja, dereka és a mellkasa körül. Azután magamat is öhozza csatoltam, hogy ellenőrizni tudjam a nylon szíjak játékát.

Megmutattam Avinak, milyen helyzetben tartsa testét, amikor majd kiugrunk a gépből. - Neked is jó így? - kérdeztem őt, miután már egymáshoz voltunk kapcsolva. Aztán közelebb húztam és átkaroltam. - Hát öregem, ha lennének cickók a hátadon, bizisten feleségül vennék.

Avi először héberül, majd arabul, aztán oroszul és angolul mondta meg, hogy mit csináljak... ez persze anatómiailag lehetetlen volt. Csak nevettem. - Nem tudtam, hogy ennyire érzékeny vagy. Most ismét szétváltunk, hogy ráadhassuk a hátizsákját és a fegyverét. - El ne felejtsd, majd én mondom meg, mikor vágod le a csomagot - figyelmeztettem. - Nehogy nekem ráessél.

Avi bólintott.

- Megvan a telefonod?

Avi megütögette zsebét ott a bal combján és felmutatta hüvelykujját.

- A telefonos detonátorok?

Avi ellenőrizte és megtalálta őket a jobb felső zsebében. Kivett egyet és odanyújtotta nekem. - Nem használhatom mind a kettőt... úgy, hogy tartsd magadnál az egyiket.

-Jó ötlet - azzal eltettem a zsebembe. Jól megnéztem magamnak Avit. Arca fehér volt, légzése egy kissé szaporább.

- Nem leszel rosszul?

- Nem... jól érzem magam.

Egy frászt. Jól tudtam, nincs jól... és addig nem is lesz, míg mind a két cipője szilárd földet nem ér. De ezt most el kellett viselnie.

Aztán tetőtől talpig végigvizsgáltam Wondert is. Az ernyője rendben volt. A tartalék ernyő a mellkasára erősítve. Jobb csuklóján egy jókora magasságmérőt viselt. AK géppisztolya és a teli táruk a helyükön, leszíjazva, dupla ragasztószalaggal rögzítve.

- Megvan a plasztik?

Wonder megütögette két zsebét ott a mellkasán. - Teljes biztonságban. Hát neked?

Ugyanígy tettem én is. Azután felkaptam a nagy tandem ernyőt, meg a tartalékot is. Wonder kétszer is átellenőrizte teljes felszerelésemet, végigtapogatta a hátizsákot, mely a seggem alá lógott.

03 óra 58 perc. Koby engem szólított először. Most csatlakoztatta a pilótafülke egyik oxigénmaszkját. - Ötezer méteren repülünk és emelkedünk- közölte. Azzal a Magellán kijelzőjére mutatott. - Még hat perc az ugrásig, úgy, hogy dugjátok be a palackokat, aztán irány az ajtó. - Felemelt hüvelykujjal jeleztem, hogy oké, aztán indultam.

Koby jó pilótának bizonyult, értett a különleges manőverezéshez; végig mélyen tartotta a gépet és csak akkor emelkedett az ugráshoz szükséges magasságba, amikor már tényleg itt volt az ideje. Most azonban emelkedtünk, úgy, hogy ideje volt bekötni az oxigénpalackokat. Meggyőződtem róla, hogy mindenki kellőképpen rögzítette az oxigénmaszkját aztán az oxigén vezeték fűvókait a megfelelő helyre csatlakoztattuk. Egy dolog nekünk kedvezett: nevezetesen az, hogy ez egy polgári ejtőernyős iskola gépe volt, nem pedig katonai gép. Ami azt jelentette - legalábbis véleményem szerint -, hogy a gép tulajdonosai bizonyára kellőképpen gondoskodtak a gép belső oxigénellátó rendszeréről, mivel nem akarthatták, hogy tanítványaik egy sor pert akasszanak a nyakukba.

Jó mélyet lélegeztem. Olyan volt, mint az az oxigén, amit minden nap belélegzek.

Láttam, amint Koby kesztyűs keze felemelkedik és integetni kezd. A gép most lassan fordult dél felé, azután ismét lassan, finoman kezdett emelkedni. Wonder és én hátramentünk, lecsavaroztuk a bal oldali ajtót, félretettük és lerögzítettük. Aztán megkapaszkodtam és kihajoltam. Az arcomba

csapó légáramlat kellemes volt. Még mindig sötét volt, bár már halovány fény kezdett pislákolni kelet felől, Irak irányából, mely most több mint háromszáz mérföldnyire volt innen.

Ideje volt cselekedni. Odahúztam Avit, háttal felém, azután magamhoz kötöttem. Most hátranéztem a pilótafülke felé.

A francba is... Koby láthatólag robotpilótára kapcsolta azt az átkozott gépet, mert most ő is elindult felénk. Már ő is felhúzott egy ernyőt meg egy tartalékot is, a seggéhez szíjazta a harci felszerelést, és a vállára akasztott egy AK-t. Ugrósisakja rögzítve, védőszemüveg fedte el szemét, oxigénmaszkját egy kis palackhoz rögzítette, mely ott függött a hasán.

Pillantásommal azt kérdeztem: most mi a fasz lesz? Erre félig lerántotta az oxigénmaszkját, csupán annyi időre, hogy közölje, arról szó sem lehet, hogy ne láthassa, miként végezzük el az ugrást Avival. - Húsz éve várok arra, hogy ilyet láthassak, tiszt uram - közölte. - A gépen robotpilóta van... könnyedén visszatálal a tenger fölé, hacsak le nem lövi valaki.

Én is felhúztam a maszkomat. - Veszek magának egy másik gépet, ha visszatérek - üvöltöttem túl a szél moráját. - Nagy öröömre fog szolgálni.

- Hein hein... nagyon köszönöm, tiszt uram. - Koby most enyhén biccentett felém fejével. - Avi mondta nekem, hogy legutóbb nagy pénzre tett szert - azzal felnevetett. - De ezt az ugrást a saját öröömre hajtom végre... csak hogy lássam, hogy töketlenkedik Avi. Ez minden pénzt megér.

Aztán meg úgy gondolom... elkel egy kis plusz segítség.

Nos, barátaim, úgy gondolom, vannak esetek, amikor kellően megfontolt vagyok ahhoz, hogy a válaszom „igen” legyen. Ez most épp egy olyan eset volt. Felemelt hüvelykujjammal jeleztem, hogy részemről oké, aztán megragadtam az ajtónyílás korlátját, majd Avival együtt kilöktem magam a sötétségbe.

A légörvény azonnal elkapott minket -jéghideg légáramlat volt - úgy, hogy háttal lefelé zuhantunk. Egy ilyen ugrásnál ez rossz. Próbáltam átfordulni, begömbítettem a hátam, hogy átbillenjünk, Avi azonban nem segített ebben. Megütöttem a vállát, hogy értésére adjam, hagyja, hogy én irányítsam ezt a kurva ugrást, ő csak lazítson és élvezze a zuhanást. Valahogy nem fogta fel, mit akarok.

Most elég keményen ütöttem a sisakjára, mire összehúzta magát. Kellőképpen elernyedett ahhoz, hogy végre át tudtam fordulni, aztán meghúztam az ernyő zsinórját.

Hallottam, ahogy az ernyő nyílik, éreztem az első rántást, aztán hirtelen olyan volt, mintha egy jókora öszvér fejtelt volna a tökeimbe. Ne felejtjük el, több mint száz kiló vagyok, úgy, hogy az ernyő nyílása közben az a rántás igen erős. Na már most, ha mindehhez hozzávesszük a hátizsákomat, a fegyvereket, a muníciómat meg egyéb csecsebecskéket, ezenfelül még Avi testsúlyát és a felszerelését, akkor minden bizonnyal olyan kétszáz kiló körül járhatunk. Most képzeljétek el, hogy ekkora súly zúdul a herétekre egy sötét éjszaka. Az biztos, hogy ettől egy darabig szoprán szólamban énekel bárki.

Szóval erre az élményre nálunk a haditengerészetnél van egy jó kifejezés. Azt mondjuk:

KURVÁRA FÁJ.

De a fájdalomon rágódni most nem volt idő. Sokkal inkább aggasztott az, hogy mi lehet azzal a kurva ernyővel. Mert túl gyorsan zuhantunk... másodpercenként olyan kilenc métert - úgy, hogy felpillantottam és láttam, hogy az ernyő elülső széle visszahajlott és maga alá gyűrődött.

Az a kurva szél volt az oka, a nyíró hatás. Ki tudja, miért fordul elő ilyen és pillanatnyilag a francot se érdekel. Csupán az számított, hogy megtörtént.

A normál ereszkedési sebesség olyan öt méter másodpercenként. Ezzel szemben a csuklómon lévő magasságmérőiből és a szívem kalapálásából kikalkuláltam, hogy olyan kilenc méter per másodperces sebességgel zuhanunk. Ez pedig, akárhogy is nézem... na, várjunk csak egy kicsit,

hadd számolom ki... szóval az olyan harminckét kilométer óránként. Csak tájékoztatásul közlöm, hogy ilyen sebességgel földet érni semmilyen körülmények között sem ajánlott.

Most balra rántottam testemet és persze Aviét is. Most kettőnk testsúlyát húztam fel olyan egyméternyire az ernyő jobb oldali zsinórjain, aztán hirtelen elengedtem. Semmi, ugyanúgy zuhantunk. Most bal oldalon próbáltam meg, a zsinórokkal játszadoztam, jobbra-balra csavargattam testemet, közben válogatott szitkokat üvöltöztem azt remélve, ezzel majd jobb belátásra bírom azt a hatalmas ernyőt és teljesen kinyílik. Ilyesmiket mondtam hogy „baszd meg az anyád, te rohadt szarevő, nyílj már ki, baszd meg”. Néha nagy ritkán előfordul, hogy az élettelen tárgyak is engedelmeskednek, ha elég határozottan követeljük. És miközben az ernyőt figyeltem, a széle kisimult, az utolsó cellája is levegővel telt meg, úgy, hogy ereszkedési sebességünk véleményem szerint tűrhetőre csökkent.

Most megütöttem Avi hátát és a oxigén maszkon keresztül üvöltöttem a fülébe, hogy minden rendben. Nem válaszolt, mindössze a vállait görbítette be még jobban. Az volt az érzésem, még a szemét is lehunyta és addig kis sem nyitja, míg földet nem érünk.

Most megnéztem a bal alkaromra erősített Magellan iránykeresőt. Többé-kevésbé a helyes irányba haladtunk -annak ellenére, hogy éreztem, enyhe széllel szembe haladunk. Megnéztem a magasságmérőt. Háromezer-háromszáz méteren voltunk és minthogy olyan négyezer-száz méterről ugrottunk, kábé tizenhárom kilométert kellett még vitorláznunk.

Ideje volt utánanézni, hogy mind életben vagyunk-e.

Gyors háromszáz-hatvan fokos fordulattal győződtem meg arról, Wondernek és Kobynak nem esett baja. Ha ez egy közönséges kiképző ugrás lett volna, könnyen láhattam volna őket, mert a kiképzések során normális esetben villogókat rögzítünk a sisakunkon vagy a bokánkon, hogy könnyen kivettessük egymást a sötétben. Most azonban csak árnyakat láttam. És mégis kivettem a közeli ejtőernyők összetéveszthetetlen zizegő hangját - vagy legalábbis úgy éreztem. Az ejtőernyők rezgésének mélyen zengő hangja ez, amit ha egyszer meghall az ember, többé el nem felejt.

Ismét megnéztem a tájolót. Egyenesen kell tartanom az irányt. Az általam meghatározott leszállási pont olyan öt mérföldnyi széles keskeny terület volt, keletre, közvetlen a demilitarizált zóna mellett, ott az alacsony heglábaknál, ahol a Hermon hegység emelkedett, és nyugatra volt egy régi palesztin menekülttábor, mely most már inkább egy kisebb város volt, semmint egy tábor - úgy hívták Jdaidet Aartouz. Ismertem ezt a helyet... hiszen ez volt az egyik helyszín, ahol a nyolcvanas években Avi és én felderítésen voltunk. Nemigen tetszett ez a hely. Jdaidet Aartouz nem egész huszonöt kilométerre volt Damaszkusz peremétől.

04 óra 02 perc. Még kétezer-négyszáz méter és földet érünk. A földet ugyan még nem lehetett látni, de tudtam hogy ott van - időnként felvillantak a kisebb falvak fényei, 1 melyek ott voltak elszórva tőlünk jobbra a hegy lábánál... azaz siklasi irányunktól nyugatra. Egy ponton, közvetlen alattunk éles fehér fény villant fel szabálytalan időközönként. Erre emlékeztem... ez volt a gyárkémény Sahl As Saharától délkeletre.

04 óra 05 perc. Csuklómon a magasságmérő ezerötszázhatvan métert jelzett, azaz a másik csuklómon lévő Magellan iránykereső szerint olyan hét kilométerre voltunk a leszállási ponttól. Úgy hogy ismét megveregettem Avi vállát, csak hogy ismét tudassam vele, minden rendben. És miközben ezt tettem, hallottam, ahogy a légáramlat hirtelen megváltozik. Megrángattam a zsinórokat, de semmi változás. Újabb rántás - ismét semmi. Hirtelen balra kezdtünk siklani... kelet felé, egyenesen Damaszkusz irányába. Egy rohadt szélroham kapott el minket.

Hát ilyen már nincs. Előre dőltem és Avi fülébe üvöltöttem. - Maradj nyugton! - azzal teljes energiámmal, mindkettőnk testsúlyát beleadva kapaszkodtam a jobb oldali kormányzó zsinórba,

aztán felpillantottam. A jobb oldali szelvény kezdett behajlani. Az pedig nem frankó, különösen nem ekkora súllyal és nem ilyen kiegyensúlyozatlan helyzetben.

Elengedtem a jobb oldali kormányzó zsinórt, majd teljes testsúlyommal ereszkedtem a függesztőzsinórra. Teljes erőmből felhúztam magam, majd leejtettem a testsúlyomat, megint felhúztam, újabb esés aztán újabb felhúzódzkodás, megint esés, így próbáltam „kirázni” az ernyő szelvényeit, hogy kisimuljanak. Mindegy volt, milyen hideg légáramlat fúj, mert kedves barátaim, rólam bizony csorgott a veríték a művelet közben.

Végre éreztem, kelet felé sodródásunk megállt. Visszatornásztam magunkat a helyes irányba, közben reméltem, Koby és Wonder nem élték át ezt a kálváriát, amit én.

04 óra 09 perc. Magasság hétszázötven méter. Lassabban ereszkedtünk, mert szemből fújt a szél. Ennek következtében viszont magasabban maradtunk, mint azt számítottuk. És ez így jó is volt.

Azt akartam, hogy mindannyian a leszállópont fölött gyülekezzünk, aztán lassan körözve ereszkedjünk le, hogy pontosan a célpontra érkezzünk.

04 óra 10 perc, 40 másodperc. Most már láttam a földfelszínt - olyan három-négy kilométerre tőlem balra a mezzei szíriai reptér fényei látszottak. Alattunk egy kétsávos autópályát futott. A leszállópont dombos, bozotos terület volt, mely nem látszott az autópályáról. Ahhoz az elhagyott táborhoz esett közel, amelyet Avi és én a régi időkben már felderítettünk.

Ideális terep. Nincsenek nagy fák, sem magas épületek... a magam részéről utáltam erdős területen landolni, mert azok a kurva faágak szarrá zúzzák az embert. Gyakran nincs jelző-tűz meg kijelölt pont a földetéréshez, úgy, hogy az ember csak zuhan, mint egy zsák szar... úgy is érzi magát, mikor fáradtan, sajgó tagokkal és megnyúlt testtel végre földet ér.

Én gratuláltam magamnak, amiért szinte a forgatókönyv szerint érkezünk a célpontunkhoz, amikor Avi hevesen kezdte ütlegetni könyökével a gyomromat. Baang, baangü! -olyan hevesen ütleget, mintha az életéért küzdene. Most lepillantottam, és láttam, hogy szinte rohan. Óránként egy-mérföldes sebességgel csapkodott lábszáraival. Aztán előre néztem és megláttam, miért.

Olyan százötven méternyire, közvetlen előttünk - és olyan hatvan méternyire alattunk - magasfeszültségű vezetékek keresztelték utunkat. Tőlünk kétszáz méternyire balra felfedeztem az egyik hatalmas távvezeték oszlopot. És tőlünk olyan száz méternyire jobbra ott volt a másik. A vezetékek pedig ott csüngtek a kettő között, végzetesen keresztelve az utunkat.

Drága barátaim, ilyen esetben a reakció nem több, mint nulla. Mert ha ilyenkor gondolkodni kezdtek, biztos, hogy meghaltok. Úgy, hogy nem gondolkodtam. Megragadtam a jobb oldali kormányzó zsinórt és mindkettőnk testsúlyát beleadva kapaszkodtam bele. Élesen jobbra fordultunk, mire kezdtünk felgyorsulni; kétszer akkora sebességgel ereszkedtünk, mint kellett volna. Mondjam kicsit konkrétan? Arról volt szó, hogy olyan húsz méter per másodperces sebességgel zuhantunk és így is épp hogy elfértünk a nagyfeszültségű vezetékek alatt.

A dugóhúzó spirál sem segített különösebben a földetérésben. Harci felszereléseinket az utolsó másodpercben vágta le, így megszabadultam mintegy száz kilótól. Ez segített valamit... de nem sokat. Többé-kevésbé tehetetlenül forgolódva értünk földet, a hatalmas ernyő légellenállásának természetes fékező hatását sem tudtuk kihasználni. Úgy, hogy ereszkedésünk utolsó tizenöt métere olyan volt, mint egy valóságos rémálom.

Összegabalyodva, gurulva értünk földet, olyanok voltunk mint egy rakás szar - Avi volt alul, én meg fölötte, az ernyő pedig mindkettőnköt beborított. Odanyúltam kettőnk közé, hogy kioldjam a szíjakat.

Avi hangosan felnyögött, aztán elhallgatott.

- Avi... mi van?

Nem válaszolt. Lehámoztam magunkról az ejtőernyőt és arrébb dobtam, Avit a hátára fordítottam és megvizsgáltam. Nyaki verőere lüktetett, tehát életben volt. Kicsatoltam és levettem róla a

sisakot, lehúztam a védőszemüvegét, aztán két kézzel tapogattam végig a testét, nem tört-e el valamelyik csontja. De nem volt törés. Arca fehér volt... minden szín kifutott belőle. De lélegzett és vért sem láttam. Valószínűleg akkor ütöttem ki ezt a kis kurafit, amikor ráestem.

Lehúztam a hátizsákját, kinyitottam a Camelbak víztartályt, egy keveset a kezemre öntöttem, aztán Avi arcára dörzsöltem. Végre kinyitotta a szemét. - Mi az ördög...

- Most élted túl az első páros ugrásodat, fiacskám - közöltem vele. - Úgy, hogy Isten hozott.

- Hát ha ilyen az élet... - Az izraeli most megpróbált felülni, ám ez igencsak nagy erőfeszítésébe került.

Visszatoltam. - Csak fekjüdj. Lélegezz mélyeket és maradj így egy kicsit.

Avi visszafeküdt, lehunyta szemét és egyik karját a homlokára fektette. - Jó ötlet. Majd kelts fel, ha vége az egésznek, rendben?

Leoldoztam a szíjakat és épp kezdtem szemügyre venni a fegyvereket, felszerelésünket, mikor mozgást észleltem tőlem balra. Felkaptam az AK-t és odafordítottam. Wonder és Koby jöttek felém az alacsony bozótban át, ejtőernyőjüket és felszerelésüket cipelve.

A nagydarab izraeli most Avi tehetetlen alakjára pillantott. - Sejtettem, mint mindig... - mondta végül. - De azért él, nemde?

Bólintottam.

- Kidobta a taccsot?

- Még nem.

Válaszom kaján mosolyt csalt Koby ráncos arcára. — Akkor határozottan javult valamit. Úgy, hogy gratulálok, tiszt uram.

Viszont jó jel volt, hogy a felszerelésünk épségben megvolt, nem veszett el semmi a hosszú és viszontagságos földetérés során. Avi még a mobiltelefont is bekapcsolta. - Itt persze nem tudsz hívást fogadni, igaz? Avi figyelmesen vizsgálta a készüléket. - Nem, itt nem... legalábbis nem tisztán. De a libanoni biztonsági zóna északi részén már működnek a mobiltelefonok... azaz nem egész harmincöt mérföldnyire innen. Ha olyan tíz-tizenöt mérföldnyire közelebb lennénk...

Kedves barátaink, ebből némi fogalmat alkothattok magatoknak a távolságokról a világnak ebben a részében. Itt ücsörögtünk annak a kurva Damaszkusznak a peremén, az izraeli mobiltelefon-állomások itt mégsem működtek.

Elástuk az ejtőernyőket aztán lehúztuk magunkról az ejtőernyős öltözeteket, úgy, hogy most már inkább civileknek látszottunk, bár nem sok civil mászkál pisztolytáskákkal, hátizsákokkal és automata fegyverekkel. De hát mi a francot tehettünk... ez van, ezt kell szeretni.

04 óra 38 perc. Wonder tájékozódott. Lényegében véve olyan ezerkétszáz méternyire délre a magasfeszültségű távvezetésektől értünk földet, vagyis több mint négy kilométerrel közelebb a tervezett célponthoz. Talán háromszáz méternyire voltunk egy kétsávos úttól - nyugatra egy sziklás, dűnés területen, melyet foltokban tarkított az alacsony aljnövényzet és tövisekkel teli bozótok. Ha az úttal párhuzamosan haladunk, négy kilométer után odaérünk az iránykereső által jelzett ponthoz, vagyis olyan huszonöt perc gyaloglás után. Viszont későre járt, a kora hajnal ellenére... ez csupán nézőpont kérdése. Márpedig szerettem volna egy kis időt nyerni. Ezen a vidéken úgy hat óra után kezd világosodni - és a nyugat felől érkező jókora felhőtakaró ellenére még azelőtt szerettem volna célpontunkhoz érkezni, mielőtt kivilágosodik és könnyedén észrevesznek bennünket. Úgy, hogy jól kiléptünk. Néhány szó arról, milyen a homokban menetelni. Hát nem egy leányálom. Keményen igénybe veszi a lábikrákat, a combokat és úgy általában minden izomszálát és az ízületeket. Olyan hat perc múltán már láttam, Steve és én bírni fogjuk, Avi és Koby azonban még a célpont előtt kidőlnek. Úgy, hogy ütemet váltottam. Kétszáz lépés erőltetett menet, háromszáz lépés séta. Huszonegy perc alatt tettük meg a négy kilométert. Nem rossz idő, tekintetbe véve, hogy olyan harminc kiló felszerelést vittünk a hátunkon.

Említettem már, mennyire hálás vagyok azoknak, akik ezt a Magellant gyártják? Mert tényleg hálás vagyok. Egy kisebb, kiszáradt folyómederhez érkeztünk, ennek mentén egypár düledező” vályogkunyhó állt, valószínűleg itt bújtak meg a földfoglalók a palesztinok távozása után. Aztán átmásztunk egy kisebb emelkedőn, végül ott majdnem közvetlen előttünk... ott volt a FORTE által jelzett létesítmény. Az a kurva műhold néhány méteres pontossággal lőtte be ezt a helyet. Szabálytalan, nagyjából trapéz alakú, négyoldalú telepet láttam ott, mely úgy tűnt, egy afféle nagyobb iparvidék része. Hezliyára emlékeztetett, mielőtt az olyanná vált, mint Saint Tropez. Jól látható jelzés mutatta azt az utat, mely a kétsávos főútról vezetett az épületkomplexumhoz. És az iparvidék többi mellékútjától eltérően ez az út megfelelő burkolattal volt ellátva ahhoz, hogy nehéz szállítójárműveket is elbírjon.

Maga a telep megtévesztő volt. A főbejárat egy dróthálóval borított elhúzható görgős vaskapu volt, előtte egy kivilágítatlan fa kapusfülkével. A bejárat két oldalára egy-egy jókora feliratot függesztettek, az egyik angolul, a másik arabul. A két felirat egyforma stílusban készült, ezért úgy gondoltam, jelentésük ugyanaz. Az angol nyelvű táblán ez állt: SAHID MEDACIN EQUIPPMENT COMPANY, LTD. (Sahid Orvasi Bérrendezéseket Gyártó Válatat). Nyilvánvaló volt, hogy az angol helyesírás nem erőssége a szíriai iskoláknak. Csak reméltem, hogy legalább arabul helyesen írták ki. A kerítésen belül ott állt egy nagy, kétszintes, lapos tetejű és nem különösebben figyelemreméltó épület. A Sahid Medacin Equipement Copmany Ltd. arab megfelelője egy hatalmas táblára volt festve ott az épület tetején, egy jókora palack folyadék társaságában. Az egész tábla kissé ferdén állt, valószínűleg az egyik rögzítőtámasz hiánya miatt. Persze még vagy kétszáz méternyire voltunk a külső kerítéstől, és vagy háromszáz méternyire a belsőtől. Leültünk és kezdtük számba venni a lehetőségeinket. De nem látszott túl sok esély. Végül Koby bökte ki a lényegét.

- Nézze csak, tiszt uram - kezdte a nagydarab izraeli. -Látja a kerítés drótfonatát?

Most ránéztem. - Miért, mi van vele?

- Mikor látott először ilyen kerítésfonatot?

Most jobban megnéztem a két kerítést. Hát persze, láttam már ilyet azelőtt... mégpedig Izraelben. De nem az volt az első alkalom. Guatemalában láttam ilyet először.

Na jó... már látom, hogy ott hadonásztok. Azt mondjátok, Guatemala... csakhogy most a Közel-Keleten vagyunk. Igen, így van. Ám a nyolcvanas évek elején az Egyesült Államok mindenfajta segítyt megvont Guatemalától az emberi jogok súlyos megsértése miatt, amire egy halom kommunistabarát gerilla ellen vívott igen rohadt háború alatt került sor. Miután elestek az amerikai segítségtől... na találjátok ki, kihez fordultak, hogy biztonsági infrastruktúrájuk felépítéséhez segítséget kérjenek? Úgy van, eltaláltátok... az izraeliekhez.

Nem is olyan régen láttam ahhoz hasonló külső kerítés elrendezést, amilyen az izraeli katonai létesítményeket veszi körül. Sőt más országok katonai létesítményeit is, ahol az izraeliek tervezték és a Moszad vállalkozó cégei építették fel, mint például Szingapúrban, Argentínában, Kínában, Szenegálban, Tajvanon, Dél-Koreában, Jordániában és a Cseh Köztársaságban. Hogy mégis meglepődtem, mikor ugyanezt a rendszert láttam nem egész harmincöt mérföldnyire Damaszkusztól? Hát persze, hogy meglepődtem... de a meglepetés volt minden. Lliszen Ehud is benne van a játszmában. És Ehud - még ha áruló is - a Moszadnak dolgozott.

Végigpásztáztam a terepet. A fények mind kifelé világítottak: bárki, aki a komplexum felé közeledik, jól látható, míg odabent a védők a sötétben maradnak. Ez azt is jelentette, hogy két sor borotvaéles drót van kihúzva a kerítés tetején. És három sor elektronikus szenzor is be van építve, részben a kerítésen, részben pedig elszórva a földön olyan hatvannyolevan méter távolságra a külső kerítéstől. Azonkívül a kerítés minden sarkánál őrtornyok állnak, ahonnan az örök tökéletesen belátják a területet.

Elmondtam Avinak és Kobynak mindent amit láttam és amit tudtam. - Nem hagytam ki valamit?
- Nem jut eszembe semmi - felelt Avi.

Azt itt mindjárt el kell mondanom, hogy az izraeliek igen jó biztonsági kerítéseket terveznek. Viszont valószínűleg azt is tudjátok már, hogy nem létezik olyan biztonsági berendezés, amin én ne hatolnék át.

Azt hiszem, ezt az állításomat meg kell magyaráznom. Szóval... nincs olyan biztonsági berendezés, amin én ne hatolnék át... feltéve hogy elég időáll rendelkezésre. Pillanatnyilag azonban épp hajnali öt óra múlt, ami azt jelentette, igencsak kifutok az időből. Tehát kizárva minden finom megoldás, barátaim. Hanem egyenesen neki a falnak. Most még mielőtt kételyetek támadna, hadd mondjam el nektek a leghatékonyabb behatolási módszert, amit az idő" tájt tökéletesítettem, mikor a Red Cell parancsnoka voltam. Az eljárás az így hangzik: elrekvirálok egy kibaszott járgányt aztán egyszerűen csak nekihajtok annak a kurva kapunak, utána már csak annyit teszek, hogy integetek azoknak a szarfaszú öröknek, miközben elhaladok mellettük. Ugye már azt is tudjátok, hogy Avi szinte minden itteni arab dialektust beszél, igaz? Úgy, hogy ha valami bonyolultabb megoldásra van szükség, mint egyszerűen csak integetni a kapuőröknek, akkor annyit teszünk, hogy befogjuk a pofánkat és hagyjuk, hadd beszéljen Avi. Ha még ez sem válik be, még mindig ott vannak az automata fegyvereink.

Még valamit tudnotok kell erről a helyszínről. Nevezetesen azt, hogy igencsak kevés ember őrizte. Ez persze szándékos volt... úgy értem, ha a környéken mindenütt fegyveres örök járőröznének és minden hat méteren géppuska fészek lenne, abban az esetben a „Medacin Euippment” cégtáblával nem vennének palira senkit sem, különösképpen nem az izraelieket és az amerikaiakat, akik katonai műholdakkal rendelkeznek. Szóval az a két védőkerítés egy hétköznapi ipari üzem számára túlzott biztonsági intézkedés volt, de mégsem annyira túlzott, hogy feltűnő lett volna. És ahogy az őrtornyokat fürkészünk, embert nem láttunk egyikben sem. Szóval csak egy kocsira van szükségünk. Igazán apró probléma. Egyetlen járgányt sem láttunk az úton már vagy öt-hat perce, mióta a célpontunkat figyeltük.

Elmondtam, mi a gondom, mire Koby a homlokát ráncolta. - Na, várjunk csak - szólt végül.

Aztán az országút egy éles kanyarulatára mutatott, mely az ipari zóna felé vezető letérőről nem látszott. A távoli égbolt alja olyan sötét rózsaszínben kezdett derengeni, amilyen csak a világnak ezen a részén látható, röviddel a hajnalhasadás előtti pillanatokban. - Maga ott a közelben várakozzon, tiszt uram - azzal Koby ledobta felszerelését, az AK kivételével, majd kinyújtotta a kezét. - Kéne egy kés.

Wonder előhúzott egy nagy Spyderco összecukható kést a derékszíjából. - Ezt próbálja ki.

- Ki is próbálom, gingi, nekem elhiheti - szólt Koby. Aztán megfordult és már indult volna, de mégis visszafordult, csupán annyi időre, hogy Schwazenegger akcentusát utánozza, még hozzá egész jól: - Sömmi pánik... gyűvök vissza - morogta.

05 óra 22 perc. Csak vártunk, elég messze az úttól ahhoz, hogy az arra elhaladó kocsikból nem vehettek minket észre.

Koby sehol.

05 óra 26 perc. Még mindig vártunk. Avi az ujjperceit ropogtatta. Egyenként. Lassan. Kétszer is. Arcáról leolvastam tudja, hogy minden teljesen el lett baszva. Koby még mindig sehol.

05 óra 28 perc. Egy jármű közeledett. Világítás nélkül. Fegyvereinket minden eshetőségre készen tartottuk. A jármű pontosan ott állt meg, ahol Koby előre jelezte. Aztán kiugrott a kocsiból és integetett felénk.

Nem vesztegettem az időt kérdésekre, hogyan és hol a francba csinálta. Erre most nem volt idő. Azonfelül meg nem is igen nézett ki kocsinak és akkor még enyhén fogalmaztam. Azt hiszem, a

járgány valaha egy zöld Datsun lehetett - talán úgy a hetvenes évek közepén... véleményem szerint legalábbis valamikor zöld lehetett.

22. FEJEZET

Bepakoltuk a cuccainkat a csomagtartóba, aztán mi is beszálltunk. Avi vezetett. Koby és Wonder a felszerelésünk maradékával szorongtak ott azon a valamin, ami valamikor hátsó ülés volt. Én ültem az anyósülésen. Avi sebességbe kapcsol, aztán elindultunk. Ha még nem említettem volna, az ilyen alkalmakkor az ember szíve olyan gyorsan ver, hogy meg sem lehet számolni, az adrenalin literszáma áramlik az erekben, és csak egyszerű tömondatokban fogalmazunk. Világítás felkapcsolva. Befordulunk a sarkon, aztán rá az útra... irány egyenes a kapu és a kapusfülke. Odahúztunk és már majdnem megálltunk. A kapusfülkében most mozgás támadt. Egy férfi feje jelent meg félrecsapott sipkában a kapusfülke mocskos repedezett ablaküvege mögött. Avi integetett a fickónak. Az kinyitotta az ajtót és kiszambázott. Avi mondott neki valamit arabul. A férfi felnevetett, kimutatva töredezett fogait és valamit válaszolt. Ekkor egy másik férfi is előbukkant, kezében egy csésze kávé... ja nem... tea volt. Az első fickó biccentett felé, mire az letette csészéjét a kapusfülke ablakpárkányára. Szandálja csikorgott a sóderén, miközben odacsámpázott a kapuhoz, hogy kinyissa.

Hetedik érzésem azt súgta, valami nincs rendben. Mert az első fickó mintha meggondolta volna magát. Igen, ez valószínű volt, mert most egy listát böngészett. Épp most hozta oda a kocsizhoz. Avi most tréfálkozni kezdett... a fickó erre felpillantott és Avi ekkor egyetlen lövéssel pontosan a szemén keresztül lőtt az agyába... egy hangtompítás, 22-es Berettával. Hogy a francba dughatta el azt a pisztolyt? Mert nem láttam nála, mikor pakolt.

A másik férfi még mindig a kapuval volt elfoglalva. Halott társa földre rogyott. Egy hang nélkül. Ott feküdt a koci oldalának dőlve.

A kapu most már nyitva állt. A férfi, aki kinyitotta, most megfordult és leindult felénk, közben integetett, hogy menjünk be.

Avi a koci ajtaját próbálta kinyitni, de azt a kurva ajtót most eltorlaszolta a nekitámaszkodó holttest. Avi most még keményebben taszított egyet az ajtón, és az események ekkor felpörögtek, igen gyors fordulatot vettek, úgy, hogy kinyitottam az ajtót, kiszálltam és láttam a férfi arcán, hogy felfogta, most nagyon rábaszott és ütött az órája, úgy, hogy már épp megfordult és kiabált volna, mielőtt azonban erre sor kerülhetett, Avi hét méterről küldött egy golyót a szemébe egy újabb mesés lövéssel, én meg azon tűnődtem, hogy a faszba lett ennyire jó, és még csak meg sem mondta nekem. Hát, barátaim, a dolgok néha mégsem annyira egyszerűek és egyértelműek.

A holttesteket visszavittük a kapusfülkébe, begyömöszöltük őket egy kis pad alá, visszatettük a teát is, majd bezártuk az ajtót. Azután behajtottunk a telepre, a kaput nyitva hagytuk.

Oké, most már bent vagyunk... a kérdés csupán az volt, hogy most mi a fasz lesz? Erre Avi adta a megoldást... elolvasta az egyik feliratot, mely útbaigazított minket az irodák felé. Balra fordultunk, elhajtottunk az épület mögött, majd egy gyors jobbra kanyarral egy kis U alakú udvarra jutottunk és már ott is voltunk.

A bejárat előtt két fekete Mercedes szedán parkolt egymás mellett. Koby vizsgálta át őket. Mindkét kocsin libanoni rendszám volt: az egyik Bejrútból, a másik Sidonból való volt. Mindkét koci hűtőjét megérintettem a kezemmel. Még egy kicsit melegek voltak, ami elárulta, nem régóta vannak ott.

Most az ablakokat vizslattam, de nem észleltem se mozgást. Ha mégis figyelnek minket, azt csak valami rejtékhelyről tehették. Fura egy helyzet volt. Mert hát semmiféle mozgást sem

tapasztaltam itt, leszámítva a két kapuórt, ezenkívül más személyzetet nem láttunk, sem őrköt, sem munkásokat, szóval semmi olyasmit, amit egy ember elvárna egy olyan üzemben, ahol nukleáris fegyver alkatrészeket gyártanak. Ami azt illeti, semmi nem utalt erre... sem gépek zúgása, légkondicionálók zümmögése, elektromotorok sivalkodása vagy szivattyúk zakatolása... egyszerűen semmi olyan hang, ami pedig egy ilyen üzemmel együtt jár. Az égvilágon semmi. És ez fölöttébb nyugtalanító volt, barátaim. Mert az ilyen létesítményekben mindig van valami mozgás, a nap minden órájában. Itt viszont semmi, nulla, zéró. Pedig a világítás — helyesebben szólva sugárzás-kibocsátás - kétségkívül be volt itt kapcsolva. A FORTE műhold ezt határozottan kimutatta. A két Mercedes szedánt leszámítva azonban úgy tűnt, nincs itt senki. Ideje felderíteni a terepet. A bejárati ajtó nem volt bezárva, úgyhogy besurrantunk. Az előtér olyan tíz méterszer tíz méteres volt, két egymásra néző folyosóval, melyek nyilvánvalóan a gyár két ellentétes szárnyába vezettek. A helyiség a Közel-Kelet ősi iparának termékeivel volt bebútorozva. És ez, nyájas olvasó, igen finom és udvarias megfogalmazása annak, hogy a berendezés teljesen le volt pusztulva és mindent finom porréteg fedett. Piszkos márványpadló, poros mustárszínű falak és mocskos mennyezet, porral lepett ventilátorral, aztán Haffez el Assad két poros, bekeretezett portréja ott szemben a főbejáratnál, porral lepett fémkeretes bútorgarnitúra és porlepte irodai berendezések. Ott előttünk egy keskeny, díszes kovácsoltvas korláttal szegélyezett lépcső vezetett az első emeletre és közvetlen a bal oldalán másik lépcsőszárny vezetett az alagsorba. És mint minden egyéb mást itt, ezt is... na találjátok ki, mi lepte be.

A padlón épp elég lábbeli nyom volt, mely elárulta, itt emberek jártak... mégpedig nem is olyan régen. Koby és én, fegyvereinket készen tartva ellenkező irányba indultunk, jobbra és balra. Meggyőződünk róla, hogy az előcsarnok üres volt, azután két párra oszlottunk szét. Wonder és én indultunk a bal oldali folyosón, Avi és Koby pedig a jobb oldalin. Ha semmit sem találunk, akkor ismét találkozunk az előcsarnokban 6 óra 10-kor. Ha az egyik csapat bajba jut, a másik csapat csatlakozik és segít.

Wonder és én óvatosan haladtunk előre a hosszú márványpadlós folyosón. A fluoreszkáló fényektől minden zöld árnyalatot kapott - szürreális és földöntúli hangulatot árasztva.

Légkondicionáló nem volt - ez is furcsa egy olyan helyen, ahol nukleáris fegyvert állítanak elő -, de hallottuk a mennyezeti ventilátorokat, ott zümmögtek az irodák ajtajai mögött. Az irodaajtók felső része tejüveg volt. Óvatosan haladtunk tovább, lebuktunk az ajtók tejüvege alá, majd benyitottunk és meggyőződünk róla, hogy senki sincs odabent.

06 óra 09 perc. A földszinti bal oldalt teljes egészében átvizsgáltuk. De semmit sem találtunk... tényleg semmit. Az irodákban nem volt egy teremtet lélek sem, a laboratóriumokban sem. Ezen az egész kurva helyen senki sem volt. Nem mintha nem lettek volna felkészülve egy nagy tömeg fogadására: a három legnagyobb szoba ugyanis hatszemélyes hálósobákká voltak alakítva, szobánként három emeletes ágygal és katonai öltözőszekrényekkel. Egy másik helyiségben, mely valaha laboratórium lehetett, rögtönzött konyha volt. De nem sok jel utalt arra, hogy itt laktak volna. Az ágyakon a matracok csupaszok voltak. A konyhában viszont volt kaja meg pia - egész pontosan vodka és sör.

És találjátok ki, barátaim, mi volt még ott? A címkéken a piásüvegektől és matracoktól kezdve a tűzhelyig, egytől egyig cirill betűs írás volt. Nyilvánvaló volt, hogy a szerelők ebben az üzemben - tadaam - Ivánok voltak. Némán jeleztem Wondernek. Ő bólintott aztán elindultunk vissza, ahonnan jöttünk.

Az előcsarnokban csatlakoztunk ismét Avihoz és Kobyhoz. Találtak valamit? Válaszuk ugyanaz volt, mint a mienk - nem, bár láttak arra utaló jeleket, akárcsak mi, hogy hamarosan jönnek majd ide.

Most a lefelé vezető lépcsőre mutattam. Koby bólintott: rendben van. Avinak pedig jeleztem, maradjon ott a földszinten és tartsa szemmel. Mert a helyzet ez: ha nem biztosítasz egy emeletet, akkor menj csak le és mire visszajössz, azt veszed észre, hogy az ellenség csapdába csalt.

Most körülnéztem aztán elindultam lefelé, egyenként véve a lépcsőfokokat, óvatosan, hogy zajt ne csapjak. Háttal a falnak haladtam, az AK-t készenlétben tartva. Ott mögöttem Koby M-16-osának csöve a bal vállam fölött kandikált előre, fedezve engem arra az esetre, ha netán erre lesz szükség. Mögöttünk pedig - mindkettőnk seggét fedezve - ott jött Wonder, kezében az AK-val. Ilyenformán haladni lefelé egy lépcsőn potenciálisan veszélyes taktika, barátaim. Ugyanis hátrányos helyzetbe kerülünk, ha valaki ott vár, hogy rajtunk üssön - mert igen valószínű, hogy az illető előbb lát meg minket, mint mi őt. Ha lassan és megfontoltan kell behatolnom valahová, ahol lépcsőház is van, jobban szeretem a hosszú rúdra erősített tükröt, melyet magam elé tartok a lépcsőfordulókban.

Most azonban nem volt tükröm, így hát nagyon óvatosan és megfontoltan haladtam. Elérkeztünk az első lépcsőpihenőig. Araszolva haladtam a lépcsőforduló külső kerületén, hogy fokozatosan táguljon a látószögem és lőni tudjak, ha kell! Aztán haladtam lefelé.

A levegő még mindig tiszta volt. Ugyanígy semmi esemény a második lépcsőpihenőn sem. Innen egy rövid lép-csőszárny vezetett egyenesen az alagsorba. Megálljt intettem. Nem szabad egy csomóban megállni egy lépcsőház alján. Mert egy csapat egy csomóban nem képes úgy reagálni, mint szétoszolva.

06 óra 14 perc. Haladtunk előre az alagsoron. A világítás minimális volt. A hat mennyezeti égő közül mindössze egy világított. Intettem Wondernek, hogy váltson fel ott elől... egy kis pihenőre volt szükségem és úgy tűnt, ez az utunk is ugyanolyan eseménytelen lesz, mint fent a földszinten. Nos, nyájas olvasó, itt ütött be a ménkü: Wonder nem tett meg hat métert, és máris némán jelezte, meg ne mocsanjunk és jelekkel mutatta, „ellenség előttünk”. Én ugyan semmit sem láttam, de elég jól ismertem Wondert ahhoz, hogy ilyen esetekben hallgassak rá. Úgy, hogy máris megálltam, ahogy mutatta. Mögöttem Koby is megmerevedett.

Figyeltem, ahogy Wonder néma csendben fegyvert váltott - hihetetlen, hogy csinálja ezt, a legkisebb zaj nélkül - kihúzta kését az övének tokból, aztán lopva, mint valami éhes oroszlán, indult előre. Nem kapkodta el a dolgát, centiről centire haladt egy hatalmas fából készült szállítókonténer felé - aztán lassan, vigyázva fordult be a sarkon és eltűnt a szemem elől.

Most megálltam. Mögöttem Koby is így tett. Lélegzetviasszafojtva vártunk. Hallottam a saját szívverésemet. Az jutott eszembe, vajon Koby is hallja-e.

Most halk, csikorgó hangot hallottam ott előttem, mintha valakinek a talpa súrlódna a poros kövezeten. De csak vártam ott, AK-mat készen tartva arra az esetre, hogy Wondert fedezzem, ha netán sürgősen vissza kellene vonulnia.

De csak a csend vett minket körül. Aztán ismét Wonder arca jelent meg, ott a szállítókonténer sarkánál. Némán intett, hogy csendben kövessük. Így is tettünk.

Mikor befordultunk a sarkon, megláttam, mi volt az oka annak a súrlódó hangnak; mozdulatlan alak feküdt a földön arccal lefelé, nyaka alatt a kövezeten jókora vértócsa, mely egyre nagyobb lett. Ott mellette a betonon egy UZI gépfegyver hevert. Wonder kézmozdulatokkal jelezte, hogy további vadászatra indul, aztán eltűnt az alagsor halovány fényében. Koby óvatosan oldalára fordította a holttestet és kezdte átkutatni a zsebeit. A holttest mellett a földön ott volt egy halom papír. Az izraeli most átnyújtotta azokat nekem, én pedig gondosan átvizsgáltam. Szállítólevelek voltak - láthatólag a szállítókonténerekre tűzték őket korábban.

Láttam, amint Koby előhúzott egy tárcát. Elülső rekeszájában egy kék zsebkendő volt, és kulcsosomó, gondosan becsomagolva a zsebkendőbe, nehogy valami zajt üssön. Koby zsebre dugta a kulcsokat, majd kinyitotta a tárcát és megvizsgálta a tartalmát.

Szeme most elkerekedett. Most megmutatta, mi volt az, ami felkeltette a figyelmét - egy kék műanyag azonosító kártya volt, rajta héber írással. Megvontam a vállam, mintegy azt kérdezve, mi a franc ez.

Koby a fülemhez hajolt, úgy suttogta: Meluim kártya. Az izraeli védelmi erőktől.

06 óra 18 perc. Wonder közölte, hogy az alagsor tiszta... már legalábbis emberektől. Mert berendezésileg (ahogy azt sok apparatesik mondta volt) tele volt zsúfolva. Egy sor jókora fából készült szállítóláda volt ott, egy jókora újonnan épített betonrúdpára pakolva. A ládákban a szíriaiak kettős célú berendezései voltak. Még ki sem csomagolták őket. Sorra vizsgáltam a ládákat, míg megtaláltam azokat, amelyekben a forró freon tartályok voltak, amikről először Andrej Jugyin dácájában szereztem tudomást. Rápaskoltam a durva faládjára... úgy látszik, a kör végül bezárul. És mégis... mégis nyugtalanított valami, méghozzá mélységesen. Volt itt valami bibi, valami bökkenő, szóval ezzel az egészsel valami nem volt rendben.

Kitalálok, mi az, nyájas olvasó? Nem? Akkor hát hadd világítsak most rá. Talán emlékeztek inég, hogy úgy kétszáz oldallal korábban Avi azt mondta nekem, hogy teljes mértékben meg van győződve arról, miszerint a szíriaiak nukleáris fegyvereket állítanak elő az orosz maffia segítségével.

Nos, mi van akkor, ha ez az információ lényegében véve nem volt más, mint az, amit a KGB azelőtt „dezinformáció-nak” nevezett? Más szóval a Moszad mindenkivel el akarta hitetni, hogy a szíriaiak bombát építenek.

Szóval ennek szerintetek semmi értelme, mi? Igazatok van. Hacsak nem az a forgatókönyv érvényes, mellyel én álltam elő röviddel ezelőtt és amiről tájékoztattam Kenny Rosst és Crocker tábornokot; eszerint az izraeli hírszerzésen belül bizonyos erők összeállva egypár amerikaival - valószínűleg Langley-ből - azon konspiráltak, hogy Izrael számára lehetővé tegyék a szíriaiak kivonását a békefolyamatból egy megelőző támadással.

Ha elhiszük, hogy ez a forgatókönyv az igaz, akkor nagyon is sok értelme volt ennek az üres üzemnek és a felbontatlan szállítóládáknak. Ezt csalinak hívják, a hely pedig csapda.

Némán intettem Wondernek, hogy kezdje elhelyezni a robbanóanyagokat a ládákon. Wonder jóváhagyólag mutatta fel hüvelykujját és Kobyyal munkához láttak. Jó, tudom, hogy Crocker tábornok arra intett, csináljak mindent észrevétlenül és ne legyen felfordulás. De hát az istenit, csak nem hagyhattam, hogy ez az egész cucc a terroristák kezébe jusson. Volt már így is elég gondunk. Semmi szükség nem volt arra, hogy fundamentalista seggfej és egyéb semmirekellő nagy erejű, hordozható nukleáris fegyvereket állítson elő.

06 óra 24 perc. Most Avi osont le, megzavarva Wonder munkáját. Mutatóujjával hevesen bökdösött a mennyezet felé. - Hallottam valamit - suttogta. - A tetein.

Indultunk felfelé. A földszint csendes volt. Ismét én mentem elől, lassan és megfontoltan vizsgáltam át a lépcsőházat, míg odaértünk az első emeleti lépcsőpihenőhöz. Követtem a lépcsőfordulót. És most én is jól hallottam a mozgást.

A hátamon felállt a szőr. Légzésem lelassult, az egész testem egyetlen érzékelőszervvé vált - minden szőrtüszőm egy-egy antenna volt, a hang forrását keresve.

Lépcsőfokonként indultam felfelé, aztán megálltam és vártam. Ugyanaz a hang... mintha valamit vonszolnának a padlón, centiméterenként.

Újabb két lépés előre. A lépcsőpihenőnél intettem, hogy mindenki álljon meg. Odanyújtottam az AK-mat Kobynak, ő pedig továbbnyújtotta Avinak. Azután amennyire csak tudtam, lekushadtam és úgy küsztem tovább. A lépcsőkorlát segítségével húztam magam előre. A díszes kovácsoltvas elrejtette körvonalaimat, míg végre tisztán láthattam, mi is történik.

Nos, nyájas olvasóim, emlékeztek még, milyen élményem volt Párizsban azzal a rohadt kovácsoltvas erkélykorláttal? Azt hinnétek, jó lecke volt és tanultam belőle, mi?

Na igen, talán emlékeztek a Hétpróbás Harcos Nyolcadig Parancsolatára: soha se hagyatkozz feltételezésekre - szegény Dickie most megszívta. Mert miközben felfelé húztam magam, egy helyen a korlát másfél méteres szegmense elvált a rögzítővasaktól és rám zúdult. Az én meseszép, tökéletes szlovák pofámba.

Ekkora fasz vagyok. Félredobtam a korlátdarabot. Koby és Avi ép idejében ugrottak földre, máskülönben eltalálta volna őket, aztán Wonder mellett elszánkázva, csörömpölve állt meg valahol az első lépcsőfordulónál.

Nos, ha már elveszett az első meglepetés előnye, nincs más hátra, mint TÁMADNI. Hála Istennek, Koby igazi harcos volt. Jól tudta, mit kell tenni. Egy ezredmásodpercig sem habozott, utánam vetette magát, elhaladt mellettem, M-16-osát tüzelésre készen tartva.

A lépcső tetején hasra vetette magát, fegyverét egy láthatatlan célpont felé fordítva. Végre felkászálódtam, kiragadtam fegyveremet Avi kezéből, felmentem a lépcsőn és odahasaltam Koby mellé.

Koby lövésre készen, célra tartotta az M-16-ost, mutatójja az elsütőbillentyűn. Én most saját fegyverem célzóömbjébe pillantottam és én is megláttam, amit ő látott.

Werner Lantos és Ehud Golan bámultak minket, láthatólag igencsak meglepve. Lantos kezében ott volt az elmaradhatatlan mobiltelefon. Lábánál egy kis alumínium kazetta, Ehud pedig ugyanilyen kazettát tartott a kezében. A másikban viszont egy félautomata pisztoly volt és most tétován irányította ránk a pisztoly csövét. Lantosék mögött állt két gorilla, a nyakukból UZI lógott le keresztbe a mellkasukra, így persze sok hasznát nem vehetik, nem igaz? Épp azzal voltak elfoglalva, hogy arrébb toljanak valamit, ami egy kisebb hordozható berendezésnek tűnt, fakeretre erősítve. Úgy tűnt, egy generátor volt. Már félig áttornázták a nyitott ajtón, mely az üzem lapos tetejére vezetett, és most épp megzavartuk őket. Azt hiszem, korábban annak a hangját hallottuk, ahogy azt a valamit vonszolták a tetőn.

Avi Ben Gal jött fel a lépcsőn. Ott állt meg közvetlen mögöttünk, miközben Koby és én még mindig a lépcsőn feküdtünk. – Bokker tov -jó reggelt, Ehud - szólt Avi. — Mannehsh ma - hogy s mint?

- Tűrhetően, cserkészfiú - felelt Ehud angolul. A kezében most enyhén megmozdult a pisztoly. Mellettem Koby mutatójja kezdett ráfeszülni az M-16 elsütőbillentyűjére.

Avi most ellépett mellettünk. Rosszul tette. Soha sem szabad a minket fedező tűz vonalába állni. Eközben azonban láttam, hogy a Beretta ott van a kezükben. Volt annyi lélekjelenléte, hogy jobbra húzódott, szabad utat adva ezzel nekem és Kobynak a tüzelésre.

Ehud pisztolyának csöve most újabb néhány centimétert emelkedett. Avi egy szót sem szólt, hanem nemes egyszerűséggel belelőtt a Moszad emberének bal térdkalácsába. Rögtön ezután újabb golyót küldött Ehud jobb térdkalácsába is. A harmadik golyót olyan tizenkét centivel Ehud arany Gucci övcsatja alá lőtte.

Ehud összerogyott. Azaz mit összerogyott... a rohadék üvöltve zuhant a földre. A két fickó ott az UZI-val a nyakában erre megmozdult - mint később kiderült, pechükre. Mint azt valószínűleg tudjátok, az M-16 hangja igencsak éles, mint az ostorcsapás, szemben az AK fojtott, vaskosabb hangjával. Ennek az az oka, hogy az M-16-223 kaliberű, míg az AK-ból kilőhető golyó vaskosabb, hagyományosabb, talán ódivatú, 7,62x39 mm.

Koby kétszer tüzelt. Tudom, mert mind a két forró töltényhüvely az ingem hátára esett. Én csupán egyszer tüzeltem... de ez is figyelemreméltó volt, tekintetbe véve azt a tényt, hogy mint az örült, úgy kezdtem rángatózni, csak hogy lerázzam magamról azt a két forró rézhüvelyt és ne égessenek meg jobban, mint amennyire már megégettek. De sikerült eltalálnom azt a seggfejet a mellkasa kellős közepén, úgy, hogy mindjárt padlót fogott. Hja, tíz méterről az AK akkorát rúg, mint az öszvér.

Koby még mindig a célzógömbre szegezte pillantását, további célpontot keresve. Még mindig keményen szorította arcához a fegyver tusát. Mutatóujját azonban már levette az elsütőbillentyűről. - Az én bábum dőlt le előbb, tiszt uram.

Tényleg megkedveltem ezt a fickót - eltekintve attól a szokásától, hogy hova küldi az üres töltényhüvelyeket. - Elmegy a bús francba, őrmester úr. A maga fegyverének nagyobb a tűzsebessége, mint az enyémmé, azonfelül kétszer kellett lőnie. Én a haditengerészetnél megtanultam, hogy ne pazaroljam a löszert.

Ehud egyébiránt a jelek szerint már nem rúgott labdába. Összegörnyedve feküdt és csak nyögdécselt ott ez a szar szemét gyáva alak. Hogy gyáva? Hát igen... az olyan emberek, akik akkor nagyfiúk, mikor más embereket kell megkínózni, alapvetően gyávák. És alapvetően gyávák azok az emberek is, akik bombákat helyeznek el és azok ártatlan embereket ölnek meg. Akik pedig eladják saját országukat, azok a legrohadtabb szarháziak. Ehud mindkettő volt egyszerre. Na és Werner? Ő csak egy rohadt szarházi... és ez a szarházi most össze-vissza ugrált, mint egy kibaszott majom, a mobiltelefonjával hadonászott és azt üvöltözte öt vagy hat nyelven, hogy „ne lőjenek!”.

- Na, gyerünk... - azzal már talpon is voltam és indultam előre. Elrúgtam a pisztolyt onnan, ahol Ehud leejtette, így senki sem férhetett hozzá. Ezután olyan pofont adtam Wernernek, hogy a földre zuhant - anélkül, hogy különösebben tiltakozott volna - aztán rátapostam a telefonjára, csak úgy a biztonság kedvéért, hátha nyomkövető van benne, majd tetőtől talpig a legalaposabban végigmotoztam.

Wonder a két holttesttel volt elfoglalva, Avi és Koby pedig Ehuddal. Rendesen összekötözték azt a rohadékot a kóser ragasztószalagjukkal. Mire végeztek vele, Ehud úgy nézett ki, mint valami múmia, amelyik kurvára vérzik.

Eközben megragadtam Werner négyezer dolláros öltönyének gallérját, és odavonszoltam a generátorhoz. Csak mikor jobban megnéztem, akkor derült ki, hogy az nem is generátor. Egy kisebbfajta szigetelt konténer volt, vákuummal lezárva, légmentesen záródó fedelét egy sor szárnyascsavar rögzítette.

Meglökdöstem a berendezést a lábammal, aztán Wernerre pillantottam. - Mi ez?

Vállat vont, mintha nem tudná.

Visszakézből kapott egyet, úgy, hogy keményen zuhant a padlóra. - Na gyerünk, Werner...

Előbb négykézlábra, majd nagy erőfeszítések árán talpra állt. Nyakán a verőér most sokkal erősebben lüktetett, mint korábban Párizsban. Bal kezemmel elkaptam öltönye hajtókáit, szorosan összehúztam, aztán megemeltem, épp csak annyira, hogy a lába már nem érte a földet, majd jobb kezemmel vagy fél tucatszor vágtam pofon. - Nos, Werner?...

Elengedtem. Most vérző orrát törölgette. - Ez egy készülék vegyi hulladék számára.

Hogy micsoda? Ilyenről még sosem hallottam, úgy, hogy arra kértem Wernert, magyarázza el olyan nyelven, amit én is értek. Persze nem kértem őt szépen.

Ennek ellenére elmagyarázta, egy-két szótagos szavakkal, ahogy kértem. Aztán elhallgatott.

Mikor ránéztem, hirtelen összerándult, mintha arra számított volna, megint pofán vágom. Persze megfordult a fejemben, de minek pazaroljam itt az energiámat? Egyébként is, valami más járt most a fejemben. Mint azt látod, nyájas olvasó, a dolgok kezdtek nagyon világos képet öltetni.

Mert amit itt találtunk, barátaim, az egyfajta csali volt, vadászcsapda.

Tudjátok, amikor egyesek szarvasra vadásznak, olyan vegyi anyagokat használnak, mellyel odavonzzák áldozatukat. Például beszórják magukat szarvastehén spay-vel, abban a reményben, hogy valami nagy, kanos szarvasbika szagot fog, felizgul és vakon tör át az erdőn, hogy megkeresse a szarvaspuncit.

Hát itt most ugyanezt az elvet alkalmazták, mert már mindannyian tudjuk, hogy ezek a kettős célú berendezések, melyeket a szíriaiak megvásároltak, még mindig ott vannak ládába csomagolva az alagsorban, minek következtében a FORTE műhold még nem figyelt fel ezekre. Erre Werner bedobta a csalit, ezt a vegyi akármit, amit a FORTE már kiszimatolt, mikor elhaladt fölötté. A műhold által közvetített adatokat a Langley-n keresztül továbbítják az izraelieknek, akik majd idejönnek és a földdel teszik egyenlővé ezt az épületet. És Werner most épp el akarta takarítani - eltüntetni a bizonyítékot, ahogy azt én tettem Moszkvában Vinkenszkij-jel, Blinkenszkijjel és Nagyevvel. Hogy miért volt ez fontos? Nem szeretett volna bármit is ott hagyni, amit később megtalálhatnak a romok között.

De volt ott még valami. Kinyitottam az alumínium kazettákat. Mindkettőben telepről működtetett lézeres célpontjelző berendezés volt. Ilyet használtak az Öböl-háborúban is. Egy osztag különlegesen kiképzett harcos beszívárgott Irakba, elhelyeztek egypár ilyen frinc-francot stratégiai célpontokon, bekapcsolták őket, aztán elhúztak onnan. Néhány órával később a lézer-irányítású fegyverekkel földig rombolták a célpontot.

Csak hát az akkor volt, ez meg most van és a napnál is világosabb volt, mi folyik itt. Werner és Ehud azért jöttek ide, hogy eltakarítsák a csalit, elhelyezzék ezeket a céljelző eszközöket, aztán még azelőtt elhúzzanak innen, mielőtt az izraeliek lecsapnak.

Nyájas olvasó, a kérdés most már előtted is ugyanolyan világos, mint énelőttem. Úgy, hogy mondjuk ki együtt: mikor csapnak le az izraeliek?

Ezt a kérdést tettem fel Lantosnak, akinek tudnia kellett a választ, hisz ő volt azok egyike, akiknek a céljelző berendezéseket el kellett helyezni. Minthogy nem válaszolt azonnal, egy ujj eltört - na persze nem az enyém, hanem az övé - és még egyszer megkérdeztem. Ezúttal úgy döntött, válaszolni fog.

- 14 óra 30 perckor - felelt nyögdécselve és arcán könnyek csorogtak. - Mikor a napfény miatt a szíriaiaknak nehezebb lesz üldözni a behatolókat nyugat felé.

Most egész közlőrl vizslattam Lantos szánalmas pofáját. Arckifejezésem világossá tette számára, hogy ha hazudott, akkor meghal. Információja alapján volt még egy kis időnk, de nem sok.

Most bizonyára azon tűnődtek, barátaim, mi a faszi lesz. Szerintem ez a helyzet nagyon hasonlít egy olyan ruszki matrjoska babához, amit Moszkvában az Izmajlovo művészpiacon vesz az ember. Tudjátok, ez az a baba, amit ki lehet nyitni és van benne egy kisebb. Azt is kinyitjuk és abban van egy még kisebb, és így tovább és így tovább...

Hát itt most egyik csapdát a másikban helyezték el. Azt mondjátok, nem egészen világos? Na, rendben... akkor elmondom a lényegét.

- Adalék: a Moszad csapdát állít, nevezetesen ruszki kettős célú berendezéseket ad el a szíriaiaknak, hogy aztán az új izraeli kormány ezt használva fel ürügyként földbe döngölje a szíriaiakat. A terv végrehajtásához használják fel Werner Lantost, aki folyamatosan tájékoztatja a CIA-t - bizonyos mértékig. Werner azonban saját magának dolgozik. Kapzsi, korrupt és lehet, hogy kettős ügynök is egyben.

Így hát Lantos meggyőzi a ruszkat, szálljanak be a játszmába. Hiszen számukra kettős a haszon: kemény valutát kapnak a kettős célú berendezésekért, embereik pedig ismét megvethetik a lábukat Szíriában. Mert le merném fogadni, egy vagy akár két dollárban is, hogy a ruszki szerelőkkel együtt a hírszerzők is beszívárognak.

A csapda tehát kész, csak egy kis hiba csúszott közbe: Paul Mahon megszimatozja, hogy valami fránya dolog készül. Werner Andrej Jugyinnal, a iw-ral nyíratja ki Pault. Ezzel pontot is tettek volna az ügy végére... csak hát közbejött az az apróság, hogy Paul a barátom és a bajtársam volt.

Oké. Térjünk vissza a jelenbe. Szíriára légi csapást mérnek az izraeliek, mellyel földig rombolják ezt az épületet és elpusztítják az összes kettős célú berendezést. Mi történik erre?

Nos, mindenekelőtt megtorpan a békefolyamat - így a Golan-fennsík továbbra is izraeli kézen marad. És ez nagy örömmel töltené el a jelenlegi izraeli kormányt.

De mi történik szélesebb értelemben véve?

- A nagyvilág tudomást szerez róla, hogy a hírszerzési adat, mely az izraeli támadás alapjául szolgált - nevezetesen a FORTE információ - az Egyesült Államoktól származik.

- Az arab világ még inkább elítéli az Egyesült Államokat. És most jön a főpoén.

- Oroszország belép a képbe, és közvetítőként felajánlja szolgálatait az arab világnak, ez a lépés pedig elősegíti számukra, hogy újfent a globális hatalom szerepében mutakozzanak.

Látom, megint nem stimmel valami. Azt mondjátok, nem létezik, hogy az izraeliek bombázzák ezt az üzemet, hacsak független forrásból nem kap megerősítést, hogy a nukleáris anyagok valóban ott vannak.

De hiszen már ez is megvan - mégpedig Ehudtól. Ezért volt most itt ő és társa, az a semmirekellő Werner Lantos, hogy elhelyezzék a céljelző eszközöket.

Na szóval, kurvára időszerű volt, hogy amúgy SEAL módra fordítsunk egyet a dolgok menetén. - Wonder, akkor helyezd el az összes rohadt robbanóanyagot. A pokolba akarom küldeni ezt az egész kócerájt.

- Igenis, nagyfőnök. - Azzal Wonder jó keményen belebokszolt Koby karjába, úgy, hogy az erős izraeli arca megrándult. - Na gyerünk, őrmester úr... menjünk és mozdítsuk ki a földet a sarkából. Még utána szóltam. - És úgy állítsd be, hogy olyan tizenkét-tizenöt perc múlva robbanjon azután, hogy elhúztunk innen.

- Értem - és Wonder megfordult, hogy távozzon. De a mozdulat közepén még egyszer utána szóltam és megállítottam. - És rendesen álcázd is. - Ugyanis nem akartam, hogy bárki is hatástalanítsa Wonder szakszerűen elvégzett munkáját.

Steve most csípőre tett kézzel állt meg. - Még valami, Dickhead (Faszfej) kapitány... esetleg egy kis tejszínhabot rajta egy cseresznyével? Vagy végre mehetek és elvégezhetem ezt a kurva munkát?

A középső ujjammal tisztelegtem leprodiage rouge-nak, csak hogy emlékeztessenem, nálam még mindig ő az első számú. -Na, tűnés a francba.

Most lepillantottam a ragasztószalaggal körbecsavart és felpackolt szájú Ehudra, aki még mindig ott vonaglott a fájdalomtól. - Avi, mi a szándékom veled? Mert nehéz lesz magunkkal vinni így, hogy útközben zajong.

Avi, aki épp fényképeket készített egy automata géppel, most elvette szeme elől a gépet. Arca olyan volt, mint egy maszk. - Ó, hát úgy gondolom, hogy Ehudnak itt kell örködnie ma reggel - felelte. - Hisz valakinek meg kell győződnie róla, hogy a robbanótöltetek tökéletesen működnek. 7 óra 45 perckor húztunk el. Mielőtt távoztunk, ott lent az alagsorban kinyitottunk két tucat szállítóládát és lefényképeztük tartalmukat. Gondunk volt arra, hogy Lantos és Ehud rajta legyenek a fényképek többségén. Mindent ott hagytunk, kivéve egy maroknyi dokumentumot, amit Avi vett el Ehud Golan zsebeiből, aztán meg elvittük azt a köteg szállítólevelet, a fegyvereket, a két lézeres célrairányító berendezést az alumínium kazettánkban, meg még egypár apróságot. Mind az öten kényelmesen elfértünk Werner Mercedesében. Azt is örömmel láttuk, hogy Lantos fel volt szerelve mindenféle hivatalos papírral, melyek segítségével átjutunk az úttorlaszokon. Előbb azonban Avi gondosan átvizsgálta mindegyiket, aztán kijelentette, a dokumentumok jók és érvényesek.

Egy új kiadású térkép is volt a Mercedes kesztyűtartójában. A legkevesebb fennakadást jelentő útvonalat választottuk - Koby javaslatára. Úgy, hogy elkerültük a legegzenesebb utat, amelyen

egy sor szíriai katonai ellenőrzőponton kellene áthaladnunk. Ehelyett elfordultunk északnak Dahr el Ahmar felé, majd Nabi Safánál délnyugati irányt vettünk, aztán padlógázzal hajtottunk tovább, végig a Litani folyóval párhuzamosan, egyenesen az izraeli hadsereg főhadiszállása felé, mely ott volt mindjárt Hasbaiya után. Avi vezetett, én megint az anyósülésen ültem, mint a régi szép időkben. Werner a hátsó ülésen foglalt helyet Koby és Wonder között, a két ülést elválasztó púpon. Olyan szarszaga volt, hogy szerintem összezsínálta magát, de hát ez az ő baja. Azért az ablakokat lehúztuk. Olyan tizenöt kilométerre járhattunk a gyárteleptől, mikor meghallottam a robbanás tompa hangját. Werner összerezzenett... rajta kívül senki más.

Az első fél órában egy szó nélkül haladtunk. Aztán Werner kezdte behízelegni magát. Csavaros eszű üzletember volt, elhihetitek. Nem viccelek... ha nem tudtam volna azt, amit már tudtam, és nem lett volna ilyen kibaszott szar szaga, félig már el is hittem volna neki mindent.

Mert ő a jófiúk közé tartozik, tudatta velünk. Már több százszor tette kockára az életét értünk, azaz az amerikaiakért, meg őértük is, vagyis az izraeliekért. Jó. Persze, lopott... de tőlünk soha... csak az olyan semmirekellőktől, mint Andrej Jugyin vagy Viktor Grinkov. De becsszóra, komolyan. Csakis a rosszfiúkkal szúrta ki igazán.

Most odafordultam felé. - Szóval csakis a rosszfiúkkal.

Lantos bólintott. - Így van. - És tudjátok mit? Ez a szarházi valószínűleg el is hitte, amit mondott. - És mi a helyzet a barátommal, Paul Mahonnal? A feleségével, meg a gyerekeivel? És azzal a haditengerész sofőrrel, azzal a nővel. Aki szintén meghalt? És mi van azokkal az emberekkel ott Párizsban, akik a bombatámadások során haltak meg?

Ez most egy időre elhallgattatta ezt a szarházit. Mire azonban ott jártunk azon a hosszú kanyargós úton Rakhle felé, ismét rákezdte.

Végül rászóltam, fogja már be a pofáját. - Nézze Werner -mondtam neki. - Most olyan ajánlatot teszek, aminek nem tud már ellenállni. - Azzal hátrafordultam az ülésen, karjaimat a fejtámla köré fonva. - Tehát... ha az utunk során továbbjártatja a bagólesőjét, akkor szépen elkezdem letördelni a kiálló testrészeit. ízületenként... kezdem a jobb nagy lábujjával, aztán haladok szépen felfelé a bal keze hüvelykujjáig. Megértette?

Lantos most rámnézett és látta, komolyan beszélek. - Igen - felelte.

- Helyes. - Most lágyítottam valamit pillantásomon. - Na már most... minthogy kemény fickó vagyok, de azért tisztességes ember, amennyiben eljutunk oda, ahová most igyekszünk és nem törtem le magából semmit, úgy hozzájárulok, hogy megpróbálja meggyőzni a főnökömet, miszerint maga a jó oldalon áll és amit majd ő mond, azt kötelezőnek veszem magamra nézve is.

- Komolyan beszél? Tényleg így lesz?

- Igen.

Wonder most hihetetlen utálkozó pillantást vetett rám. De nem érdekelt. Tudtam, mit teszek. Tudjátok, barátaim, vannak olyan esetek (ezt maga Werner magyarázta el nekem Párizsban), amikor a geopolitika játszik szerepet a végkifejletben. És az ember nem engedheti meg, hogy személyes érzelmeivel megzavarja a magasabb szempontokat. Azonfelül pedig felvázolt ajánlatom csendet és nyugalmat hozott az elkövetkezendő háromnegyed órában.

Nos, nyájas olvasó, égek a vágytól, hogy új történetekkel borzoljam az idegeiteket, miszerint tucatnyi úttorlaszon kellett áttörnünk, pergőtűz közepette, csatát kellett vívnunk egy halom szíriai kommandóssal, akiket az üldözésünkre küldtek ki, meg túl kellett járnunk az egész Hezbollah gerillaszervezet eszén ott Kelet-Libanonban, hogy megmeneküljünk. Az igazság viszont az, hogy semmi ilyen nem történt.

Mind Szíriában, mind Libanonban mehettünk egyik helyről a másikra anélkül, hogy megzavartak volna és minimális késéssel. Rakhle-ban láttunk két katonai rendészeti dzsipet, de semmi egyebet. Még a libanoni határnál sem.

Az egyetlen probléma akkor adódott, mikor áthaladtunk az SLA ellenőrzőpontra, Nabat-tól északra, 10 óra 15 perckor. Az SLA (Dél-Libanoni Hadsereg) a Moszad kreációja. Sötét alakokból, fiatal csirkefogókból, többnyire keresztényekből áll, akiket izraeliek fizettek, képeztek ki és szereltek fel. Korántsem jó emberek és nehéz fegyvereik vannak, komolyabbak mint a mi fegyvereink.

Úgy, hogy jó félórát ültünk ott és a nap kurvára perzselt, miközben az őrparancsnok elment, hogy megkeresse a felettesét, csak hogy valami történjen már annak érdekében, hogy kíséretet kapjunk az utolsó tizenöt kilométeren, ami Hasbaijáig, az izraeli hadsereg regionális főhadiszállásáig hátra volt. Mert hogy több támadás is történt, közölte az őrparancsnok, így hát az út veszélyes, hangsúlyozta, úgy, hogy védelemre van szükségünk és ettől nem tágitott.

Szóval csak ültünk ott és várakoztunk. Koby elnézést kért és elindult az SLA ellenőrző pontra, hogy kávéat keressen. Wonder pedig kiszállt, hogy könnyítsen magán. Avi és én ott maradtunk a kocsiban, szemmel tartva Lantost. Aztán eszembe jutott, talán nem is kellene itt a drága időnket vesztegetni. Avihoz fordultam. - Működik itt a mobiltelefonod? Avi vállat vont. - Attól függ... ha már elég messze jutottunk délre, hogy elcsíphessük a hadsereg valamelyik mobil vonalát. - Most lenyúlt, hogy felvegye a csomagot onnan a két lábam közül.

- Majd én előveszem... - azzal elhúztam a hátizsák cipzárját és belekotortam, míg végre előhalásztam a telefont, a fülemhez emeltem, beütöttem egy telefonszámot, lenyomtam a hívás gombját és vártam. Semmi.

Avi kinyújtotta a kezét. - Na hadd lássam. - Átadtam neki a készüléket, ő pedig kihúzta az antennát, a gombokkal játszadozott, de neki sem sikerült életre kelteni a készüléket. -

Lemerült az elem - állapította meg végül. - Lehet, hogy bekapcsolva felejtettem.

Werner most vagy folytatni akarta a halandzsáit, vagy valami fontosat akart mondani. - Oké

Werner - mondtam neki -, most beszélhet. Mit akar mondani?

- Az egy Nokia készülék... ugyanolyan, mint az enyém. És van tizenkét voltos töltőm a műszerfal alatt.

Megtaláltam a töltő csatlakozóját, bedugtam a telefon csatlakozó bemenetébe, az áramforrás csatlakozódugóját pedig a Mercedes szivargyújtójába. A telefon világítása azonnal felvillant. - Nahát, köszi, Werner - mondtam neki.

- Nagyon szívesen - felelte.

Odanyújtottam Avinak a telefont. - Nem próbálsz meg Tel-Avivot?

- De, az jó lenne, nem gondolod?

Bólintottam. Avi most beütött egy sor számot a telefon billentyűzetén, majd benyomta a hívás gombját. Aztán csendben várakozott, hogy a vonal kicsengjen. Majd hirtelen megszakította a hívást, és odanyújtotta a készüléket. - Arra gondoltam, talán fontosabb, hogy te lépj kapcsolatba az emberekkel, mint én az enyéimmel. Úgysem igen tudnék mit mondani nyílt vonalon, úgyhogy telefonálj te... én majd beszélek egy biztonsági telefonvonalról, mihelyt Hasbaijába érünk. Most már nem több, mint fél óra.

- Igazad van. - Most beütöttem a nemzetközi hívás kódját, ezt követően az ország hívószámát, a körzetszámot, végül pedig Ken Ross számát. Jó, tudom, az Egyesült Államokban ilyenkor még messze volt a munkaidő kezdete. Viszont azt is tudtam, hogy Kenny már várja, mikor hallhat felőlem. Akárcsak Crocker tábornok.

Kenny a második csengetésre felvette. - Itt Ross.

- Én vagyok.

- Honnan beszélsz? Megmondtam neki.

- Mi a helyzet?

Rólam semmit sem kérdezett, úgyhogy én se őrla. Felesleges duma nélkül elmondtam a legszükségesebbeket.

Hangjának rezgéséből éreztem, elégedett azzal, amit hallott. - Bizonyítékok?

- Vannak.

- Hitelesek?

- Vannak fényképeink is.

- Remek. - Tompa zörej jelezte, hogy Ken Ross kezével fedte el a telefon mikrofonját, és valakihez beszélt ott az irodájában. Aztán azt mondta. - Innen is tudunk intézkedni, Dick. - Most újabb szünet következett. Végül ismét a hangját hallottam. - Hadd mondjam el röviden. Először is léptünk azon információk ügyében, amelyeket faxon küldtél - közölte.

Tehát most a ruszki ötvenmillió dolcsijáról beszélt. - És? Ken hangja nyilvánvaló elégedettséget sugárzott. - Anélkül, hogy így telefonon részletekbe mennék, azt kell hogy mondjam, ma már jóval több szegény Iván él a világon, mint amennyi tegnap... és már arról is eleget tudnak, hogyan vették le őket, úgy, hogy rendesen ki vannak akadva.

Ezek szenzációsan jó hírek voltak. Imádom, ha a ruszki ki vannak akadva. De volt még elrendezetlen dolog ebben az ügyben, amit le akartam rendezni. - És van-e valamilyen változás a moszkvai követségünkön, admirális?

- Ja, a misszióvezető-helyettes miatt? - Ken Ross sugárzóan jelentette. - A hadügyminiszter megmutatta a faxodat a külügyminiszternek, és majdnem szétrobbant. Úgy, hogy az a szarházi most kereshet magának állást temiattad.

Nos hát, barátaim, eljön az idő, mikor az embernek ünnepelni lenne kedve és ez most olyan pillanat volt. De hát első a munka.

- Admirális - szóltam most -, mikor távoztam a helyszínről, magammal hoztam az egész project fővállalkozóját. Itt van velem - egy Werner Lantos nevű fickó, talán már hallottál róla?

Ken Ross, aki természetesen mindent tudott Werner Lantosról, most félbeszakított. - A, Dick, nem akarunk mi semmit Lantostól. Semmit. A legjobb esetben is kettős ügynök. A legrosszabb esetben pedig... ki tudja.

Most biztatóan mosolyogtam Werner Lantosra. - Teljes mértékben igazad van - mondtam

Rosznak. - Ezért szeretne veled Werner beszélni... csak hogy bizonyítsa, mennyire értékes is lehet ő a számunkra.

Ken hangja most érezhetően ingerültté vált. - Mint már mondtam...

- Pontosan - feleltem és megnyugtató arckifejezéssel pillantottam Wernerre. - És pontosan ezért akar olyannyira beszélni veled, de máris.

- Semmi dolgom azzal az emberrel, az istenit neki! - kiabálta Ken Ross a fülembe.

Ügyet sem vettem rá. — Úgy, hogy itt is van... személyesen.

A telefon mikrofonjára tettem a kezem, de csak lazán, hogy Washingtonban is hallják szavaimat.

-Werner, mint azt megígértem, hagyom, hogy beszéljen a főnökömmel, Ross admirálissal. Azt akarom, mondjon el neki mindent. De tényleg mindent. Aztán ha befejezte, ha meg tudja őt győzni, miszerint megérdemli, hogy kimenekítse a seggét, akkor megmenekült.

Azzal átadtam Wernernek a telefont. Most olyan volt, mint egy fuldokló, akinek épp most dobták oda a mentőövet.

Azzal kinyitottam a kocsiját és kiléptem. Nyújtózkodtam egyet, Avi pedig követte a példámat. Dicső egy nap volt ez. Az ég olyan kék volt, mint a Kodakolor filmen. Nagy, fehér, kövér felhők vonultak méltóságteljesen a Hermon hegy fölött. Mély kékeszöld cédrusfák tarkították a sziklás domboldalakat - azok a mesebeli libanoni cédrusok. Felpillantottam a lejtőre, a katonai ellenőrzőponton túlra, ahol vagy tucatnyi juh legelészett. Ne felejtsem el, barátaim,

megvan az oka annak, hogy emberek több mint ötezer éve harcolnak ezért a darab földért, melyet most Közel-Keletnek nevezünk. Istenem, tökéletes egy nap ez.

Ahogy az embernek néha olyan dolgok jutnak eszébe, melyeknek semmi közük a pillanatnyi helyzethez, most nekem is úgy jutott eszembe, hogy Paul Mahonnek már soha, de soha nem lesz része ilyen tökéletes napban. Paul távozott közülünk - örökre. A családja is. A keresztfiam, Adam szintén nincs már velünk... többé nem is lesz.

Vicces, hogy mennyi apró dolog jut eszünkbe emberekről. Például amikor Paul és én külön-külön azt a parancsot kaptuk főnökeinktől, hogy lopjuk el a szárazföldi hadsereg kabaláját a Pentagon nagycsarnokából egy héttel a hadsereg kontra haditengerészet meccs előtt.

De most nem is az jutott eszembe, ahogy elcsentük -hogya amikor megragadtuk azt az átkozott bábut, majdnem kettétört — meg nem is az, ahogy megkergettek (vagy húsz katonai rendőr eredt a nyomunkba és mondhatom, jó emberek, mindannak ellenére, hogy mi megbízott ügynökök voltunk, ők meg nem, ha elkaptak volna, biztos megpróbáltak volna szarrá verni minket). Nem, az járt, most a fejemben, miután berontottunk a helyettes hadműveleti főnök hivatalának fénylő mahagóni dupla ajtaján. Mert a katonai rendőrök ide már nem követhettek, minthogy szent földre léptünk - olyan földre, amit a tengerészek védtek. Nagy tengerészek. Hatalmas tengerészek.

Paul a vállánál fogva hozta a bábut, én pedig a térdeinél fogtam meg. Paul megfordult és rám nézett, majd kiköpte a tüdejét a nagy futástól. Egyenruhájának gallérja verítékfoltos volt, haja az arcába hullott. És torz, bárgyú mosoly ült az arcán - de tényleg, teljesen bárgyú mosoly volt. Igen, gyermeketeg bárgyú és győzedelmes sugárzó mosoly. És annyira rájött a nevetetnék, hogy csuklani kezdett tőle, miközben azt mondta: - Tudod, hogy az amerikai adófizetőknek eddig már négy és félmillió dollárjába került az, hogy engem kiképezzenek erre - mondta két csuklás között, - hogy ezt meg tudjam csinálni?

Szóval az a bárgyú, sugárzó mosoly meg a csuklás jutott eszembe, barátaim.

Ragyogóan sütött a nap. A birkák legelészték. Werner Lantosra néztem ott a Mercedes hátsó ülésén. Kezével gesztikulált, megítélésem szerint fennköltén, miközben Kenneth Patrick Ross ellentengernagyot és tengeralattjáró parancsnokot igyekezett meggyőzni a lehetetlenről.

Nevezetesen arról, hogy ő, Werner Lantos egyike a jófiúknak.

Most Avira néztem. Már eltávolodott, a katonai ellenőrzőpont felé indult és türelmetlenül nézett végig az úton, mely déli irányába vezetett.

Most megkopogtattam a Mercedes ablakát.

Werner Lantos felpillantott és igencsak bosszús kifejezés suhant át arcán. Most kezével fedte el a mikrofont, nyaki verőére erősen lüktetett, miközben dühös pillantást vetett rám, mintha azt mondaná, „nem látod, hogy beszélek, te marha!”

Tudjátok, mi jutott eszembe, barátaim? Az, hogy ha valaki seggfejnek született, az seggfej is marad. Eszembe jutott, hogy Werner bankszámláit és a jelszavakat már jó kezekbe adtuk, hogy jó célra fordítsák. Meg eszembe jutott, hogy már szinte mindent megcsináltam, amire megesküdtem, hogy meg fogom csinálni...

Úgy hogy barátaim, most az villant az agyamba, hogy itt az ideje... a személyes dolgokra térni. Benyúltam a zsebembe és kivettem a detonátort. Aztán bal kézzel kioldottam a biztonsági zárat. És Werner Lantos földi életből még hátralévő idejének ebben a pillanatában jött rá, mit is csinálok.

Most rámosolyogtam, aztán megnyomtam a gombot.

A robbanótöltet lényegesen kisebb volt, mint hittem. Alig ütött zajt. Werner feje sem repült át a kocs ablakán, bár így is siralmas benyomást keltett - nagyjából olyan volt, mint egy halotti maszk. Persze majd jól ki kell mosni a kocs belsejét, mielőtt újból használni akarják.

Most odanéztem Avira. Épp mondani kezdett valamit, de aztán meggondolta magát.

Odadobtam neki a detonátort. Fél kézzel kapta el a levegőben és zsebre csúsztotta. Ideje volt indulni. - Avi, hajtsál már fel nekünk valami rendes szállítójárművet - szóltam neki. - Jobb dolgunk is van, mint itt lebzselni és a seggünket vakarni... Wondernek például a parancsnoki vizsgájára kell készülnie, nekem meg vissza kell szerezni az embereimet, a fene enne meg, mert még a végén elpuhulnak nekem, neked meg... az ördögbe is, meg kell sétáltatnod a kutyáidat.

Vége